

La Trobe University

LIBRARY

Presented by

ALAN JORDAN

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. VII.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIONIOR ET EMENDATIO.

VOL. VII.

T

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES,
EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1825.

X

"X LITERA, notæ loco aliquando ponebatur, ut dictum fuit in iis quæ Tomo secundo hujus libri præfixa fuerunt, col. VII. ubi et de verbo Χιάζω, et de nomine Χιαστός, nec non de adv. Χιαστὶ, quæ inde facta fuerunt. Plato Timæo, Οἷον χ προσβαλὼν, κατέκαμψεν εἰς κύκλον: pro quibus habet interpretatio Ciceronis, Quasi decussavit, deinde in orbem torsit. || X litera punctulis quatuor velut intercisâ, ἀσπερίσκου signum erat: de qua nota lege Eust." ["X confusum cum λ, α, δ, Valck. Adoniaz. p. 290. Τὸ Χ, ap. Grammaticos, Idem ad Phœn. p. 651. Scal. ad Varr. 210." Schæf. Mss. Ind. ad Greg. Cor. Schn. Lex. X et K conf., Spohn. de Extr. Odys. Parte 159. X et N conf., Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 79. X hac forma + Spitzner. de Med. Syll. Pentam. Gr. 343. 372.]

XAZΩ, vel potius voce PASS. Χάζομαι, Recedo, Retrocedo. II. Π. 707. Χάζω, διογενὲς Πατρόκλεις: P. 13. Χάζω, λείπε δὲ νεκρὸν, ἕα δ' ἐναρὰ βροτόεντα. Quibus in II. sine adjectione ponitur, sicut et in aliis nonnullis. Sunt vero et aliqui, ubi adjicitur præp. εἰς, aut ἐκ, aut etiam gen. solum habet, i. e. sine præp. ἐκ. Exempla ordine subjungam: II. Γ. 32. Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων. Cui loco plane similis est hic N. (165.) αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Ἀψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. Sed hic nisi dicamus vacare particulam ἄψ, reddendum erit ἐχάζετο simplici Cedebat, cum ἄψ sonet Retro. Nisi quis vertere malit, Retro se recipiebat in suorum agmen. Exemplum autem verbi χάζεσθαι juncti præpositioni ἐκ, habes in hoc versu, Π. 122. Χάζετο δ' ἐκ βελέων. Ubi reddere item possis, Se subduxit e telis. Cum gen. denique, absque præp. extat in hoc 504 versu II. Δ. Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελυθον δίοι Ἀχαιοί. Eand. constr. habet II. Π. 736. Ἦκε δ' ἐρεισάμενος οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός: ubi Eust. Ὁ μὴ χαζόμενος τινος, inquit, ἀλλ' ἐγγὺς δηλαδὴ γεγὼνός, δύναται ἂν καὶ γενναίαν ἐκείνῳ ἐκτινάξαι πληγὴν. Est tamen et alia lectio. sc. ἄζετο: quam et Didymus aut potius quicumque alius est Schol., insertam suis Scholiis habet, cum tamen non hanc, sed alteram sequi ac probare videatur, quippe qui exponat ἀπείχετο. Prima certe interpr. Latina lectionem illam χάζετο secuta itidem fuerat; at posteriores alteram secutæ fuerunt, red-dentes, Veritus est, Reveritus est. Verum ne quis duplicem banc lectionem miretur, afferam Eur. locum in quo itidem ambæ istæ lectiones habentur; et una quidem in textu est, alteram autem Schol. sequitur: cum tamen ejus Scholiis lectio contextus inserta fuerit. Is locus in Alc. (327.) extat, Θάρσει πρό τούτου γὰρ λέγειν οὐ χάζομαι. Hic enim Schol. exp. οὐκ εὐλαβοῦμαι, tanquam legens οὐχ ἄζομαι, non autem οὐ χάζομαι. Ac ne quis hoc in dubium revocare possit, obstat hemistichium Homeri, quod subjungit, μηδ' ἄζεο θυρόν Ἀρηά. Quod autem ibi interjicitur post οὐκ εὐλαβοῦμαι, sc. καὶ οὐκ ἀπέρχομαι, non dubium est quin sit ascititium alius cujuspiam Scholium. Hes. hanc passivam vocem ubique exp. verbo ἀναχωρεῖν, quo significatur Retrocedere, s. Recedere, præterquam uno in loco, ubi exp. ὑποχωρεῖν, quod affinem signif. habet. Afferit Idem et activam vocem Χάζειν, quam itidem explicat verbo ἀναχωρεῖν: sed et verbo φυλάσσεσθαι, i. e. Cavere. Cum porro Poëticum sit hoc verbum, in voce præsertim activâ, tamen utraque usum esse in compositione Xen. docebo in Ἀναχάζω. Sed ποιητικωτέροις nonnullis vocabulis delectatum supra ceteros hunc Scriptorem fuisse, apparet ex aliorum quorundam

verborum enumeratione, quam calci Editionis meæ apposui. || Venio ad aliam verbi χάζω signif., vel potius ad alias signif. II. Δ. (334.) Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς Διομήδης θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπήνυρα, ubi κεκαδὼν exp. στερήσας, Postquam privavit; ita tamen ut huic expositioni Eust. addat, μᾶλλον δὲ ὑποχωρῆσαι ποιήσας: indicare, ut opinor, volens hujus signif. originein. Quisquis enim vita privat aliquem, illam ab eo ὑποχωρεῖν ποιεῖ. Idem scribit, hoc PARTICIPIUM Κεκαδὼν esse aoristi secundi. Nam a verbo Χάζω, DICITUR Ἐχάδον: e quo sit partic. χαδὼν, et Ionice κεχαδὼν: eod. modo quo λελαχὼν, λελαβὼν, et similia. At vero Hes. κεκαδὼν exp. non solum στερήσας, sed etiam χωρήσας, et φροντίσας: et ita quidem, ut illud στερήσας inter hæc duo interjiciat. Et ad χωρήσας quidem quod attinet, quoniam pro illo reponi debeat χωρίσας per ι, minime dubito, cum ibid. κεκαδησόμεθα [ex II. Θ. 353.] explicetur χωρισθόμεθα. Scio alioqui χάσις itidem ap. eum exponi χώρησις, sed vel hoc fut. χωρισθόμεθα, utrobique reponi debere ι pro η, manifesto arguit. Tertia autem illa exp. φροντίσας, non ad hoc κεκαδὼν spectat, meo quidem judicio, sed ad κεκαδὼν quod est a verbo Κήδω. Neque vero quoniam ad exp. illam recipiendam impellere debent VV. LL. Nam quod χάζω in illis dicitur poni etiam pro μεριμνῶ, Cogito, Sollicitus sum, ab Apoll. Rh., in eo lapsus esse aliquem, (quicumque illa scripsit,) ob non satis attente considerata Schol. verba, docebo paulo post. Ut autem nunc de κεκάδοντο dicam, sciendum est exponi et ipsum Privarunt; sed nullum hujus usus exemplum afferri. Apud Hom. quidem certe suam illam τοῦ ὑποχωρεῖν signif. habet, II. Δ. 498. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. Nam κεκάδοντο, inquit Eust., est medium aor. posterius, Ionicum, cujusmodi est τετύκοντο, pro quo κοινῶς dicitur ἐχάδοντο. Atque hæc quidem de formatione AORISTI Κεκαδόμην. Verum et hoc observandum hic est, de quo tamen tacent Eust. atque alii, videri hic jungendam esse præp. ὑπὸ verbo κεκάδοντο, ut sit ὑποκεκάδοντο ab ὑποχάζομαι. In hoc autem COMP. Ὑποχάζομαι talem usum habebit præp. ὑπὸ, qualem in Ὑποχωρῶ habet, ut Ἀναχάζομαι respondet τῷ Ἀναχωρῶ: simplici χάζομαι interim nudam τοῦ χωρεῖν signif. habente. Legitur κεκάδεσθαι (sed malo κεκαδέσθαι) ap. Hes., expositum etiam φείδεσθαι, et ἐντραπήναι. Et, quod quis magis etiam miretur, χάζει illi est etiam προσδεῖται, χαλᾶται, ubi vereor ne vel pro χάζει aliud reponendum sit, vel aliæ exp. reponi debeant. Porro quod attinet ad χάζω in VV. LL. expositum μεριμνῶ, e non attente considerata Schol. verbis, ut modo dicebam, natus est error. Nisi potius mendosum esse illius locum diceudum est. In hunc enim versum, qui extat Argon. 4, (190.) Μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι, hanc exp. affert, ἀναχωρεῖτε καὶ μεριμνᾶτε περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομιδῆς. Quibus subjungit, aliquos scribere φράζεσθε, sc. pro χάζεσθε: (id quod mihi in memoriam reducit illum Hom. locum, in quo legitur, Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο:) ad quam lectionem minime dubium est quin posterior illa exp. μεριμνᾶτε pertineat. Sed hoc nequaquam consarcinatores illi animadverterunt, qui verbo χάζεσθαι signif. τοῦ μεριμνᾶν tribui dixerunt: quod sc. addat καὶ μεριμνᾶτε. Sed crediderim eum potius disjunctiva particula utentem scripsisse, ἢ μεριμνᾶτε. Illis porro quæ de κεκαδὼν dicta fuerunt, addendum est, extare ETIAM Κεκαδεῖν ap. Hes., et illi dari duas exp., quas et participio κεκαδὼν tribuit. Nam ut hoc parti-

cip. exp. χωρήσας (pro quo repono χωρίσας) et στερή-
 σας, sic quoque κεκαδεῖν, χωρῆσαι (pro quo scribo χω-
 ρίσαι) et στερῆσαι. Quibus addit σκεδάσαι. Atque ut κε-
 καδεῖν exp. σκεδάσαι, ita fut. PASS. Κεκαδησόμεθα,
 poni ait pro διασκορπισθόμεθα, (scimus autem σκε-
 δᾶν et διασκορπίζειν de eadem re dici,) cui addit χω-
 ρισθόμεθα. || Χάζομαι ap. Greg. Naz. Carm. Cedo,
 Non repugno. Imitatus est autem Greg. Euripidem
 in hoc usu verbi χάζομαι: ap. hunc enim legitimus
 Or. (1116.) Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δις θανεῖν οὐ χάζομαι,
 Non repugno bis mori, Non repugno quominus bis
 moriar, vel, Non recuso. Aut etiam, Causam nul-
 lam dico quin bis moriar, Causæ nihil dico quin bis
 moriar. Similem autem verbi χάζομαι usum habes
 supra in hoc Eur. versu, Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέ-
 γειν οὐ χάζομαι: ubi Schol. legere οὐχ ἄζομαι, admo-
 nui. ["Χάζω, Heyn. Hom. 5, 497. 6, 201. 526.
 Valck. Adonias. p. 255. Phœn. p. 353. Wessel.
 Probab. 44. Wakef. S. Cr. 1, 92. ad Il. A. 539.
 Musgr. Or. l. c. Alc. l. c. Capio, Wakef. Phil. 328.
 Jacobs. Anth. 9, 16. Heyn. Hom. 4, 559. 8, 629.
 De Homericis κεκαδῶν, Herm. Metr. Pind. p. 337.
 Heyn. Hom. 6, 177. χάζομαι, Wakef. Alc. 333.
 Heyn. Hom. 4, 652. 5, 154. 476. 6, 303. 7, 260.
 Χάζεσθαι δουρὸς, 6, 212." Schæf. Mss. Χάζω et μάζω
 conf., Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 234.
 Χάζομαι, cum gen., Il. N. 194. Vide Schn. Lex.]

Χάσις, Discretio, Segregatio, VV. LL. cum ab
 Hesych. exponatur διάκρισις et χώρισις. Quod χώ-
 ρισις reddi etiam potest Separatio. Habet certe
 χώρισις (pro quo perperam ap. eum scriptum est
 χώρησις per η) magis affinem signif. ei quæ verbo
 χάζεσθαι data fuit. Vide Κεκαδόντο paulo ante. [Ge-
 minus ad Arat. D. 5. *Χάδην, Hippocr. 234, 46.]

Ἀναχάζω, VEL Ἀναχάζομαι, Retrocedo, Cessim
 eo, Iter inhibeo, vel Gressum, inquit Bud.: Xen.
 K. A. 4, (1, 12.) Ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζον-
 τες πορεύεσθαι. Idem, (ib. 4, 7, 7.) Ἀνεχάζετο ἐν-
 περὶως, Cessim ibat. Est tamen Poëticum potius hoc
 verbum, ut antea docui in simplici Χάζομαι. Il. O.
 (728.) Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, οἰόμενος θανεέσθαι
 Ὀρηνν ἐφ' ἐπταπόδην: præcedit autem hie versus,
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν. No-
 tandum porro, ut Hom. dicit οὐκέτ' ἔμιμνε, ἄλλ'
 ἀνεχάζετο, ita dicere Xen. K. Π. 7, (1, 17.) Οὐκ
 ἐδύναντο ἀντέχειν, ἄλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, ut sit
 idem ἀντέχειν et μίμνειν. Dicitur et ὀπίσω ἀναχά-
 ζεσθαι ab eod. Poëta. Il. Π. (710.) Ab Hesiodo au-
 tem (A. 336.) Ἀψ ἀναχάσσασθαι, ubi superva-
 canea sunt ὀπίσω et ἀψ, ut si quis Latine dicat Re-
 trocedere retro. ["Wakef. S. Cr. 1, 61. Brunck.
 Soph. 3, 492. Heyn. Hom. 5, 353." Schæf. Mss.
 Il. E. 822. Φ. 403. ad Pind. N. 10, 129.] "Ἀγ-
 χασδε, Dorice pro ἄγχαζε: hoc autem Æolica syn-
 cope pro ἀνάχαζε, ut ἀγχάσαι et ἀγχάσασθαι pro
 ἀναχάσαι et ἀναχάσασθαι, sicut inter Anomala
 etiam annotavi. ["Ἀγχαζε, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν
 οὕτως Σοφοκλῆς. Lex. Sangerm.] "Ἐπαγχάσασθε,
 Hes. ἐπαναχωρήσατε: poetica sync. pro ἐπαναχά-
 σασθε, ab ἐπαναχάζομαι, Retrocedo." Ἀποχάζω,
 Abscedo, Recedo: ἀπόχασον, Hes. ἀποχώρησον. U-
 sitatio est tamen vox PASS. Ἀποχάζομαι, Od. A.
 (94.) Ἀποχάζεο βόθρου, ἀπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ.
 Ubi habet gen. vi præpositionis ἀπὸ, quasi χάζεο ἀπὸ
 βόθρου. [Manetho 2, 483. *Διαχάζω et Διχάζω
 conf., Xen. K. A. 4, 8, 15. K. Π. 7, 1, 16. Vide
 Lex. Xen. v. Διαχωρεῖν. *Ἐγχαζω, Wakef. S. Cr.
 1, 92. Phil. 328." Schæf. Mss.] "Ἀνεπιχάδην, Hes.
 "οὐκέτι χωρουν: sonat tamen potius χωρὶς τοῦ *ἐπι-
 χάσαι, et nihil cedendo." [*Μεταχάζομαι, Retro-
 cedo, cum gen., Apoll. Rh. 3, 436. *Παραχάζομαι,
 Hes. Παράχασον· ἀναχώρησον. Παρεχάζετο παρε-
 χώρησεν.] "Προχάζοιο, Hes. προβαίνεις, ἀναποδι-
 ζοίς." "Συγχασαι, Concedere, συγχωρῆσαι, Hes."
 Υποχάζομαι, vide Χάζομαι, ubi ago de aoristo Κεκα-
 δόμην, ["Heyn. Hom. 4, 646. 7, 95." Schæf. Mss.]

Ceterum activa illa vox Χάζω, significans χωρῶ,
 i. e. Capio, Capax sum, habet posterius AOR. Ἐχα-
 δον, quo usus est Hom. Il. Δ. (24.) Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε
 στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα. Sed legitur etiam κέ-

χαδε: de qua scriptura dicam paulo post. Item A.
 (462.) Τρις μὲν ἔπειτ' ἦυσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς,
 i. e. ἐνώρησε, Eust. addens, esse aoristi secundi, a
 THEM. Χῶ, Χάζω, τὸ χωρῶ, quemadmodum deduci-
 tur et Χάζω, quod est ὑποχωρῶ. Hinc est et INFIN.
 Χαδέειν, quod signif. Capere, i. e. Capacem esse s.
 Capax. Il. E. init. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ εἶν ἐδυνή-
 σατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί:
 i. e. Nam litus, licet spatiosum, naves omnes capere
 non poterat, Navium omnium capax non erat. Sic
 Auctor brevium Scholl. χαδέειν exp. χωρῆσαι, itidem-
 que Eust. ita scribens, Hujus χαδέειν præsens est
 χάζω: cujus secundum aoristum est Ἐχάδον: a quo
 sec. FUT. Χαδῶ: unde Χαδεῖν et Χαδέειν. Hæc
 autem ejus verba tam diligenter refero, quod quidam
 constituent THEMA Χάδω, ITEM Χαδέω, quæ et in
 VV. LL. habentur. A Χάζω est etiam med. PRÆT.
 Κέχανδα: cujus PARTIC. Κεχανδώς: Od. Δ. (96.)
 καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὐ μάλα ναιετάοντα, κεχανδῶτα
 πολλὰ καὶ ἐσθλά. Ubi licet κεχανδῶτα exponatur
 itidem χωρῶντα, non tamen intelligendum est, Do-
 mum quæ capiebat multa bona, i. e. capax erat
 multorum bonorum, s. multarum opum; sed Quæ sua
 capacitate continebat. Ita enim malo reddere, ad
 primam signif. respiciendo, quam simpliciter Conti-
 nebat. Idem dicendum et de κεχάνδει præt. plusquam
 perfecto. Il. Ω. (192.) de thalamo, ὅς γλῆνεα πολλὰ
 κεχάνδει, i. e. πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλῆνης ἄϊς, in-
 quit. Eust. Is autem annotat præterea, manifestum
 hinc esse, scribi debere in illo quem attuli loco,
 "Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε, non οὐ κέχαδε. Alioqui enim κέ-
 χανδεν scr. fuisse, interjecto ν, ut ex eo formaretur
 plusquamperf. κεχάνδει. Sed idem Gramm. sibi
 non satis constat, p. 1487.; ibi enim scripturam illam
 οὐ κέχαδε alteri præfert, exemplarium etiam aucto-
 ritate nitens, et illud ν, e quo ἔχαδε rectius
 scribi arguebat, metrico pleonasmo addi tradens.
 In suis autem in illum ipsum locum Il. Θ. Scho-
 liis, rem in ambiguo relinquit, dicens esse vel κέ-
 χαδε cum κ, ut sit med. præt., a Χῶ, Χάζω, τὸ
 χωρῶ, (ut Φράζω, πέφραδα: et Χλάζω, κέχλαδα, ap.
 Pind.) vel ἔχαδε, secundum aoristum. His certe
 addendum est, quod ab Eod. scribitur, hoc κέχανδα
 esse a Χάζω, non autem a Χαίρω, utpote habens ν e
 pleonasmo. Unde apparet fuisse, qui a Χαίρω de-
 ducendum putarent. ["Χαδεῖν s. Χαδέειν, Arat. 695.
 Nicander A. 58. Opp. K. 3, 503. 4, 209." Wakef.
 Mss.] "Χανδάνω, poetice, Capio, i. e. Capax sum,
 "factum e Χάδω, s. Χαδῶ, de quibus supra," ["Ja-
 cobs. Auth. 9, 16. Heroic. adesp. 8. Κεχανδώς,
 Dawes. M. Cr. 182. Heyn. Hom. 8, 408." Schæf.
 Mss. Aristoph. B. 261. Theocr. 13, 57. Καὶ ῥόπαλον,
 τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χεῖρ. *Ἄχανδης,
 Anacr. Carm. 64. v. 1062." Kall. Mss. "Ad Cha-
 rit. 528." Schæf. Mss. *Ἐύχανδης, Patulus, Ma-
 netho 6, 463. χαλκῶ." Schleusn. Mss. Conf. cum
 *Ἐγχανδῆς, Nicander A. 63. νηδύν. *Περιχανδῆς,
 Fr. 4. ex Athen. 372. χύτραν.] "Πολυχανδῆς, Mul-
 tum capiens, Valde capax, a χανδάνω," ["Wakef.
 Phil. 783. S. Cr. 4, 10. Gesner. Ind. in Orph." Schæf.
 Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 281. Theocr. 13, 46.
 "Const. Manass. Chron. p. 76. Amat. 4, 30." Boiss.
 Mss. Nicander Θ. 951. "Greg. Naz. Carm. 1. p. 32." Kall.
 Mss. Quint. Sm. 3, 728. 4, 475. Themist. Or. 23. p. 299.]

KAKOΣ, Malus, Improbis. Apud Hom. sæpe
 κακὸς est ὁ δειλὸς, Ignavus, Timidus. Et quoniam
 existimatur κακὸς deductum esse a ν. χάζω, s. χάζο-
 μαι, (quam etymologiam hic sequens, alioqui non
 satis mihi verisimilem, istum locum illi dedi,) videri
 queat prima ejus hæc signif. esse. Nihil enim magis
 convenit ignavo et timido quam ὑποχωρεῖν, quod est
 χάζειν. Et ita merito fuerit dictus κακὸς, quasi χα-
 κᾶς. Sed quia improbos refugimus, et ab eis recedi-
 mus, ideo huic etiam signif. etymum illud convenire
 videri queat, non minus quidem certe quam illi.
 Eust. utrique signif. ipsum accommodat; cum enim
 aliquot in Il. κακὸν dici testetur τὸν δειλόν, a χάζω,
 quod est ὑποχωρῶ καὶ ἀναποδίξω: non minus νοῦ-
 σον κακὴν exp. τὴν φευκτὴν, a χάζω, quod est ὑπο-

χωρῶ: quam sc. φεύγομεν, i. e. Fugimus, ὡς ὀλεθρίαν. Auctor autem Etym. scribit κακὸς quidem ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, esse a χάζω, ut sit ὁ ὑποχωρῶν καὶ φεύγων: at vero ἐπὶ τοῦ ἄλλου, usurpari καταχρηστικῶς: quoniam omnes illum ὑποχωροῦμεν. Ubi per ἐπὶ τοῦ ἄλλου videtur intelligere alteram illam signif., qua de improbo dicitur. Sed non satis placet illud καταχρηστικῶς: potius enim κακὸς pro δειλὸς esset a χάζω, ex eo quod refugiat: at cum ponitur pro πονηρὸς, i. e. Improbus, inde quidem esset, sed passive accipiendo de eo qui refugitur ab aliis. Sic sane Eust., postquam dixit νοῦσον κακὴν esse τὴν φευκτὴν, a χάζω, quod est ὑποχωρῶ, nimirum quam φεύγομεν, tanquam ὀλεθρίαν: itidemque ἔριν κακὴν, et πόλεμον κακὸν esse, ἐξ ὧν ἂν τις χάζοιτο: addit versa vice dici κακὸς pro δειλός: sc. δὲ χάζεται τῆς μάχης ἀναχωρῶν καὶ φεύγων, εἴτε καὶ ἀναδυόμενος. In meo vet. Lex. hæc tantum scripta sunt, Κακὸς, εἴτε ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ πονηροῦ παρὰ τὸ χάζω, χακὸς, καὶ κακός. Utut sit, (neque enim hic aliud possum quam liberum cuique suum iudicium relinquare,) non video quid obstet quominus κακὸς pro Malo, i. e. Improbis, s. Nequam, primo loco ponatur, cum hujus quoque signif. exempla ap. Hom. extant; præsertim tamen, ubi rei tribuitur. Nam ubi personæ tribuit hanc vocem, frequentius ἐπὶ τοῦ δειλοῦ poni haud negarim. Et sunt quidem aliqui loci qui utramque signif. admittere fortassis queant; verum Od. A. (383.) per κακὴν γυναῖκα non puto aliud quam improbam mulierem quenquam existimaturum intelligi: in isto loco, Οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονοῦσαν αὐτήν, Ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναῖκός. At hic, qui extat X. (414.) Οὐ τίνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅστις σφέας εἰσαφίκοιτο, quamvis aperte videatur voci κακὸς Improbi signif. dare, Eust. tamen in dubium id revocat, cum dicit κακὸν posse etiam significare τὸν ταπεινόν: et ἐσθλόν, τὸν μὴ τοιοῦτον. In isto quoque loco Od. P. (217.) Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει· Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, non simpliciter accipit pro Improbis; dicit enim genericus hic positum esse, et declarare τὸν ἀγεννή καὶ τὸν δειλόν, καὶ τὸν μὴ ἀρετῶντα, καὶ ὅλως τὸν οὐδὲν ὑγιὲς ἔχοντα. Et ita quidem ap. Hom. Apud Hesiod. autem aperte κακὸς pro Improbis aut etiam Scelerato homine ponitur, et eo quem nos appellamus Un méchant homme, in isto Ergon versu (1, 238.) Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ, Sæpenumero universa civitas ob virum improbum s. sceleratum pœnas luit. Non contentus autem dixisse κακοῦ, addit, Ὅστις ἀλιτράλει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. Apud eund. Poetam in eod. opere, κακὸς γείτων opp. ἀγαθῷ γείτονι, (344.) Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσην τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα. At vero e soluta oratione hujus usus exempla, sc. nominis κακὸς positi pro Improbis, supervacaneum fuerit afferre, cum passim extant. Plato de LL. 4. τὸν κακὸν dicit esse ἀκάθαρτον τὴν ψυχὴν, ut vicissim, ei contrarium, esse καθάρων: quibus subjungit, Παρὰ δὲ μιᾶρου δῶρα οὐτ' ἀνδρ' ἀγαθόν, οὔτε θεὸν ἐστὶ ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. Ubi Cic. reddidit Improbis, de LL. 2. Donis impii ne placare audeant deos, Platonem audiant: qui vetantur dubitare qua mente sit futurus Deus, cum vir nemo bonus ab improbo se donari velit. In ejusd. Plat. Timæo, hæc verba, Τό γε μὴν καλῶς ἀρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ, λύειν ἐθέλειν, κακοῦ, ita interpr. Sed haudquaquam boni est ratione vinctum velle dissolvere. Est denique κακὸς ap. hunc pariter et Aristot., nec non ap. alios Scriptt., cui inest κακία, ut vicissim ἀγαθός, vel ἐσθλός, cui inest ἀρετή. Aristot. Eth. 2, 6. postquam dixit τῆς μὲν κακίας esse τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἑλλειψιν, at vero τῆς ἀρετῆς, esse τὴν μεσότητα, subjungit hunc versum, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ, ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Alicubi κακός et πονηρὸς copulata inveniuntur, Plut. (8, 189.) Μῆτε τοὺς ἄλλους ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν ἀνδρας ἀγαθοὺς καὶ μεγαλῶφελεῖς γενομένους. Schol. Thuc. in quodam ejus loco κακὸς expr. κακὸς τρόπος. Verum ut ad Plat. redeam, sciendum est illum in Cratylō scribere, vocabulum hoc κακὸς esse ἀτοπον,

atque adeo ejusmodi quod βαρβαρικὸν censerī possit.

Rei etiam tributa κακοῦ appellatio valde frequens est. Et interdum quidem dicitur κακὸν de re quæ ab improbo proficiscitur, ut κακὸν ἔργον, Improbis factum. Interdum vero κακὸν est Perniciosum, Infustum, Infelix, quali signif. et ap. Latinos Res mala dicitur. Legimus ap. Hom. κακὰ ἔργα, Improbis facta: itidemque κακὸν ἔπος, nec non κακὴ βουλή: quod et ap. Hesiod. extat, in hoc Ergon versu, qui postea in Proverbium abiit (1, 264.) Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευσάντι κακίστη, pro quo dixerunt olim Lat. Malum consilium consultori pessimum. Alterius autem usus exempla esse possint, κακὸν ἡμαρ, et κακὴ αἷσα, atque alia. Sed ab eo jungi sciendum est cum quibusdam etiam subst., quæ talem signif. habent, ut non itidem alterum quoque adjectivum admittant. Nam ut κακὸν ἡμαρ, et κακὴ αἷσα, sic quoque ἀγαθὸν ἡμαρ et ἀγαθὴ αἷσα dici potest; at vero ut πῆμα κακὸν dicit, et οἶτον κακὸν, et ὀδύνας κακὰς, et κακὴν νοῦσον, itemque ἀτασθαλίᾳς κακὰς, et pleraque alia, nequaquam vicissim dicere quis possit ἀγαθὸν πῆμα, et ὀδύνας ἀγαθαί, itidemque de ceteris. De quibus Il. aliud dicere nequeo, quam habita ratione ejus de quo in unoquoque eorum agitur, reddi debere κακὸν, Grave, Dirum, Tetrum, Exitiosum, Pestiferum, Funestum, Horrendum, aut aliis hujusmodi esse utendum. Illud certe κακὴν νοῦσον Il. initio, commode redditum iri puto Dirum s. Tetrum morbum. Sed et vocem Malus alicubi in carmine talem usum habentem legisse mihi videor. Eustathii quidem certe expp. nullo modo mihi satisfaciunt, qui dicit κακὴν νοῦσον esse τὴν φευκτὴν, ut docui antea, cum de etymo vocis hujus agerem, vel ἐναντίαν τῇ ἀρετῇ τοῦ σώματος, τῇ ὑγείᾳ. Ant certe κακὴν νοῦσον, sicut et ἔριν, posse intelligi τὴν κακωτικήν: quemadmodum κακὰς ὀδύνας ap. Eund. expr. κακωτικές. Sed nec quæ de θάνατος κακός tradit, satis probare possum, Il. Γ. (173.) ubi Helene dicit, Ὡς ὄφελεν θάνατος μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δειρὸ Υἱεὶ σὺ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτοῦς τε λιπύσας. Vult enim appellari θάνατον κακὸν, vel τὸν τοῖς πλείοσι τοιοῦτον, et propterea φευκτόν: vel ad differentiam καλῶν θανάτων, quales multi in historiis commemorantur. Imo vero, aut ego valde fallor, aut κακός talem emphasin habet, qualem Gallicum Male, (quod est e Malus factum, et ejus signif. habet, sed certis quibusdam subst. duntaxat adhibetur,) cum dicimus La male mort, præsertim in imprecationibus: sicut et Helenæ verba ad imprecationem trahi possunt: perinde ac si diceret illam sibi potius debuisse mortem imprecari. Sed et sibi ipsis imprecantes quidam, longe quidem certe ab hominum Christianorum officio discedendo, dicere solent, La male mort me puisse venir, si etc. Sic Latini quoque emphatice Malam pestem oppetam, dicunt. Dicimus præterea Une mauvaise maladie, vel Une méchante maladie, de tetro morbo. Sic vero et aliis quibusdam hoc adj. adhibemus.

Κακός, Ignavus, Timidus, δειλός. Reddi etiam potest, Minime generosus, Nihil generosi habens. Hac in signif. frequens est ap. Hom., uti dixi; sed ego paucis contentus locis ero, in quibus manifestissima hæc signif. esse potest. Il. P. (180.) Ἡὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις, Ἡ τινὰ καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα Σχίσσω ἀμυνόμεναι περὶ Πατρόκλειο πεσόντος. Fuisse autem objectam isti δειλίαν, et eo pertinere ὡς ἀγορεύεις, patet ex iis quæ ibi præcedunt: objectam, inquam, fuisse δειλίαν, i. e. objecta fuisse quæ ad δειλίαν pertinerent: (631.) Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται ὅστις ἀφείη, Ἡ κακός, Ἡ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύει· Ζ. (488.) Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὶ τὰ πρῶτα γένηται. Apertius tamen in sequentibus Il., si modo quicquam apertius desiderandum est, in quibus κακὸν et ἀνάλκιδα s. ἀναλκιν copulat: quod posterius velut per epexegezin illi subjungit. Il. (Θ. 153.) Εἴπερ γὰρ σ' ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσῃ, Ἄλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωες. Itidemque Od. Γ. (375.) Ὡ φίλε, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι. Extat vero et locus

quidam ap. eund. Poëtam, ubi quem vocarat δειλόν, statim post appellat κακόν. Is est Il. N. (278.) "Ενθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Τοῦ μὲν γὰρ τε κακὸν τρέπεται χρῶς ἀλλυδὶς ἄλλη, κ. τ. λ. In soluta quoque oratione aliquis est nominis κακὸς usus hac in signif., sicut et τοῦ ἀγαθοῦ in contraria. E Thuc. quidem utriusque exemplum habes in Ἀγαθός, T. 1, col. 10. Potest autem addi et hoc τοῦ κακὸς exemplum, e Plat. Apol. (16.) de Achille, "Ο δὲ, τοῦτ' ἀκούσας, τοῦ μὲν θανάτου καὶ τοῦ κινδύνου ὠλιγώρησε" πολὺ δὲ μᾶλλον δέσας τὸ ἔξην κακὸς ὢν, καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν κ. τ. λ. Nisi forte de iis loquens, quæ ab Hom. commemorantur, hoc potius quam alio vocabulo uti voluit Plato. Hoc equidem constat, minus frequens esse κακὸς solutæ orationi hac in signif., quam ἀγαθός in contraria. Unde etiam videmus factum esse ἀνδραγαθία, e quo ἀνδραγαθίζεσθαι. Sic nos Gallice dicimus Il y avoit beaucoup de bons hommes, pro vaillans hommes; at non versa vice Ignavos appellare solemus Mauvais, vel Méchans. Ceterum his omnibus et hoc addo: quemadmodum κακὸς, quod proprie Malum s. Improbum significat, (propriam enim et primam esse hauc signif. persuasum habeo,) Ignavi et Timidi signif. plerumque accipit, ita vicissim δειλός, quod proprie de Timido s. Ignavo dicitur, pro Improbato nonnunquam accipi, præsertimque ap. Theogn., quantum quidem meminisse possum. Quod etiam magis me in illa mea sententia confirmat, de prima et maxime propria nominis κακὸς signif.

Κακός, Ignobilis. Nimirum q. d. Genere malo natus; si ita loqui liceat, ut vicissim dixit Plautus, Genere bono natus, i. e. nobili s. claro. Quo et nos modo dicimus, Qui est de bonne maison. Hujus autem signif. exempla e solo Homero habeo, ap. quem Nausicaa dicit Ulyssi, Od. Z. (187.) Ἔειν', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὐτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας. Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν ἔσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἐκάστω. Καὶ ποῦ σοι τάγ' ἔδωκε. Ubi etiam observa duplicem usum hujus nominis κακὸς in uno eodemque loco. Neque enim ut κακῶ pro δυσγενεῖ ponitur, ita et κακοῖς significare potest δυσγενέσι: nec dubito quin primam illam signif. habeat, qua sc. dicitur de improbis. Quod enim quidam ἐσθλοῖς et κακοῖς tanquam in neutro genere posita intellexerunt pro ἐν ἐσθλοῖς πράγμασι καὶ κακοῖς, ne refutatione quidem dignum esse censuerim. Extat porro et alius locus ap. Hom., ubi evidentior etiam possit esse hic nominis κακὸς usus pro δυσγενέσι: Od. Δ. (64.) Ἄλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διωτρεφῶν βασιλῆων Σκηπτούχων' ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκoiεν. Ceterum meminisse hic oportet cujusdam loci, quem in primo tmemate attuli, in quo Eust. putat κακόν posse accipi ἀντὶ τοῦ ταπεινοῦ, quod certe magis est quam δυσγενέσι. At vero in isto versu Od. Φ. (324.) Μῆποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Eust. vult κακώτερος esse ἀσθενέσι, s. δυσγενέσι.

Κακός, Humilis, Abjectus, Pauper, vide Κακίων.

Κακός, Vilis, Vilis vetusque, ea signif. qua dicitur Vilis vetusque vestis, ab Ovidio. Od. Ξ. (506.) Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῖ εἵματα ἔχοντα, Λ. (190.) κακὰ δὲ χροῖ εἵματα εἴσται. Sed et κακὰ εἰμένος dicit sine adjectione, T. (327.) Εἴ κεν ἀνσταλέος κακὰ εἰμένος ἐν μεγάροις Δαινύη. Eodemque modo quo κακὰ εἵματα, dicit etiam κακὸν ῥάκος, Ξ. (343.) Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἢ δὲ χιτῶνα, Ῥωγαλέα. An autem vilis vetusque vestis, sive trita vestis, dici itidem Latine queat Mala vestis, alii viderint; ego certe ita loqui minime ausim. At Gallice eod. modo dixeris Un méchant habillement, Une méchant robe.

Κακός, Deformis, Qui est mala forma: si malam formam, itidem ut bonam, dicere concedatur. Sed nitor, quod ad hanc nominis κακὸς signif. attinet, sola Eustathii auctoritate, qui in hunc versum Homeri Il. K. (316.) Ὅς δὴ τοὶ εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδῶκης, annotat, τὸ δὲ κακός δηλοῖ μὲν τὸν δύσμορφον, ἀντίκειται δὲ τῷ καλῷ, ὡς αἰσχροῦς. Sed nisi nitatur ipse Eust. alius loci auctoritate, haudquaquam ei subscripserim, cum non κακός sine adjectione, sed κακός εἶδος hic dixerit Poëta. Leges et in compar.

A Κακίων aliquid de hac signif. At vero κακοῦ βλοῦ φεύγειν, pro Turpis vitæ accusari, ex Hermog. affertur.

Κακός, Imperitus, ut dicitur aliquis esse malus artifex. Il. P. (487.) Ἴππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι, ubi exp. ἀτέχνους, sed additur Vel δειλοῖς, ab Eust.: imo vero hanc exp. illi præfigit. Sed et soluta oratio multa hujus signif. exempla suppeditare potest, ubi dicitur κακός τεχνίτης, sicut Lat. Malus artifex: dicitur κακός ἱατρός, ut Latine Malus medicus, pro Imperito: dicitur κακός στρατιώτης, Malus miles, ut sæpe legimus Bonus miles: dicuntur itidem alia. Sed infin. interdum addi sciendum est, et dici quempiam κακὸν ποιεῖν, ut vicissim ἀγαθὸν ποιεῖν τι. Apud Eur. Med. κακῇ infinitivo junctum exp. ἀσθενέσι, (264.) γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα, (ita enim leg., non φόνου,) Κακῇ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾷ. Sed ego malim accipere simpliciter, ut nos dicereimus, Une femme n'est pas bonne à faire telle chose. Apud B Thuc. autem κακοὶ προφυλάσσειν exp. διὰ κακίαν ἀδύνατοι. At vero ap. Hom. gradu comp. κακώτερον, licet cum infin. itidem junctum, hanc Imperitiæ aut etiam ἀδυνασίας signif. habere nullo modo potest, Od. Θ. (138.) Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης Ἄνδρα τε συγγεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη. Talem certe usum habet ap. nos compar. Pire, (quod sonat κακώτερος s. κακίων,) cum dicimus Il n'y a rien pire pour ruiner un homme. Vel, Il n'y a rien pire pour engendrer des maladies.

Gradus COMP. Κακώτερος, sive Κακίων, Pejor, Deterior: at vero superl. Κάκιστος, Pessimus, Deterimus. Est autem κακώτερος Poetarum potius quam aliorum Scriptorum: cujus usum habemus in Hom. loco quem modo protuli, itidemque in isto, Od. O. (342.) Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Nihil pejor est. At vero Φ. (324.) videtur hunc compar. κακώτερος pro positivo accipere Eust., quippe qui vult esse positum pro ἀσθενέσι, s. δυσγενέσι, ut supra docui, cum agerem de κακὸς significante δυσγενέσι. Altero quoque comparativo Κακίων utitur hic Poëta, Ξ. (56.) Ἔειν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, ἔειπον ἀτιμῆσαι. Sed hic κακίων, si Eustathio credimus, ponitur pro πενέστερος, i. e. Pauperior; vel pro εἰδεχθέστερος, i. e. Deformior. Sed illam exp. huic præfero, utpote habentem aliquid affinitatis cum ea quæ data fuit supra huic vocabulo in aliquot ejusd. Poëtæ locis, ubi dictum est significare δυσγενέσι. At pro Deformis, non puto fuisse dicturum κακὸς sine adjectione, sed potius adjecturum fuisse vel εἶδος, (ut in eo quem supra attuli loco,) vel alium ejusmodi accusativum. Adde quod describitur Ulysses ab Hom. πένης potius quam εἰδεχθής. Sed ego tamen si a πενέστερος discedendum et aliud aptius vocabulum quærendum sit, malim uti generaliori aliquo, quod humiliorem vel abjectiorem s. magis abjectæ sortis hominem, aut viliorem, declaret: ut supra idem Schol. exposuit ταπεινόν. Operæ pretium est autem considerare quam fuerit etiam olim probrosa paupertas, et quam vicissim in pretio pretium fuerit, si pauperes, aut etiam generalius, humiles abjectique homines, κακοὶ vocabantur. Minus certe mirum esse debet appellari vicissim a nostratibus hodieque Un homme de bien, eum quoque, qui proprie loquendo vocandus potius esset Un homme de biens. Cum enim proprie illud Homme de bien, a virtute hominem laudet, vulgi usus paulatim obtinuit (initio quidem jo-cantis potius quam serio loquentis) ut in tribuenda hac appellatione sola opulentia, aut etiam solus cultus corporis elegantior, tanquam opulentiae testis, spectaretur, et ita corpus vel potius res ad corpus pertinentes animo laudem suam eriperent. Sed ut ad κακίων redeam, Scholiorum brevium Auctor aliam exp. affert, quæ nullo modo mihi arridet: vult enim κακίων σέθεν significare μᾶλλον σου κεκακωμένος τὴν ψυχὴν. Ceterum in usu est, uti dixi, hic compar. prosæ quoque Scriptoribus. Xen. K. II. 2, (1, 6.) Ψυχὰς τε οὐδὲν κακίονας ὑμῖν προσήκει ἡμῶν ἔχειν, Nihilo deteriores.

SUPERL. est Κάκιστος, uti dixi, Pessimus, Deterimus. Apud Hom. pro Ignavissimus, Timidissimus, ut dictum est. κακὸν pro Ignavo poni. Item aliquid dicitur esse κάκιστον, Pessimum, Deterimum. Et τὰ κάκιστα, Pessima quæque, ap. Lucian. (1, 342.) Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδουμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

Κακὸν, τὸ, subst. Malum. H. B. (195.) Μὴ τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῖας Ἀχαιῶν, Ne iratus aliquo malo afficiat Achivos. Eodem loquendi genere utens, Hesiodus scribit, (Ἔργ. 1, 325.) Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην εἰς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Sic κακὰ in plur. ut in hoc Proverbiali versu, Ὅς δ' ἄλλω κακὰ τεύχει, ἔῳ κακὸν ἵπατι τεύχει, Qui alii malum struit s. molitur, suo ipsius jecinori malum struit. Sumtus est autem ille versus ex isto Hesiodi (263.) Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων. Idem vero (189.) dixit ἀνέρα κακῶν ρεκτῆρα. Et κακὰ φέρειν cum dat. ap. Hom. rursus, ubi κακὰ reddi etiam potest Clades. In prosa quoque κακὸν ita usurpatur substantive; et ut vides Poetas illos Homerum et Hesiodum dicere ῥέξαι κακὸν, cum accus. personæ, sic prosæ Scriptores dicunt δρᾶν κακὸν, vel ποιεῖν, cum eadem constr. Thuc. 8. Καὶ τὰ πλείστα κακὰ ἐπιστάμενοι τὴν χώραν οὗτοι ἔδρασαν, ubi accus. χώραν non solum ad participium, sed ad verbum quoque fertur. Ex Eod. Κακὰ πολλὰ τῶν Ἑλλήνων, pro Mala multa quæ Græci intulerunt. Ex Eod. Κακὸν ποιῶ, Scelus admitto. At in isto loco Od. O. (73.) Ἴσον τοῖ κακὸν ἐσθ' ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκη, quidam κακὸν interpr. Peccatum.

Κακὸν, Malum, Calamitas. Præsertim vero usitatus est Pluralis, κακὰ, Mala, Calamitates, Ærumnæ. Od. B. (179.) μὴ πον τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω: H. Γ. (99.) ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε: Od. O. (137.) ἀλλὰ κακοῖσι συνῆρῃται πολέεσσι. Frequentem et in soluta oratione signif. hanc habet. Thuc. 2. Ὑπὸ τοῦ κακου νικώμενοι. Et μεγάλα κακὰ, ap. Eund. Aristoph. Πλ. init. Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.

[“Κακὸς, Brunck. Œd. T. 1062. ad Herod. 651. Wakef. Herc. F. 496. Burm. ad Phædr. p. 45. Mit., Pierson. Veris. 219. Ammon. 80. Ignobilis, Humilis, Abjectus, Wakef. Alc. 192. Timidus, 713. Phil. 1306. S. Cr. 3, 197. Heyn. Hom. 6, 418. Brunck. Aristoph. 2, 169. Male ominatus, Idem ad Soph. El. 61. In comp. Infelix, Wakef. Phil. 692. Conf. c. καλὸς, ad Charit. 686. Markl. Iph. p. 274. Musgr. Tro. 713. Ion. 450. Schw. Lex. Polyb. v. Καλός, Jacobs. Anth. 7, 27. ad Dionys. H. 1, 135. 3, 1328.: cum ἀγαθός, ad Charit. 686.: cum κοινός, Jacobs. Anim. 177.: cum κακόνους, Koen. ad Greg. Cor. 228=481. Sequ. inf., ad Xen. Œc. 4, 3. Porson. ad Hec. 336. Wakef. Diatr. p. 20. Κακὸς ὤς, Heyn. Hom. 5, 433. Κακὸς κακῶς, Eur. Tro. 446. Wakef. Phil. 1369. Timon Epigr. Porson. Med. p. 63. Soph. Aj. 839. Plut. 6, 259. Hutt. Κακὰ κακῶς, Aristoph. A. 162. Kuster. ad h. l. Γένος κακός, Heyn. Hom. 6, 545. Νῦξ κακῇ, 6, 38. Κακὸν ποιεῖν τινὰ, Kuster. V. M. 43. Κακὸν ποιεῖν, Wakef. S. Cr. 5, 47.: ῥέζειν, de leone, Heyn. Hom. 7, 97. Ὅσον κακὸν, cum gen.; Brunck. Aristoph. 3, 125. Κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, Lo-
beck. Aj. p. 278. ad Herod. 223. Οἶον κακὸν, Toup. Opusc. 1, 486. ad Xen. Eph. 179. ad Herod. 624. Μέγα κακὸν, T. H. ad Lucian. 1, 220. Brunck. Bacch. 267. Ἀττηρὸν κακὸν, Andr. 353. Ἀπὸ τοῦ κακοῦ, Dionys. H. 2, 780. Ἐπὶ κακῷ, Boiss. Philostr. 421. ad Diod. S. 1, 4. ad Dionys. H. 4, 2294. Ἐν κακῷ χειμῶνος, Musgr. ad Eurip. 215. Κακὰ et κατὰ conf., Jacobs. Anth. 9, 488. ad Charit. 611=316. Wyttenb. ad Plut. 1, 656. Τὰ κακὰ, Malitia, Wakef. Phil. 448. Στομάχων κακὰ, Jacobs. Anth. 9, 414. Κακὰ κακῶν, Toup. Opusc. 2, 226. Κακῶν τὰ κ., Lucill. 121. Κακὰ κακοῖς, Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. ad Dionys. H. 5, 361. Κακίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 437. Heyn. Hom. 5, 669. De quant., Phryn. Ecl. 162. Κάκιον, Theogn. 21. Herodian. Philet. 436. et n., Od. T. 120. Κάκιον, Valck. Phæn. p. 277. Οὐ κάκιον, ad Herod. 126. Xen. Œc. 7, 25. Κακώτερος, sic scr. ap. Jacobs. Anth. 10, 57. (Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. 102.) Κακώτερος, ibid.

PARS XXX.

A Heyn. Hom. 8, 259. Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατα, Brunck. Œd. C. 1189. Dawes. M. Cr. 333. Schæf. Mss. Κακώτερος, Apoll. Rh. 3, 421. Theocr. 27, 21. Alciph. 3, 62. Κάκιστος φαγεῖν, Phrynichus Bekkeri p. 48. Κακός, Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr., Valck. Schol. in N. T. 1, 239.: κακὰ ἐκ κακοῦ, 2, 297. “Theophyl. Ep. 3. Κακὰ, εἴτε τὰ κακύνοντα, εἴτε τὰ κακοῦντα.” Gataker. Mss. “Mendax, Fraudibus et technis utens, Soph. Trach. 468., ubi opp. ἀψευδεῖν ἀεί.” Schleusn. Mss.]

[*Κακοαίσιος, Gieg. Naz. 2, 162. * “Κακοαίτιος, Manetho 1, 355.” Wakef. Mss. * “Κακοβίωτος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 233. T. H. ad Plutum p. 338.” Schæf. Mss. * Κακοβόρος, Ælian. H. A. 10, 29. Κακόδουλος, unde * Κακοδουλέω, e quo * “Κακοδουλία, Dio Chrys. 2, 136. * Κακόμαχος, Valde lascivus, Theod. 1, 129. * Κακόπνευστος, Schol. Od. N. 99.” Wakef. Mss.] “Κακοποιός, Maleficus, Malis afficiens. Epigr. in Fures, Τίς πρῶτος κακοποιός ἐλήλυθε; Quis primus venit maleficus et noxius? Aristot. Eth. 4, 3. Οὐ κακοὶ μὲν οὖν δοκοῦσιν εἶναι οὐδὲ οὗτοι οὐ γὰρ κακοποιοὶ εἰσιν. Itidem et Synes. Ep. 57. Αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις, Maleficæ potestates, “Mali genii.” [“Valck. Diatr. i 12.” Schæf. Mss. “Vet. Poeta de Vir. Herb. 95. ἔλκη.” Schleusn. Mss. LXX. Prov. 12, 4. 24, 18. * Κακοποιέω, Polyb. 4, 6, 10. 8, 14, 1. Xen. Œc. 3, 11. K. Π. 8, 8, 7. Ἀπ. 3, 5, 26. Schn. ad K. Ἀ. 2, 5, 3. Diod. S. 11. p. 275. 15. p. 480. Schleusn. Lex. in N. et V. T. * Κακοποίησις, LXX. Esdr. 4, 22. Cod. Pseud. V. T. 688. Eis κακὸν ποιεῖν ἐλαύνει, al. eis κακοποίησιν. * “Κακοποιητικός, Method. 445.” Kall. Mss. Aristot. de Rep. 7. p. 446.] “Κακοποιία, ἡ, Maleficientia, (ut Cæs. dicit, Iter facere per provinciam sine ulla maleficientia,) Malorum illatio s. importatio, etiam Maleficium. Isocr. ad Dem. Ὁμοίως αἰσχροὺς νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιαῖς, καὶ τὸν φίλον ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις: Panath. Ἐκβολὰς ὧν ἐγέννησαν, καὶ καταποντισμοὺς καὶ τυφλώσεις, καὶ τοσαύτας τὸ πλῆθος κακοποιίας.” [Inc. Prov. 22, 16. Esai. 53, 8. * Κακοσταθής, Greg. Naz. 2, 73. * “Κακοςύμβουλος, Joseph. Hypomn. 69.” Schleusn. Mss. * “Κακοςυνάντητος, Schol. Opp. Ἀ. 1, 370. 2, 388.” Wakef. Mss. * “Κακόσφαιρος, Tzetz. Ch. 11, 494.” Elberling. Mss. * “Κακόταφος, Schol. Opp. Ἀ. 5, 346. * Κακότυχος, Hes. v. Κρείττωνας. * Κακόῦπνος, Hes. v. Ἀὔπνους.” Wakef. Mss. * “Κακοφρουρος, Const. Manass. Chron. p. 100. var. lect.” Boiss. Mss.] “Κακοχράσμων, Improbus, VV. LL.” [e Theocr. 4, 22. * Κακέγκακος, adv. * “Κακέγκακως, Const. Manass. Chron. p. 120. Meurs.” Schæf. Mss.]

“Ακακος, ὁ, ἡ, Homo minime malus, Ab omni malitia abhorrens s. alienus. Vel brevius, a malitia, Homo simplex et apertus. Dem. (1153.) Καὶ προσποιούμενος ἀκακος εἶναι, ἐξηπάτησε τοὺς δικαστάς. Polyb. 3, (98, 5.) Πρὸς τοῦτον ἀκακὸν ὄντα τὸν ἄνδρα καὶ πρᾶον τῇ φύσει. Hæc e Bud., qui ἀκακὸν interpretans Hominem minime malum, Ciceronem sequi voluit, ut opinor; nam is tanquam Græcum hoc vocabulum exprimere volens, Hominem minime malum dixit, pro Simplici et fraudis ignaro: [ad Div. 10, 21, 7. cf. Ep. 23, 2.] Plut. (6, 147.) Οἱ θαυμαστικοὶ καὶ ἀκακοὶ ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. Dionys. ad Demophilum scribens, ut ann. VV. LL., ostendit ἀκάκους esse τοὺς μὴ προενοοῦντας τὰ κακὰ. || “Ακακος ex LXX. affertur pro Innocenti. [“Jacobs. Anth. 9, 408. 12, 132. 296. ad Diod. S. 1, 162. Valck. Adoniaz. p. 202. ad Mær. 78. Bergler. ad Alciph. 36. Timæi Lex. 16. et Ruhnk., Wessel. Probab. 82. Toup. Opusc. 2, 207. Ammon. 80. Musgr. Hipp. 942.” Schæf. Mss. Greg. Cor. 342. Æsch. Pers. 666. Plato Alcib. 2. p. 81. Dio Cass. 12, 1. de Commodo, Πανοῦργος μὲν οὐκ ἐφν, ἀλλ’ εἰ καὶ τις ἄλλος ἀνθρώπων, ἀκακος: 51, 13. de Cleopatra, Μὴ ἀκακος γυνή, δραστηρία καὶ συνετή. Anaxilas Athenæi 6. p. 475. Schw. “Ακακὸν ἀνθρώπου τρόπον.” Ἀκάκως, Simpliciter et aperte, Sine fraude, [Dem. 1154. 1162. Polyb. 5, 20, 5. 7, 17, 9. 8, 31, 8. Plut. Thes. 8. Ἀκ. καὶ παιδικῶς.] Ἀκακία, ἡ, Mens ab-

horrens a malitia, s. malitiæ ignara, Mens minime malitiosa, Simplicitas, Candor quidam simplex, Ingenium hominis simplex, et fraudis ignarum. Demosth. (1372.) Καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀκακίαν τὴν ἐαυτοῦ τοῦτον παρέδρον ποιήσαιο. Et paulo post, Ἀμα μὲν καὶ ἐλέησασα αὐτὸν ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή διὰ τὴν ἀκακίαν τοῦ τρόπου. Apud Plut. Demetr. (init.) poni testatur Bud. pro Simplicitate atque innocentia, non electione et iudicio certo prædita, sed doli ac fraudis nescia, Τὴν ἀπειρίαν τῶν κακῶν καλλωπιζομένην ἀκακίαν οὐκ ἐπαινοῦσιν, ἀλλ' ἀβελτηρίαν ἡγοῦνται. Apud Cic. de Fin. 5. pro ἀκακίαν quidam Codd. ἀκαμίαν, alii, quos sequi malui, ἀθαμβίαν habent. Nam Ciceronem scripsisse, Democritum εὐθυμίαν et ἀκακίαν pro eod. dixisse, sc. pro Animo terrore libero, nullo modo mihi fit verisimile. [* Ἀκακία, Hes. βοτάνη, Lat. Acacia, Diosc. 1, 133. Plin. 24, 67. Sprengel. Hist. Rei Herb. 183. * Ἀκάκης, ὁ, Æsch. Pers. 860. Εὐθ' ὁ γεραίος Πανταρχῆς, Ἀκάκας, ἱμαχος βασιλεὺς Ἰσθμοῦ Δαρεῖος ἦρχε χάρις, Schol. ὁ μὴ κἀκὴν καὶ δειλίαν ἔχων. "Vox contra analogiam peccat. Dicebant ἄκακος: sed hoc vocab. recentioris ævi fuit: quare corrigendum puto ἀκάμας, Invictus." Blomf.]

AT VERO Poët. Ἀκακήτης, Non nocens, Nihil mali faciens, Pacificus. Mercurii epith., Il. Π. (185.) et Od. Ω. (10.) Ἑρμείας ἀκάκητα, ubi ἀκάκητα pro nominativo ponitur, Bæotica et Æolica formatione, sicut et μηρίατα. Unde etiam ἀκακήτης scribitur παραξυρόνως. Quidam volunt ἀκακήτης ab Ἀκάκης ἀκάκητος formatum esse, sicut γυμνήτης a γυμνῆς γυμνήτος. || Apud Hesiod. Θ. (614.) ἀκάκητα exp. a nonnullis, Nullo malo dignus, Nihil mali promeritus, Bonus, Mitis et placidus, cum dicit, Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς. Hes. quoque exp. ἀκάκητα, ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος, et ait esse pro ἀκακήτης. || Apud Suid. legitur etiam, Ἀκάκητος, ὁ Ἑρμῆς: ["Non nocens, Eudocia p. 154." Schleusn. Mss. "Probabilis est Mercurium Ἀκακήτην et Ἀκακήσιον, ut Cyllenium a Cyllene, monte, ita dictum esse ab Ἀκάκο monte Arcadiæ: de quo v. Paus. 8, 36. etsi is nomen ab heroe Acaco ducit 8, 3. cf. Spanhem. ad Callim. in Dian. 143." Heyn. ad Il. Π. 1. c.: vide etiam Ernestium, et Schn. Lex. "De accentu τοῦ Ἀκάκητα, Wolfi ad Hesiod. p. 116. 134." Schæf. Mss.]

"Ἀκακίαγος, ap. Hes. legitur, expositum ὁμοῦ δυνάμενος: item Ἀκακίεις expositum συνίεις. Sed hæc mendo non carent." [Vide Interpr.]

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ, Qui initium dedit malorum, vide T. 1, 554. [* Ἀρχαίκακος, Herodian. Epimer. 167." Boiss. Mss.]

["Ἀυτόκακος, Procl. Th. Plat. 1, 18. Maxim. Schol. in Dionys. Areop. D. N. 4, 31." Kall. Mss. Ἀυτόκακον εἶκε τῷδε, pro δεινῷ, Phrynichus Bekkeri p. 8.: cf. Theopompum Comicum ibid. 83. Ἀυτόκακον, Toup. Opusc. 1, 58." Schæf. Mss.]

"Ἡμικάκον, Phryn. (336. Lob.) dicere vetat, dicere jubens pro eo ἡμελημένον, [imo ἡμιμόχθηρον.] "Euclidem tamen et Sophoclem dixisse ἡμικάκον, et Aristoph. * Ἡμικάκως, testis J. Poll. 6, c. 36." ["Heringa Obs. 296. Brunck. Soph. 3, 514." Schæf. Mss.]

["Ἀνσικάκος, Malorum sedator, Epith. Somni, Theogn. 476.]

Πάγκαλος, ὁ, ἡ, Omnino malus, Pessimus, Improbissimus, Deterrimus, ut in hoc Proverbiali versu, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκαλος ἔλλαχε τιμῆς. Item πάγκαλον, Res omnino mala, pessima, ut vicissim πανάγαθον, Res optima. Plato Epist. 8. Δουλεία δὲ καὶ ἐλευθερία, ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκάτερα, πάγκαλον ἔμμετρον δὲ οὐσα, πανάγαθον. ["Theogn. 149. Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν." Seager. Mss.] || Hinc ADV. Παγκάκως, quod redditur Improbissime. SUPERL. Παγκάκιστος, q. d. Omnino pessimus s. improbissimus. Sed videri possit vacare particula πᾶν cum hoc superl.; nisi potius reddatur Omnibus modis improbissimus s. pessimus. Soph. Ant. (742.) p. 244. μετὰ Ed. Ὡς παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί. ["Wakef. Herc. F. 247. Jacobs. Anim.

A 164. 203." Schæf. Mss.]

["Περίκακος, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 3. p. 98. * Πρόκακος, Æsch. Pers. 992=980. κακὰ πρόκακα, Mala malorum præsaga, Stanl. Mala præsentia, Schutz.]

Κακῶς, Male, Prave, Vitiose. Isocr. Nicocl. (2.) Οὐθ' ὅλως τὴν τῶν ἀνθρώπων πονηρίαν ἐπὶ τὰ πράγματα μεταφέρειν, ἀλλ' αὐτοὺς ἐκείνους ψέγειν, ὅσοι τοῖς ἀγαθοῖς κ. χρῶνται, ubi fortasse cum περὶ τῶν πονηρῶν idem dicat, possumus κακῶς reddere etiam Inprobe. Idem Isocr. ad Phil. Τὴν ὑπ' ἀνθρώπων βαρβάρου καὶ κακῶς τεθραμμένου κατασταθεῖσαν, Male educati et instituti s. Prave: ut dicitur etiam Prava educatio. Aliam vero adverbii Male signif. habet κακῶς, cum dicitur κακῶς ἔχειν, Male se habere. Sed et alios usus habet κακῶς, cum aliis verbis, (sicut Lat. illud adverbium,) veluti cum dicitur κακῶς ἀπόλοιτο. Quidam Comicus apud Athen. (559.) Κακῶς ἀπόλοισ' ὅστις γυναῖκα δευτέραν ἔγχευεν, Male pereat, Horat. Sæpe vero dicunt κακὸς κ. ἀπόλοιτο. Synes. Κακὸς κ. ἀπόλοιτο Κερεάλιος. Plut. Erotico, ἀπόλοιτο τοίνυν κακὸς κ. Itidemque in reliquis temporibus. Dem. de quodam qui in mari perierat, Ἐκεῖνος μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν ἄξιος, κακὸς κ. ἀπώλετο. Greg. Naz. Ἀπολεῖται κακὸς κ., de eo quem dicit damnatum iri in perpetuum. Dicitur vero et ἀπολέσαι κακῶς, vel ἀπολέσαι κακὸν κακῶς. Quidam ap. Athen. (150.) Κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοί, Male te perdant dii. Aristoph. Πλ. (65.) Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Quibus e Il. aliisque quamplurimis, quos proferre possem, reprehendere debemus eos qui in isto Homeri versu, Od. I. (534.) Ὅψε κακῶς ἔλθοι δλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους, iungunt κακῶς cum ἔλθοι, non cum δλέσας, s. potius ἀπολέσας. Jungitur et cum aliis verbis hoc adv., adjunctum itidem sumus illud nomen habens. Greg. Naz. Καὶ κακοὶ κ. τότε πρῶτον ἡττηθέντες. At vero κακὰ κακῶς ap. Aristoph. Ἰππ. (188.) Ἀλλ', ὦ γὰρ, οὐδὲ μουσικὴν ἐπισταμαι, Πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς, Proverbialiter dictum est, si Scholiastæ credimus, et c. ἐστὶ pro ἐπεὶ legimus.

Κακῶς, ut Lat. Male, alium præterea atque alium usum habet: unde ap. Thuc. Schol. alicubi ἀτέχνως exp. alicubi ἀτάκτως, alicubi ἀνοήτως. Certe ut κακὸς dicitur interdum de imperito, ut κακὸς ἱατρός, et κακὸς στρατιώτης, et κυβερνήτης, non dubium est quin itidem κακῶς pro Imperite accipi nonnunquam possit, veluti cum dicitur κακῶς κυβερνᾶν. Sed et hoc sciendum est, κακῶς cum eod. verbo posse aliquando duplicem usum habere: nam ap. Thuc. quidem κ. φρονεῖν, exp. μωροῦς εἶναι: et ap. Plut. κ. φρονεῖσι redditur Imprudentibus, in Camillo, Ἀ κακῶς φρονεῖσι συνέβη παθεῖν ἐκείνοις: at vero in versu isto (Od. Σ. 167.) Οἷ τ' εὖ μὲν βάξουσιν, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν, aliud significatur per κακῶς φρονεῖν, sc. Male cogitare. Habet denique κακῶς et alios usus, quales sunt ap. Ovid. adverbii Male, cum dicit, Vir male dissimulat, tectius illa cupit: item, Quod male fers, assuesce, feres bene. At vero πεινᾶν κακῶς, sonat quod Gall. dicimus, Mourir de male faim, item, De male rage de faim. Sed talia in nostro sermone vulgo duntaxat conceduntur.

Κακῶς habet præterea quosdam usus, in quibus nullo modo reddi potest adverbio Maie, licet varie et ipsum usurpetur, sicut in præcedentibus docui. Il. A. 25. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. Hic enim nequaquam κακῶς ἀφίει, reddideris Male dimittebat, sed potius Contumeliose dimittebat. Plut. vero κακῶς exp. ἀγρίως καὶ αὐθαδῶς. Si tamen adverbium libeat periphrastice exponere, possis reddere non solum Contumeliosis verbis exceptum, vel Verbis asperis, sed etiam, Verbis malis. Sed et cum jungitur κακῶς participio εἰδότες, a Xen. et Isocr., vix reddi queat Male. Habet certe negandi vim, si sequamur eos, qui κακῶς εἰδότες exp. ἀγνοοῦντες. Sed crediderim aliquid minus sonare, perinde sc. ac si dicamus, Haud satis, Parum.

Κακῶς junctum verbo ποιῶ, vel λέγω, item verbo πάσχω, non adverbio, sed nomine reddi solet. Nam κακῶς ποιῶ est Malo afficio s. Damno; aut etiam

Injuria. Est vero et ubi *κακῶς ποιεῖν* reddere possis. Incommodo afficere, vel uno verbo Incommodare. Sic *κακῶς λέγω*, Maledictis aliquem prosequor, s. Contumeliosis verbis, s. Contumeliis, Convitia dico. Aut etiam simplicius, Maledico alicui. Illud autem *κακῶς πάσχω*, (ad verbum Male patior,) Malo afficior, s. Malis, vel Incommodis, Malis conflictor. Possis vero *πάσχω* ad verbum quoque reddere Patior; sed adverbium mutando in accus., Mala patior. At vero *κακῶς πράττω* est, Adversa fortuna utor, Infelix sum s. Calauitosus. Aut etiam, Rem male gero s. infelicitur.

Grad. comp. *Κάκιον*, Pejus, Deterius, sicut sc. e *κακός* fit *κακίων*. Potest autem, prout huic vel illi verbo jungitur, varie reddi, imitando interpr. quæ positivo *κακῶς* datæ fuerunt. Idem dicendum et de superl. *Κάκιστα*, Pessime, Deterime. Qui superl. cum alios plerosque usus positivi *κακῶς* sequitur, tum vero eum quo jungitur cum *ἀπολέσθαι*. Unde est etiam *κάκιςτ' ἀπολούμενος*. Aristoph. *Eip.* (init.) *δὸς αὐτῷ τῷ κάκιςτ' ἀπολούμενῳ*. Sic etiam *κάκιςτ' ἀπολούμενη*, ap. Eund. (*Πλ.* 456.) *Σὺ δ', ὦ κάκιςτ' ἀπολούμενη, τί λοιδορεῖ;* Bud. *κάκιςτ' ἀπολούμενος* vertit Perditissimus, Quem Deus perdat, indignantis esse dicens. Sed ego adderem Pessime, aut tale quid, hoc modo, Quem Deus pessime perdat.

[“ *Κακῶς*, Markl. *Iph.* p. 100. Wakef. *S. Cr.* 1, 161. 5, 53. Conf. c. *καλῶς*, ad Charit. 686. K. *ποιεῖν τινά*, Kuster. *V. M.* 43. Schneid. *Anab.* 119. K. *γεγονέναι*, Humili loco natum esse, Heind. ad Plat. *Theæt.* 390. K. *δουλεύειν*, ad Lucian. 1, 277.: *εἶδεναι*, Act. *Traj.* 1, 233.: *ἐρᾶν*, Abresch. *Lectt.* Aristæn. 261. Alciph. 158. 192. K. *γίνεται μοι*, c. *πάσχω*, ad Herod. p. 5. Lennep. ad *Phal.* 148. *Κακός κακῶς*, Jacobs. *Exerc.* 1, 12. Valck. *Hipp.* p. 241. Wakef. *S. Cr.* 2, 52. Wyttenb. ad *Plut.* 1, 814. *Soph. Œd. T.* 248. *Phil.* 1369. Musgr. *Cycl.* 267. Brunck. ad *Med.* 804. 1386. Alciph. 382. *Κακὴ κ.*, ad Charit. 213. Wyttenb. ad *Plut. de S. N. V.* 42. *Κάκιστα*, Brunck. *Œd. C.* 1189. Cum superl., Porson. *Hec.* p. 40. *Ed.* 2.” Schæf. *Mss.* “ *Κακῶς ὑποβλέπεσθαι*, Torve aspicere, Apollon. *Lex.* v. *Κάκ' ὀσόμενος*.” Schleusn. *Mss.* *Philostr.* 888. K. *ἰδεῖν γυναῖκα*. “ K. *πράττειν*, Senescere et interire; de fortuna civitatis, 1, 13. (Vell. *Paterc.* 2, 11, 3. *Gentium* nunc florere fortunam, nunc senescere, nunc interire.) *Καὶ οὐ κ. γε*, Rectissime vero, 2, 6.” Fischer. *Ind. Œschin.* *Dial.* *Socr.*]

Κακότης, *ητος*, *η*, Improbitas, Vitium, Scelus, Flagitium. *Il. Γ.* (366.) *τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος*. Ab Hesiodo *κακότης* opp. *τῇ ἀρετῇ*, ut vitium virtuti: *Ἔργ.* (1, 285.) *τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλῆσθαι*. Ex Eod. affertur, *κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος*. || Ignavia, Timiditas. *Il. B.* (368.) *Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεοπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, ἢ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἄφραδι πολέμοιο*. A Thuc. copulantur *κακότης* et *δειλία*, 1, 5. Est alioqui Poëtarum potius quam aliorum Scriptorum hoc vocab. || *Κακότης*, sicut *κακόν*, Malum, Calamitas, Ærumna. Hesiod. (*Ἔργ.* 1, 93.) *Αἰψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγνῆσκουσι*. [“ Jacobs. *Anth.* 11, 212. Heyn. *Hom.* 6, 389. 7, 124. Brunck. *Anal.* 2, 301. *Theogn.* 814. ad Herod. 436.” Schæf. *Mss.* *Il. A.* 382. *M.* 332. *Œschin.* *Dial.* *Socr.* 3, 5. *Αἰ ἐντὸς κακότητος*, Interna vitia, Interni morbi, de corpore. * *Κακοσύνη*, Greg. *Naz.* 2, 255.]

Κακία, *η*, sicut *κακότης* ap. Poëtas, Improbitas, Vitium, etiam Vitiositas. Cic. *Tusc.* 4. Hujus igitur virtutis contraria est Vitiositas; sic enim malo quam Malitiam appellare eam, quam Græci *κακίαν* appellant; nam malitia certi cujusdam vitii nomen est, vitiositas, omnium. Idem *κακίαν* vult esse Fraudem s. Vitium ap. Plat. *Timæo*. Nam hunc ejus locum, *Διαθεσμοθεήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ἐπειτα εἴη κακίας ἐκάστων ἀναίτιος*, ita vertit, Quæ cum ita designasset, seseque, si quid postea fraudis aut vitii evenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. Pluralem autem *κακίας* reddit Vitia, scribens de *Fin.* 3. Quas enim Græci *κακίας* appellant, Vitia malo quam Malitias nominare. Et paulo post,

Sin κακίαν Malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum vitium consuetudo Latina traduceret: hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Sic certe ap. Græcos *κακίαν* et *ἀρετὴν* opponi videmus, cum ap. alios, tum ap. Aristot. veluti cum scribit *Eth.* 7. *Καὶ γὰρ ὥσπερ οὐδὲ θηρίου ἐστὶ κακία οὐδ' ἀρετὴ, οὕτως οὐδὲ θεοῦ*. Et quemadmodum vitium esse dicitur generalius in hac vel in illa re; verbi gratia, in oratione, (unde etiam vitiosa oratio) ita *κακία* latius usurpat, ac nominatim *λόγῳ*, significanti Orationem, tribuitur. Nam *κακία λόγου*, et *κακία ἡ ἐν λόγοις*, ex Hermog. affertur. Apud Lucian. autem (2, 55.) legimus *Κακίαν* * *συγγραφικὴν*, vicissimque *ἀρετὴν*. Sed et alicui imperite se in re quapiam gerenti, ideoque peccanti, *κακία* tribuitur, ut cum Synes. *κακίαν κυβερνήτου* dicit. || Ignavia, Timiditas, ap. Thuc. et Dem. Post quos Synes. itidem *κακίαν στρατηγῶν* appellavit Ignaviam ducum. Talem autem esse vocis *κακότης* usum ap. Hom., docui supra; sed ap. Eund. *κακός* pro Ignavo frequens, at in soluta oratione rarum. Apud Thuc. redditur etiam Probrum, Dedecus; sed ego malim Ignaviæ probrum, i. e. Probrum quod ignavia affert. Vide *Κάκη*. || *Κακία* ap. Matth. 6. (fin.) pro *κάκωσις*, ut quidem Hieron. exp.; sed hoc verbali ad nominis illius exp. uti nolim: potiusque dixerim *τὴν κακίαν* esse τὸ κακόν: perinde ac si ita locutus esset, *Ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ τὸ κακὸν αὐτῆς*, Sufficit unicuique diei suum malum, Sua cuique diei ærumna satis est. I. e. Satis mali unicuique diei sua sollicitudo affert, ut ei non opus sit ullam de sequentibus sollicitudinem adjungere. Minus certe mirus videri poterit hic nominis *κακίας* usus, quam si in verbale *κάκωσις* resolvamus. Sed et is usus quem habet *κακότης* ap. Hesiod. *Αἰψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγνῆσκουσι*, facit ut multo minus hunc nominis *κακίας* usum mirer, si quidem *κακίαν* ceteras *κακότητος* signif. habere, ex iis quæ modo scripsi satis patet. [“ Jacobs. *Anim.* 221. ad *Phalar.* 348. ad *Mær.* 224. ad *Timæi Lex.* 152. *Act. Traj.* 1, 233. *Plur.*, Brunck. *Aristoph.* 2, 249.” Schæf. *Mss.* “ *Demosth.* 415.” Seager. *Mss.* *Xen. Mem.* 2, 1, 26. 29. *Thuc.* 3, 59. “ *Vexatio*, Suid. v. *Μιχαήλ*, de persecutionibus Christianorum.” Schleusn. *Mss.* Improbitas, opp. *ἀρετῇ*, *Œschin.* *Dial.* *Socr.* 2, 37.]

Κάκη, *η*, Ignavia, (quam signif. inter alias habere et præcedens nomen *κακία*, dictum est.) Timor s. Pavor quo fit ut locus in acie deseratur. Plato, *Λιπόντα τὴν τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα διὰ κάκην*. *Ælian.* *Κάκη τὴν στάσιν λιπών*: et, *Οὐδεὶς οἰκέτης μνημονεύεται κάκη εἶξας προδοῦναι τὸν δεσπότην*. At Gaza *κάκην* pro Vitio usurpavit, cujus signif. e vetere quopiam Scriptore exemplum mihi in præsentia non suppetit. Sed scribit Eust. (*Il. N.* p. 928.) *Κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία*. [“ Ad Charit. 641. Musgr. *Iph.* T. 353. Barnes. *Tro.* 26. *Med.* 1051. Wakef. *Trach.* 264. Jacobs. *Anim.* 204. Brunck. *Aristoph.* 2, 169. (“*Orn.* 541.) Heind. ad Plat. *Phædr.* 253. 336. *Toup.* *Opusc.* 2, 82. ad *Mær.* 224. ad *Timæi Lex.* 152. *Malitia*, Eur. *Hipp.* 1335.” Schæf. *Mss.*]

Ἀποκαεῖν, Præ malo deficere, Succumbere malo s. malis, Cedere malo s. malis, ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικᾶσθαι, ut Thuc. loquitur, i. e. Vinci malo s. Superari. Ex LXX. Hierem. 15, (9.) *Ἀπεκάκησεν ἡ ψυχὴ μου*, Defecit anima mea. Item generalius pro Succumbo, *Hist. Eccl.* 4, [22. Theodoret. 182. e Petro Alex.] *Ἀποκαήσας ταῖς τῶν βασάνων δι' ἐπινοίας χαλεπαῖς [χαλεπῆς] προσβολαῖς*, Cum excogitatis cruciatibus martyres vincere non posset, et sævitia succumberet tolerantiæ, Bud.: qui *ἀποκαεῖν* reddit etiam Ignaviter fugere, addens *ἀποκνεῖν*. Hes. *ἀποκυριάζειν* exp. per *ἀποκαεῖν*, et *ἀποφεύγειν*, et *ἀποσκιρτᾶν*, ubi videri possit esse supposititium verbum hoc *ἀποκαεῖν*. Suidas *ἀποκαήσαντες* exp. *ἀφροντισήσαντες*: et addit, *παρὶ δὲ Σώφρονι ἀποκαήσαντες*. Sed mendo non carere h. l., merito quis suspicetur; præsertim cum ap. Hes. legatur exp. quæ datur hic verbo *ἀποκαήσαντες*, data verbo *ἀποκηδήσαντες*, cui multo magis convenire manifestum est. [“ Valck. *Adonias*.

p. 202. ad Timæi Lex. 123. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 40. LB." Schæf. Mss. * Ἀποκάκησις, Hes. v. Ἀπόκησις.]

"Ἐγκακοῦμεν, Hes. ὑψοῦμεν." [vide Interpr. et v. Ἐκκακεῖν.]

Ἐκκακεῖν, i. q. ἀποκακεῖν. Redditur vero et Deficere, sine adiectione, item Animo concidere. Potest etiam reddi, Animum despondere. Sonat enim quod Gall. dicimus, Perdre courage, ut ap. Luc. 18. init. Πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ ἔκκακεῖν. Paul. ad Ephes. 3, (13.) Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἔκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι μου ὑπὲρ ὑμῶν. Ad q. l. respiciens Greg. Naz. dixit, Εἰ μὴ ἔκκακουμεν ἐν ταῖς θλίψεσι: ita enim ibi leg. esse, non ἔκκαμοῦμεν, docui in Ἐκκάμνω. Affert vero hoc ipsum verbum ἔκκακεῖν Bud. et tanquam habens signif. affinem verbo θελοκακεῖν, in h. Polyb. l. 4, (19, 10.) Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν, ἐξέκاکησαν, [ἐνεκάκησαν vulgo,] βραχεῖς δὲ τινες παντελῶς ἰππεῖς καὶ πεζοὺς, στοχαζόμενοι τοῦ δοκεῖν μόνου ἐξέπεμψαν, Ad mittendas suppetias consulta prope ignavia elanguerunt. Sed ego suspicor reponi debere πρὸς τὸ μὲν, vel potius πρὸς μὲν τὸ, etc. [Valck. Schol. in N. T. 1, 239.]

Περικακεῖν autem vim majorem habet quam præcedentia, ob præp. περί. Nam Bud. esse ait, Animo prorsus concidere, et labare, Malo vinci, Malis cedere. Polyb. 2, (30, 4.) Περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχρηστοῦμενοι τοῖς παροῦσιν, οἱ μὲν ἀπὸ θυμοῦ καὶ τῆς ἀλογιστίας εἰς τοὺς πολέμους εἰκῇ προσπίπτοντες, ἐκουσίως ἀπέθνησκον: 3, (84, 6.) eadem hæc verba copulavit, sed alio ordine, Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τὸν Φλαμίνιον αὐτὸν δυσχρηστοῦμενον καὶ περικακοῦντα τοῖς ὅλοις προσπεσόντες τινὲς τῶν Κελτῶν ἀπέκτειναν. [* Περικάκησις, Animi abjectio, Anxietas, Desperatio, Polyb. 1, 83, 2. 15, 29, 10. * Προσκακέω, Hippocr. 47, 44.]

Ὑπερκακεῖν videri possit, sicut et περικακεῖν, plus esse quam ἔκκακεῖν, utpote præp. hac vim Intendendi eod. modo habente; sed Hes. scribit, Ὑπερκακεῖν, ὃ νυν ἔκκακεῖν.

Κακῶς, Malo s. Damno afficio, vel Malis, Infesto, Vexo, Affligo. Thuc. 1. Κακῶσαι ἡμᾶς. Idem κακοῦν τὴν δύναμιν dixit, quamvis alioqui κακοῦν sine adiectione etiam, afferatur pro Frangere vires, e Paus. Quin etiam pro Populari usus est. Herodian. Κακῶσαι τοὺς πολέμους dixit, 6, (6, 10.) Οὐ γὰρ ἀνάνδρως Ῥωμαῖοι ἠγνῆθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολέμους ἐσθ' ὅπη κακῶσαντες. Interdum etiam est Male tracto, de qua signif. dicam in Κάκωσις. Itidem pass. Κακοῦμαι, Malo afficio, Infestor: unde Ἀμπρακιῶται κακωθέντες, et Ἐπίδαμνος κακουμένη, ap. Thuc. In Epigr. autem κεκακωμένος ἐκ πυρετοῦ, pro κεκακωμένος πυρετῷ, de eo qui febris laborabat. [" Musgr. Heracl. 224. Lobeck. Aj. p. 267. Brunck. Œd. C. 261. Phil. 228. K. τὸν λόγον, Schol. Apoll. Rh. p. 53." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 5, 35. Od. Δ. 754. Π. 212. Æsch. Pr. 976. "Ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦτέ μ' ἐκδίκως.]"

Κάκωσις, ἡ, Vexatio, Infestatio, Incommodatio: τῶν ἐναντίων, Thuc. Apud Eund. redditur etiam Offensio. At Κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, de eo qui provinciam male administrat, multaque in ea præter jus et æquum perpetrat, præsertim vero quod ad rapinas attinet. Unde Bud. ap. Plut. Cæsare (4.) Δολοβέλλαν ἔκρινε κακῶσεως ἐπαρχίας, vertit, Dolobellam accusavit repetundarum. Idem postquam dixit κακοῦν esse etiam Male tractare. Hinc κακῶσεως δίκη, inquit, Malæ tractationis iudicium. Vide J. Poll. et Suid. [" Luzac. Exerc. 82. Markl. Suppl. 1192. Quid in jure Attico? Bergler. ad Alciph. 27. Plut. Mor. 1, 532." Schæf. Mss. * Κακωτής, unde] Κακωτικός, Infestandi vim habens s. Vexandi, q. d. Infestativus, Vexativus, Talis ut aliquo malo afficere possit. Redditur etiam Noxius. [" Mich. Apost. Prov. 4, 13." Schleusn. Mss. Schol. Eur. Hec. 1088. Liban. 4, 782. Κακωτικὸν τι παθεῖν. Diosc. 63. K. τῆς ἀρτηρίας. * Κακωτικῶς, Schol. Epict. Enchir. 42. * Κακωτὴς, unde] Ἀκάκωτος, ὁ, ἡ, Non affectus malo s. malis, infestatus, vexatus. Ab Hes. autem exp. ἄλυσος, Molestiæ expers. [* Κακωτήρ, unde * Κακω-

τήριος, et per sync. * "Κακώτριος, Const. Manass. Chron. p. 111." Boiss. Mss.]

[* Ἀντικακῶ, Justin. Mart. "Joseph. 1138. * Προκακῶ, Schol. Od. Δ. 667. Clem. Alex. 487." Wakef. Mss. * Συγκακῶ, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 9. p. 281. Hippocr. 854.]

Κακίζω, Vitupero s. Improbo, tanquam malum sc., aut improbum. Existimo certe κακίζω proprie sonare Malum appello s. Improbum. Recordor enim VERBI Τραχύνειν ab Æschylo itidem usurpati pro λέγειν τραχύν. Sed generaliter ponitur pro Vitupero, Improbo, Damno. Thuc. 2, (21.) Ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπέξαιγοι, Vituperabant, Vitio illi dabant. Dem. (327.) Τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν. Plut. Solone (30.) Κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. Dicitur etiam κακίζω σε τούτου, κακίζω ἐμαυτόν. Philo, Ἐπανήσαν ἄπρακτοι, κακίζοντες μὲν ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας. Itidem Pass. Κακίζομαι, Vituperor. Thuc. 1, (105.) Οἱ δὲ Κορίνθιοι κακιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει πρεσβυτέρων. || Κακίζομαι ab ea nominis κακὸς signif., qua ponitur pro Ignavo et timido, sonat interdum Ignavus fio s. Timidus, Ignavus sum, Ignave me gero. Il. Ω. (214.) ἐπεὶ οὐ ἐ κακιζόμενόν γε κατέκτα, Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων Ἑστιάς. Apud Eur. Medea, semetipsam ad patrandam filiorum eadem adhortans et instigans, manui suæ ensem capere imperat, addens, (1246.) Καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων, Ὡ φιλότ' ὡς ἔτικτες, Ne te ignavam ostendas, ignaviter geras. Puto autem posse etiam reddi, Ne ad hoc facinus remollescas et relingueas: perinde ac si dictum esset, μὴ μαλθακισθῆς. [" Eur. Iph. A. 1436. Ion. 1003. Musgr. Hec. 251. Iph. T. 105. Rhes. 327. Jacobs. Anim. 312. ad Paus. 299. Brunck. Aristoph. 2, 169. Valck. Diatr. 229. Wyttenb. Select. 98. Dionys. H. 3, 1745. 1754. Heyn. Hom. 8, 633." Schæf. Mss. Eur. El. 977. Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς.] COMP. Κακιζότεχνος, vide supra in Τέχνη. Sed iis quæ ibi scripta sunt, adde Paus. (100.) Ὁ δὲ Καλλίμαχος, τὸν λύχρον ποιήσας, ἀποδῶν τῶν πρώτων ἐς αὐτὴν τὴν τέχνην, οὕτω σοφία πάντων ἐστὶν ἄριστος, ὥστε καὶ λίθους πρώτος ἐτρήτησε, καὶ ὄνομα ἔθετο κακιζότεχνον, ἡ θεμένων ἄλλων, κατέστησεν ἐφ' αὐτῷ: [" Sylb. p. 63. Potter. Archæol. 1, 64." Schæf. Mss.] "Κακισμός, Vituperatio, Ipsa actio τοῦ κακίζειν et ex- "probrandi ignaviam," [Strabo 9. p. 646. * "Κακιστέον, Musgr. Iph. T. 105. Markl. p. 240." Schæf. Mss.] "Ἀποκακίζω, Malus fio, Degenero: unde "ἀπεκάκισε, quod Hes. exp. ἐπικράνηθη, Factus est "amarus." [" Munck. et Verh. ad Anton. Lib. p. 40. LB." Schæf. Mss. * Προκακίζομαι, Euseb. H. E. 159.]

Κακύνω, Malum s. Improbum reddo s. efficio, κακίαν ἐμποῶ: Depravo, Vitio, Corrumpto, veluti cum κάπηλις dicitur hoc nomen habere παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλὸν, i. e. τὸν οἶνον. Sed Suidas κακύνειν τὸν πηλὸν, (quæ verba ex Aristoph. Nubibus sumta existimantur,) tanquam Proverbialem allegoriam habentia exp. τὸν ἄξιον ὕβρεως ὑβρίζειν. Pass. autem Κακύνομαι, Malus s. Improbus reddor, Improbus fio s. evado, Depravor, Improbe s. Perverse ago, Bud. afferens e Xen. K. Π. 6, (3, 11.) de militibus contumacibus in acie, Καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνόμενοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Et ex Eur. (Hec. 251.) Οὐκ οὐκ κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλευμασί. Item e Plat. Timæo, Τὸν τρόπον, ὃν κακύνειτο, εἰς τοιαύτην ἂν μεταβάλλοι θηρίου φύσιν. [* "Κακύνσις, Schol. ad Eurip. p. 57. Matth." Schæf. Mss. Theophyl. 3, 632. 652. * Κακυντός, unde * Ἀκάκυντος, Hierocl. 16. 34. * Ἀκακύντως, 252. * Συγκακύνω, Theophr. Fr. 4, 56.]

"Κακίθος, significat τὸν κολαζόμενον vel κακιζόμενον, Etym. et Suid. Apud Hes. Κακίθα, λιμνή, "Famelica: afferentem et κακίθες pro λιμνήν, χαλεπόν: et κακίθης pro ἀτροφος ἄμπελος, Vitis nutrimento destituta."

"Κηκαδεῖ, Hes. affert pro λοιδορεῖ, χλευάζει. [e Lycophr. 1386.] "afferens itidem Κηκᾶς pro κακολόγος, δύσφημος, κακῇ, τιμωρός. Etym. quoque et

“Lex. meum vetus meminerunt hujus posterioris
 “*κηκᾶς*, exponentes et ipsi *κακωτική*, *κακούργος*, *πονη-*
 “*ρά*, *Malefica*, *Improba*, ut et Schol. Nicandri *κα-*
 “*κωτική*, *κακοποιός*, *κακούργος*, sed addens etiam
 “*χλευαστική*, ap. Nicandr. A. 185. *Πιοτερην ὅτε*
 “*βότρυν ἐσίνατο κηκᾶς ἀλώπηξ*. Ac sane Etym. de-
 “rivat ipsum a *κακός*, exponens etiam *κακολόγος*,
 “*Maledica*: itidemque *κακῶς* accipi a nonnullis tra-
 “dit pro *λοιδορίας* καὶ μεθ’ ὕβρεως, in hoc Hom. he-
 “mistichio, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, ut sit *Dimittebat*
 “cum *maledictis* et *probris contumeliosis*. Quo
 “modo et Callim. dixit, *κηκάδι σὺν γλώσση* pro *κακο-*
 “*λόγῳ*, *λοιδορίῳ*, *Maledica*, *Convitiatrice*. QUIN
 “ET *Κηκάζω* dicitur itidem pro *λοιδορέω*, *Convitiis*
 “et *maledictis* insector: et inde VERBALE *Κηκα-*
 “*σμός*, ὁ, pro *λοιδορία*, *Convitia* et *maledicta*, *Con-*
 “*vitiis* et *maledictorum ingestio*. Lycophr. (545.)
 “Καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὁδὰξ Βρύξουσιν
 “*κηκασμοῖσιν ὠσριωμένοι*, *Αὐθις δ’ ἐναίχμασσουσιν αὐ-*
 “*τανέψιοι*: Etym. ταῖς *λοιδορίαις* καὶ *χλεύαις* *τετραρχή-*
 “*μένοι*, *Convitiis* et *scommatibus* multis *exasperati*:
 “Schol. μετὰ τὰς *λοιδορίας* *πολεμήσουσι*, *Post convi-*
 “*tia ad bellum descendent*.” [“Wakef. Phil. 745.”
 Schæf. Mss. Ἐπεκῆκατο, Hes. ἐπωνείδιστο, leg. ἐπε-
 κῆκαστο, ab *Ἐπικηκάζω, quod vide in Etym. M.]
 “Ἐπικῆκαστος, *Ridiculus*, *Infamis*, VV. LL.”

XAINΩ, F. ανῶ, Hisco, s. Iiasco, Dehisco. Di-
 cuntur *χαίνειν* omnia, quæ ante clausa et *συμμεμ-*
 “*νκότα*, sese aperiunt, ut *terra*, *malum Punicum*, *ostrea*,
 “*conchæ*, *os* etiam et *podex*. Sed ap. Hom. frequens
 “est de *terra dehiscente*. Il. P. (417.) οὐ μὰν ἡμῖν ἐν-
 “*κλεῖς ἀπονέεσθαι Νῆας ἐπὶ γλαφυρίαις*, ἀλλ’ αὐτοῦ γαῖα
 “*μέλαινα Πᾶσι χάνοι*: Z. (282.) ὥς κέν οἱ αὐτῷ Γαῖα
 “*χάνοι*, *Utinam ipsi dehiscat terra*: ut ap. Virg. Æn.
 “12. *Juturna* dicit, o quæ satis ima dehiscat *Terra*
 “*mihi*, *manesque deam demittat ad imos*? Itidemque
 “Il. Θ. (150.) τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, i. e. *πρότε-*
 “*ρον γῆς χάσμα δεχθείη με*, *Ante me terra dehiscens*
 “*absorbeat*, Schol. Itidem ap. Lucian (3, 438.) *Χανεῖν*
 “*σοι τὴν γῆν*, *Tibi terram hiscere*, ut et Ovid. *Hiscere*
 “*nempe tibi terra neganda foret*. Item et *malum*
 “*granatum χαίνειν* dicitur, cum dehiscit, s. cum
 “*ruptum* *hiat*, ut Geop. I. 1. *titulus* quidam est ὥστε
 “*ροῖας μὴ χαίνειν*, ubi *Africanus* inter alia dicit, *Αὐται*
 “*γὰρ* (nimirum αἱ σκίλλη παραφυενθεῖσαι) *ἀντιπαθοῦ-*
 “*σαι*, οὐκ ἔωσιν αὐτὰς χαίνειν. *Columella* hoc *Rumpi*
 “*vocat*, sic scribens, *Cum jam matura mala fuerint*,
 “*antequam rumpantur*, *peciolorum*, quibus pendent, in-
 “*torqueto*. *Varro* *Hiscere*, de *nucibus*, *Ubi primum*
 “*incipiunt hiscere*, tum *legi oportet*. *Ostrea* quoque
 “*χαίνειν* dicuntur. *Sophron* ap. *Athen.* (87.) Αἴ γε
 “*μὰν κόγχαί ὥσπερ αἰκ’ ἐξ ἐνὸς κελεύματος Κεχάναντι*
 “*ἅμιν πᾶσαι*: τὸ δὲ κρῆς ἐκάστας ἐξέχει: ubi etiam obli-
 “*ter nota κεχάναντι* *Dorice* positum pro *κεχῆνασι*. Et
 “*aliquanto post* idem *Athen.* de *solemnibus* et *aulis*
 “*dicit*, *Κρεῖττονες δ’ εἰσὶν οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ’ ἀν-*
 “*θράκων ὀππώμενοι*, *Qui super carbonibus torrentur*
 “*donec dehiscant*, *rupti hient*. At *Aristoph.* τὸν
 “*πρωκτὸν χαίνειν* dicit, cum sese aperit: qui *etiam*
 “*etiam* *συμμύειν* dicitur, cum sese comprimit et *clauditur*
 “*musculo* τῷ σφιγκτῆρι: *opposita* enim sunt inter se
 “*χαίνειν* et *συμμύειν*, ut et ap. *Lucian.* (2, 286.) *Πρό-*
 “*σσωπον οὐ κεχρῆνός*, ὥς ἐκεῖνα, ἀλλὰ *συμμεμνός*. Idem
 “*Lucian.* de *Danaidum dolio pertuso*, *Εἰ μὴ ἐμφράξεται*
 “*τὸ κεχρῆνός τοῦτο καὶ τὸ ἐσάπαξ ἀναπεπταμένον*, *Hiatum*
 “*istum*: et paulo ante, *Τὸ πρὸς τὴν ἑκχυσιν κεχρῆνός*
 “*τοῦ πίθου*: cui subjungit, *Καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος*: cum
 “*enim rimis* aut *foraminibus* *hiant* *dolia*, *humor sine*
 “*ullo impedimento effluit*, utpote *μὴ στέγοντος τοῦ κύ-*
 “*τους*. *Homo etiam χαίνειν* dicitur cum ore *hiat*,
 “*velut ii qui oscitant*, *currunt* aut *dormiunt*: velut
 “*etiam ii*, quæ *attentius aliquid speculantes contem-*
 “*plantesque* aut *auscultantes*, *suorum obliti os turpi*
 “*diducunt hiatu*. Il. Y. (168.) ὅτε κέν τις ἀρηιθύνω αἰ-
 “*ζήων Δουρι βάλῃ*, ἑάλῃ τε *χανών*, περί τ’ ἀφρὸς ὀδόντας
 “*Γίγνεται*: solent enim inter *currendu* *patulo os di-*
 “*ducere hiatu*, quo *spiritus liberius attrahi effarique*
 “*etiam* *queat*. *Hippocr.* *Θανατῶδες δὲ καὶ τὸ κεχη-*
 “*ρῶτα καθεύδειν* ἀεὶ, *Mors denuntiatur*, ubi *æger*
 “*supinus* *hiat* et *assidue dormit*, *Celso* interprete.

Aristoph. N. (172.) *Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς*
 “*ὁδοὺς* *Καὶ τὰς περιφορίας*, εἰτ’ ἄνω *κεχρῆνός*, Ἀπὸ τῆς
 “*ὀροφῆς νύκτωρ γαλεῶ-της κατέχευεν*, *Ei interea dum*
 “*vias circuitusque lunæ investigaret*, *cacavit in os*
 “*magnæ diductum hiatu*. *Lucian.* (1, 135.) Τοὺς μά-
 “*την κεχρῆνός* ἐκείνους, εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
 “*καταλιπών*: (16.) Κὰν ποῦ τι λέγων τύχης, *κεχρῆνός*
 “*οἱ πολλοὶ ἀκούσονται*, *θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντες*
 “*σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως*: solent enim ii, qui ad
 “*mira et insolita ἀκροάματα atque θεάματα obstupe-*
 “*scunt*, *hiare*, et in *primis stulti*: unde *Aristoph.* τοὺς
 “*κεχρῆνός* appellat *Stultos*: cum *aperto hiant* *et*
 “*ore esse*, *stultitiæ signum* *plerumque sit*. *Rursum*
 “*Aristoph.* (Op. 264.) *κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανόν*.
 “*Idem addito πρὸς cum suo accus.* (Ἰππ. 652.) *ἐκεχρή-*
 “*νεσαν πρὸς με*, *In me erant intenti*. Et (N. 992.)
 “*πρὸς ταῦτα κεχρῆνός*, *Intentus et hiant* *ore hæc res-*
 “*piciciens*. Et *rursum* (Ἰππ. 804.) *κεχρῆνη πρὸς σε*, i. e.
 “*εἰς σε ἀποβλέπη*, καὶ σοὶ *πειθαρχή*, *Ad te respiciat et*
 “*e te pendeat veluti ore hiant*. *Præterea χαίνειν*
 “*dicitur*, qui *os in verba resolvit*, ut et *Lat.* *Hiscere*.
 “*Cic.* *Respondebisne ad hæc*, aut *omnino hiscere*
 “*audebis*? *Chrys.* Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι οὐδὲ διαῖραι τὸ
 “*στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς*, *Ne hiscendi quidem aut*
 “*mutiendi occasionem ipsis reliquimus*. *Aristoph.*
 “*vero cum accus.* Σφ. (342.) Τοῦτ’ ἐτόλμησ’ ὁ μῖαρος
 “*χαρεῖν ὁ δημολογοκλέων*; *Ausune est hoc hiscere*?
 “*i. e. Ausune est hiscere et hoc dicere*? *Schol.* *simp-*
 “*pliciter exp.* εἰπεῖν, ut et *Schol.* *Soph.* in simili l. Aj.
 “(1227.) p. 68. Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ’ ἀγγέλλουσί μοι
 “*Τλῆναι καθ’ ἡμῶν ὧδ’ ἀνοιμωκεῖ χανεῖν*; *Item aliquis*
 “*dicitur χαίνειν πρὸς τι*, quod *sc.* *ore hiant* *captat*.
 “*Od. M.* (350.) Βούλομ’ ἅπαξ πρὸς κύμα *χανών* ἀπὸ
 “*θυμὸν ὀλέσσαι*, *Hians ad fluctum adventantem*, i. e.
 “*Hiant* *ore incurrentes fluctus excipiens*. *Sæpe* *autem*
 “*metaphorice*, ut *Lat.* *Inhio*. *Lucian.* *Peregr.*
 “*Πένητες ἄνθρωποι καὶ πρὸς τὰς διανομὰς κεχρῆνός*:
 “*Icarom.* (2, 755.) Πρὸς τὸ τέλος ἤδη *κέχηνα*, *Ore hiant*
 “*ad finem jam aspiro*, *Finis inhio*: *veluti qui hiant* *ore*
 “*currunt et ad metam aspirant*, aut *etiam qui hiant*
 “*ore cibum potumve negatum appetunt*; ut et *lupus*
 “*χαίνει*, cum *ore rictuque hiant* *aliquid appetit*.
 “*Apud Athen.* (380.) τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν Λύκον διὰ
 “*κενῆς*, σὺ μόνος εὕρηκας *τέχνην*, utpote qui *ἐρίφου θυο-*
 “*μένου την καρδίαν καταπέπωκας*. *Supra vero in Ari-*
 “*stoph.* quibusdam locis habuimus *κεχρῆναι πρὸς τι*
 “*diversa signif.*, *sc.* *pro* *Aspicere aliquid vel Respi-*
 “*cere ore hiant*, cum *quis id obstupescit et attente*
 “*inspicit*. *Ubi etiam* *NOTA* *Κεχρῆναι* *pro χαίνειν*
 “*usurpatum*, ut *κεκληγέται* *πρὸ κλάζειν*, et *κεκραγέται*
 “*πρὸ κράζειν*. *Vide et Χάσμη* paulo post.
 “[“*Χαίνω*, *Dawes.* *M. Cr.* 528. *Wakef. Phil.* 189.
 “*S. Cr.* 4, 9. *Kuster.* *Aristoph.* 118. 238. *Brunck.* 3,
 “50. *Jacobs.* *Anth.* 9, 486. *ad Lucian.* 1, 192. 348.
 “2, 5. *Heyn.* *Hom.* 5, 251. *Boiss.* *Philostr.* 442. *Lo-*
 “*beck.* *Aj.* p. 402. *Ruhnck.* *Ep. Cr.* 131. *T. H.* *ad*
 “*Lucian.* *Dial.* p. 31. *Koppfers.* *Obs.* 140. *Toup.*
 “*Opusc.* 2, 210. *ad Callim.* 1. p. 45. *Ilgen.* *Hymn.*
 “568. *Valck.* *Callim.* 224. *De personis*, *Jacobs.* *Anth.*
 “7, 279. *Λύκος ἔχανε*, *Huschk.* *Anal.* 14. *Χανών*,
 “*Brunck.* *Soph.* 3, 515. *Κέχηνα*, *Act. Traj.* 1, 235.
 “*Κεχρῆναι πρὸς τι*, *Abresch.* *Lectt.* *Aristæn.* 201. *ad*
 “*Lucian.* 1, 324. *Τὸ κεχρῆνός*, *Fischer.* *ad Weller.* *Gr.*
 “*Gr.* 3, 243.” *Schæf.* *Mss.* “*Κεχρῆναι περὶ τι*, *Clem.*
 “*Alex.* 231.” *Wakef.* *Mss.* *Bekker.* *ad Apollon.* *Syn-*
 “*tax.* 362. *Valck.* *Schol.* in *N. T.* 1, 37. * *Κέχαγκα*,
 “*Bast.* *Ep. Cr.* 277. “*Χαίνειν* *oratio* dicitur, si
 “*hiulca est et veluti* *hiat* *e concursu vocalium*, *Her-*
 “*mog.* *περὶ Ἰδ.* 1. p. 206. Οὐ δὴ *κεχρῆναι* δεῖ τὸν ὡς
 “*ἀληθῶς γοργὸν λόγον*. *Unde οἱ χασμοὶ*, et *χασμῶδεῖν*
 “*et χασμῶδαι* *Grammaticis*, quæ sunt αἱ τῶν *φωνηέν-*
 “*των ἐπαλληλῶν καὶ συμπτώσεως*, ut ait *Eust.* *Il. A.* p.
 “11. *Auct.* *ad Herenn.* *Concursiones vocalium*, quæ
 “*hiantem et vastam orationem reddunt*.” *Ernesti Lex.*
 “*Techn.* *Gr. Rhet.* “*In Syntipæ* *Fab.* 1. *legitur*
 “*κεχῆνωτο*, quod *Matthæi* in *κέχηνη* *τέως* *mutat*, *me*
 “*non astipulante*. *Posteriores Græci* *probabiliter*
 “*dixerunt* * *χηνόω* *pro χαίνω*.” *Bast.* *Mss.* in *Ind.*
 “*Scap.* *Oxon.* * “*Κεχρῆνός*, * *Κεχρῆνωτός*, *Thom.*
 “*M.* 911. *Mær.* 404. et n.” *Schæf.* *Mss.*]
 “*Χάσμα*, τὸ, *Hiatus*. *Philo de Mundo*, *Χάσματα γῆς*

ὕρῳ διηνοιγμένης ἐπὶ μήκιστον εὐρυνόμενα, ubi Bud. Labes terræ vastas video in immensum discedere. Plato de Rep. 2. "Ομβρον δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ, βαγῆναι τι τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾧ ἔνεμεν. Dicitur enim χάσμα γῆς γίνεσθαι, cum βαγεῖσα finditur et hiatu aperitur. Et Plut. (8, 334.) Κάτω δ' ἀπιδόντι φαίνεσθαι χάσμα μέγα στρογγύλον, οἷον ἐκτετραμμένης σφαίρας. Agath. Schol. Epigr. in Gulosos, de Ulysse, Σκύλλης χάσμα-σιν ἀντιάσας, Qui incidit in hiatus s. fauces Scyllæ. Herod. 4. dicit etiam πελάγους χάσμα. Et Eur. Phœn. (1599.) ἄβυσσα χάσματα, ut Plin. Profundo hiatu haustis. Bud. in Pand. Est autem Labes agri, cum ager repente terræ motu aut quavis alia ratione subsidet in vastam voraginem, quæ Græce χάσμα dicitur, i. e. Hiatus terræ. ["Χάσματα θηρίων, M. Anton. 3, 2. Rictus ferarum. Χάσμι' οδόντων, Anacr. Od. 2. Fauces dentibus horridæ." Schw. Mss.] UNDE Χασματικός Terræmotus dictus, cum movente terra huiusmodi hiatus existunt. Plin. 2. de terræ motu loquens, Hiatus vero alias remanet, ostendens quæ sorbuit, alias occultat ore compresso, rursusque ita inducto solo, ut nulla vestigia extent, urbibus plerumque devoratis agrorumque tractu hausto. Ab Aristot. VOCATUR Χασματίας de Mimi-do (4, 28.) Τῶν δὲ σεισμῶν, inquit, οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοῖλα, χασματῖαι λέγονται, Terræmotuum ii, qui soli considentias in cavernas faciunt, χασματῖαι dicuntur. De iisdem terræ χάσμασιν intelligendum quod Seneca dicit Quæst. Nat. 6, 9. Tunc chasmata, tunc hiatus vasti aperiuntur. Et Plin. 36, 15. Hauriri urbes terræ hiatibus. Et ante hos Ovid. Devorare ante precor subito telluris hiatu. Sunt vero et cœli χάσματα. Plin. 2, 26. Fit et cœli ipsius hiatus, quod vocant chasma. Seneca Quæst. Nat. 1, 14. Sunt chasmata cum aliquod cœli spatium desedit, et flammam dehiscens velut in abdito ostentat. Meminit Aristot. quoque in Meteor. Vide et Χάσμημα. ["Χάσμα, Wakef. Herc. F. 361. Alc. 621. Eum. 1007. Jacobs. Anth. 11, 106. 12, 38. Philostr. 248. Boiss. Markl. Iph. p. 304. Musgr. Rhes. 209. Ion. 1441. Valck. Phœn. p. 152. 647. Diatr. 101. Toup. Opusc. 1, 561. Emendd. 4, 481. ad Anacr. p. 8. Fisch., Græv. Lectt. Hes. 632. Schæf. Mss. Fovea, i. q. σῆρος, ὄρυγμα, Longus p. 10. Opp. A. 4, 99. πύλων, Justin. M. Apol. 1. p. 87. Thirlb., Schleusn. Lexx. in N. et V. T. * "Μεγαλοχάσμων, Magnus hiator, Vasto ore hians. Sic Chaunas, Piscium quoddam genus, μεγαλοχάσμονας appellat Epicharmus Athenæi 315. (321.) 337." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 9, 414. Valck. Diatr. 278. Χασματίας, ad Diod. S. 2, 40." Schæf. Mss. "Eust. Il. 845, 28. Diog. L. 464." Wakef. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 103. 135. (* Χασματώ, unde *) Ἀντιχασματόμαι, Theod. Prodr. Rhod. p. 49." Boiss. Mss. * "Χασμός, Hiatus oris, Clem. Alex. 187." Kall. Mss. "Wakef. S. Cr. 4, 66." Schæf. Mss. Hippocr. 881. Vide Σχασμός.]

Χάσμη, ἢ, Hiatus s. potius Hiatio. Sed de illo peculiariter hiatu dicitur, quo quis os inter oscitandum diducit : unde et redditur Oscitatio, Oscedo : veluti cum J. Poll. σκορδινᾶσθαι esse dicit τὸ μετὰ χάσμης ἀνατείνειν ἐαυτὸν, Cum oscitatione sese extendere : quod Lat. Pandiculari dicunt. Sic Plut. (6, 165.) Χάσμα τε ὑπνώδεις καὶ κατῆφειαι. Somnolenti enim sæpius hiascunt s. hiant et oscitant : unde et τὸ κεχρηνός, Oris hiatus et oscitatio, accipitur nonnunquam pro Ignavia et Desidia, Bud., afferente, e Chrys. Comm. in Ep. ad Tim. p. 33. Τὸ κεχρηνός καὶ ῥάθυμον τῆς διανοίας ἐπιστρέφει, ubi metaphora est. Idem hanc χάσμη definitionem ex Aristot. affert, Ἡ δὲ χάσμη πνεῦμα καὶ ὑγροῦ κίνησις ἐστὶ. ["Toup. Opusc. 1, 425." Schæf. Mss. "Plato de Rep. 2, 56." Wakef. Mss. Antipater Stobæi Serm. 68. p. 427. Μηδ' εἰς πλοῦτον μηδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐγένειαν μηδ' εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπων.] Χασμώδης, Oscitator, Qui frequenter oscitat, ut ὑπνώδης dicitur Dormitator, et Proclivis in somnum, Diog. L. (4, 32.) p. 196. "Ὁν καὶ ἔσκωψε νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη." Ignavus, Plut. 2, 92. Suid. 2, 183." Wakef. Mss. Quo compendio scribatur, Greg. Cor.

806.] Neutro autem genere τὸ χασμώδης substantive dicitur PRO ἢ Χασμωδία, Oscitantia, ut et τὸ κεχρηνός paulo ante habuimus, itidem pro Oscitantia, Oscitabunda ignavia et desidia, ["Plut. Opp. Mor. 92. Τὸ χασμώδης καὶ ῥάθυμον." Boiss. Mss.] Χασμωδία tamen [s. Χασμωδία,] dicitur etiam κεχρηνῶ σύνθεσις, Verborum compositio hiulca, et ἡ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλία, ut (Od. Δ. 226.) χαλκῷ δηϊώων. Eust. [Il. A. p. 11. B. p. 178. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. 271. Append. ad Bast. Ep. Cr. 6. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 258. Heyn. Hom. 7, 130. 649." Schæf. Mss. * Χασμωδέω, Versus facio cum hiatu, Eust. Il. A. p. 9, 40. * Χασμωδῆτος, unde * Ἀχασμωδῆτος, Choerob. Hort. Adon. 216.] Inde et VERB. Χασμάομαι, quod primum generaliter significat Hio, ut χαίνω et χάσκω : ut θύρας χασμωμένης, ap. Athen. [165. ex Alexide,] de ostio aperto et hiante. Sic homo aliquis χασμάσθαι dicitur, cum hæsitans ore aperto hiantequæ stat, et nescit quidnam dicturus sit. Plato Gorgia, Ἄλλ' ἡλιγγίως καὶ χασμῶ, οὐκ ἔχων ὅ,τι εἶποις, Æstuares et hæsitares, nec haberes quod diceret : ut ii sc. qui vertigine correpti obstupescunt, osque magno diducunt hiatu. Hes. quoque χασμάται affert pro ἀνοίγεται, ut et Eust. testatur dici non modo περὶ στόματος, sed etiam περὶ θύρας ἀνεφωγμένης. Specialiter autem χασμάσθαι de eo oris hiatu dicitur, quo inter oscitandum diducitur : ut χασμώμενος πικρὰ, Crebro oscitans : qui oscitator dicitur et χασμώδης. Et in Hippiatr. Οὐ χασμάται. Alex. Aphr. Probl. 1. Διὰ τί οἱ βλέποντες χασμωμένους χασμῶνται; Quare oscitant qui oscitantes alios vident? cui simile problema ex Aristot. habes in comp. Ἀντιχασμῶμαι. Vide et Χασκάζω. ["Kuster. Aristoph. 112. (Ipp. 821.) Heyn. Hom. 7, 130. Toup. Opusc. 2, 298. Theocr. 4, 53. ubi v. Valck." Schæf. Mss. * Χασμάω, Gl. Hiato.] Χάσμημα, τὸ, itidem Hiatus, etiam Rictus. Ex Aristoph. ("Ὀρν. 61.) χάσμημα affertur pro ῥάμφος κεχρηνός, Rostrum hians : fueritque hic χάσμημα i. q. χάσμα in h. ap. Suid. 1. Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τῶν θηρίων ἀρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς τῶν θηρίων χάσμασι. Ubi θηρίων χάσματα dicuntur Ferarum capita hiantia, capita quorum ora magno hiatu diducta sunt, ut Hes. quoque χάσμα θηρὸς affert pro ὕψις et πρόσωπον θηρὸς, nec non στόμα. Qua signif. utuntur Lat. Rictus vocabulo. [* Χάσμησις, Gl. Ostentudo, (sic,) Eust. Il. A. p. 9, 47.] Porro a χασμάομαι est COMP. Ἀντιχασμάομαι, Vicissim oscito, Oscitatione respondeo. Aristot. Probl. Διὰ τί τοῖς χασμωμένοις ἀντιχασμῶνται ὥς ἐπιτοπολύ; Cur vicissim oscitant aliis oscitantibus? Qui fit ut homines oscitantibus aliis vicissim oscitent? [* Ἐπιχασμάομαι, Heliod. 4, 5.] Καταχασμάομαι, Dehisco, Hiasco, Hio. Theophr. C. Pl. 4, 14. de leguminibus loquens, Καὶ καταχασμωμένων τὰ μὲν μεταβάλλει τὴν χροάν, τὰ δὲ μή. Signif. etiam Derideo. ["Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss.] Καταχάσμησις, Derisio. Vide Καταγελῶ. [* Χασμῖω, Basil. Sel. Thecl. V. 298." Boiss. Mss.]

["Ἀειχανῆς, Arethas in Apoc. 10. p. 931." Kall. Mss.]

Ἀκροχανῆς, Summe et supramodum χαίνων, Immani vastus hiatu. Ex Epigr. affertur ἀκροχανῆς pro In extremitatibus vastum. ["Jacobs. Anth. 11, 158. * Ἀρτιχανῆς, 8, 202." Schæf. Mss.]

Ἀχανῆς, Non hians, Nullo diductus hiatu. Hesycho μὴ ἀνοίγων στόμα, ἄφωνος, ἄφθογγος, ut et Suidæ ὁ μὴ-κεχρηνός, ἀνεός, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ, ut sit ab eo χαίνειν, quod significat Hiscere, i. e. Os in verba resolvere et ad loquendum diducere : quo accipi potest modo in h. l. ap. Suid. Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοαῖς, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδνίᾳ, ut sit, Adeo obstupuisse et percussos animis fuisse, ut ne hiscere quidem possent. Nisi hoc loco ἀχανεῖς γενέσθαι sit potius i. q. ἡλιγγιάσαι καὶ χασμήσασθαι in loco Platonis supra citato : quod est æstuasae et hæsitasse eorum more, qui vertigine quadam oculorum correpti, magno hiatu os diducunt. Nam ἀχανῆς dicitur etiam ὁ λίαν χάσκων, Qui immani hiatu os diducit, ut et in h. l. Hegesippi ap. Athen.

(290.) ubi coquus quidam fragrantiam nidoremque porpinæ suæ comparans sirenum cantui, ait, Ὑπὸ τῆς ὀσμῆς γὰρ οὐδὲ εἰς δυνήσεται Ἀπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί. Ὁ δὲ παριὼν πᾶς, εὐθέως πρὸς τὴν θύραν ἔστηξεν ἄχανός, προσπεπαταλευμένος, Ἄφω-
νος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων, βεβυσμένος τὴν ῥῖν, ἑτερός τις προσδράμων ἀποσπάση, Ad januam stabit os magno diducens hiatu; nec enim ibi dici potest de Eo qui stupefactus obmutuit, ut patet ex ἄφωνος paulo post sequente. [Valck. Schol. in N. T. 1, 449.] Idem certe Suidas πέλαγος et πεδίον dici ἄχανές testatur τὸ ἐπιπολὺ κεχηρὸς, Immani vastum hiatu, afferens hunc ἀδέσποτον locum, Τέλματα δύσπορα διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄχανές καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος. Cui similis hic Philonis V. M. 3. Ἐξ ἐναντίας ἄχανές ἐστι πέλαγος, Ante vastum objicitur pelagus: 1. Προϊόντων γὰρ ὥσπερ ἄχανές καὶ βαθὺ πέλαγος ἀπόρευτον ἀναφαίνεται, Immensumque et vastum ac profundum pelagus. Quomodo Aristot. quoque dixit de Gener. Anim. 5. Eis ἄχανές ἢ κίνησις τῶν ὀφθαλμῶν σκεδάννυται, Motus oculorum in vastum dissipatur. Plut. vero (9, 436.) Ζητοῦντες ἐν μεγάλῳ καὶ ἄχανεῖ στρατεύματι, In magno vastoque exercitu. Hes. ἄχανές exp. etiam ἡπλωμένον, Expassum. Idem rursum in prima signif. ἄχανεῖ affert pro * ἀνανοίκτω, Non aperto: vel etiam Qui aperiri nequit. [“Valck. Adonias. p. 213. 231. ad Mær. 59. ad Xen. Eph. 179. ad Lucian. 1, 313. 498. Bergler. ad Alciph. 321. ad Herod. 526. ad Charit. 64. Heyn. Hom. 5, 699. Jacobs. Anth. 9, 12. Huschk. Anal. 14. Wakef. S. Cr. 5, 117. Kuster. Aristoph. 222. Brunck. Soph. 3, 504. Aristoph. Fr. 263. Diod. S. 2, 520. ad Dionys. H. 1, 202. Conf. c. ἀφανῆς, ad Herod. 473.” Schæf. Mss. “Plut. Alex. 31.” Boiss. Mss. Polemo Physiogn. 1, 4. Adamant. 2, 33. Ὅμμα συμφυῆς, ἄχανές, quod Aristoteli κωφόν. Theophr. Fr. 5, 29. Ὅταν διὰ στενοῦ καὶ ἄχανοὺς πνέῃ, Hero Autom. 272. * Κιβωτάριον πῶμα μὴ ἔχον, ἀλλ’ ἄχανές: cf. Chirurg. Vett. 102. Ἀχανές, ὃ ἐστὶ τὸ πολὺ κεχηρὸς, Greg. Cor. 893. Schæf.: Bekk. Anecd. 1, 473. Τρόμῳ συσχεθεὶς ἄ. εἰστέκει. Heliod. 58. 68. Ἀ. καὶ αὐτὸς ἐγεγόνει: cf. p. 407.] “Ἀναχῆς, “Magno hiatu diductum. Vide in Ἀβρωμουντάσχοι.” [Lege Ἀχανῆς. * Ἀχάνεια, Vastitas, M. Anton. 12, 7. Τὴν ἄ. τοῦ ὀπίσω καὶ πρόσω αἰῶνος. Hiatus, Apertura, Chirurg. Vett. 182. * Ἀχανία, Paul. Æg. 6, 107. “Fauces, Suid. v. Φάρυγξ.” Schleusn. Mss.]

ITEM ET Ἀκὴν a χαίνω deduci ajunt, præmisso a στερητικῷ et aspirata in tenuem conversa: quod etymon eo verisimilius est et probabilius, quo magis ad præcedentis ἄχανῆς signif. accedit; significat enim q. d. ἄχανός s. χωρὶς καὶ τοῦ χαίνειν: ut Il. Δ. (429.) de exercitu Græcorum, κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος Ἡγεμόνων οἱ δ’ ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν οὐδέ κε φαῖς τόσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ’ ἐν στήθεσιν αὐδὴν. Σιγῇ δειδύοτες σημάντορας: Ibant taciti et ne hiscentes quidem: ubi Schol. exp. ἡσύχως καὶ χωρὶς θορύβου: Od. B. (82.) Ἐνθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσι, Ne hiscebant quidem: Φ. (239.) feminæ et ancillæ, quæ erant in ædibus Ulyssis, jubentur, Ἡν δὲ τις ἢ στοναχῆς ἢ ἐκτύπου ἐνδον ἀκούσῃ Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μῆτι θύραζε Προβλῶσκειν, ἀλλ’ αὐτοῦ ἀκὴν ἔμειναι παρὰ ἔργῳ, Tacitæ manere apud opus, et ne hiscere quidem. Idem rursum dicit ἀκὴν γίνεσθαι, addens etiam σιωπῇ, ut Il. Γ. (95.) et Od. Υ. (320.) Ὡς ἔφαθ’ οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Dicit alicubi et ἀκὴν ἔχειν, pro ἀκὴν γίνεσθαι σιωπῇ, i. e. σιωπᾶν καὶ μὴ χαίνειν μηδὲ λαλεῖν, teste Eust. 387., qui ab eadem origine derivat ETIAM Ἀκέων, idem omnino cum præcedente ἀκὴν significans, sc. Tacite, Ne hiscendo quidem: frequens ap. eund. Poetam: ut Il. Δ. (22.) Ἥτορ Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε, Tacita erat, et ne hiscens quidem, Nihil loquebatur. Et alibi, (Od. Φ. 89.) Ἄλλ’ ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι. Non semper tamen adverbialiter usurpatur hoc ἀκέων, sed frequentius participialiter, ut Il. A. (34.) Βῆ δ’ ἀκέων, i. e. ἡσυχάζων, σιωπῶν, Quietus et tacitus, ac ne hiscens quidem. Itidemque Od. P. (491.) de Ulysse, Ἄλλ’ ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων, K. (52.) Ἡ ἀκέων τλαίην, καὶ

ἔτι ζωίοισι μετεῖην, E. (195.) Δαίνυσθαι τ’ ἀέοντε Tacitos epulari quietosque. Nec non fem. gen. alibi (Il. A. 565.) Ἄλλ’ ἀέουσα κάθησο, “Tacita, “Quieta.” [“Wolf. Prol. 212. Heyn. Hom. 4, 21. 558. 5, 496. 656. Brunck. Apoll. Rh. 119. Conf. c. ἀχ., Heyn. Hom. 4, 136.: cum ἀέκ., 150.” Schæf. Mss. Ἀέουσα, Od. Λ. 141. Apoll. Rh. 3, 85. * Ἀκέω, 1, 765. Κείνους κ’ εἰσορόων ἀέοις.] “Ἀνα-
“κῆσαι, Hesychio est ἡσυχάσαι, Quiescere.” “Ἀκε-
“όντως, Tacite, Quiete: Hesychio ἀσφορητὶ καὶ ἡσυχως. Sed notandum est, eum scribere ἀέοντος, “et annotare, Poëtæ esse familiare ut metri causa “utatur brevibus pro longis, et longis pro brevi-
“bus.” [“Ἀκὴν, Gesner. Ind. in Orph. Heyn. Hom. 4, 468. 5, 531. 688.” Schæf. Mss.] “Hes. ἀκὴν exp. etiam ἡσυχίαν, Quietem et silentium, ac “si nomen esset.” [Idem: Ἀκὴν ἡγες ἡσυχίαν ἡγες. Moschus 2, 18. et Opp. K. 1, 32. ἀκὴν ἔχεν.] “Ἀκὴνιον Hes. affert pro ἡσυχίον, Quietum. At “Ἀκὴνιος pro Irrequietus, nescio unde affertur
B “VV. LL.” [“Ἀκᾶ, Placide, Pind. II. 4, 277. ἀκᾶ Δ’ ἀνταγόμεναι καὶ Πελλίαι: “Ἀκᾶ aut ἀκᾶ pro ἀκῇ dictum Schmidius, ἀκῇ etiam scr. esse Pauw. cen-
sent: esse enim ab ἀκῇ, ἢ ἡσυχία, quæ ap. Hes. in-
interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἡκα, Dorice ἀκα, h. e. ἡρέμα καὶ ἡσυχως, in quo a corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκῇ, quod Lenitatis significatum haberet, inde factum (ἐν vel σὺν) ἄκη, ἀκα, unde ἄκα, ἡκα factum, item (κατ’) ἄκην vel ἀκὴν, quod Grammatici, Etym. et Eust. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἐκῆλος et ἀκαλος, (vide Hes. l. v.), formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homericis ἀκαλαρβείτης.” Heyn.] “Ἀκάσκα, Hes. exp. ἡσυχως, μαλακῶς, βραδέως, “Quiete et placide, Molliter, Lente. Apud Eust. (Il. H. p. 668, 29.) περισπασμένως ἀκασκά, dicen-
“tem i. esse q. ἀκὴν, h. e. ἡρέμα: affertque ap. eum “Ælius Dionysius usum hujus adverbii e Cratino “istum, Σκήπτροισιν ἀκασκά προβιβῶντα, Scipione “nixum pedetentim et lente progredientem.” [Bekk. Anecd. 371. * Ἀκασκαῖος, Lenis, Blomf. Gloss. in
C Æsch. Ag. 718.]

Ἀμφιχαίνω, Circumbio, Undique inhians devoro, s. simpliciter Devoro, Deglutio. Hes. enim ἀμφιχα-
νόντες exp. καταπιόντες, Qui devorarunt s. absorpse-
runt; vel etiam, Cum devorassent, deglutissent, absorpsissent. Apud Greg. Naz. ἀμφιχανὼν in Carm. legitur de pisce hamum vorante: sic περιχαίνω. [“Toup. Emendd. 1, 213. Jacobs. Anth. 7, 85. 139. Heyn. Hom. 8, 371.” Schæf. Mss. Soph. Ant. 118. Il. Ψ. 79. * Ἀμφιχανῆς, Abydenus Eusebii Pr. E. 9, 2. πέλαγος.]

Ἀναχαίνω, i. q. χαίνω, Hisco, Hiasco, Hio, De-
hisco. Interdum etiam Oscitor; nam et in oscita-
tione os rictusque hiatu quodam diducitur. Lucian. (2, 95.) loquens de ceto, Ὑστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόν-
τος, εἶδομεν κῆτος μέγα καὶ πλατὺ ἐνοικεῖν. Idem, Καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμνε. Ubi iterum nota ἀνα-
χαίνειν et συμμύειν opposita, ut supra τὰ κεχηρῶτα et τὰ συμμεμυκῶτα. At ἀναχαίνεται, quod in Gal. Lex. Hippocr. legitur et exp. ἀναχαίνεται, ad-
modum mihi suspectum est: [cf. Hippocr. 616. Foes., ubi ἀναχαλάται legitur: 678. Ὅκως ἀναχάνη-
ται (τὸ στόμα) ἐς ὁδὸν τῷ προσθετῷ. LXX. 2 Mac. 6, 18. Ἀναχανὼν ἡναγκάζετο φαγεῖν.] “Ἀναχάνω, “VV. LL. falso afferunt ex Aristoph. pro ἀναχαίνω, “decepta aoristo ἀναχάναι:” [s. participio ἀναχα-
νὼν, quod solum legitur ap. Aristoph., sc. Ἴππ. 641.]

Διαχαίνω, Hio, Hisco, Dehisco, Magno hiatu di-
ducor, [“Brunck. Aristoph. 2, 101.” Schæf. Mss. Philostr. 620. Εὐτελής καὶ διακεχηρῶς καὶ εὐήθης.]

Ἐγχαίνω, Inhio, Hiante ore illudo. Solent enim illusiones irrisionesque quædam fieri ore hianti et distorto. In qua signif. Aristoph. mediam vocem usurpavit, Σφ. (1007.) Κοῦκ ἐγχανεῖται σ’ ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος, Neque illudet te fallens Hyperbolus. Et rursum (1349.) Ἄλλ’ ἐξαπατήσεις κάγχανεῖ τούτῳ μέγα, Falles, et cachinnans illudes istum valde. Quo sensu et ἐγχάσκειν infra Idem usurpat: Ἴππ. (1313.) Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει,

Schol. ἐνυβρίσειεν, καταπτύσειεν: sed magis proprie in superiori loco Idem exposuerat ἐγγελάσει σοι. Ex eod. Comico (N. 1436.) affertur ἐγγανὼν τεθνήξει pro Ore aperto hiantequē morieris: [Me irriso moriere, Brunck. "Alciplir. 86. Eldik. Susp. 7. T. H. ad Lucian. Dial. p. 31. Valde derideo, Kuster. Aristoph. 63. ad Lucian. 3, 339." Schæf. Mss.] Ἐπεγγαίνω, i. q. ἐγγαίνω, Inhio; nec non Irrideo, Illudo; ore sc. hiatu magno diducto, ut in cachiunis fieri solet, ut Suidas ἐπεγγανεῖν exp. καταβοᾶν, καταγελάσαι, afferens ἀδέσποτον hunc locum, Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβριστὴν καὶ ὑπερόπτην εἵασεν ἐπεγγανεῖν τῷ τοῦ Μελητος θανάτῳ. ["Schol. Aristoph. N. 1242." Boiss. Mss. "Phryn. ap. Phot. Cod. 158. Οὐδ' εἴ τις κωρυκαῖος ἐπεγγάνοι." Gataker. Mss.] Κατεγγαίνω, i. q. ἐγγαίνω et ἐπεγγαίνω, καταγαίνω, Irrideo et Illudo, Derideo, Deludo, ore cachiinnis diducto et hiantē. Aristoph. Ἀ. (1197.) Δικαιοπόλις γὰρ εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον, Κατεγγάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις, ubi Schol. quoque exp. καταγελάσαι. ["Eldik. Susp. 7." Schæf. Mss. * "Ἐπεγγαίνω, B Const. Manass. Chron. p. 131." Boiss. Mss.]

[* Ἐκαίνω, Inhio multum, LXX. 3 Esdr. 4, 19. Eis αὐτὴν ἐκκέχνην, Illi multum inhiant, Oculos valde intendunt in eam.]

Ἐπιγαίνω, Inhio. Unde ἐγγανὼν et ἐπικεχνηνὼς, Inhians. Lucian. de Avaris, (1, 128.) "Ὡς περὶ τὸν Τάγταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχνηνὼτες μόνον τῷ χρυσίῳ. Et rursum (583.) "Ἦν δὲ θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχνηνὼτες τῷ καπνῷ. || Exp. etiam Irrideo, quo modo et ἐγγαίνω, nec non bicom. ἐπεγγαίνω, et κατεγγαίνω. ["Ad Lucian. 1, 348. T. H. ad Dial. p. 31." Schæf. Mss.]

Καταγαίνω, Hio, Hiasco, Hisco, Dehisco. UNDE Κατάχασμα, τὸ, quod exp. non solum Hiatus, sed etiam Profunditas, nec non Sectio profundior. [Plut. Q. S. 4, 5. Schneidero susp.] || Rursum Καταγαίνω signif. Derideo, Deludo, sc. cachiinnans, et magno hiatu os diducens. ITIDEMQUE Καταχὴ est Ejusmodi derisio s. delusio. Testis est Hes. Is enim καταχὴν affert pro καταγελάσει, μυκτηρίσει, ἐξουθενήσει: et Καταχὴ pro καταχάσμῳ, κατάγελῳ. Pro quo Καταχὴ, si tamen mendo caret, legitur ET Καταχὴν ap. Aristoph. Σφ. (575.) Ἀρ' οὐ μεγάλην τοῦτ' εἶσ' ἀρχὴ καὶ τοῦ πλοῦτος καταχὴν; Et divitiarum derisio ac contemptus: ut Schol. quoque exp. κατάγελῳ, καταφρόνησις. Ex Ejusd. Ἐκκλ. (630.) affertur, δημοτικὴ ἢ γνώμη καὶ καταχὴν τῶν σεμνότερων ἔσται. ["Idem vocab. restituendum Athenæo 6. p. 269., ubi pro τῆς κατ' Ἀχαρνέας haud dubie τῆς καταχὴν leg. monuit Schw. in Animadv. ad istum l." Schrw. Mss.]

Περιγαίνω, i. q. ἀμφιγαίνω, Circumhio, Hiatu rictuque circumdo et cingo. Sicut vero ἀμφιγαίνειν dictum est accipi pro Devorare, Deglutire, Absorbere, sc. rictus hiatu circumdatum et comprehensum, ita et hac περιγαίνειν sciendum est usurpari pro περιτρώγειν. Aristot. H. A. 8, 24. de equo, Καὶ τὰς ὕπλᾱς καὶ τὰ ἰσχία ἐφέλκει, καὶ ἐὰν σταφυλῖνον περιχάνῃ τοῦτο δὲ ἔστιν ἡλίκον ἢ σφονδύλη. Ubi Gaza, Si pastinacam devorarit, cujus magnitudo quæ verticilli bestiolarum est. Sic Lucian. (1, 656.) Καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. ["Ad Diod. S. 2, 232. 558. Toup. Opusc. 1, 349. ad Lucian. 1, 359. Heyn. Hom. 8, 371." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 33. Nicet. Annal. 2, 1.]

[* Προσγαίνω, Æsch. Ag. 929. μηδὲ, βαρβάρου φωτὸς δίκην, Χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνης ἐμοί; Hiando salutes me. "Eumath. p. 10." Boiss. Mss. * Προχάινω, i. q. προφάσκω, s. προφασίζομαι, Eust. Vide Προχάην.]

Ὑπογαίνω, Aliquantum hio; unde ὑποκέχνην, quod exp. Dehiscit, nec non Hiavit. ["Abresch. Lectt. Aristen. 244." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 1. Achill. Tat. p. 6. Ὑποκεχνηνῖα μικρὸν τὸ στόμα.]

Χάσκω ET Χασκάζω, i. q. χαίνω, significant, forsau et ab eo derivata, nisi forte sint ambo ab inus. ΤΗ. Χάω, cujus ab Eust. fit mentio. Sic βαίνω et βάσκω ab inus. verbo βάω. [Valck. Schol. in N. T. 1. 37. 303. 2, 210. 523.] Aristot. H. A. 9, 8. et Athen. (389.) de perdicum libidine, Πέτονται τε περὶ τὸν τῆς

Ἀ δὲ χεῖρας καὶ ὦν χάσκοντες καὶ τὴν γλῶσσαν ἔξω ἔχοντες, αἱ τε θῆλεις καὶ οἱ ἄρρενες, ut et Plin. 10, 33. Hiantes autem exerta lingua per id tempus æstuant. Aliquando additur et accus. στόμα, diciturque aliquis στόμα χάσκειν Cum os magno hiatu diducit, Cum ore hiat, Cum habet os apertum, ubi vacat illud nomen; nam et sine illo hoc ipsum significat. Trajanus Imp. Epigr. Ἀντίον ἡελίου σήσας ρίνα, καὶ στόμα χάσκων, Δεῖξει τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις, Ore hians, Stans ore aperto et hiantē. Sic 1 Esdr. (4, 19.) Χάσκοντες τὸ στόμα θεωροῦσιν αὐτήν, Aperto ore intuentur eam. Rursum Aristot. H. A. 4. sed alio transferens, Χάσκουσι καὶ συμμύουσιν ὡς ὄρῳντες, Dehiscunt, et rursum se comprimunt ut cernentes, adaperiuntur et hiant. Dicitur præterea aliquis ἄλλοσε vel πρὸς ἄλλο χάσκειν, Alio respectare aperto et hiantē ore, Aliud respicere os magno diducens hiatu. Aristoph. (Ἰππ. 1032.) ὅταν ἄλλοσε χάσκης, Cum alio respectas ore hiantē, s. ὅταν περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔνης, ut Schol. et Suidas exp.: quorum hic χασμά, itidem affert pro μετεωροφρονεῖς, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις, subjungens etiam χασμὴν σὺ: ut intelligamus verbum χασμάσθαι etiam similem habere usum, sc. aperto hiantequē ore aliquid considerare ac contemplari, vel etiam expectare. Anacreon ap. Athen. (599.) τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, Λευκὴ (γὰρ), καταμέμφεται, Πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει, Ad aliam vero respectat ore hianti, Alii inhiant. Verbum χασκάζω similem habet usum; signif. enim Ore hiantē observo s. respecto, Os magno hiatu diducens exspecto, ut ii sc. facere solent, qui attente aliquid respectant s. expectant. Aristoph. Σφ. (695.) Σὺ δὲ χασκάζεεις τὸν κωλακρέτην τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθεν, Schol. ἐπιτηρεῖς πότε ἔλθῃ ὁ κωλακρέτης καὶ ἐνέγκῃ σοι τὸ τριῷβολον: et, ἐπιτηρεῖς τὸν ταμίαν πότε τὸν μισθὸν λήψῃ. ["Χάσκω, Huschk. Anal. 100. Trajanus Epigr. Toup. Opusc. 1, 293. Baxter. Præf. ad Anacr. p. 54." Schæf. Mss. Χασκόμενοι, Cassii Probl. 20. Schneidero suspectum est, et pro χασμώμενοι positum videtur.] UNDE Χάσκαξ scommate dicitur de Homine qui ore hiantē stat et respectat aliquid, ut Aristoph. (Ἰππ. 1263.) Ἀθηναίους αἰκούβι νοσάντι Κεχνηναίους per parodiam. Eust. 1909. de quibusdam e χῶ derivatis loquens, Καὶ τὸν χασκάκα, inquit, οἱ παλαιοὶ παρήγαγον * σκωπτικῶς παρὰ τὸ κεχνηνέαι καθάπου καὶ ὁ Κῶ μικρὸς κεχνηναῖος ἀστέλης τοὺς Ἀθηναίους παρῶδησε. Inde et comp. Χασκωρέω, i. q. χάσκω et χασκάζω, sc. Hiantē ore circumspecto, Os magno hiatu diducens circumspicio. Hes. vero χασκωρεῖν simpliciter exp. περιβλέπειν, Circumspicere.

[* Ἀμφιχάσκω, Æsch. Choeph. 543.] Ἀναχάσκω, i. q. ἀναγαίνω, Hisco, Dehisco, Hio; interdum et Oscitor. Lucian. (2, 105.) Ἀργότερον οὖν ἀνέχασκε. ["Aristoph. Fr. 222. (ap. Athen. 86.)" Schæf. Mss.] Διαχάσκω, i. q. διαγαίνω, Hians aprior et diducor, Hiato divellor. Theophr. H. Pl. 3, (9, 1.) Καὶ τῶν στροβίλων ὁ μὲν τῆς παραλίας, στρογγύλος τε καὶ διαχάσκων ταχέως ὁ δὲ τῆς Ἰδαίας, μακρότερος, καὶ χλωρὸς καὶ ἥπιον χάσκων: Cito hiascens, ut Varro Nuces hiascere dicit, quæ hiatu quodam diducuntur et aperiantur, ut et mala granata supra χαίνειν dicuntur: [C. Pl. 1, 5, 4. 2, 9, 12.] Ἐγγάσκω, i. q. ἐγγαίνω, Irrideo et Illudo, sc. cachiinnans et os magno hiatu diducens. Aristoph. (Σφ. 721.) Ὡν οὐνεκ' ἐγὼ σ' ἀπέκλειον αἰεὶ, Βύσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τοῦτους Ἐγγάσκειν σοι στομφάζοντας, Volens alere te, et non istos tibi illudere et te ludificari, ἐπιγελάει σοι. [* Ἐπιχάσκω, Const. Manass. Chron. p. 3. Meurs." Schæf. Mss. Schott. Adag. 528. Theophr. H. Pl. 4, 12, 2. * Καταχάσκω, Nicet. Ann. 4, 6, 9, 11.] Περιχάσκω, i. q. περιγαίνω, Inhio, [Hippocr. 469, 49.] Ὑπονάσκω, Aliquantum hio, vel etiam Prono capite hio. Aristoph. Πλ. (314.) ὑποχάσκων ἐρεῖς, ἐπεσθε μὴτρί χοῖροι. Xen. Ἰππ. (6, 8.) p. 549. Κἂν μὴ ὑποχάσκη; Si os non aperiat, nec χαλᾷ τὸ στόμα, καὶ δέχεται τὸ στόμα: quidam enim equi sua sponte aperiunt os, et eo aliquantum hiantē accipiunt frænum; [Achill. Tat. p. 80. Bip.]

Χάος quoque ejusd. cum χάσκω originis est, sc. ab inusitato ΤΗ. χάω, a quo et χαίνω: signif. etiam retinet eandem, idem sc. cum χασμά significans, ut

Bud. quoque annotavit. Opp. K. 3, (414.) ὁπότε γάρ τις Θερῶν λευγαλέων εὐδῆ, τρῖστοιχα πετάσας Χεῖλεα, καὶ χάος εὐρὺν, καὶ ἄσπετον αἰόλον ἔρκος. Ubi nota χάος dici ut supra χάσμα θηρὸς habuimus pro Rictu feræ, cum sc. os magno hiatu diducit, ut cum vel dormit vel prædam appetit. Loquitur autem ibi Poeta de ichneumone, qui observans crocodilum similesque alias bestias dormientes, et magno hiatu rictum diducentes, Πυλεῶνα διαπτάμενος θανάτοιο Τολμηρῇ κραδίῃ διὰ εὐρέος ἤλυθε λαιμοῦ, "Ἡπατὶ τ' ἄγχι μάλιστα παρήμενος εἰλαπινάζει, "Ὅψέ δέ τοι προλιπὼν κενεὸν δέμας ἐκθορε θηρὸς: [cf. 4, 161.] Quomodo et Plin. 8, 25. de crocodilo, Hunc saturum cibo piscium et semper esculento ore, in litore somno datum, parva avis, quæ trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia, invitat ad hiandum, pabuli sui gratia os primum ejus assultim repurgans, mox dentes et intus fauces quoque, ad hanc scabendi dulcedinem quammaxime hiantes. In qua voluptate somno pressum conspicatus ichneumon, per easdem fauces, ut telum aliquod, immissus, erodit alvum. || Peculiariter vero χάος dicunt Philosophi Hiatus illum cæcum et imensum, qui erat ante conditum orbem, ut docet Ovid. Met. init. Ante mare et terras et quod tegit omnia cælum, Unus erat toto naturæ vultus in orbe, Quem dixere chaos, rudis indigestaque moles. Et Hesiod. Θ. 116. "Ἦτοι μὲν πρῶτιστα χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαί' εὐρύστερνος, — Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς ἐβρυδοδείης. Unde Festus, Chaos appellat Hesiodus confusam quandam ab initio unitatem hiantem patentemque in profundum, ut Moses quoque, initio creationis mundi, scribit terram fuisse ἀόρατον καὶ ἀκατασκεύαστον, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου: deinde Dei jussu lucem extitisse, eamque a tenebris fuisse divisam: postea στερέωμα, quo aquæ dividerentur a se invicem, i. e. cælum: inde terrestres aquas suis terminatas limitibus, ut apparet ἡ ξηρὰ, illudque mare vocatum fuisse, hoc terram: tum stirpes herbasque producere terram jussam esse, nec non quadrupedes et serpentes, mare pisces et reptilia: ita paulatim μεμεταμορφῶσθαι rudem illam et indigestam primo molem. Notandum tamen quosdam hoc χάος non a χάω significante χαίνω derivare, sed a χαδέω, alios a χέω. A χαδέω Aristot. et Plato; hic enim id appellat πανδεχῆ φύσιν, innuens oportuisse τόπον ὑποστῆσθαι δεξόμενον τοὺς ἐν αὐτῷ γεννηθησομένους, ut ille etiam χάος putat locum esse, quoniam necesse erat τὸ δεξόμενον προῦποκεῖσθαι τῷ σώματι: scribit enim Phys. 4. init. videri Hesiodum ὁρθῶς λέγειν, ποιήσαντα πρῶτον τὸ χάος: ὥς δέον πρῶτον ὑπάρχει χώραν τοῖς οὐσι, διὰ τὸ νομίζειν, ὥσπερ οἱ πολλοί, πάντα εἶναι πον καὶ ἐν τόπῳ. Stoicorum vero quidam χάος dicunt esse τὸ ὕδωρ, παρὰ τὴν χύσιν τοῦνομα πεποιῆσθαι νομίζοντες, ut Philo testatur in suo libro περὶ Ἀφθαρσίας Κόσμου, et in eo quem περὶ Κόσμου scripsisse creditur. Idem sequuntur etymon, qui eo nomine accipiunt τὸν ἀέρα τὸν κεχυμένον ἐν τῷ μεταξύ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ut Aristoph. N. [cf. "Ὀρν. 192.] Sed simplicior ea est etymologia quæ a χάω hoc vocab. derivat, eoque nomine Vastum quendam hiatus intelligit, qui erat ante conditam terram et cælum, digestamque postea et exornatam rerum omnium molem, quem κόσμον dixere. Quamobrem recte Lat. Poëtæ hoc ipsum chaos vocare deforme, densum, horrendum, atrum, cæcum, Cimmerium. Plut. vero (9, 752.) interiora terræ scribit vocari χάος, ἄδην, ὄρφνην: atque adeo ἔρεβος illud Poëtarum, esse χθόνιον καὶ ἑγγαῖον σκότος: nam solam terram e ceteris corporibus esse semper ἀφώτιστον et ἄνθρωπον ὑφ' ἡλίου καὶ σελήνης τῷ φωτίζοντι: et θάλασσαν quidem ὑπ' αὐτῶν, sed τὸ λαμπρὸν οὐ παριέναι ὑπὸ στερεότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεσθαι. Quo sensu Silius dixit Imum chaos, Stat. Tartareum chaos, Claudius Durum chaos: et ante hos Virg. Æn. 6. Dii quibus imperium est animarum, umbræque silentes, Et chaos et Phlegethon, loca nocte silentia late. Nec non Seneca Med. Fas est precari noctis æternæ chaos, Adversa superis regna manesque impios. ["Brunck. Aristoph. 2, 93. Jacobs. Anth. 12, 37. Wakef. Ion. 473. Luzac. Exerc.

PARS XXX.

97. Huschk. Anal. 107. Ruhnk. Ep. Cr. 91. Pierson. Veris. 216. Gierig. ad Ovid. Met. 1. p. 2. Wolf. ad Hesiod. p. 120. Græv. Lectt. 631. (ad Θ. 700.) Valck. Diatr. p. 11." Schæf. Mss. "I. q. χάσμα, Opp. K. 4, 92." Wakef. Mss. M. Anton. 4, 3. Τὸ χ. τοῦ αἰῶνος: cf. Ἀχάνεια. Jungitur cum ὄρφνη, Quint. Sm. 2, 614. Locus ap. Inferos, Æschin. Dial. Socr. 3, 21. I. q. ἀήρ, Valck. Schol. in N. T. 1, 233. * "Χαώδης, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 235." Kall. Mss. * "Χαώω, i. q. ἀπόλλυμι, ap. recentiores, Nicetas, et Simpl. ad Epict. 173. Schw." Schn. Lex. "Schol. ad Eurip. p. 40. Mattli." Schæf. Mss. Spitzner. de med. Syll. Pentam. Gr. 328. "Χαόομαι, Hiatus absorbeor, Athan. 2, 9. 346." Kall. Mss.] AT VERO Χάος Lacedæmoniiis peculiaris vox est significans ἀρχαῖος, nec non εὐγενής, item ἀγαθός, Schol. Theocr. 7, (5.) ὁ Φρασί-δαμος Κάντιγένης, δύο τέκνα Λυκάππεος· εἰ τί περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ Χάλκωνος: quæ sic exp. paraphrasticè, εἰτι ἐστὶν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἐτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοι εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκείνο. Fueritque hoc χάος idem CUM Χάσιος: id enim χάσιος quoque ab Hes. exp. ἀγαθός, χρηστός, Bonus, Frugi. ["Χαός, Jacobs. Anim. 52. Toup. Add. in Theocr. 393. Valek. Adoniaz. p. 102." Schæf. Mss. Χαός, Χαῖος, Χάιος, Lobeck. Phryn. 404. Vide Lex. VV. Peregr. "Aristoph. A. 1157. Οὐπα γυναῖκ' ὅπως χαῖωτέραν." Seager. Mss. * Βαθύχαιος, Æsch. Suppl. 865. Schol. μεγάλως εὐγενής· χαοὶ γὰρ οἱ εὐγενεῖς. "Olear. ad Philostr. p. 6." Kall. Mss. * "Βαθύχαιος, Const. Manass. Amat. 2, 71. 6, 13." Boiss. Mss. * Εὐχαιος, compar. εὐχαιότερος, Hes. πλουσιώτερος.]

Χάνος porro a χαίνω potius derivatum est quam a χάω cum χάσκω et χάος: significat vero et ipsum, ut χάσμα et χάος, Rictum s. Os apertum et magno ductum hiatu. Scribit enim J. Poll. 2, (97.) χάνος ap. Comicos usurpatum legi pro στόμα, quippe cujus proprium sit χαίνειν, χανεῖν, ἀναχάσκειν, ἐγχανεῖν. c AT Χάννος Piscis cujusdam nomen est, qui et ipse a χαίνω denominatur, ut ex Etymologis annotat Eust. dicens eum Æolice διπλασιάζειν τὸ ν. Meminit ejusd. piscis Athen. quoque (327.) ubi non solum inasc. gen. dicitur χάννος, sed etiam FEM. Χάννη: quo in genere ap. Aristot. passim, sed alicubi SCRIPTUM Χάνη, unico ν, ut H. A. 4. circa finem, et de Gener. Anim. 3, 5.: duplici autem ν, H. A. 5, 13. ubi etiam de sexu horum piscium dubitatur, sicut et τῶν ἐρυθρίνων, quoniam sc. πάντες ἀλσικονταὶ κνήματα ἔχοντες, ut et Ovid. ap. Plin. sub fin. l. 32. tradit channem e seipsa concipere. Alicubi vero ET Χαῖνη perperam ap. eum (H. A. 6, 13.) legitur pro χάννη. Rursum Athen. (l. c.) ab Aristot. eam vocari ποικιλέρυθρον, μέλαιναν, et ποικιλόγραμμαν, annotat, διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίλθαι. || Præterea ap. Alex. Aphr. legimus τὸν γαργαεῶνα a quibusdam nominatum fuisse χάννην, sc. διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρὺν, κάτωθεν δὲ στενὸν, ὥσπερ χωνεῖον, quia gurgulio supra amplior sit, infra autem arctior in modum infundibuli. Sed videndum ne pro eo χάνη sit scr. χώνη: id enim Infundibulum declarat. ["Jacobs. Anth. 9, 414." Schæf. Mss.] Ex hoc Χάνος, (vel etiam e χάνη significante τὸν γαργαεῶνα,) queat derivari VERB. Χανύω SIVE Χανύσσω, utpote quod denotet Vociferor, Clamo, s. potius Clamo os magno hiatu diducens, Rictum immani hiatu diducens vociferor. Hes. tamen simpliciter χανύειν exp. βοᾶν: et Χανύσσει, βοᾶ, καλεῖ. Paulo infra habes Χηνυστεῖν. [* Χανόω, Athanasius ap. Fabric. Cod. Pseudep. V. T. 316. * Χαμᾶσθαι, Hes. χασμάσθαι, leg. * χανῦσθαι.]

Χανδὸν quoque a χαίνω derivatum est, significans Ore hiant, Faucibus hiantibus, Faucibus magno hiatu diductis. Od. Φ. (294.) Οἶνός σε τρώει μελιτῆδύς, ὅστε καὶ ἄλλους Βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἔλη, μὴδ' αἰσίμα πίνῃ, Qui magno hiatu diductis faucibus eo se ingurgitarit, ut Hes. quoque χανδὸν πιεῖν exp. κεχρηγὸς καὶ ἀθρόως πιεῖν ὄλῳ στόματι. Sic Callim. ap. Athen. (477.) Καὶ γὰρ ὁ Ὀρηκίην μὲν ἀπὴναιτο

χανδὸν ἡμυστιν Ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἤδετο κισσυβίῳ. A Et Lucian. X. ἐμφοροῦμαι, Plenis hiantibusque faucibus, ut et ap. Suid., de Eutropio, sed metaph. Καροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χ. ἀρνούμενος καὶ *κατεμφορούμενος, ubi ipse exp. non solum ἀθρόως, ἀπλήστως, sed etiam χωρητικῶς, innuens a χάζω vel χανδάνω derivari: qua in re ei minime assentior. ["Thom. M. 911. Wakef. Ion. 97. Jacobs. Anth. 11, 223. Matth. ad Gloss. Min. p. 25. ad Mær. 404. Valck. Callim. 248. 254. Athen. 1, 17." Schæf. Mss. "Eunap. 69. Quint. Sm. 12, 13." Wakef. Mss. Nicander Θ. 341. Bast. Ep. Cr. 277. * "Χανδός, Hians, Capax, Athen. 436. ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος, nisi leg. ἐκ ζωρῆς *χανδοποτῶν κύλικος." Schn. Lex. "Jacobs. Anth. 7, 36. 11, 223. * Χανδοπότης, ibid. Χανδοποτέω, 9, 308. * Χανδοχάρυβδης, 11, 223." Schæf. Mss. * Χανδόθεν, i. q. χανδόν, Hipp. Gland. 4. Schneidero susp.]

"Κάχλος, et Καχίτης, ap. Comicos Ridiculus, "Stupidus, παρὰ τὸ χαίνειν, quod stultorum sit esse "semper ore hiantē, VV. LL."

Sequuntur duo derivata, in quibus a in η versum est, tanquam a Χάω faciente fut. χήσω.

Χήμη, ἡ, Hiatus, Oscitatio quæ fit ore hiantē; ab Hes. enim exp. χάσμη. || Alioqui χήμη est etiam Ostrei quædam species ap. Aristot. (H. A. 5, 15.) et Athen., quorum hic (93.) annotat hoc quoque κογχύλιον videri denominatum παρὰ τὸ κεχηνέναι, ab hiantdo, sicut et χάννας, s. χάνας. Quidam Chamas Latine vocant hos pisces, nonnulli Chemas; sunt et qui Hiatus appellent. Gaza tamen χάννας s. χάνας maluit Hiatus nominare, χήμας autem Chamas. || Χήμη est etiam Mensura liquidorum ap. Atticos; sed ea duplex: major, quæ est vigesima pars τῆς κοτύλης, pendens drachmas tres: minor, quæ est vicesima, pendens drachmas duas, sicut Cleopatra docet his verbis, Χήμη μεγάλη ἔχει δραχμὰς γ', καὶ ἡ μικρὰ δραχμὰς β': h. e., Cheme major pendet drachmas tres: minor, duas. [Phryn. Ecl. 387. Lob., Xenocr. 18. 31. Ælian. H. A. 15, 12. Plin. 32, 5, 53. Chamae striatæ, Chamae læves. "Opp. 'A. 5, 602." Wakef. Mss.] E primo autem χήμη DERIV. Χήμωσις, qui est Affectus albi oculi, sc. cum album oculi ita super nigrum intumuit, ut nigro subsidente et albo eminente hiatus cuiusdam similitudo oriatur, si quidem album nigro supereminet, ipsumque multis partibus longèque excedit. Ergo cum nigrum cavum sit et subsidat, album autem undique tumeat et attollatur, non inepte veteres Medici malum hoc τῆς χήμης nomine designarunt, sive illi eo Animal intellexerint, quod inter ostrea numeratur hiatque semper, sive simpliciter Hiatus qui χήμη et χάσμα dicitur. Ceterum affectum hunc duo maxime symptomata consequuntur: unum, rubor oculorum propter inflammationem; alterum vero, palpebrarum ἐκτροπή, h. e. Perversio s. Contorsio, adeo ut oculis tegere claudereque non possint: itaque laborantes oculi perpetuo manent aperti. Hæc inter alia Gorr., qui etiam annotat alicubi LEGI Χύμωσις, per υ, perperam, cum Gal. quoque ἐν τῷ Ἱητρῷ, s. quicunque alius Auctor est illius libri, ἀπὸ τῆς χήμης derivari scribat. Præterea ap. eund. Gal. extremo Comm. secundo, εἰς τὸ Κατ' Ἱητροῦ, ubi de contractis et hiantibus agitur, male scribi χήμωσις pro φήμωσις, et negligentius a Vidio interprete animadversum fuisse hunc locum. Quod duobus colligit argumentis: primum, quod affectus hic, de quo ibi Gal. agit, ad palpebras, non ad album oculi pertineat; deinde quod scribat oculos per eum affectum aperiri non posse: quod ut τῇ χήμῳσις contrarium est, ita est τῇ φήμῳσις proprium. [Vide Paul. Æg. 3, 22.] "Εγχε- " μώμενοι, Hes. ἐγχάσκοντες." [* Χήμιον, dimin. a χήμη, Xenocr. 190. Cor.]

¶ Χήν, ηὶδός, ὁ, ἡ, Anser, dictus παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν, teste Eust. Nisi forte quoniam χάσκει adversum eos a quibus iuvadi se putat. Il. B. (460.) ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, O. (692.) de aquila, "Εθνος ἐφορμάται ποταμὸν πάρα βοσκομενῶν Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων: Od. O. (161.) Αἰε-

τὸς ἀργὴν χήνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον "Ἡμερον ἐξ αἰλῆς. Ubi Eust. ait feminino genere usurpasse nomen hoc Poetam, Ionum more, ut alibi quoque, χήν ἢρπαξ ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ. Alioqui frequentius masculino usurpatum reperitur, idque tam a Poëtis quam a prosæ Scriptoribus: inter quos Athen. (384.) dicit χήνες σιτευτοί, Saginati s. Altiles anseres, ap. quem (519.) Eubulus Comicus dicit χήνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα, Anserem gratitatem et hiantem ore. Ubi nota eorum esse πλαταγίζειν, (si modo hoc verbo tanquam illis peculiari usus esse putandus sit,) ut gratitare ap. Auctorem Philomelæ: cum alii παπάζειν eos dici tradant. Nota et τὸ χαίνειν eis ibi tribui, unde et denominati sunt. Apud Plut. vero Χηνὸς ἀφρονέστερος, Proy. quoniam stolidum præ multis aliis est hoc animal. ["Jacobs. Anth. 9, 150. Toup. Opusc. 2, 58. Tumulo impositus, Huschk. Anal. 5. De anseribus et carne anserina, ad Diod. S. 1, 82. 'H χ., Heyn. Hoin. 7, 118. * Χένας, Jacobs. Anth. 12, 240. (Anal. 3, 293.)" Schæf. Mss. Greg. Cor. 662. "Dorice Χάν, χανός, ap. Athen. 57., ubi ὤεα χανῶν, ex Epicharmo." Schw. Mss.]

Χηνοβοσκός, ὁ, Qui anseres alit s. pascit. Cratin. ap. Athen. (384.) χηνοβοσκοί, βουκόλοι, Anserum pastores, bubulci. [Gl. Anserarius. * Χηνοβοσκέω, unde Χηνοβοσκία, (SIVE Χηνοβοσκία,) ἡ, Anserum pastio, s. pastura: quorum illud ap. J. Poll. legitur, teste Bud. nec non ap. Hes. qui ipsum per χηνοβοσκία exp. veluti notius. [Lobeck. Phryn. 521. "Ad Diod. S. 1, 82. Mær. 403. et n." Schæf. Mss. Illud Χηνοβοσκία derivandum esset e * Χηνοβότης, unde * Χηνοβοτέω.] AT Χηνοβόσκιον, τὸ, Grex anserum qui pascuntur; solent enim gregatim pasci, ut σνοβόσιον dicitur Grex porcorum qui simul pascuntur. ["Anserarium, Geop. 1019." Wakef. Mss.] Qua signif. ET Χηνοβοσκία legitur ap. Plat., e cuius Politico (8.) Bud. h. l. affert, Καὶ μὴν χηνοβοσκίας τε καὶ * γερανοβοσκίας, εἰ καὶ μὴ πεπλάνησαι περὶ τὰ Θεταλικά πεδία, πέπνυται γοῦν καὶ πιστεύεις εἶναι, Grex anserum et gruum, Anseres et grues qui gregatim pascuntur, ut et ex Hom. supra attuli, de aquila, "Εθνος ἐφορμάται ποταμὸν πάρα βοσκομενῶν Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. Ubi quod dicit Poeta ἔθνος χηνῶν καὶ γεράνων ποταμὸν πάρα βοσκομενῶν, Plato comp. voce nominavit χηνοβοσκίαν et γερανοβοσκίαν. [Lobeck. Phryn. 521. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 201. ad Mær. 404." Schæf. Mss.] SED ET Χηνοβοσκεῖον dicitur Locus in quo aluntur οἱ σιτευτοὶ χήνες, Altiles anseres. Anserarium id vocant nonnulli, ut Gallinarium, Leporarium. Colum. 8, 14. de anseribus educandis, Qui vero greges nantium possidere student, chénobosceia constituent. Quomodo autem ea sint ordinanda, ibi docet. ["Ad Diod. S. 1, 82." Schæf. Mss. * Χηνομεγέθης, Strabo 1. p. 1037. * "Χηνοτρόφος, Etym. M." Wakef. Mss.] Χηνοτροφεῖον, τὸ, i. q. χηνοβοσκεῖον, Chors in qua aluntur educanturque anseres. Colum. 1. de villaticis pastionibus, Rursus circa villam ponuntur μελισσῶνες καὶ χηνοτροφεῖα: quin etiam λαγωτροφεῖα studiose administrantur: quæ nos similiter appellamus apum cubilia, apiaria; vel nantium volucrum, quæ stagnis piscinisque lætantur, aviaria; vel etiam pecudum sylvestrium, quæ nemoribus clausa custodiuntur, vivaria.

Χηναλώπηξ, εκος, ἡ, Vulpanser, ut quidam vocant Latine. Avis nomen ap. Herod. (2, 72.) Aristot. H. A. 8, 3.) Ælian. Aristoph. "Ορν. (1295.): et ap. Latinos. Plinius 10, 22. Ausserini generis sunt chenalopeces et, quibus lautiores epulas non novit Britannia, chenerotes, fero anseres minores. Ubi etiam NOTA Χηνέρωτες. Ab Eod. in Herbarum genere NUMERANTUR Χηνόμυχον ET Χηνόπους: nam 21, 11. e Democrito tradit Nyctegreton herbam vocari a quibusdam χηνόμυχον, quoniam anseres a primo ejus conspectu expavescent. At 11, 8. apes ex omnium arborum satorumque floribus confingere ceras, excepta rumice et chenopode. Porro χηναλώπεκες dicuntur ETIAM Χηνέλοpes, teste Hes. A quibus ET Χηναλωπέκεια ὠά, Ova chenalopecum, ap. Athen.

(58.) ut ὀρνίθεια ὤα. [* “Χηναλωπεκιδεύς, Valck. Adoniaz. p. 401.” Schæf. Mss.]

Χήνειος, Anserinus: ἡπατα, Athen. (384.) quæ Romæ præsertim περισπούδαστα et πολυτελῆ fuisse ait, vocans etiam χηνῶν ἡπατα, Anserum jecinora. Sed notandum est, dissoluta diphthongo ap. Gal. legi ETIAM Χήνεος, NEC NON Χήνιος, ap. Diosc. 1, 82. [Χήνειος, Lucian. 2, 221. “Χήνεος, Wessel. ad Herod. 131.” Schæf. Mss. * Χηνώδης, Sext. Emp. adv. Math. 7, 329.]

Χηνίσκος, ὁ, Anserculus; plerumque ita dicitur τὸ νηὸς παράσημον: seu, ut Eust. tradit, χηνὸς τύπος ἐν τῷ ἄκρῳ γλυφόμενος. Solebant enim antiquitus in puppi anserculum effingere ad navis ornamentum, ut et arietum capita ac taurorum: unde ταυρόμορφον τύπωμα Lycophron dicit rapuisse Europam. Lucian. (3, 251.) Ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡρέμῳ καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένῃ, Sensim assurgit inflexa, aureo anserculo ornata: (2, 134.) Ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο καὶ ἀνεβόησε. [Apuleius: Puppis intorta chenisco. “Ad Charit. 627.” Schæf. Mss. * Artemid. 110.” Wakef. Mss. “Heliod. Ms. περὶ Καταρτισμῶν: Οἱ χηνίσκοι ἐπενοήθησαν πρὸς συνοχήν ἀξόνων, ὥς ἐν τῇ λύρᾳ.” Schin. Lex.] AT COMP. Ἀκροχηνίσκοι, οἱ, ut ap. J. Poll. (1, 146.) legimus, sunt Extremitates ejus partis jugi, quæ dicitur Ζεύγλη s. Ζεύγλαι.

Χηνίον, τὸ, Anserculus. Athen. 14. fin. Καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα καὶ χηνία ὀπτία, καὶ τρυφῇ πλακοῦντων.

[* Χηνάριον, Boiss. ad Herodian. Epimer. 150. Etym. G. 563. 564. Bast. Ep. Cr. 195.]

Χηνιδεῖς, οἱ, Anserum pulli, quos Colum. vocat Anserculos. Legitur ap. Eust. 753., ubi similia affert hæc, περδικιδεῖς, κορωνιδεῖς, * ἱερακιδεῖς, περιστερριδεῖς, χελιδονιδεῖς: quos Achæus vocat χελιδόνων μόσχους, cum ait, Χάσκοντα λιμῷ, μόσχον ὥς χελιδόνος. [“Χηνιδεύς, * Χηνίδης, Huschk. Anal. 102. Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252.” Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47. Bast. Ep. Cr. 57.]

Χηνίζειν vero εἴρηται ἐπὶ τῶν αὐλοῦντων, de iis qui tibia canunt, Athen. (657.) afferens e Diphili Συμωρίδι, quo id probet, ἐχηνίασας. Ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέω. Sed ibi forsitan scr. ἐχηνίσις, quod et metro convenientius est: alioquin anapæstus foret in ultima jambici regione, et statueretur ΘΕΜΑ Χηνιάζειν.

Χηνέω, Irrideo, Illudo. Hes. enim χηνῆσαι exp. καταμωκήσασθαι, atque ita conveniret ἐγγαίνειν, ἐπεγγαίνειν, κατεγγαίνειν, καταχαίνειν, ἐπιχάσκειν: quæ significant Ore hiant e in cachinnos resoluti illudere ac deridere. Χήνημα, τὸ, Irrisio, Illusio; * καταμώκημα, Hes.: quæ supra est καταχήνη.

Χηνυστέω, Clamo, Vociferor. Hes. enim χηνυστεῖς affert pro βοᾷς, κέκραγας, addens significare interdum etiam στραγγεῖν. Supra χανύειν et χανύσσειν ex Eod. in ead. signif. attuli: [Ionice χηνύειν, χηνύσσειν.] Affert Idem porro ET Χηνυστῶσθαι pro χασμᾶσθαι. ITIDEMQ. Χηνύστρα Eod. teste significat αὐτὴν τὴν χάσμην: interdum et τὸ στραγγεῦσθαι.

“XAION, τὸ, Pedum, Baculum pastorale, incurvum; καμπύλη βακτηρία, ἣ οἱ ποιμένες χρῶνται, Schol. Apoll. Rh.: Callim. Ποιμενικὸν πῖλημα καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχονσα. HINC Ἐρυσίχαιον Alcman dixit, ut annotat idem Schol.: ap. quem plura vide in hunc versum Argon. 4, (972.) Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἐνι πηχύνουσα. Præcedit autem ποι-“ μαινσκε.” [“Matth. ad Gloss. min. p. 25.” Schæf. Mss.]

“Χαβὼν, Incurvum, Angustum. Nam Hes. exp. “καμπύλον et στενόν.” [* Χαμὸς, Eid. καμπύλος, unde Lat. Hamus. * Χάβος, i. q. κημὸς, Schol. Aristoph. Ἰππ. 1147.]

ΧΑΙΡΩ, F. χαρῶ s. χαρήσω, Lætor, Lætus sum, Lætitiā capio, Gaudeo. Od. T. (461.) Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον Els Ἰθάκην, Gaudentes gaudentem, Læti lætum. Gaudium enim et

lætitiā affert discessus in patriam. Eur. Cresphonte, Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον, Χαίροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμων. At qui labores morte finisset graves, Omnes amicos laude et lætitiā exequi, p. 110. mei Lex. Cic. Idem hæc Plat. Epitaph. Οὔτε χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, sic vertit, Neque lætabitur unquam nec mœrebit nimis. Ubi nota χαίρειν et λυπεῖσθαι sibi opponi, sicut et ap. Aristot. Rhet. 1. cum dicit, Οὐ γὰρ ὁμοίως ἀποδίδομεν τὰς κρίσεις λυπούμενοι καὶ χαίροντες, ἢ φιλοῦντες καὶ μισοῦντες, Cum læto sumus animo et cum mæsto. Copulatur autem cum γελᾶν: nam gaudii lætitiæque comes risus est. Plut. Θανμάζοντες τὸν ἄνδρα καὶ χαίροντες ἅμα καὶ γελῶντες ἀπὸ ἀλλήλων. Rursum Hom. ἐν θυμῷ χαίρειν dicit pro Animo esse læto, Gaudere animo, ut Plautus loquitur; vel, ut alii e Cic. interpr., Gaudere in sinu. Et e Propertio, In tacito colibere gaudia clausa sinu. Il. Ω. (491.) Ἄλλ' ἦτοι κείνός γε σέθεν ζῶοντος ἀκούων, Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἡματα πάντα Ὀφείσθαι φίλον νῖδον ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. Alibi vero pro χαίρω ἐν θυμῷ dicit χαίρει μοι ἦτορ, Lætatur mihi cor. Illud enim est quod lætitiæ mœrorisve tangitur sensu. Il. Ψ. (647.) Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ, Lubens accipio et læto animo. Dicitur porro vel τινὶ vel ἐπὶ τινι χαίρειν. Od. (Λ. 247.) Χαίρε, γύναι, φιλότῃ: verba Neptuni ad puellam a se compressam: N. (358.) ad nymphas Naiadas, εὐχολῆς ἀγαρήσι Χαίρετ'. Xen. K. Π. 8, (4, 6.) Πῶς ἂν εἴην δῆλος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς; πότερον κροτεῖν χρὴ τῷ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν; Quibus signis declarabo lætitiā, quam e rebus tuis prosperis percepi? Quomodo ostendam me gaudere et lætari plurimum rerum tuarum successu prospero? Aristot. Rhet. 1. Ὁ οἱ ἐχθροὶ βούλονται, ἢ ἐφ' ᾧ χαίρουσιν, E quo lætitiā et gaudium percipiunt. Sic Dem. pro Cor. Ἐφ' οἷς ἐχαίρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὀρώων. Paulo post vero dicit ταυτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν, pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν. Rursum ommissa præp. ἐπὶ, simpliciter cum dat. Longin. (36, 4.) Χαίρετω δ' ἕκαστος οἷς ἡδέται, Gaudeat et lætus sit unusquisque iis quibus delectatur. Aristot. Eth. 2, 3. Ὡστε χαίρειν τε καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 35.) Οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὥς φίλος ἀγαθοῖς, Nulla e re tantam capis lætitiā ac voluptatem, quantam e bonis amicis. Vel etiam, Nulla re tam delectaris quam amicis bonis. Sic Lucian. (1, 731.) Ἀνὴρ πᾶν χαίρων τῷ χαίρειν, de Epicuro loquens, utpote qui summum bonum voluptate metiretur. Athen. 4. Χαίροντες τῇ ἐταίρᾳ, οὐ τοῖς ἐταίροις: καὶ τῷ οἴνῳ, οὐ τοῖς συμπόταις: ut et Aristot. Rhet. 1. Οὐδεὶς γὰρ φίλοις ὁ μὲ χαίρων οἴνω. Ubi φιλεῖν οἶνον et χαίρειν οἴνῳ synonymως accipit pro Delectari vino, Vino deditum esse. Idem loquens de sensu olfactus et gustatus, qui animantibus inest, dicit οὐ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν χυμοῖς: pro quo Plin. Alios alia saporē appetunt. Idem hæc Theophrasti Χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις ita reddidit, Sabukosis familiarissimum. Similem usum habent Lat. verba Lætari et Gaudere, idque tam in prosa quam in metro. Virg. apud D superōs furto lætatur inani. Et rursum, nimium gaudens popularibus auris. Et, Acri gaudet equo. Ovid. et nunc quoque sanguine gaudet. Horat. Carmine tu gaudes, hic delectatur jambis. Cic. Tuo isto tam excellenti bono gaude et fruiere. Plin. Gaudet myrrina rastris. Nonnunquam cum partic. construitur. Dicor enim χαίρειν ποιῶν τι, quod magna cum lætitiā facio, s. quod facere gaudeo, s. quod facere me delectat, quod lubens facio. Od. M. (380.) Χαίρεσκεν μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα: Il. T. (185.) Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας. Athen. 1, Ἀλλὰ τινες χαίρουσιν ἐπαινοῦντες τὰ παρ' αὐτοῖς, Sunt quos delectet. Sic Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Χαίρω ἐπαινούμενος, Gaudeo laude, Laudibus delector. Et Plato de Rep. Χαίρω διαλεγόμενος. Et Plut. Popl. Χαίρω διδούς. Et Aristoph. (Πλ. 247.) χαίρω φειδόμενος. Virg. quoque hunc hellenismum imitatus est, Æn. 10. de leone, Gaudet hians immane: 12. de eod., gaudetque comantes Excitans cervice toros. Et rursum eod. l. Poscit equos, gaudetque tuens ante ora

frementes. Item de Apennino, gaudetque nivali Vertice se attollens. Cum accus. quoque junctum affertur ex Aristot. Rhet. Χαίρω τινὰ ἡδονὴν pro Afficior quadam voluptate. Supra vero e Dem. habuimus Ταυτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Item in comminationibus dicimus aliquem οὐ χαίρῃσιν, Non lætaturum s. gavisurum eo facto, sed fore ut eum pœniteat, s. eum οἰμῶξιν et pœnas daturum. Aristoph. Πλ. (64.) Οὔτοι, μὰ τὴν Διμήτρα, χαίρῃσεις ἔτι. Sic ap. Lucian. sæpe, Οὐ χαίρῃσεις, Non gaudebis eo facto, Ea res tibi lætitiā non afferet, sed futurum est ut te pœniteat. Quibus adde Il. γ. (363.) οὐδέ τιν' οἶω Τρώων χαίρῃσιν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι: O. (98.) οὐδέ τι φημι Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων, Non gavisurum illis animū. Ubi nota ἀναδιπλασιασμὸν in hoc Κεχαρησέμεν pro χαρῆναι, qualis est in λελάθοντο pro λάθοντο. Nota præterea fut. χαίρῃσω tanquam a THEM. Χαίρῃω. Ab inus. autem χαρέω est PART. Κεχαρηκώς ET Κεχαρηώς: quorum illud ap. Aristoph. legitur, dicentem Σφ. (764.) ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν: hoc vero ap. Hom. Il. H. (312.) Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκη, Gaudentem lætāntemque victoria. Sic vero τυπτήσω dicitur pro τύψω, idque Attice. Alioque regulariter dicitur χαρῶ: unde χαροῦσι, Gaudebunt et lætabuntur, Apoc. 11, (10.) Præterea neutro gen. et substantive DICITUR τὸ Χαῖρον pro ἡ χαρά, Gaudium, Lætitiā, nisi malis, Ea pars animi quæ gaudium et lætitiā percipit. Epicurus in Epist. quadam, Τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῇ τῶν γεγονότων ἡμῖν διαλογισμῶν μνήμη, Animi lætitiā, quam capiebam memoria rationum inventorūque nostrorum, ut Cic. interpr. Sic Plut. Fab. Τὸ χαῖρον καὶ θεαθρήκως τῶν πολιτῶν. SED ET Χαίρομαι pass. voce ac media usurpatum reperitur pro χαίρω, ut ὑστερέομαι pro ὑστερέω, et ἀπορέομαι pro ἀπορέω: unde ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 11. οἱ χαίρομενοι, Qui lætantur, gaudio ac lætitiā perfunduntur: 20. Διὰ τί οἱ χαίρομενοι ἀθρόως καὶ σφοδρῶς, ποτὲ καὶ ἐκλύονται; Aristoph. Eir. (291.) Ὡς ἡδομαι καὶ χαίρομαι καὶ τέπομαι. Unde aor. 2. ἐχάρην, s. χάρην, Poëtice abjecto augmento. Od. γ. (32.) ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη: Il. E. (682.) χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι Σαρπηδῶν, Lætabatur eo adveniente: N. (609.) ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη καὶ ἔλπετο νίκην, Animo suo gaudebat: Z. (481.) χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ. Nec non imp. modo in I. Thobix, χάρηθι, Gaude, Lætare: et subjunctivo χαρῆτε, Gaudeatis. Et infin. χαρῆναι, Gavisum esse: interdum etiam Gaudere, Lætari. Et partic. χαρεῖς, Gavisus, Lætatus, Gaudens, Lætus. Il. K. (541.) τοῖ δὲ χαρέντες Δεξιὴ ἡσπάζοντο ἔπεσσί τε μελιχίοισι. Et cum dat. ap. Eur. (Iph. A. 1525.) Χαρεῖσα θύμασι, Victimis gaudens, ut et ap. Aristoph. N. (274.) τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. Sicut porro duplex fut. habet activum χαίρω, sc. χαρῶ, et χαρήσω, ita et duplex præt. pass., NIMIRUM Κέχαρμαι ET Κεχάρημαι. A quorum illo est particip. κεχαρμένος, Gavisus, Oblectatus, Gaudens, ap. Eur. Or. (1120.) Ὡς ἐκδακρῦσαί γ' ἐνδοθεν κεχαρμένην, Licet intus et in pectore gaudentem. Ah hoc vero præteritum plusquamperf. κεχάρητο ap. Hesiod. (A. 65.) κεχάρητο δὲ Κύνος ἀμύμων, Gaudebat et lætus erat. Est autem hoc κεχάρητο quasi a THEM. Χαρέω, unde et FUT. Κεχαρησέμεν, habens Poëticam reduplicationem et terminationem Ionicam, pro χαρήσειν. A media vero voce est aor. 2. Ἐχαρόμην, pro quo Poëtæ itidem facta reduplicatione dicunt κεχαρόμην, ut λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et κεχαδόμην pro ἐχαδόμην. Il. Π. (600.) μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο: (Od. Δ. 344.) κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί: B. (249.) Οὐ κέν οἱ κεχάρουτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα Ἐλθόντι: Il. A. (256.) μέγα κεχαροῖατο θυμῷ, Ionice pro χάροιντο s. χαρεῖεν, Gauderent et lætarentur animo: Apoll. Rh. 2, (1159.) συνηβολὴ κεχάροντο, ubi dat. nota, sicut in verbo activo supra.

Sequitur ut dicam de IMPER. Χαῖρε: qui duplicem usum habet: unum, in valedicendo; alterum in salutando. Cum enim accedebant amicū quempiam, aut etiam iu ignotum hominem incidebant,

A salutem precantes, dicebant χαῖρε, læto esse animo et salvere iubentes: nonnunquam etiam ὑγιαίνειν κελεύοντες, uti supra docui. Testatur id Lucian. Is enim in Apologia quam scripsit ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγορεύσει Πταίσματος (§. 2.) annotat τὸ χαίρειν esse quidem antiquam προσαγορεύσιν, verum non matutinam solum, nec ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντευξιν usurpari solitam, sed etiam eos qui primum se vidissent, uti ea consuevisse. Ut vero Idem annotat, primus Philippides ὁ ἡμεροδόμος, Marathoniam nuntians victoriam, creditur dixisse πρὸς τοὺς ἀρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικώτας ὑπὸ τοῦ τέλους τῆς νίκης, Χαίρετε, νικῶμεν: atque e vestigio συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ; καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. Cujus rei Plut. quoque meminit; sed paulo aliter eam narrans. Is enim in libello quo disputat utrum Athenienses Belli an Sapientiae Gloria præcelluerint (T. 7. p. 368.) e quibusdam refert, Εὐκλέα δραμόντα σὺν τοῖς ὄπλοις θερμόν ἀπὸ τῆς μάχης, καὶ ταῖς θύραις ἐμπεσόντα τῶν πρώτων, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν, Χαίρετε, καὶ χαίρομεν: εἶτα εὐθὺς ἐκπνεῦσαι. Veruntamen et ante Marathoniam pugnam ea προσαγορεύσιν in usu fuit. Dolius enim Od. Ω. (402.) gratulans Ulyssi reditum, Ὡ φίλ', inquit, ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, Salvus sis et lætus, quod Lat. uno verbo dicunt Salve. Itidemque Θ. (413.) Ulysses Alcinoū alloquens, sic exorditur suam orationem, Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβια δόξιν: respondens sc. his illius ad se verbis, Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Salutantem enim dicentemque χαῖρε, resalutantes dicebant καὶ σὺ χαῖρε, Salve et tu. Sic ap. Xen. K. Π. 7, (2, 4.) cum Cræsus captus in conspectu Cyri perductus esset, eumque salutans dixisset, Χαῖρε, ὦ δέσποτα, respondit ille, καὶ σὺ γε, ὦ Κροῖσε, Tu quoque salve, Croese. Utuntur vero et alii eod. modo, ut Tragicus quidam, Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιτυνθίας. Soph. Aj. (91.) p. 6. Ὡ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε διογενὲς τέκνον· Ὡς εὐπαρέστης. Aristoph. B. (185.) Χαῖρ', ὦ Χάρων, χαῖρ', ὦ Χάρων, χαῖρ', ὦ Χάρων, Salve, o Charon: Eir. (582.) Χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταδ' ὥς Ἀσμένιοισιν ἡμῖν ἦλδης. Σὺ γὰρ ἐδάμην περὶ πόθῳ. Plato Symp. Ἀνδρες, χαίρετε· μεθύοντα ἄνδρα πάνν σφόδρα δέξασθε συμπότην. Et Theodectes visa sua amasia, eam salutans ait, Χαῖρε, φίλον φῶς, Salve, lux mea. Et ap. Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Rursum ap. Hom. Ulysses legationis munus erga Achillem obiens, et post prandium eum alloquens, (Il. I. 225.) Χαῖρ', inquit, Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς, Salve, Achilles. Sed et a se invicem discedentes alter alterum χαίρειν jubebat, (quod ap. Lat. est Valedicere,) nec non et ὑγιαίνειν, monentes ut valetudinem suam curaret diligenter, s. curaret ut valeret, velut Od. O. (151.) Χαίρετον, ὦ κούρω, Valet, o adolescentes. Et ap. Aristoph. B. (164.) Hercules a Baccho ad inferos proficiscente discessurus, extrema hæc ad eum verba fatur, Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ Ὀδελφέ: et vicissim Bacchus ei valedicens ait, νῆ Δία καὶ σὺ γε ὑγιαίνει, Vale et tu. Ajax ap. Soph. (112.) p. 7. Χαίρειν, Ἀθάνα, τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι, Cupio ut valeas. Itidem qui moriuntur, amicos χαίρειν jubent, ut ap. Eur. (Phœn. 1462.) Polynices ἥδη τελευτῶν, inquit, Καὶ χαίρετ'· ἥδη γάρ με περιβάλλει σκότος. Et ap. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) p. 141. Cyrus longam orationem sic claudit, Καὶ χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὥς παρ' ἐμοῦ· καὶ πάντες δὲ οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι χαίρετε. Quibus dictis πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Et in Epigr. quidam visum amissurus ait, χαῖρε, φίλον φῶς, Vale, cara lux. Porro et iis χαίρειν dicimus, quos in malam rem abire jubemus, quos in malam crucem relegamus, s. quos cum contemtu relinquimus, ut Lucian. quoque (1, 727.) tradit τὸ μακρὰν χαίρειν φράσαι denotare τὸ μηκέτι φροντεῖν. Eur. (Med. 1044.) χαίρετω βουλευματα, Valeant consilia. Aristot. Post. Anal. 1. Τὰ γὰρ εἶδη χαίρετω, Valeant. Et in Metaph. Χαίρετῶσαν ἰδέαι. Theocr. (16, 64.) Χαίρετω ὅστις τοῖος. Ierent. itidem, Valeant qui inter nos dissidium volunt, κατ' εὐφημισμόν pro Pereant et ἐρρέτῶσαν. Et

Horat. Valeat res ludicra. Sic vero et χαίρειν φράσαι dicitur aliquis alicui et χαίρειν προσαγορεύειν, nec non aliquem χαίρειν ἔῃν. Aristoph. N. (609.) φράσαι Πρῶτον μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι. Idem, μακρὰν χαίρειν φράσας τῷ νανπηγῷ, Longum valedicens. Quo sensu et Eur. Hipp. (1059.) dixit τοὺς δ' ὑπὲρ κἄρα Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Sic Cic. ad Att. de fuga Pompeii loquens, At ille πολλά χαίρειν τῷ καλῷ dicens, pergit Brundisium, h. e. honestatis curam abiciens, fugam arripit. Frequentissimum vero est χαίρειν ἔῃν, Sinere valere, i. e. Valedicere et repudiare. Epicurus ap. Athen. Ἐὰν δὲ τὸ καλὸν ἡδονὴν μὴ παρασκευάζῃ, χαίρειν ἑατέον, Valedicendum ei est, Repudiandum est et dimittendum. Plato Phædone (§. 63.) p. 61. Τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα εἴασε χαίρειν, καὶ κόσμους, ὥς ἄλλοτρίους ὄντας. Itidemque de LL. 295. et in Ep. ad Dionys. 102. χαίρειν ἔῃν usurpavit pro Contemnere et floccifacere, teste Bud. Sic Aristoph. Πλ. (1187.) τὸν Δία χαίρειν ἑάσας. Plut. Alcib. (12.) Τὸν Διομήδη χαίρειν εἴασε χαλεπῶς φέροντα, Diomedem valere iussit, neglexitque, indigne ferentem. Et Greg. Naz. Χαίρειν ἔῃσαι τὰς εἰκόνας, Valedicere imaginibus. Rursum Plut. Camillo (17.) de Brenno, Εἴα χαίρειν Κλουσίνους, Relinquebat Clusinos, Bud. Porro ut redeam ad χαίρειν initio congressus et in salutationibus usurpatum, fuit id adhibitum etiam exordiis epistolarum, ut Cicero suis præmisit, M. T. Cic. S. P. D. vel S. D. vel S. Apud Dem. pro Cor. Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Et ap. Hippocr. Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Παῖτ' ὦ χαίρειν. Itemque, Ὑστάνης Ἰπποκράτει χαίρειν. Sic ap. Xen. K. Π. 4, (5, 12.) Κῦρος Κναζάρη χαίρειν. Et Dem. aliquoties in suis Epist., Δημοσθένει τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Epicurus εὖ διάγειν uti solebat loco hujus χαίρειν, ut et Plato εὖ πράττειν, ut docui supra T. 3, col. 523. 524. ubi etiam habes quomodo Horat. hoc loquendi genus imitatus sit. Syues. vero dicit Χαίρειν κέλυσον παρ' ἐμοῦ, pro Meis verbis salutem dic, Meis verbis jube salvere. Vide et in Ὑγιαίνω quædam :

quibus adde, Ptolemæum Lagi in Epist. ad Seleucum aperte invertisse ordinem consuetum ; nam ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι ὑπέγραψε τὸ χαίρειν, ut refert e Dionysodoro Lucian. [1, 734.]

“Χαροῦσι, Gaudebunt, fut. verbi χαίρω, Apoc. 11,

“(10.) Est alioqui usitatius fut. χαρήσομαι quam “χαρῶ.”

[“Χαίρω, Thom. M. 908. Jacobs. Anim. 63. 251. Anth. 7, 187. Markl. Suppl. 886. ad Charit. 758. (276.) Callim. 1. p. 567. Toup. Opusc. 1, 274. Plut. Mor. 1, 85. Brunck. Phil. 1060. Valck. Phæn. p. 233. Heyn. Hom. 8, 467. Contentus sum, Lobeck. Aj. p. 234. Soleo, Ammon. p. 4. De constr., Valck. Hipp. p. 309. Callim. 249. 251. Cum dat., ad Adonias. p. 392. Cum accus., Musgr. Suppl. 328. Rhes. 390. Ion. 245. Wakef. Phil. 1314. Abresch. Æsch. 2, 124. Huschk. Anal. 28. Porson. Phæn. 716. Jacobs. Anth. 12, 22. Heyn. Hom. 5, 284. Brunck. Aristoph. 3, 32. Aj. 136. Hipp. 1350. Valck. p. 309. Toup. Opusc. 1, 563. Emendd. 2, 372. Cum inf., Jacobs. Anth. 12, 347. Cum partic., Boiss. Philostr. 307. Toup. Emendd. 2, 214. X. λόγοις, Valck. Phæn. p. 128. : κακοῖς, Valck. Aniu. ad Ammon. 84. Οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, ad Thom. M. 5. Χαίρω σε ἐληλυθότα, Valck. Phæn. p. 267. Diatr. 209. An pro χαίρω ποιῶν dici possit χαίρων ποιῶ, ad Herod. 616. Χαίρειν ἀπό τινος, Plut. Alex. 68. Schm. : ἔν τινι, Antip. Sid. 28. Χαίρειν ἐῷ, λέγω, κελεύω, Valck. Hipp. p. 178. Toup. Emendd. 3, 124. ad Herod. 337. 712. Χαίρειν ἔῃν, Brunck. Aristoph. 1, 289. Jacobs. Anth. 12, 233. Heins. ad Plat. Theæt. 300. Χαίρειν, formula epistolaris, T. H. ad Plutum p. 101. Kuster. Aristoph. 58. Mær. 417. et n. Χαίρε, Jacobs. Anth. 9, 465. 10, 115. 12, 333. Valck. Phæn. p. 30. Musgr. Med. 1044. Biagi Monum. Nan. 273. Heyn. Hom. 8, 393. Cum partic., Wakef. Phil. 1060. Quando dictum, Jacobs. Anth. 8, 213. 10, 67. T. H. ad Plutum p. 381. Lucian. 3, 606. Καὶ χαίρε,

Wakef. Ion. 1383. Ὡ χαίρε, Porson. Or. 470. Χαῖρέ μοι, Brunck. ad Hec. 426. Χαίρετε, Wakef. Eum. 1017. Χαίροιτε, Valette, Fischer. ad Anacr. p. 5. Valck. Phæn. p. 492. Χαίρων, ad Charit. 641. Eur. Iph. A. 885. Wakef. Ion. 176. Herc. F. 257. Phil. 1299. Impune, ad Xen. Eph. 270., ubi et de χαίρειν ejusque variis temporibus hæc signif. positis ; add. Arnzenii Epist. Crit. 93. Gratis, Impune, Toup. Add. in Theocr. 394. ad Longin. 319. et Ind., Abresch. Lectt. Aristæn. 29. Χαίρων, χαίρων γε, ad Xen. Eph. 201. Οὔτι χαίρων, Valck. Hipp. p. 281. Χαίρων ἴθι, Eur. Phæn. 928. Markl. Suppl. 248. Τὸ χαίρον, Musgr. ad Hec. 299. De fut., Thom. M. 910. Simonid. 93. Jacobs. Anth. 9, 121. Lucian. 3, 660. Mær. 403. et n. Ἐχαίρησα, Plut. 3, 233. Cor. (Lobeck. Phryn. 740.) Κεχαρηκῶς, ad Herod. 665. Κεχαρηῶς, Heyn. Hom. 5, 360. 7, 26. Χαίρομαι, Porson. Hec. p. 29. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 582. Valck. Adonias. p. 260. Herodian. Philet. 433. et n., Dawes. M. Cr. 247. Toup. Emendd. 4, 451. Κεχάρημαι, Heyn. Hom. 7, 26. Κεχαρημένος, Κεχαρμένος, Valck. Adonias. p. 253. Ruhnck. Ep. Cr. 276. Κεχαρμένος, Musgr. Suppl. 945. ad Charit. 523. Jacobs. Anth. 8, 208. Sabinus, Epigr. adesp. 692. Κεχάροντο, Brunck. Apoll. Rh. 199. Heyn. Hom. 7, 26. Ἐχάρην, 6, 583. 7, 26. Jacobs. Anth. 9, 431. Χαρείην, Wakef. Phil. 1314. Χαρήναι, Simonid. 82. Χαρεῖς, Jacobs. Anth. 6, 182. Ruhnck. Ep. Cr. 281. Toup. Opusc. 2, 120. Χηράμενος, Jacobs. Anth. 7, 122. 12, 429. Brunck. Apoll. Rh. 199. Heyn. Hom. 6, 582. Adjectiva cum χαίρω composita, Græfe ad Mel. p. 122.” Schæf. Mss. “Contentus sum, Philostr. V. A. 3, 26.” Schleusn. Mss. Cum dat., II. Ω. 705. Εἵποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι Χαίρετε, Demosth. 748. Εἰ οὗτος χαίρων ἀπαλλάξει, Xen. Mem. 3, 13, 1. Προσειπὼν τινι χαίρειν. Soph. El. 1456. Ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, Aj. 112. χαίρειν τᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι. II. Ξ. 270. χήρατο δ' ὕπνος, Schol. ἐχάρη. Χαρόμενος, i. q. χαίρων, Alex. Aphr. Probl. 253. 255. 257. Χηράμενος, Simylus ap. Plut. Rom. 17. Χάροντο, Quint. Sm. 6, 315. Κεχάροντο, 11, 51. Apoll. Rh. 4, 999. Ἐχήρατο, Opp. K. 1, 508. 533. Χαρήσομαι, Χαρησσοῦμαι, Greg. Cor. 262. Χήρατο et κεχάροντο conf., ad Apoll. Rh. 4, 1628. Τὸ χαίρον, Schæf. ad Dionys. H. 205. Χαίρειν ἔῃν, Meletem. Cr. 34. Τοῦτους μὲν τοὺς λόγους ἑάσωμεν χαίρειν, Hæc mittemus, Æschin. Dial. Socr. 2, 38. Χαίρειν, in epistolis, Valck. Schol. in N. T. 1, 34. 596. 2, 17. 41. Χαίρε, Pereas, 1, 438. Χαίρειν ἡδονὰς, Jambl. Protr. 127. : τὴν ἀπὸ ζωῆς ἡδονὴν, 168. “Χαίρων, Impune, Celsus ap. Orig. 8. p. 404. Τὸν Διόνυσον ἢ τὸν Ἡρακλέα παρόντα εἰ ἐλοιδόρησας, οὐκ ἂν ἴσως χαίρων ἀπῆλλαξας.” Seager. Mss. “Ἐκατονταχαίρε, A hundred adieus, Eust. Ism. 77.” Wakef. Mss. Χαρέω, Aristoph. Σφ. 764. ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν, cf. Schol. Theocr. 27, 70. *Χάρημα, Anacr. 51, 5. Τόδε καὶ βροτῶν χάρημα, ex emend. Salmasii.] “Καρχήματα, Hes. θέλγητρα, Illecebræ, “Mulcedines :” [an leg. Καρχήματα ?]

Χαιρέκακος, SIVE Ἐπιχαιρέκακος, Qui gaudet malis alienis, gaudium et lætitiā percipit ex alienis calamitatibus, ὃ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς s. ἄλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρων. Utrumque ap. J. Poll. 5, c. 25. UNDE Χαιρεκακία, SIVE Ἐπιχαιρεκακία, ἡ, Lætitia et gaudium ex aliena calamitate, ut Stoici quoque ἐπιχαιρεκακίαν esse dixerunt ἡδονὴν ἐπ' ἄλλοτρίοις κακοῖς. Unde Cic. Malevolentia, voluptas e malo alterius : quare ab Invidia s. Invidentia differt : φθόνος enim est λύπη ἐπ' ἄλλοτρίοις ἀγαθοῖς, ut Cic. quoque invidentiam esse tradit ægritudinem susceptam propter alterius res secundas. Potest tamen unus idemque ἐπιχαιρέκακος esse et φθονερός : nam ἐφ' ᾧ λυπεῖται γιγνομένῳ καὶ ὑπάρχοντι, ἀναγκαῖον αὐτὸν ἐπὶ τῇ στερήσει καὶ τῇ φθορᾷ τῇ τούτου χαίρειν, ut Aristot. tradit Rhet. 2. Atque adeo sunt qui ἀπὸ μίας κακίας καὶ τὸν φθόνον φύεσθαι καὶ τὴν ἐπιχαιρεκακίαν dicant, teste Plut. (9, 406.) Rursum Aristot. Eth. 2, 7. asserit νέμεσιν esse μεσότητα φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας : consistere autem omnia hæc tria vitia περὶ λύπην καὶ ἡδονὴν τὰς ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τοῖς πέλας γινομένας : nam τὸν νεμεσητικὸν quidem, λυ-

πεισθαι ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσι τὸν φθονερὸν autem, ὑπερβάλλοντα τοῦτον, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖσθαι: at vero, τὸν ἐπιχειρέκακον, τοσοῦτον ἐλλείπειν τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν: ambo execranda et abominanda vitia: ut et Dem. pro Cor. ait, Πῶς οὐκ ἀπολωλέναι πολλάκις ἐστὶ δίκαιος εἰ ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν; *Ἐπιχειρέκακος accipi tradunt etiam pro Eo qui malis artibus oblectatur, ut *Ἐπιχειράγαθος e Strab. (165=137=38.) affertur pro Eo qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur, s. pro Homine bonarum partium, ut Cic. appellat. [Χαιρέκακος, Valck. ad Ammon. 83. *Χαιρεκάτω, Philo 3. p. 44. P. Χαιρεκαία, Valck. l. c. *Ἐπιχειρέκακος, Antiplanes Athenæi 688. "Jacobs. Anth. 6, 97. 115. ad Lucian. 1, 348. Valck. l. c. *Ἐπιχειρεκαία, ibid. Bentr. Opusc. 127." Schæf. Mss. *Ἐπιχειρεσέκακος, Orig. Exp. ad Mart. 179. Euseb. H. E. 4, 7. p. 149. Lobeckio ad Phryn. 770. *ἐπιχειρησέκακος scr. videtur. *Χαιρησιφόνος, unde *Χαιρησιφόνεω, Nicet. Ann. 5, 7.]

Χαιρέφυλλον, τὸ, Chærephyllum, Herbæ genus: forsam ex eo dictum, quod foliis gaudeat; est enim foliosum. [Colum. 10, 110. Plin. 19, 8.]

Χαιροθαλπὲς ὕδωρ legitur ap. Athen. 9. fin. in h. l. Philoxeni, "Ἐπειτα δὲ παῖδες νύπτη ἔδοσαν κατὰ χειρῶν σμήμασιν ἱρινομίκτοις χαιροθαλπὲς ὕδωρ *ἐπεγχεόντες. Quod χαιροθαλπὲς ὕδωρ, si mendosum non est, significabit, Ita θάλπον ut simul χαίρειν faciat, Cum voluptate quadam fovens et calefaciens, Ita calefaciens et fovens ut simul lætitia quadam et gaudio perfundat. Sed forsam scr. est *χειροθαλπὲς. [Schw. dedit *χλειροθαλπὲς. *Χαιρομυσις, Æsch. Choeph. 71. φόνον, ubi Porsonus legit *χερομυσις. "Const. Manass. Chron. p. 105. *Χαιρομυσις, 123. forte leg. χαιρομυσις." Boiss. Mss.]

Χαιρετίω, Saluto, χαίρειν κελεύω, προσαγορεύω, Salvere jubeo. Tob. 7, (1.) de Sarra, Ὑπὴντησεν αὐτοῖς, καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ αὐτήν. Diog. L. Platone p. 134. μετὰ Ed. Τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιάν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν. Sed ut hic, ita etiam illic fortasse, plus est quam προσαγορεύειν, φιλοφρονήσεως significationem habens, atque ita conveniens cum nostro Carresser. ["Valck. Phœn. p. 721. Χαιρετίω, *Χαιρετισμός, Thom. M. 747. T. H. ad Plutum p. 254. *Χαιρετέω, ibid." Schæf. Mss. "Cf. Ascript. ad Hermann. Lex. p. 362." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * "Χαιρετισμός, Annuntiatio B. V. Mariæ, Montf. Palæogr. 253." Kall. Mss. Hist. Conc. Florent. 2, 26. 4, 11. * "Χαιρετιστικός, Schol. Æsch. Pers. 153." Boiss. Mss. *Ἀποχαιρετίω, Glossa Soph. Tr. 532. Erf. Brunckio memorata, Schol. Eur. Phœn. 996. "Valck. p. 721. *Ἀποχαιρετισμός, *Ἀποχαιρετιστικός, ad Phryn. Ecl. 10(=24. Lob.)" Schæf. Mss.]

Χαιροσύνη, ἡ, Gaudium, Lætitia, τό χαῖρον: χαρὰ, Hes.

Χαιρηδών, ὄνος, ἡ, idem, ut et idem Hes. χαιρηδὼνα exp. χαράν: quemadmodum Suidas quoque, qui ita a χαρῆω derivari scribit ut ἀλγηδὼν ab ἄλγῳ. ["Husch. Anal. 10." Schæf. Mss. Aristoph. A. 4.]

Χάρμα, τὸ, Gaudium, Lætitia, etiam Id ipsum quod gaudium et lætitiā affert, Id ipsum ἐφ' ᾧ χαίρομεν. Od. T. (471.) Τὴν δ' ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα. Hesiod. A. (400.) Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. Ubi nota hæc opposita χάρμα et ἄλγος s. ἄχθος, ut ap. Latinos quoque Lætitia et Gaudio opp. Dolor et Molestia. Rursus Hom. dicit Il. Γ. (51.) γυναικ' εὐεידέ' ἀνῆγες Πατρί τε σὴ μέγα πῆμα πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ. Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοι αὐτῷ: ut et Hesiod. "Erg. (2, 319.) μὴ γείτοσι χάρματα γήμης. Solent enim ἐπιχαίρειν eorum malis et infortuniis, quibus invident et male cupiunt. Rursus Il. Ψ. (342.) Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐλεγχέειν δὲ σοι αὐτῷ Ἔσσεσθαι, Gaudium et risus. Nec non aliquis inimicis suis et malevolis dicitur γίνεσθαι χάρμα. Z. (82.) πρὶν αὐτ' ἐν χειρὶ γυναικῶν Φεύγοντας πεσέειν, δηλοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι: P. (636.) ἡδὲ καὶ αὐτοὶ Χάρμα φίλοις ἐτάροις γενόμεθα νοστήσαντες. Affertur et Τὸ σὸν ἄρμα

χάρμα καὶ γέλως, pro Ludibrium quod forsam Probabile est. ["Wakef. Herc. F. 383. Abresch. Æsch. 2, 132. Brunck. Soph. 3, 452. Valck. Diatr. 194. Wakef. S. Cr. 2, 40. Mitsch. H. in Cer. 185. Ruhnke. 269. Toup. Opusc. 1, 561. Jacobs. Exerc. 1. 88. Heyn. Hom. 7, 381." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 4, 372. Pind. O. 2, 35. 179. 7, 80. 10, 26. Il. 1, 114. 8, 92. 9, 113. N. 3, 116. 7, 130. I. 5, 69.]

Χάρμη, ἡ, idem. Phocyl. (110.) Μῆτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν *ἐπιγάλλεο χάρμη, Neque malis indeoles supramodum, nec item gaudiis et lætitiā exultes, in rebus secundis sc. || Homero autem peculiariter χάρμη est ἡ εἰς μάχην προθυμία, Animus ad pugnam promptus; nam strenui milites pugnare gaudent, et læti certamen cum hostibus ineunt, spe victoriæ et vindictæ de adversariis sumendæ, ut Ajaci Homero Il. N. (77.) περὶ δούρατι χεῖρες ἄπτοι Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὥρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσονται ἀμφοτέροισι, μενοιγὰ δὲ καὶ οἷος Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἀμοτον μεμῶντι μάχεσθαι. Unde ipse et Ajax Oilei dicuntur ibid. (82.) Χάρμη γηθύσσυοι τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ. Itidemque aliquis ab eod. Poëta dicitur μνήσασθαι χάρμης, cum ei in præcordia virtus redit, et ad pugnandum promptus fit; contra vero λανθάνεσθαι et παύεσθαι χάρμης, cum illius promptitudinis quasi oblitus pugnare desinit. Il. T. (148.) νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἴψα μάλα: P. (103.) Ἀμφὼ κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης: Δ. (222.) Οἱ δ' αὐτὶς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. Et P. sub finem, de Achivis cæsis, Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης. Ab Eod. dicitur aliquis alium χάρμη προκαλέσασθαι, item βιάσασθαι, nec non χάρμης παύειν: H. (218.) ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη, Promptitudine ad certandum commotus provocavit ad pugnam: Il. (323.) Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβήσατο χάρμη, P. (602.) σχεδὸν οὕτως χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Ὑῖον Ἀλεκτρύονος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης. Accipitur tamen et simpliciter pro Pugna, Conflictu, Prælio, P. (161.) καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης. Item E. (608.) εὐ εἰδότε χάρμης φῶτε δύο. Sed et præcedentium locorum nonnulli illam interpr. admiserint. ["Heyn. Hom. 6, 386. 388." Schæf. Mss. Pind. O. 9, 129. "Ἄλλαι δὲ δύο ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι: vide Schol.]

Unde COMP. Χαρμόφρων dicitur ὁ Ἑρμῆς, teste Hes. Forsam quia gaudium et lætitiā affert hominum mentibus, utpote qui sit δῶτῳ ἑάν, et ἐριούνιος, i. e. μεγάλως ὠφελῶν: ab ἐρι significante λίαν, et ὀνέω denotante ὠφελῶ: idemque rursum πάντων Ἀνθρώπων ἐργοῖσι χάριν καὶ κῶδος ὀπάζει. ["Ruhnke. Ep. Cr. 35. Ilgen. ad Hymn. 399." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 127.] ITEM Ἀκαματοχάρμης iude dicitur ὁ τῇ χάρμῃ ἀκάματος ὢν, Indefessus et infatigabilis bello, ut ap. Pind. ἀκαματοχάρμα Αἴαν, Pugna indefesse Ajax. [*Ἀκαμαντοχάρμης, Etym. M. sine Auctore.] ET Ἱπποχάρμης, Qui gaudet re equestri, ex equo pugnat; nam Lex. meum vet. ἱπποχάρμην exp. non solum χαίροντα τῇ ἱππικῇ, verum etiam ἱππόμαχον: at χάρμης vocabulo dici etiam τὴν μάχην, supra annotatum est. Sic vero et Eust. Od. A. (258.) Ἀμυθῶνα ἱπποχάρμην dici ait vel ἱπποῖς χαίροντα, vel ἐφ' ἱππῶν ποιούμενον χάρμην, i. e. τὴν μετὰ χαρᾶς μάχην: quem alibi ἱπποκορυστήν appellat, et ἄφ' ἱππῶν μαρνάμενον. ["Ruhnke. Ep. Cr. 110." Schæf. Mss.] NEC NON Μενεχάρμης, i. q. μενεπτόλεμος significans, i. e. κατὰ πόλεμον καὶ μάχην ὑπομονητικός, Qui bellicos labores sustinere strenuo et infracto animo novit, ut supra ὁ ἀκαματοχάρμης Αἴας ap. Pind. Alii interpr. Promptus in bello, ut sit ὁ μενοιῶν s. μεμῶς μάχεσθαι: sed prior exp. magis placet. Dicitur ET Μενέχαρμος, ut Il. E. (376.) Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμῳ, Χείροσι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μέζονι δύτω. Alibi μενεδήιος ead. signif. ap. Eund. [*Πολύχαρμος, Jacobs. Anth. 7, 49. 12, 423. ad Charit. 295." Schæf. Mss. *Χαλκοχάρμης, Pind. I. 6, 39. Il. 5, 109.]

"Ἀγχαρμον, ἀνωφερῇ τὴν αἰχμὴν, Hes." [Idem: *Κάγχαρμον τὸ τὴν λόγχην ἄνω ἔχειν. Μακεδόνες. Vide nott.]

[* "Χαρμός, Timarion in Notit. Mss. 9, 177."

Boiss. Mss. * "Χάρμιος, Lætitiæ plenus, Method. 314." Kall. Mss.]

Χαρμονή, ἡ, Gaudium, Lætitiā. Xen. K. Π. 1, (4, 22.) "Ὁ δὲ Κύρος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ὑπὸ χαρμονῆς ἀνακαλῶν τὸν θεῖον, ἐδίωκε. Legitur et ap. Soph. [Aj. 560. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 44. Schneid. ad Xen. Hier. 232. Wakef. Herc. F. 383. Jacobs. Exerc. 1, 38. Musgr. Phæn. p. 191." Schæf. Mss. * Χαρμοῖκος, Procl. Parapbr. Ptol. 274. "Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566." Boiss. Mss.]

Χαρμοσύνη, ἡ, idem: supra χαροσύνη. [Schleusn. Lex. V. T. Orph. H. 59, 4.] AT Χαρμοσύνη teste Hes. fuit Festum quoddam Athenis: ["ad Herod. 208. 665. (2, 27.)" Schæf. Mss. Plut. 9, 141. H. (de I. et O. 362.) * "Χαρμόσυνος, Eumath. 294. Planud. Ovid. Met. 15, 615. στέφανος." Boiss. Mss.]

Χαρὸς, Lætabilis, Lætificus, Dignus lætitiā, Dignus quo lætemur et gaudeamus; χαρὰς ἀξίος, Hes. ut Suid. quoque χαρὰ exp. χαρὰς ἀξία, afferens ex Anon. Σύμβολον φρονήσεως τὸ διακριτικὸν τῶν χαρτῶν καὶ λυπηρῶν: nec non hunc Sophoclis, Tr. (227.) p. 339. Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προῦνέπω χρόνῳ Πολλῶ φανέντα, χαρτὸν εἶτι καὶ φέρει, Ipsa prior salvere jubeo nuntium longo tandem post tempore visum, si modo lætabilem afferat nuntium: cui respondet Lichas, Ἄλλ' εὐ μὲν ἵγμεθ', εὐ δὲ προσφωνούμεθα, Lætum nuntium ferimus, Læto affamur nuntio. Affert porro et h. ejusdem Tragici I. (El. 1457.) Χαίροις ἂν εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τὰδε, Lætabilia, ut Cic. Quid habet res ista lætabile aut gloriosum? ["Musgr. Iph. A. 920. Valck. Phæn. p. 233." Schæf. Mss. Τὸ χ., Gaudium, Clem. Alex. 163, 52.] AT COMP. Κακόχαρτος significat κακοῖς χαίρων, ut Eur. Hec. (1226.) dicit, Αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν Τοιοῦτον ὄντα: quem χαίρεκαον etiam vocant, i. e. Malis gaudentem, Alienis lætantem malis, Alienis irridentem insultantemque calamitatibus. Hesiod. "Erg. (1, 28.) Μηδὲ σ' ἐρῖς κακόχαρτος ἀπ' ἐργῶν θυμὸν ἐρῆκοι. Et rursum (193.) Ζῆλος δ' ἀνθρώποις ὀϊζυροῖσιν ἅπασι Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης. Ubi Ζῆλος, i. e. φθόνος, dicitur κακόχαρτος, quoniam invidi alienis malis et calamitatibus lætari ac gaudere solent, ut in ἐπιχαιρεκακία supra docui. Sed notandum est κακόχαρτος a nonnullis exponi etiam Quo mali gaudent et delectantur. ["Valck. Anim. ad Ammon. 84." Schæf. Mss.] "Κάχαρτος, Hes. teste pro κακόχαρτος dicitur. Est igitur syncope." * "Μεγαλόχαρτος, Ruhnck. Ep. Cr. 97." Schæf. Mss. * "Χαρτῶς, Læte, Schol. Soph. Aj. 112." Wakef. Mss.]

Χαρὰ, ἡ, i. q. χαρηδών, χάσμα et reliquis, i. e. Gaudium, Lætitiā; πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις, Ammon. distinguens id vocab. ab εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἡδονή, τέρψις, ἀπόλαυσις: de quorum discrimine vide et Suidam. Plut. Fab. Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις καὶ κατεφίλου, ὥστε μεστὸν εἶναι χαρὰς καὶ δακρύων ἡδίστων τὸ στρατόπεδον. Alex. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἡγάλαζον, ὃ δὲ πατήρ καὶ δακρύσαι τι λέγεται πρὸς τὴν χαράν. Ut et ap. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 9.) Πιεῖν τε φεροῦσας καὶ ἅμα χαρὰ δακρυούσας: nam κοινόν τι χαρὰ καὶ λύπη δάκρυά ἐστιν, inquit Idem eod. l. Rursum Plut. Χαρὰς γὰρ οὐδὲν οὕτως γόνιμόν ἐστιν ὥς χάρις. Porro cum χαρὰ a χαίρω derivatum esse indubitatum sit, Plato tamen in Cratylo aliud ei etymon quærendum putavit: scribens, χαρὰν dictam videri ob τὴν διάχυσιν καὶ εὐπορίαν τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς, ac si compositum esset e χέω et ῥέω. || Hes. χαρὰ est ὀργή, ὀργίλον, Ira, Iracundia. ["Wakef. Ion. 764. Trach. 179. Ammon. 145. Musgr. Alc. 582. Conf. c. χώρα, ad Diod. S. 1, 233." Schæf. Mss. Luc. 1, 14. X. καὶ ἀγαλλίασις: v. Valck. Schol.: Hesych. μετὰ χαρὰς ἡδέως.]

[* Χαροειδής, * Χαροπαίμων, pravæ lectt. pro * Χοροειδής, * Χοροπαίμων, J. Poll. 2, 70. "Heringa Obs. 24. * Χαροποιός conf. c. Χοροποιός, Brunck. Aristoph. 1, 165. Kuster. 67. Porson. Hec. (917.) p. 57. Ed. 2. Phæn. 800. Valck. p. 293. Musgr. p. 209.: cum χαροπός, ad Justin. M. 242." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 523. Schleusn. Lex. V. T.]

Χαροποιέω, Lætifico, Exhilaro, Lætum reddo, Bud. e Cyrillo: [Gl. Gaudifico, Gratifico, Exhilaro, Symm. Ps. 20, 7. "Athan. 1, 100. * Ἀντιχαροποιός, Vicissim gaudii plenus, Andr. Cr. 27." Kall. Mss.] ET Χαροπός, sive Χάρωψ, (quod gen. habet χάρωπος,) Lætitiā cordis vultu prodens, Hes. περιχαρῆς, Admodum lætus, vel etiam Lætitiā afferens oculis, Cujus aspectu oculi gaudent et delectantur. Unde in Lex. meo vet. exp. non solum περιχαρῆς, sed etiam εὐόφθαλμος, Oculis gratus et jucundus. Peculiariter vero χρώμα quoddam dicitur χαροπόν: et χαροποί Qui eo sunt præditi. Existimatur autem coloris esse Cæsius s. Cæruleus, qualis est maris atque cæli: diversus a Glauco, quem γλαυκὸν dicunt Græci: tendere vero uterque ad Viridem: verum cum dilutior sit Glaucus, ad Album vergens, satior intensiorque cæsius et lucidior, in confinio Fulvi positus: fieri ut propter affinitatem aliquando sumatur Glaucus pro Cæsio, et contra certe Apoll. Schol. γλαυκὸν et χαροπὸν synonymως accipi scribit, ideoque Apollonium, cum dixisset (1, 1280.) Ἦμος δ' οὐρανὸθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἥως Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, subjunxisse, διαγλαύκουσι δ' ἀταρποί. Id ipsum vero et e Theocr. patet, dicente (20, 25.) Ὀρματα — χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας: nam ut is Minervam dicit habere ὄρματα χαροπὰ, ita Hom. eam vocat γλαυκῶπιν Ἀθηναίαν, i. e. Cæsiam: Gellium imitando, qui 2, 26. Nostris autem Latinis, inquit, veteribus Cæsia dicta est quæ a Græcis γλαυκῶπις, ut Nigidius ait, de colore cæli, quasi cælia. Nec non Cic. qui de Nat. Deor. 1. ait, Cæsios oculos Minervæ, cæruleos Neptuni. Et Donatum, cui Cæsius ap. Terent. est Glaucis oculis, quasi felis oculis habens. Atque adeo cum τὸ γλαυκὸν ὄμμα in Minerva γλαυκῶπιδι putetur fuisse animositatis et virilitatis signum, recte Aristot. Physiogn. inter alia ἀνδρείου σώματος σημεῖα posuisse videtur ὄμμα χαροπόν. Et Lucian. (1, 333.) τοῖς καλοῖς καὶ ἰσχυροῖς inter alia tribuisse χαροπὰ καὶ μέλανα ὄρματα: et ante hos Hom. χαροπούς λέοντας appellasse: quod animal scimus esse fortissimum. Alioqui inter γλαυκὸς et χαροπὸς aliquid esse discriminis, discimus ex Aristot. de Gener. Anim. 5. ubi cum dixisset hominum oculos esse πολυχρόους, subjungit probationis loco, Καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποί καὶ μελανόφθαλμοί τινες εἰσιν, οἱ δ' αἰγυποί. Præterea nonnunquam χαροπὸς pro Cæruleo capitur, ut Servius quoque Glaucum amictum a Virg. dici ait ab undarum similitudine: qui sc. esset colore cymatili et cæruleo, qualis est maris. Legimus igitur in Epigr. χαροπὸν κύμα, Cæruleus fluctus: nec non χαροπὴ πελάγει in Iisd. Est enim irascentis maris color glaucus et cæruleus. Atque ut Plut. in Mario Germanorum oculos esse dicit χαροπούς, ita Tacitus ipsis Truces ac cæruleos oculos esse scribit: [Χαροπὸν, Gl. Trucem.] Recteque ii colores χαροποί nominari queunt, glauci sc., cæruleive: quoniam oculis grati sunt, et lætitiā quadam voluptateque eos afficiunt. Sunt porro qui χαροπὸν accipiant etiam pro Fulvo et ravo. Quos inter colores non usque adeo magnum esse discrimen videtur, cum Porphyrio ap. Horat. Ravum exponat Fulvum; et Festus Ravi coloris esse dicat qui sunt inter Flavos et Cæsios, quos Ravistellos vocat Plautus. Ac quod ad fulvos attinet, convenire id queat loco Apollonii, οὐρανὸθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἥως Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύκουσι δ' ἀταρποί: cum Schol. quoque ibi tradat γλαυκὸν et χαροπὸν ποῖν ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ: talis autem sit color Fulvus. Quod vero ad Ravus, nec id testimonio destituitur. Legimus enim in Geop. (13, 1, 3.) τοὺς κριοὺς esse oportere χαροπούς τοῖς ὄμμασι * δασυμετώπους, pro his Varro nis, In primis videndum ut arietes sint ravis oculis, lana opertis. Χάρωψ vero et Herculis cognomentum fuisse traditur, forsitan quod et ipse, ut οἱ ἀνδρεῖοι plerumque, cæsiis esset oculis: quemadmodum μελάμπυγος quoque nominatus fuit, quod nigræ et hirsutæ nates fortitudinis virilitatisque esse argumentum credantur. ["Χαροπός, ad Diod. S. 1, 474. Wakef. Phil. 1146. Luzac. Exerc. 162. Jacobs. Spec. 48. Anth. 7, 34. 8, 83. 9, 345. 12, 460. Me-

leager 68. 69. 80. Jacobs. ad 69. Husch. Anal. 235. Antip. Sid. 53. (88.) Posidipp. 6. Suicer. Thes. 2, 229. Boiss. Philostr. 124. 503. 561. Gesner. Ind. in Orph. Matth. ad Gloss. min. p. 24. Toup. Emendd. 2, 505. Opusc. 1, 434. Ammon. 63. Lennep. ad Phal. 65. Schæf. Mss. "Animosus, de equis, Opp. K. 4, 113. De mari, Nonn. D. 4, 187. De luce, Arat. Ph. 392. De luna, D. 420." Wakef. Mss. Opp. A. 1, 161. 4, 312. K. 1, 420. 4, 234. Mesomed. H. in Nem. 1, 8. (Anal. 2, 292.) Asclepiad. 15, 3. J. Poll. 6, 82. Orph. Arg. 457. Philostr. 798. Γοργὸν καὶ χαροπὸν ὄμμα, 805. Μειδιᾶ καὶ χαροπὸν βλέπει. * Χάροψ, i. q. χαροπὸς, Opp. K. 3, 114. * Χαρωπὸς, Gl. Cæsius, Larvus. "Const. Manass. Chron. p. 88. Meurs." Schæf. Mss. Manetho 5, 230. ὀφθαλμοῖσι χαρωπὸς. Χάρωψ, Χαρωπὸς, Valck. Schol. in N. T. 1, 277. Arrian. Venat. 5, 195. Θρέψαι κύνα χαρωπὴν, οἷον χαρωποτάτην; v. Lobeck. Phryn. 106.] Porro a χαροπὸς est SUBST. Χαροπότης, ἡ, Color cæruleus s. cæsius, Glaucus color, ut Plut. de Iside et Osir. (7, 390.) scribit Isiacos sacerdotes φορεῖν λινᾶ, διὰ τὴν χροάν, ἣν τὸ λινὸν ἀνθοῦν ἀνίστη τῇ περιεχοσῇ τὸν κόσμον αἰθερίῳ χαροπότῃ προσοικνίαν, Similem glauco cæruleoque ætheris colori, qui mundum hunc ambit. Est enim lini flos glaucus s. cæruleus, ut color ætheris. ["Plut. Mario p. 751, 25. HSt. Καὶ μάλιστα μὲν εἰκάζοντο Γερμανικὰ γένη τῶν καθηκόντων ἐπὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν εἶναι, τοῖς μεγέθεσι τῶν σωματίων καὶ τῇ χαροπότῃ τῶν ὀμμάτων." Seager. Mss. "Nitor, Etym. M. 807, 30." Wakef. Mss. "Hes. v. Χάρων." Boiss. Mss. * "Εὐχάροπος, (Ravus, Niger,) Geop. 14, 16." Kall. Mss.] Nec non COMP. Ὑποχαροπὸς, Aliquantum cæsius s. glaucus, Aliquantenus cæruleus, [fulvus,] Xen. K. (5, 23.) p. 573. Καὶ τὰ ὄμματα οἱ μὲν ὑποχαροποὶ, οἱ δ' ὑπόγλανκοι. Ubi rursum nota inter χαροπὸς et γλαυκὸς distinguui, licet alibi pro eod. accipiantur. Forsan autem malit quis scribere Ὑποχάροπος.

"Αλχηρὴς ὕπνος, Hes. ἀηδὴς, οὐκ ἔχων χαρὰς, "Molestus et qui nil gaudii admistum habeat." [* Αχαρὴς, Hes. 656. Zonar. 363. Orac. Sib. 5. p. 560. (* Χάριος, ibid.) "Suid. v. Ἄωρον, pro quo melius Hes. ἄχαρι, iudice Kust." Kall. Mss. Vide infra c. 354. "Musgr. Tro. 1236." Schæf. Mss. * "Εὐχαρὴς, Jo. Malal. 1, 114. 133. 134. Theod. Prodr. 366. εὐχαρέςτερος." Kall. Mss. * "Εὐχάρεια, Gratia, Suavitas, Simpl. in Enchir. 280=444. Schw. Κατάστημα σταθερὸν μετὰ τινος εὐχαρείας, Vultus gravis suavitate quadam temperatus." Schw. Mss. * Παγχαρὴς, Hermapion Ammiani 17, 5. * Πολυχαρὴς, Hes. v. Πολυγηθὲς. * Πολυχαρίδης, blanda compellatio, qua utebantur Lacones, Aristoph. A. 1098. 1242.]

[* Ἀντιχαίρω, Soph. Ant. 152. "Eumath. p. 25." Boiss. Mss. * Ἐκχαίρω, unde * Ὑπεκχαίρω, Abresch. ad Aristæn. 2. p. 258. * "Ενιχαίρω, Macrob. Diff. Gr. et Lat. Verbi p. 293. Bip." Kall. Mss.]

Ἐπιχαίρω, i. q. χαίρω ἐπὶ τινι, Lætor aliqua re, Aliqua e re lætitiā et gaudium percipio. Soph. Aj. (136.) p. 9. Σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω, ubi Schol. ait subaudiendam esse præp. εἰς, vel σὲ εὖ πρᾶσσοντα accipiendum pro σοῦ εὖ πρᾶσσοντος, Rebus tuis prosperis lætor et gaudeo, Cum res tibi tuæ prospere succedunt, gaudium id et lætitiā mihi affert. Alioqui ἐπιχαίρειν alicui dici solet ὁ ἐπιχαίρε-
κακος, Malis et infortuniis ejus lætari, E calamitatibus ejus gaudium et voluptatem percipere. Dem. (126.) Τόνδ' ἐπιτῆδειον εἶναι ταῦτα παθεῖν ἔφη καὶ ἐπέχαιρε: (558.) Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν στρατιωτῶν οὐκ ἐκείνοις ἐπετίμων, ἀλλὰ σοὶ ἐπέχαιρον, Calamitatibus tuis lætabantur, et tibi insultabant. Sic alicujus κακοῖς ἐπιχαίρειν dicitur. Soph. Aj. (961.) Οἱ δ' οὖν γελώντων κάπιχαίρόντων κακοῖς τοῖς τοῦδε, Insultent hujus malis. Isocr. Ægin. Ἐπιχαίρουσαν τοῖς αὐτῆς κακοῖς. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 86. 279. Ammon. 57. Valck. Anim. 81. Phæn. p. 524. Bergler. ad Alciph. 245. ad Lucian. 1, 348. T. H. ad Dial. p. 31. Dionys. H. 3, 1463. Husch. Anal. 29. Ἐπεχάρωτο, Jacobs. Anth. 12, 429." Schæf. Mss. Valck.

A Schol. in N. T. 1, 54.] Ἐπιχαρὴς, Gaudens et lætus aliquam ob rem, Lætitiā voluptatemque aliqua e re capiens. Job, (31, 29.) Ἐπιχαρὴς ἐγένε-
μην πτώματι ἐχθρῶν μου. ["Musgr. Bacch. 138." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 160. * Ἐπιχάρεια, Schol. Aristoph. O. 855. Schneidero susp.] Et Ἐπίχαρμα AC Ἐπίχαρσις, Ejusmodi gaudium et lætitiā aliqua ob rem, veluti cum quis ex inimicorum calamitatibus lætitiā percipit. Unde nonnunquam exp. Irrisio, Insultatio. Hes. vero ἐπίχαρμα simpliciter exp. χάρμα ᾧ τινι χαίρει τις. Sed plerumque ἐπίχαρμα est id cui ἐπιχαίρομεν, quod nobis gaudii et lætitiæ materiam præbet: ἐπίχαρσις autem, Ipsa actio τοῦ ἐπιχαίρειν: ut Eccles. 18, (31.) Ποίησει σε ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σου, Præbebit te tandem inimicis ad insultandum, Faciet tandem ut inimici tui tibi insultent, et calamitatibus tuis illudant. Seu, secundum Hom., faciet te χάρμα γένεσθαι δυσμενέεσσι. ["Ἐπίχαρμα, Theocr. 2, 20. Valck. Phæn. p. 524." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 458. Ἐπίχαρσις, Phæn. 1568. B Thuc. 3, 67.] Ἐπίχαρτος, ὁ, dicitur is, cui ἐπιχαίρομεν, qui nobis χάρμα γίνεται, Cujus malis et infortuniis lætamur et gaudemus. Thuc. 3, (67.) p. 106. Οἶκτον τε ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπὲς τι πάσχοντες τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ δικαίως, τὰ ἐναντία ἐπίχαρτοι εἶναι. Promerentur ut alii ipsorum malis et infortuniis illætentur ac insultent, ut et Schol. exp. αὐτῶν τῷ ὀλέθρῳ πάντας ἐπιχαρῆναι. Sic Prov. 11, (3.) Πρόχειρος γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια: merito enim gaudent et exultant boni viri cum improbi intereunt. Plato cum dat., Epist. 8. Βαρβάρους ἐπίχαρτος γενόμενος, Barbaris ludibrium et ἐφύβρισμα factus, utpote διὰ φιλονεικίαν πάντως πάντα ἀπολέσας. Res vero ἐπίχαρτος dicitur simpliciter cui ἐπιχαίρομεν, ob quam lætamur, quæ nobis gaudium et lætitiā affert, ut ap. Soph. Tr. (1264.) p. 375. Hercules rogum conscensurus, ait, ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος Λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Ἀνάπαυε βοήην, ὡς ἐπίχαρτον Τελέως ἀκούσιον ἔργον, i. e. ὡς eis ἐπίχαρτον ἅμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα. Vocat autem pyram, ἐπίχαρτον, quoniam ea ipsum cruciatu illo erat liberatura: simul vero ἀκούσιον, quoniam non sine dolore et molestia vitam ipsi erat ademptura: cremandusque erat ἐκὼν ἀκοντί γε θυμῷ, utendo verbis Homericis. ["Æsch. Pr. 158. (Ag. 731.) Valck. Phæn. p. 524. ad Charit. 680. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. "Demosth. 1127, 11." Seager. Mss.]

Καταχαίρω, i. q. ἐπιχαίρω, Alicujus malis illætor et illudo s. insulto, Gaudeo ob infortunium alicujus. Alii simpliciter etiam Insulto. Herod. (7, 239.) Πάρεστι δ' εἰκάζειν εἴτ' εὐνοῖα ταῦτα ἐποίησας, εἴτε καταχαίρων ἐπὶ Δημαρῆτῳ, i. e. ἐπιχαίρων Δημαράτῳ: [1, 129. "Abresch. Lectt. Aristæn. 279. Bergler. ad Alciph. 244. Herod. 617. Thom. M. 512." Schæf. Mss. * Κατάχαρμα, Ludibrium, Theognis 1103. ἐχθροῖς.]

Περιχαίρω, Summopere lætor, Perlætus sūm s. fio. E Greg. Naz. vero, Περιχάρηθι τῷ ἀγαθῷ, pro Boni gaudio perfruaris. Ubi nota pass. vocis verbum, a qua est et περιχαρήσθαι, quod exp. non solum Vehementer gavisurum esse, sed etiam Congratulaturum esse. Περιχαρὴς, Perlætus, Supradictum lætus, Vehementi lætitiā perfusus, etiam Nimio gaudio elatus. Isocr. ad Dem. (4. p. 9. Cor) Νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρώπων βέβαιον· οὕτω γὰρ οὐτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρὴς, οὐτε δυστυχῶν περίλυπος: Nec nimia in rebus prosperis effereris lætitiā, nec nimio in adversis deprimeris gaudio. Greg. Naz. Περιχαρὴς τῷ ἀγαθῷ καὶ ὑψωθεὶς ἄμετρα. Quibus in li. Nimietatem quandam significat: alicubi simpliciter Vehementiam: ut ap. Athen. 7. εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου Τριταῖος, ἀπαθὴς, εὐπορηκῶς, περιχαρὴς: salvum enim et incolumem redire ac cum emolumento et lucro, maximam lætitiā affert. Sic Isocr. Or. ad Philipp. Οἷς γινομένους πῶς οὐκ ἂν εἰκότως μέγα φρονόις: πῶς δ' οὐχὶ περιχαρὴς ὦν τὸν βίον διατελοῖς, τηλικούτων σπαντὸν εἰδὼς πραγμάτων ἐπιστάτην γεγεννημένον; Et cum dat. Aristoph. Σφ. (1477.) περιχαρὴς τῷ πράγματι Ὁρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν

παύσεται, Summopere lætatus et delectatus ista re per totam noctem non desinet saltare; præ lætitia enim exultare solent. Item neutro genere τὸ περιχαρὲς dicitur pro SUBST. Περιχάρεια. Thuc. 7, (73.) p. 258. Ὑπὸ γὰρ του περιχαροῦς τῆς νίκης πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ, Præ summa lætitia, quam victoria eis attulerat: 2, (51.) Τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, E præsentī lætitia, τῇ ἐνεστώσῃ περιχαρείᾳ, Schol. Sic Greg. Naz. Διὰ τὸ περιχαρὲς τοῦ πράγματος τοῦτο παθόντων ἡμῶν, Ob summam et exuberantem lætitiā, quam res ista nobis afferebat, s. Ob immoderatam et effusam lætitiā. Substantivo autem περιχάρεια itidem pro Effusa et immoderata lætitia, utitur Plut. quoque in Cons. ad Uxorem, (83.) Τὸ γέλωτος μὲν ὑπερβολὰς καὶ περιχαρείας ἀφαιρεῖν. [“Περιχαρῆς, Villosius. ad Long. 216.” Schæf. Mss. * “Περιχαρῶς, Basil. Hom. 2. de Junio p. 138. Ingolst. Glossa ad Aristæn. 1, 12. p. 410.” Boiss. Mss. “Andr. Cr. 254. Tzetz. ad Lyc. 1375.” Kall. Mss. “Schol. Opp. A. 1, 695. Περιχάρεια, Philo J. 2, 174. Plato Philebo p. 65(=175.)” Wakef. Mss. “Bast Lettre 200.” Schæf. Mss.] “Περιχαρίαν, Suid. περιττὴν χαρὰν: distinguens a “περιχάρεια.” [“Alciph. 356.” Schæf. Mss. “Adamant. 422.” Wakef. Mss.]

Προσχαίρω, nusquam reperi. [“Cattier. Gazoph. 88.” Schæf. Mss. Aggaudeo, Philo Cant. Cant. 206.” Schleusn. Mss. Chrys. 4, 73. LXX. Prov. 8, 30. * “Προσχαρῆς, Nicet. Eugen. 4, 167. 6, 375.” Boiss. Mss.] At VERBALE Προσχαρητήρια, quod inde derivatum est, Harpocr. esse scribit ἑορτὴν παρ’ Ἀθηναίοις γραφομένην, ὅτε δοκεῖ ἀπέναι ἡ κόρη, quæ verba ap. Suid. quoque leguntur: [item ap. Phot.: sed reponendum est Προχαριστήρια.]

[* “Προχαίρω, Plato Philebo p. 39. (“Ὦσθ’ ἡμῖν συμβαίνει τὸ προχαίρειν τε καὶ προλυπέσθαι περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον εἶναι γιγνόμενον.”) Προχαρεῖς, Orph. H. 85, 9.” Wakef. Mss. Æsch. Ag. 260. προχαίρετω, i. q. χαίρετω, Valeat.]

Συγχαίρω, Una gaudeo et lætor cum amico lætante, Congratulor, Gratulor, συνήδομαι τινας ἀγαθοῖς, ut contra ἐπιχαίρω est ἐφίδομαι τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, teste Ammonio etiam. Dem. cum gen. dicit συγχαίρω σοι τοῦτον, Gaudeo tecum eam ob rem, Ea de re tibi gratulor. [“Ammon. 57. Valck. Anim. 81. Fischer. ad Anacr. p. 18. ad Herod. 455. Diod. S. 2, 624. et n.” Schæf. Mss. Polyb. 30, 16. Ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην συγχαρησόμενος τῇ συγκλήτῳ ἐπὶ τοῖς γεγρονόσι. Demosth. 194. Ῥοδίοις συγχαίρω τῶν γεγενημένων. LXX. 3 Macc. 1, 8. Ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι συγχαρησόμενος. * “Συγχαρητικός, Wessel. de Jud. Arch. p. 19.” Schæf. Mss. * “Συγχαρητικός ὕμνος, Congratulatorius hymnus, Philo J. 1, 226. Pf.” Schleusn. Mss. Joseph. B. J. 4, 10, 6.]

Ὑπερχαίρω, Supra modum lætor, Nimia lætitia efferor, Gaudio ultra modum exulto, ut περιχαίρω, [Eur. Med. 1168. Xen. K. Π. 1, 3, 3. 1, 4, 8. Ἑλλ. 4, 1, 5. K. 4, 4. * Ὑπερχαρῆς, LXX. Esth. 5, 9. 3 Macc. 7, 20. Polyb. 1, 44, 5. 8, 19, 2.]

Ὑποχαίρω, Lateuter et in sinu gaudeo, In tacito cohibeo gaudia læta sinu. Alii simpliciter interpr. Gaudeo. [“Polemo 267.” Wakef. Mss.]

XΑΡΙΣ, ιτος, ἡ, Gratia, Venustas, Lepos, Elegantia. Hesiod. Ἔργ. (1, 65.) Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσὴν Ἀφροδίτην. Hom. autem dicit κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, Od. Z. (235.) Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, [237. Κάλλει καὶ χάρισι στίλβων,] Θ. (19.) τῷ δ’ ἄρ’ Ἀθήνη Θεοπέσιν κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, (175.) Ἀλλ’ οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσιν. Dicitur etiam χάρις ἐπεσθαί τι. Aristoph. Σφ. (1278.) ἄνδρα τε σοφώτατον, Τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο. Sic ap. Plut. (10, 52.) Τοῖς αὐτοφύεσι καὶ τοῖς ἀδιδάκτοις * γηρύμασιν ὅση μούσα καὶ χάρις ἐπέσπιν. Synes. Ep. 20. Καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. Invenitur et plur. χάριτες, in quo reddendo dixeris potius Veneres quam Venustates, licet sing. χάρις reddiderim Venustas. Possis etiam interpretari Lepores. Sed et singulari plerumque reddi queat. Epigr. Εἰ μὴ Ὀμηρέων ἐξελάθου χαρίτων. Apud

Thuc. quoque 2, (41.) Μετὰ χαρίτων redditur sing. numero, Cum venustate, elegantia. Habet et oratio suas χάριτας ap. utrosque Scriptt. Auctor libelli qui Demetrio Phalereo ascribitur, Τῶν δὲ χαρίτων αἱ μὲν εἰσι μέζονες καὶ σεμνότεραι, αἱ τῶν ποιητῶν αἱ δὲ, εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν εὐκυνταί. Apud Eund. leguntur αἱ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες: item φοβεραὶ χάριτες. || Ad hanc signif. pertinet Χάρις, Nomen deæ proprium, Charis, Gratia: quod accus. Χάριτα, non item Χάριν, habere existimatur. Esse autem tres Charites, s. Grantias, non plures, ap. omnes constat; at de nominibus inter Hom. et Hesiodum minime convenit. Hesiodus enim (Θ. 907.) tres gratias, Jovis et Eurynomæ filias, vocari ait, Aglaïam, Euphrosynam, Thaliām: Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους, Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ’ ἐρατεινήν. Quæ nomina eis Pind. quoque tribuit, Olymp. ult., ubi etiam epitheta illis tribuit, Aglaïam vocans πότνιαν, Euphrosynen, * φιλησιμόλπον: Thaliām * ἐρασίμολπον. Hos autem non alii solum Poetæ, sed et orationis solutæ Scriptores sequuntur: e quibus est Plut. qui etiam dicit nihil æque χαρᾶς esse γόνιμον atque χάριν. At Hom. unam ex illis Pasitheatē nominat, quam Juno ap. eum Somno deo in matrimonium daturam pollicetur, si præstiterit quod ab eo petit. Unam vero nomine communi Χάριν: quam esse Vulcani uxorem canit, Il. Σ. (382.) Τὴν δὲ ἴδε προμολούσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος, Καλὴ, τὴν ὦπυε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις, ubi tamen quidam suspicati sunt proprium nomen esse potius illud Καλὴ, at Χάρις, commune. Utut sit, existimatur una e Charitibus fingi Vulcani uxor, διὰ τὸ ἐπιχαίρειν τῶν ἐκ πυρὸς δημιουργημάτων: unde etiam hunc eund. Veneris maritum fingi, διὰ τὸ αὐτοῦ * κλυτοτεχνικὸν ἐπαφρόδιτον.

Χάρις alias quoque nominis Gratia signiff. habet. Dicunt enim λέγειν τι vel πράττειν πρὸς χάριν, sicut Latine Dicere aliquid s. Facere in gratiam, s. ad gratiam, addito personæ gen., aut subaudito. Isocr. Panath. Πρὸς χάριν μὲν αἰεὶ λέγειν γλιχομένων, εἰς πολλὰς δ’ ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς πειθόμενους ἐμβολόντων. Sic dixit Thuc. Πρὸς χάριν λέγειν τῷ ὕχλῳ: qui et participio χυριζόμενος sic utitur. Herodian. 3, (7, 8.) Καὶ οὐ πρὸς χάριν, ἀλλ’ ἐς ἀλήθειαν λέγοντες: 2. Οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, ὥσπερ οἱ κατ’ ἐκείνον γράψαντες. At vero ἡ τοῦ λόγου χάρις s. τῶν λόγων, aut ἡ ἐν τῷ λέγειν χάρις, ad aliam nominis χάρις signiff. pertinent, eam sc. de qua primo loco dictum est. Unde etiam interdum redditur uno verbo Eloquentia. Cum quo πρὸς χάριν interdum jungitur πρὸς ἡδονὴν, Isocr. Panath. Τῶν πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. Quæ et Demosth. conjunxit, sed genitivo utens, (163.) Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Contra vero illi πρὸς χάριν ὀρπονιτὶ πρὸς ἀπέχθειαν, s. πρὸς ἐπῆρειαν. Lucian. (2, 50.) Ἐπεὶ ὁμοῖος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. Vel certe, ἢ ἐπὶ μισθῷ, ut quidem Bud. leg. censuit; sed ego minime necesse puto esse, cum is, qui πρὸς χάριν vel πρὸς ἀπέχθειαν δικάζει, utrumque ἐπὶ μισθῷ facere dici queat: si modo πρὸς χάριν et πρὸς ἀπέχθειαν referantur ad eos quorum affectum velut induit, utpote ab illis corruptus. Idem (2, 59.) Καὶ οὐδ’ εὐκάσιεν ἂν τις ἡκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγρονόσι. Alterum autem illud, πρὸς ἐπῆρειαν, oppositum τῷ πρὸς χάριν, habes ap. Aristot. Polit. 3. Οἱ δὲ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς πολλὰ πρὸς ἐπῆρειαν καὶ χάριν εἰώθασιν πράττειν. Ceterum cum de accusativo χάριν dixerim præfixam habente præp. πρὸς, dicendum nunc puto de accusativo χάριν, qui sine illa ponitur: quod inde manasse hujus usus videri possit: latius alioqui patens, sicut et cum Latine ablativus Gratia iisdem locis adhibetur, quibus et ablativus Causa. Primum autem hoc sciendum est, χάριν nonnullis quidem in Il. posse dici adverbium, aut certe adverbialiter positum, in quibusdam autem nequaquam. Ut autem ab iis locis incipiam, in quibus minime pro adverbio haberi potest, sciendum est dici nonnunquam σὴν χάριν et

ἐμὴν χάριν, ubi videri queat subaudienda relinqui illa A præp. πρὸς. [“Sic Herod. 5, 99. Eretrienses οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν, i. e. πρὸς τὴν χ. τῶν Ἀθ., ἐστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν Μιλησίων.” Schw. Mss.] Sciendum est quoque præp. διὰ inveniri præfixam huic accusativo χάριν, ut docebo, cum de eo ejus usu loquar, quo ponitur simpliciter pro ἔνεκα. Exempla autem illorum σὴν χάριν et ἐμὴν χάριν tam in soluta oratione quam in carmine extant, et quidem in illa præsertim. Sonantque quod dicimus Gallice Pour l’amour de vous, Pour l’amour de moi. Licet hæc ad verbum interpretando, cum voce εὐνοία magis conveniant. Ut autem latius accipitur a nobis illud Pour l’amour, quippe qui dicamus etiam, si quidem cum vulgo loqui velimus, Pour l’amour de cela, vel Pour l’amour de telle chose, significare volentes, Illius rei causa; sic etiam χάριν suum usum ad talia extendit. Sed ut ad exempla veniam, illud σὴν χάριν cum proprie sonet In gratiam tuam, s. Gratia tua, vel tui, potest tamen plerumque reddi simpliciter etiam Causa tua: estque ita usus Greg. Naz. Epist. 13 Potest σὴν χάριν reddi etiam Tuo nomine. Sic ἐμὴν χάριν, In gratiam meam, Gratia mea, mei; etiam, Mea causa, Meo nomine. Usus est hoc loquendi genere et Apoll. Rh. (2, 632.) ἐμὴν χάριν ἡγερέθεσθε, ubi primam suam signif. retinet. Quod si Scholiastæ illius Poetæ credamus, deesse vel potius subaudiri debere præp. διὰ cum hoc accus. dicemus; in hunc enim ejus locum, 2, (1197.) ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὸς Στέλλομαι ἀμπλήσων Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν, annotat χόλον dici pro διὰ χόλον, sicut σὴν χάριν pro διὰ τὴν σὴν χάριν dici solet. Habemus autem hanc præp. διὰ cum isto accus. χάριν ap. Aristot., sed διὰ χάριν significante simpliciter ἔνεκα: Eth. 10. Μάλιστα δ’ εἶναι ἀγαθὸν, δὲ μὴ δὲ ἑτέρου χάριν αἰρούμεθα. Verum hunc usum rarissimum esse puto; at χάριν sine præpositione passim occurrit. Potestque interdum τοῦτον χάριν reddi etiam Propter hoc. Dicitur autem et interrogative τίνος χάριν, s. τοῦ χάριν; ut Demosth. (133.) Τοῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω καὶ διεξέρχομαι; Plato de LL. χάριν ἔνεκα posuisse ἐκ τοῦ παραλλήλου traditur. Inveniri possunt alioqui hæc duo conjuncta, sed non ἐκ παραλλήλου posita, neque eod. pertinentia, veluti h. in I. Οὐπερ ἔνεκα χάριν τῷ Θεῷ οἶδα, Cujus rei causa gratiam Deo habeo. Est porro et alius hujus vocis χάριν usus adverbialiter positæ, qui aliam interpr. postulat: estque hic usus communis voci χάριν cum voce ἔνεκα. Plut. Alexandro, Ἀλλὰ τοῦτου γε χάριν, ὡ βασιλεῦ, θάρρει, Quod quidem ad hoc attinet, confide, De hac re conquiesce, Bud. Affert vero in suis Comm. Idem h. I. Herodiani (2, 3, 4.) Εἰ γὰρ ὁ βίος αὐτῷ διὰ σωφροσύνην ἐπηνέιτο, ἀλλ’ ὅσον εὐγενείας χάριν, πολὺ τῶν εὐπατριδῶν ἀπελείπετο: quem ita vertit, Attamen quod ad generis uobilitatem attinet, longe a patritiis aberat. Observa autem obiter in illo Herodiani loco particulam ὅσον gen. præfixam. Idem hæc Greg. Naz. “Ἐστὼ δὲ ὑμῶν χάριν καὶ οὐσία τις ὁ πατήρ, vertit Verum, quando ita vobis placet, per me quidem sit Pater quædam substantia. Hujus vero usus præpositionis Per affert hoc exemplum e Plauto, At tu ægrota, si vis, per me quidem, ætatem. Item, Per hanc curam quieto tibi licet esse. Nec non e Livio, Quietum deinde fore videbatur reliquum ætatis tempus; fuissetque per Pænum hostem, sed etc.

Χάριν possumus interpretari Gratiam, iis etiam in II., in quibus jungitur verbo ἔχειν, s. εἰδέναι, aut etiam ὁμολογεῖν: item ἀποδιδόναι, et ἀπονέμειν, et ἐκτίνειν, et ἀπομνήσασθαι, atque aliis nonnullis. Et illud quidem primum loquendi genus χάριν ἔχειν, licet cum Latino Gratiam habere, conveniat magis quam alterum, χάριν εἰδέναι, est tamen et ipsum classicis Scriptoribus usitatum. Xen. K. Π. 5, (1, 10.) p. 70. meæ Ed. Καὶ χάριν τούτων ἐγὼ ὑμῖν ἔχω μὲν, εἰ μὴ ἀδικῶ ἀποδιδόναι δὲ οὐπω ἄξιαν δύναμιν ἔχειν μοι δοκῶ: I. 4. init. Καὶ χάριν οἶομαι σοὶ πλείω ἔχειν, ὅτι κ. τ. λ., ubi tamen ἔχειν alium etiam usum habere videri possit, de quo infra dicturus sum. Sic Isocr. Χάριν ἂν τῷ θεῷ σχοίην: Evag. Οὐ χάριν ἔσχε τούτων: Symm. Χάριν τοσαύτην ἔχετε, ὅσην οὐδὲ τοῖς εὖ ποιού-

σι. Ut autem hic legis χάριν τοσαύτην, sic πολλὰ χάρις, nec non πλείστη alicubi legi, docebo infra. Idem dixit etiam, Καὶ τὴν πόλιν ἔξειν μοι χάριν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων. Apud Eosd., nec non ap. ceteros, frequens est χάριν εἰδέναι, quod sonat ad verbum, Gratiam nosse quod quantum a Latina phrasi recedit, tantum ad Gallicam accedit. Dicimus enim eod. plane modo, Savoir gré de quelque chose. Xen. K. Π. 6, (2, 2.) p. 93. Κἂν ταῦτά μοι καλῶς ὑπηρετήσητε, ἔτι μᾶλλον ὑμῖν χάριν εἶσομαι τούτου, ἢ ὅτι χοήματα πάρεστε ἄγοντες. Idem, Χάριν τῆς τιμῆς οἶδά σοι. Quidam ap. Luciau. (1, 738.) Χάριν οἶδά σοι, ὡ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Plut. Polit. præc. Εἰπὼν ὡς οὐ βούλεται σωτηρίας χάριν εἰδέναι τῷ φονεῖ τῆς πατρίδος. Sed interdum genitivo præfigitur præp., veluti cum dicit Xen. K. Π. 5, (5, 10.) Ἀρ’ ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης; Dicitur etiam χάριν εἰδέναι ἐπὶ τινι, Herodian. 6, (1, 20.) Τῷ μὲν Ἀλεξάνδρῳ χάριν εἰδότα ἐφ’ οἷς ἐτιμᾶτο. Affertur autem et χάριν ἐπίστασθαι ex J. Poll., i. significans q. χάριν εἰδέναι: item χάριν ἔγνω ex Epigr. pro χάριν οἶδα. Quin etiam χάριν ὁμολογῶ pro eod. aliquando usurpatur. Sed interdum sine verbo dicitur per nomin., χάρις σοι, vel πολλὴ χάρις, vel πλείστη χάρις. Lucian. (1, 148.) Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὡ Ἐρμῇ, καὶ τῷ Διὶ, πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. A Latinis dicitur, Magna gratia, ut legimus ap. Ovid. Gratia magna Jovi. Antequam vero ad reliqua illa loquendi genera veniam, χάριν ἀποδιδόναι et χάριν ἀπονέμειν, etc. de illo χάριν ἔχειν pauca dicenda mihi supersunt: sc. non semper χάριν ἔχειν i. esse q. χάριν εἰδέναι, sed alium quoque interdum usum habere, veluti cum dicit Thuc. 8, (87.) p. 290. inæ Ed. Ὁ δὲ χάριν ἂν δῆπον ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔσχειν, οὔτε ἀναλώσας κ. τ. λ. Hic enim χάριν ἔχειν, nequaquam signif. Gratiam habere, ut in alio ipsius quoque Thuc. loco, sed Gratiam promereri, emereri, inire. Verum invenitur ἔχειν χάριν sequente etiam gen. rei, ut cum scribit Herodian. 1, (15, 14.) de Conimodo, Μέχρι μὲν τούτων εἰ καὶ βασιλείας τὰ πραττόμενα ἦν ἀλλότρια, πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημῶδεσιν εἶχε τινα χάριν, Polit. Hactenus igitur quæ gerebantur, quamvis a principe aliena viderentur, tamen quoniam fortitudinem scientiamque jaculandi præ se ferrent, popularem quandam gratiam emerebantur. At ego maluissem, conjungendo ea quæ in Græco sermone conjuncta sunt, reddere, Gratiam ob fortitudinem emerebantur. Nam gratiam fortitudinis vix posse dici crediderim. De hoc quoque obiter admoneo, vocem illam Jaculandi a me fuisse additam, quod non a Polit., sed a librario fuisse omissam existimem. Jam vero quod ad illum Xen. locum attinet, quem paulo ante protuli e Xen. K. Π. 4. Καὶ χάριν οἶομαι σοὶ πλείω ἔχειν κ. τ. λ. tertium quendam usum habere quidam putavit illud χάριν ἔχειν: quasi nec reddi queat Gratiam inire, promereri, emereri: nec rursum admittere videatur illam primam et maxime usitatam interpr. Gratiam habere, accipiendo pro χάριν εἰδέναι. Ut autem melius hac de re judicari possit, totum locum proferam, in fine libri illius ita scriptum, Ὁ δὲ Κύρος εἶπει, Ἀλλ’ ἐγὼ γε, ἔφη, καὶ δίδωμι, καὶ χάριν οἶομαι σοὶ πλείω ἔχειν ὅτι με ἤτησας, ἢ σὺ μοι, ὅτι λαμβάνεις: οὕτως ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι. Hic enim aut οἶομαι vim suam non retinere, sed eum usum habere, quem interdum δοκῶ, sequente pronomine μοι, aut ἔχειν dictum esse pro ὀφείλειν. Sed dando usum passim usitatum verbo οἶομαι, non video cur non χάριν ἔχειν passim usitatam signif. itidem retineat. Illa autem, Χάριν ἀποδιδόναι, et ἀπονέμειν, et ἐκτίνειν, et ἀπομνήσασθαι, dicuntur de eo qui gratiam refert, s. rependit. Magis tamen ad verbum possumus illud ἀποδιδόναι χάριν interpretari Reddere gratiam. Extatque illud ἀποδιδόναι χάριν in uno ex iis Xen. II. quos paulo ante protuli, ubi sc. et χάριν ἔχειν habetur. Legimus et in hoc Ejusd. loco, (de quo dicam et infra,) Ἐλλ. 3, (5, 9.) Παρακινδυνεύσοιεν χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον. Ubi observa obiter et accus. χάριτα, qui alioqui multo minus est usitatus quam χάριν. Usus est et Isocr. ad Phil.

Ἀποδίδοντα γὰρ σε χάριν ὣν ὀφείλεις, ὑπολήφονται, A διὰ τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου τοῦ μεταξὺ, προὔπρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Quin etiam plural: ἀποδοῦναι τὰς χάρι- ras ap. Lys. (885.) legitur, Gratias referre. Sic ap. Æschin. (66.) Χάριτας ὁμοίας ἀποδίδναι, Parem gra- tiam referre. Dicam autem de hoc plurali et infra. At χάριν ἀπονέμειν e Xen., χάριν ἐκτείνειν e Plat. de Rep. 1. affertur, nec non ex Aristide, Χάριν ἐκτείνειν τροφεῦσι. Apud Thuc. (1, 137.) Χάριν ἀπομνήσσεσθαι legitur itidem pro, Se gratiam relaturum. Eandem- que interpr. habet ap. Aristid. Χάριν ἀπομνημονεύειν. Sed posse alicubi et aliam interpr. dari istis verbis huic accusativo junctis, docui in Ἀπομνημονεύειν et Ἀπομνήσσεσθαι, T. 2, 956. 960. Jungitur vero et aliis plerisque verbis hic accus. χάριν: et cum eorum nonnullis nihil vetat itidem voce Gratia ipsum interpretari, aut certe verbo Gratificari: cum non- nullis voce Beneficium potius utendum est: cum qui- busdam, utroque uti possumus. Demosth. χάριν κα- ταθέσθαι τινί, Gratiam collocare apud aliquem, Gra- tificari alicui. Possit tamen reddi etiam Beneficium conferre; aut magis ad verbum, Collocare benefi- cium apud aliquem. Cujus generis loquendi exempla etiam esse in promptu scimus: alterius autem non itidem, licet eo Bud. usus sit. Quod si accusativo illo Gratiam uti libeat, minus ad verbum, sed minore cum periculo dicemus Gratiam inire. Etiam cum plurali χάριτας usus est illo verbo Luc. Act. 24. fin. Θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φίλιξ. Sic quoque φέρειν χάριν, Gratificari, Obsequi, etiam Conferre beneficium, ut Bud. interpr. p. 392. affe- rens ex Hom. et Andocide. Potest autem addi pri- mæ illi interpr. hæc quoque, Rem gratam facere. Eur. ἔσθ' ὅ,τι δρῶσά σοι χάριν φέρω; Idem ποιεῖσθαι χάριν τι p. 302, e Dem. affert pro Animo benevolo accipere aliquid, et gratiam habere: cui opp., ποιεῖ- σθαι ὀργὴν τὸ πρᾶγμα. At vero cum χάριν φέρειν conveniunt χάριν νέμειν, et χάριν δίδναι, Beneficium conferre. Soph. Aj. (1371.) Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν: (1354.) χάριν δίδναι φωτί. Usus est et Andocides, Δοῦναι μοι χάριν μικράν τε καὶ ἄπο- ρον. Quemadmodum autem χάριν his in ll. verbis simplicibus junctum, pro Beneficio ponitur, ita cum comp. interdum eand. signif. habere, nemini du- bium esse debet. Atque adeo in illo Xen. loco, quem ex Hellen. 3. attuli, Χάρита αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον, hanc etiam interpr. dari posse ac- cus. χάριτα sciendum est. Idemque ut hic χάριν λαμβάνειν, sic alibi χάριν ἀπολαμβάνειν dixit, quod exp., Vicissim beneficium affici. Aliqua autem insuper huc pertinentia vide in Χάρις significante Beneficium. Hoc unum addo, etiam pluralem χάριτας interdum quidem pro singulari poni, sicut et Latine Gratias, ac Grates; nonnunquam vero significare Beneficia; atque ita sumi fortasse queat in illo quoque Æschinis loco quem antea protuli, Χάριτας ὁμοίας ἀποδίδναι: cum aliqui pluralis pro singulari positus sit, sicut et Latine poni docui. Sed affertur etiam πρὸς χάριτας tanquam significans πρὸς τὸ χάριτας ἀποδίδναι, e Libanio; hic enim ejus locus, Πρὸς χάριτας τῶν εὐ ποιούντων ἔτοιμοι οἱ Ἀθηναῖοι, ita redditur, Ad gra- tiam referendam benefactoribus propensi sunt Athe- nienses. At vero χαρίτων ἕνεκα διττῶν, affertur e Plat. Epist. pro Duplici gratia: Βασιλέα στήσασθε, πρῶτον μὲν, τὸν ἐμὸν νῖδον, χαρίτων ἕνεκα διττῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς παρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρός. Sed adeun- dus locus est, (quod mihi nunc non vacat,) et viden- dum an non potius reddi debeat, Ad ineundam du- plicem gratiam, cum sequatur præp. παρὰ.

Χάρις, Gratia; sed in ea signif. qua ponitur pro Amicitia, Benevolentia, veluti cum Ovid. Met. init. canit, Fratrum quoque gratia rara est. Itidemque dixerat ante illum Flaccus, Gratia sic fratrum gemi- norum, Amphionis atque Zethi, dissiluit. Potius tamen certis quibusdam verbis junctum, signif. banc obtinet, veluti cum dicimus, Conciliare gratiam, Esse in gratia cum aliquo, Retinere alicujus gratiam. Sic χάριν ποιεῖν pro Gratiam conciliare, e Xen. affertur: et vicissim χάριν διαλύειν pro Rescindere gratiam, sine Auctoris nomine. In h. quoque Thuc. 1. 5.

Ἥγεῖσθε ἐς ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίξεσθαι, quamvis ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν reddi possit ad verbum, In sociorum gratiam, non male tamen et hoc aut simili modo quis interprete- tur, Ad promerendam sociorum benevolentiam. At vero ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 188.) Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δίκαιον, vix possis, retinendo eand. orationis formam, interpretari ad verbum, Nulla erit justī gratia; sed dixeris potius, In nulla gratia erit justus.

Χάρις, Beneficium. Habere autem et hic χάριν affinem signif. illi quam habet ap. Latinos vox Gra- tia, vel ex eo apparet quod beneficium et gratia co- pulata inveniuntur, et quidem cum ab aliis, tum ab ipso etiam Cic., veluti cum scribit, Beneficii gratiæ- que loco petere aliquid. Et vicissim, Beneficii gra- tiæque causa concedere aliquid. Ideoque minus mirum videri debet, quod antea de duplici hujus nominis in quibusdam ll. interpretatione dixi, sc. in qua utimur vel gratiæ vel beneficii appellatione. Hoc quoque sciendum est, vocabulum Gallicum Plaisir, quo Beneficium declaramus, multo melius cum prima nominis χάρις signif. convenire quam vox Lat. conveniat, præsertim cum etiam χαρίεις sit qui nobis Plaisant. Sed ad illius signif. exempla venio. Andocides, Δοῦναι μοι χάριν μικράν τε καὶ ἄπορον, Parvum istud beneficium in me conferre. Sic etiam e Soph. itidem δίδναι χάριν, nec non νέμειν χάριν attuli paulo ante pro Beneficium conferre. Item χάριν φέρειν. Affertur etiam χάριν λείψω ex Eur., (Iph. T. 631.) Beneficium relinquam. Ex Herod. (9, 79.) Χάριν ἴσθι, Beneficii loco ponas. Dicitur et ἀπαιτεῖν χάριν. Lys. Ἡμεῖς τοίνυν ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν. Idem, Ἡμεῖς τοίνυν ἀνθ' ἀπάντων ὑμᾶς ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν. Frequens est χάριν ὀφείλειν, Beneficium debere. I. e. Beneficio devin- ctum esse. Frequens inquam ap. Xen. præsertim, qui etiam dicit, Οὐδεμίαν χάριν ὀφείλειν, K. Π. 3, (2, 14.) Sed animadvertendum est, dici ὀφείλω σοι χάριν sine adjectione, vel ὀφείλω σοι χάριν τούτου, s. τούτων: interdum etiam ἀποδίδωμι σοι χάριν ὣν ὀφεί- λω. In his autem duobus exemplis posterioribus Gratiam significat. Sic quoque cum copulantur χάρις et δωρεὰ, (ut ap. Dem. c. Mid. Ἀλλὰ τὴν μὲν ἐπίδοσιν ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρῆχον πλεον- σαν τῇ πόλει: et ap. Polyb. 1, 31, 6. Ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν,) χάρις fuerit potius Gratia, at δωρεὰ, Beneficium, ut sc. Cic. Beneficium et Gra- tiam in ll. paulo ante allatis copulat. Sunt porro et ex aliis quoque exemplis nonnulla in quibus fortasse χάρις non minus reddi possit Gratia, quam Benefi- cium. Præsertimque illud Lysiae, Ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν, non dubium est quin et banc interpr. ad- mittere queat. Nam Petere gratiam, minime Lati- norum auribus inauditum fuit. A Plauto certe usur- patum traditur pro Veniam petere. Sed et hoc ipsum loquendi genus locum habere ibi possit, ut sc. interpretemur, Hanc veniam petimus. At plur. χά- ριτες pluribus in ll. Beneficia, non item Gratias, in- terpretari possis. Interdum χάρις magis peculiari signif. dicitur de Mulieris obsequio quo sui copiam facit, quasi et hoc in beneficii loco ponendum sit. Eo certe et nostrum illud vocabulum Plaisir detor- tum fuit. Siquidem de tali obsequio dicimus Faire plaisir, veluti cum ita loquimur, Elle fait volontiers plaisir aux bons compagnons. Hinc est Χάριν δοῦ- ναι et χαρίσασθαι, ap. Poll. 5. cap. περὶ Μίξεως. Vide et Ἀχαρίς, item verbum Χαρίζομαι.

Χάρις, Præmium, ut χάριν φέρεσθαι, Præmium ac- cipere, vel Beneficium, Bud. ex Andocide, Χάριν οὖν εἰκός με, οὐ μῖσος, τῷ δυστυχίματι τούτῳ φέρεσθαι παρ' ὑμῶν. Sic etiam χάριν κεκομίσθαι e Dem. Præ- mium accepisse.

Χάρις, teste Hes. dictum fuit etiam θῦμα ἐκ τριῶν ποπᾶνων συγκείμενον. Vide Ἀρτοχάριτες.

Χάριτες sunt etiam dicti Ramuli myrti. Il. P. 51. Αἶματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, ubi Scho- liorum brevium Auctor scribit Macedonas et Cy- prios appellare τὰς συνεστραμμένας καὶ οὐλὰς μυρσί- νας, quas, inquit, vocamus στεφανίτιδας. Sed attu-

lerat antea exp. aliam, sc. ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσαι: quam exp. affert et Eust. nulla alterius facta mentione: τοιαῦται, inquit, οἷας ἔχοιεν αἱ Χάριτες.

Χάρις a verbo χαίρω derivatum esse traditur, sed quam Eust. hujus derivationis affert rationem, parum probo, quoniam hanc sequendo, illa signif., cui primus locus datur, minime eum obtinere posset. Cum autem dicitur χάρις esse a χαίρω, non immediate inde esse putandum est, sed esse a χαρὰ facto e χαίρω, sicut e κιθάρα factum esse videmus κίθαρις. Ab Hes. certe dicitur χάρις esse etiam χαρὰ: verum hujus signif. exemplum haud dum reperire potui. Quod si NOMEN Χαρίλαος e χάρις et λαὸς compositum dici posset, pro illa signif. facere non immerito quis crederet. Tradit enim Plut. Lycurgo (3.) nomen hoc ideo fuisse illi impositum, quod omnes fuerint περιχαρεῖς, ἀγάμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην ipsius Lycurgi, regem eum jam tum declarantis. Sed litera i minime ad quærendam aliam quam a χαρὰ derivationem nos movere debet: cum itidem habeamus Bacchi ΕΡΙΤΗ. Χαριδότης, quod Horat. ad verbum interpretatus est Lætitiae dator, adeo ut dubitari non possit quin a χαρὰ deducatur. Habemus autem hoc vocabulum, quod post Χαρὰ fuit omissum, ap. Plut. Antonio (24.) Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων Χαριδότην καὶ Μειλίχιον. Apud Eund. (7, 210.) Ἑρμῶν Χαριδότου fit mentio: ut hic Χαριδότης Ἑρμῆς sit i. q. supra Χαρμόφρων. Esse autem χαριδότης a χαρὰ, non solum illa interpr. testatur, quæ etiam rationi perquam consentanea est, sed et hoc, quod a χάρις dicendum potius fuisset χαριτοδότης. Quæ vox certe in alio Plut. loco (6, 603.) extat et ipsa de Baccho, sed librarii vitio. [“Χαριδότης, Toup. Emendd. 1, 369.” Schæf. Mss. Plut. 8, 423. 10, 334. *Χαριδώτης, fem. *Χαριδώτης, Orphi. H. 8, 9. 54, 9.] Ceterum antequam ab hoc nomine χάρις discedam, hoc addo, gen. ejus χάριτος ab Eust. censeretur Doricum, et κοινῶς dicendum fuisse χάριδος.

[“Χάρις, Jacobs. Anth. 6, 99. 239. 252. 414. 420. 7, 50. 8, 419. 9, 180. 10, 301. ad Phalar. 288. 354. Thom. M. 912. ad Diod. S. 1, 430. Musgr. Tro. 536. 538. Hel. 175. 1012. Herc. F. 134. 779. Wakef. Ion. 764. 781. Trach. 179. S. Cr. 3, 128. 4, 45. 5, 135. Brunck. Soph. 3, 532. ad Eur. Or. 159. Hipp. 530. Musgr. 515. Heyn. Hom. 6, 163. ad Mær. 80. Valck. Phœn. p. 587. Toup. Opusc. 2, 21. Ammon. 63. Thom. M. 89. Bergler. ad Alciph. 197. Beneficium, Bast Lettre 135. Lennep. ad Phal. p. 12. Amplexus venereus, Mitscherl. Præf. ad Achill. Tat. p. v. (e Bibl. Crit. Amstel.) Eichst. Quæst. 58. Bibl. Crit. 1, 2, p. 60. ad Timæi Lex. 274. cf. Eur. Hec. 820. et Brunck., Toup. Emendd. 2, 18. ad Charit. 570. Jacobs. Anth. 11, 298. Uxor Vulcani, ad Lucian. 1, 242. Unde? Cattier Gazoph. 55. Conf. c. χαρὰ, Porson. Or. 159. Bast Lettre 165. Sequ. infin., Il. I. 316. ubi v. Heyn. x. πλείστη, Toup. Opusc. 1, 497. Emendd. 2, 276. ad Lucian. 1, 401. Ἐν χάριτι κρίνειν, Valck. Anim. ad Ammon. 108. De accus., Thom. M. 912. 913. Jacobs. Anim. 265. Anth. 6, 141. 7, 105. 220. Herod. 456. 740. Diod. S. 1. p. 28. Hal., Philipp. 73. Meleager 85. Mær. 414. et n. Χάριν, Markl. Suppl. 1014. Jacobs. Anth. 9, 390. Heyn. Hom. 7, 128. Eur. Phœn. 769. Valck. p. 582. Ammon. 53. De sede, Diod. S. 1, 693. Abresch. Dil. Thuc. Auct. 420. Quod attinet ad, Diod. S. 2, 616. Dionys. H. 1, 271. Strabo 5, 428. Plut. Alex. p. 74. Schm. Quod spectat ad, Brunck. Soph. 3, 446. Ἐς χάριν, cum dat., Huschk. Anal. 192. Πρὸς χάριν, Jacobs. Anim. 51. Meleager 39. et Jacobs. Markl. Suppl. 383. ad Charit. 554. Eur. Hel. 1289. 1297. Soph. Phil. 1156. (Antig. 30. Tr. 179.) Πρὸς χ. λέγειν, ad Herod. 550.: ὀμιλεῖν τινί, Rulink. ad Vell. 119. Χάριν, ἐμὴν χ., πρὸς χ., Steinbr. Mus. Tur. 1, 301. Ἐμὴν χ., Koen. ad Greg. Cor. p. 12. Χάριν διδόναι, Eur. Phœn. 1745. Musgr. Hel. 927. Munck. ad Anton. Lib. 19. Verh. (Il. Φ. 650.) ἀποδιδόναι, Herodian. Philet. 441.: διδόναι, ἀποδιδόναι, quid differant, Lennep. ad Phal. 13.: καταθέσθαι, ad Diod. S. 2, 74.: ἔχειν, 559. Xen. Mem. 1, 2, 7.: εἰδέναι, Bast Lettre 135. Heyn. Hom.

A 6, 575. 653. Wolf. Proleg. 240.: γινώσκειν, Bast. l. c. ad Xen. Eph. 226.: ἐπίστασθαι, Bast. l. c.: μνημονεύειν, εἰδεῖν, Munck. ad Anton. Lib. 194. Verh. (Il. E. 235.): ὀφείλειν, Theocr. 2, 130.: ἀπολαμβάνειν, Toup. Opusc. 2, 96.: θέσθαι τινί, Eur. Hec. 1197. Theogn. 1054. ad Herod. 455.: φέρειν τινί, Valck. Phœn. p. 582. Wolf. Præf. ad Il. p. xxi. (Il. Δ. 95. E. 211.): ἔχω, οἶδα, ad Phryn. Ecl. p. 8. ad Lucian. 1, 401. Lennep. ad Phal. 153. ad Mær. 417. Herodian. Philet. 441.: εἰσομαι, ad Lucian. 1, 650. χάριτα, Jacobs. Anth. 10, 63. Bentr. ad Callim. 323. Diod. S. 2, 518. Xen. Ἑλλ. 3, 5, 16. p. 185. Thiem., Epigr. adesp. 535. Χάριτες, Jacobs. Anth. 9, 333. Rhian. 2. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 561. 7, 492. ad Charit. 201. Bergler. ad Alciph. 275. Valck. Callim. 276. ad Diod. S. 1, 389. Cujus filiae? Jacobs. Anth. 7, 216. De carminibus, 9, 95, 334. 11, 238. 12, 167. 418. X. γυμναί, Pierson. ad Mær. 79. Toup. Emendd. 1, 259. Koen. ad Greg. Cor. 69. Πρὸς χαρίτων, Heind. ad Plat. Theæt. 315. Χαρίτων πλήρης etc. Bergler. ad Alciph. 187. Χαρίτων ὄρος, Wessel. Diss. Herod. p. 12. Χάρισι θύειν, Boiss. Philostr. 509. Χαρίτεσσι λελουμένος, Jacobs. Anth. 9, 407. Χάριτας ἀπέχειν, Valck. Adonias. p. 350.: ἀποδιδόναι, ad Phœn. p. 691.” Schæf. Mss. “Χάρις, i. q. χαρὰ, Pind. I. 6, 74. (Schleusn. Lex. V. T.) Plut. 8, 198. Χάριτες, Sal. 785. Χάριν, Ob, ut ἐνεκα, Philo J. 1, 406. Quod attinet ad, Stob. 601.” Wakef. Mss. “Χάριν διδόναι γαστρί, Ventri indulgere, Cratinus ap. Suid. v. Κοινῶς.” Schleusn. Mss. “Il. Δ. 95. E. 338. E. 183. 267. P. 51. Σ. 382. Φ. 458. 650. Od. Δ. 695. Z. 18. Θ. 266. O. 319. Σ. 193. Apoll. Rh. 4, 423. Pind. Π. 9, 158. N. 7, 110. O. 10, 21. Schol. ad 14, 1. Paus. 1, 22. 2, 17. 3, 18. 5, 11. 9, 35. Hymn. Hom. 3, 95. Theocr. 16. Strabo 9. p. 475. Ephorus ap. Schol. Ven. II. B. 381. Seneca de Benef. 1, 3. Plut. de Audit. 8. Thes. 34. Lycurgo 15. Simonides Epigr. 76. Anal. 1, 487. Xen. K. Π. 4, 2, 11. 8, 3, 26. Lac. 2, 12. Hier. 9, 1. Aristoph. A. 865. 869. Ὀρν. 384. Thuc. 2, 40. 3, 95. Plato de LL. 8. p. 422. Eur. Iph. A. 548. Suppl. 385. Chion Epist. 2. Polyb. 2, 5. Antip. Thess. 25.” Schn. Lex. “Æschin. 432. Πολλὴν χάριν καταθέμενοι. ‘Κατατίθει χάριν is, qui beneficium confert, et nos promeretur: κατατιθέμεθα nos, cum patimur nos ornari beneficio, quod sumus memori mente condituri, suo tempore reddendum.’ Reisk. Ὑπουργεῖν χάριν, Aristot. Rhet. 2, 9. p. 111.” Seager. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 42-5. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Χάριτα, Χάριν, Greg. Cor. 32. Χάριν et χωρίον conf., 183. 749. Χάριν δοῦναι, Gratificari, χ. ἀποδοῦναι, Gratiam referre, Lobeck. Phryn. 18. Πρὸς χάριν, 127.: Il. O. 744. χάριν Ἐκτορος ὀτρύναντος, i. q. χαριζόμενος Ἐκτορι ὀτρύναντι. Pind. Π. 3, 168. χάριν Διὸς, Jovis beneficio. Χάριν et χωρίς conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 325. Χάρις et χαρὰ, Bast. Ep. Cr. 201. X. γινώσκειν, ἐπίστασθαι, 173.: τὴν χ. δοῦναι, 109.]

Χαριεργός, Cujus venusta sunt opera, Venustus in suis operibus. Affertur tamen ex Epigr. pro eo cujus facta sunt grata. Vide Suid. [Anal. 1, 221.]

Χαριτοβλέφαρος, vide inter derivata a βλέφαρον, T. 1, 753. Sed quod ibi de frutice ejusd. nominis dicitur, potius de NEUTRO Χαριτοβλέφαρον dicendum fuit. Χαριτογλωσσέω, SIVE Χαριτογλωπτέω, Gratiam lingua aucupor, Habeo linguam gratiæ aucupatricem, qualis sc. est assentatorum lingua. Æsch. Pr. (294.) p. 22. μεῶς Ed. Γνώση δὲ τὰδ’ ὥς ἐτυμ’, οὐδὲ μάλιστα Χαριτογλωσσέειν ἐνι μοι. Sunt autem verba Oceani ad Prometheus, cujus vicem se dolere dixit, subiungitque illis verbis, si ille declarare velit qua in re auxiliari ei possit, fore ut nullum fideliozem amicum experiatur. Schol. exp. διὰ λόγου χαρίζεσθαι, item μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι σοι καὶ οὐκ ἔργως. Affert autem illum Æschyli locum Athen. (165.) tanquam verbo χαριτογλωσσέειν ibi eand. cum ἡδυλογεῖν signif. habente. Pro quo ἡδυλογεῖν perperam in VV. LL. legitur bis ἡδυλογεῖν. Ubi etiam reprehenditur immeritissimo Erasmus, quod χαριτογλωσσέειν interpretatus sit Ad gratiam loqui. Esto enim, χαριτα-

γλωσσεῖν de iis dici, qui ad voluntatem, vel potius ad voluptatem, loquuntur omnia, nihil ad veritatem, utendo verbis Ciceronianis: esto de iis dici, quibus est linguæ gratia ficta, ut dixit Ovid.: quibus sunt Pictæ tectoria linguæ, ut dixit Persius: ideone χαριτογλωσσεῖν non erit Ad gratiam loqui? Imo vero quinam magis ad gratiam loquuntur quam illi? Ego tamen significantius esse putavi Gratiam lingua aucupor. Sed in illo Æschyli loco χαριτογλωσσεῖν plane est Gratiam aucupari lingua, i. e. Profiteri quidem se condolere alicujus malis, et omne officium atque auxilium polliceri, sed verbis tenuis officiosum esse. Possunus igitur aulicis potissimum χαριτογλωσσεῖν tribuere, ut id sit, quod vulgo dicimus Donner de l'eau bénite de cour. Ceterum hoc verbum χαριτογλωσσεῖν in memoriam ista Hes. verba revocat, Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν: videri enim possit h. l. occasionem dedisse compositioni verbi Γλωσσοχαριτέω, pro quo potius dictum postea fuerit Χαριτογλωσσεύω. Habes autem utrumque supra quoque in Γλώσσα. [* "Χαριτοκόσμητος, Const. Manass. Chron. p. 102. Meurs.=54. * Χαριτοφύτευτος, 111=58. * Χαριτόφωνος, Monthly Review Jan. 1799. p. 100." Schæf. Mss. "Philoxenus Athenæi p. 569., cf. HSt. Thes. v. Καλλιπρόσωπος." Boiss. Mss. * Χαριώπης, Orph. H. 16, 5. * "Χαριώπις, Epigr. adesp. 721." Schæf. Mss.]

Ἀντίχαρις, ιτος, ἡ, Gratia quæ vicissim confertur in aliquem, quæ refertur s. rependitur, Gratia pro accepto beneficio. Est autem notandum hoc comp. subst., cum sequentia sint adjectiva. Itidemque e χαρίζομαι fit ἀντιχαρίζομαι, quod vide una cum ceteris illius comp. ["Boiss. Philostr. 622. Thom. M. 912. Jacobs. Anth. 7, 220. ad Mær. 81. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 1, 32.]

Ἀρτοχαρίτες, Placentarum genus quoddam. Hes. postquam Χάρις exposuit δωρεὰν et χαρὰ, addit, καὶ θίμα ἐκ τριῶν ποπᾶνων συγκείμενον· τινὲς δὲ πλακοῦντων εἶδη, καὶ ἀρτοχαρίτας καλεῖσθαι. Sed repono, οὗς καὶ ἀρτοχαρίτας καλεῖσθαι.

["* Ἀυτόχαρις, (Ipsa per se gratia,) Diog. L. 3. 26." Schleusn. Mss. "Leon. Alex. 3, 43." Boiss. Mss. "D. R. ad Longin. 259. Bergler. Alciph. (3, 43.) 369." Schæf. Mss. Greg. Nyss. Orat. 1. de Beat. T. 1. p. 764.]

Ἀχαρίς, ιτος, ὁ, ἡ, Gratia omnis expers, Nullam gratiam habens s. venustatem, Invenustus, Illepidus, Ingratus, Injucundus, Insuavis: ut ἄχαρις λόγος, ap. eum cui Demetrii Phalerei nomen datur, "Ὡστε καὶ ἄχαριν τὸν λόγον ἄμα καὶ ψυχρὸν γίνεσθαι. Apud Eund. (Eloc. 302.) est quidam λόγον χαρακτήρ ἄχαρις. Ex Herodiano (1, 11, 14.) Οὐκ ἄχαρις γυνῆσις. Affertur etiam ἄχαρις ἐς τὰ ἐρωτικά. Cum infin. ap. Plat. Ei δὲ ἄχαρις ἐντυχεῖν, οὔτε κακοῖσθαι εἴκειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης. At vero ἄχαρις χάρις eo modo dicitur quo ἄγαμος γάμος. Plut. (8, 307.) Ἀχαρίς γὰρ ἂν οὕτως ἢ χάρις, καὶ ἄτιμος ἢ κτήσις. Legimus Epigr. eis ἀναθήματα, itidem dictum a Leonide, τὰν ἄχαριν χάριτα, ubi inducitur Mars ita loquens, Οὐκ ἐμὴ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θιγκοῖσιν ἀνάψας Ἀρης ταῦτα τὰν ἄχαριν χάριτα; Quæ λάφυρα cur vocet ἄχαριν χάριτα, exp. sequentibus versibus, Ἀκλαστοὶ μὲν κῶνοι κ. τ. λ. Quam autem difficilis sit Latino sermoni interpr. talium locorum, qui hujusmodi παρωνομασίαν s. παρήχησιν habent, vel hujus Epigrammatis varii Interpretes ostendunt, qui ἀχαρίτως hanc ἄχαριν χάριν expresserunt. Ita enim Vido Baldus, Talia quis nostris affixit postibus arma? Ingratumque mihi composuit spoliū? Ita Jacobus Colinus, Non sunt belligeri spolia hæc radiantia Martis: Quis posuit templis dona odiosa meis? Ita Bellicarius, Non spolia hæc mea sunt: quis nostro in pariete fixit? Non hæc Threicio munera grata Deo. At Benedictus Theocrenus ἄχαριν χάριτα non ἀχαρίτως interpretatus fuisse Ingratam gratiam, nisi hanc ingratam gratiam Marti tribuisset, cum ἄχαρις χάρις tribuatur iis qui illi talia spolia dicant. Ita enim vertit, Non mea sunt spolia hæc: fixit quis talia Martis Arma tholo? ingrata est gratia habenda mihi. Perinde enim vertit ac si dictum esset ἔξω αὐτῷ vel εἰσομαι αὐτῷ ἄχαριν χάριτα.

A Sed maluit, (ut opinor,) ad exprimendam χάριν illam atque venustatem ἀχαρίτος χάριτος, hac in parte peccare. At ego ita potius reddidissem, a Græcis minime discedens, ingrata hoc gratia munus erit. Totius autem pentametri spatium occupando, posset et aliter reddi. Extat et hic pentameter, in quo ἄχαρις χάρις legitur, (producta prima in ἄχαρις, sicut in ἀθάνατος et quibusdam aliis,) Ἀ χάρις ἂ βραδύπους ἄχαρίς ἐστι χάρις, ubi itidem Gratia ingrata a me usurpatum fuit: ita vertendo, Ingrata officii quæ tardat gratia. Quæ autem addo, contra Si qua venit propere gratia, grata venit, pertinent ad hoc hemistichium l. 1 Epigr. Ὡκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι. Sed hæc aliis quoque modis a me interpretata habes in eo quem superioribus diebus edidi libro Epigrammatum Græcorum selectorum ex Anthologia, interpretatorum ad verbum, et Carmine. Ceterum illa vox Officii, qua ibi usus sum, aliam præterea illius ἀχαρίτος χάριτος interpr. suggerit, sc. ut reddamus Inofficiosum officium, aut etiam Minime beneficium beneficium. Huic autem sermoni diutius immoratus sum, ut ostenderem difficilem quidem, uti dixi, esse locorum hujusmodi interpretationem, sed de qua tamen, præterquam in paucis, desperandum non sit. Adde quod nec omnes παρωνομασίαι, si ita vocari debent, tantum negotii Interpretibus exhibent. Quod vel ea, quæ in proxime sequente Epigr. habetur, testari potest, κόσμον ἄκοσμον: horum enim verborum in promptu est interpretatio, Ornatum inornatum. Sic tamen ut magis ad verbum, sed prolixius, reddi possit, Ornatum ornatu carentem, ornatus expertem. At Ornatum inornatum, sonat proprie κόσμον ἀκόσμητον. Usus est autem Antipater verbis his κόσμον ἄκοσμον, loco illorum ἄχαριν χάριτα. Sed de his hactenus. Ut vero in explicandis nominis ἄχαρις signif. pergam, sciendum est poni interdum non simpliciter pro Injucundo, sed etiam pro Tristi, et Duro s. Acerbo. Arrian. Ὁ δὲ πίστιν ἔδωκε τοῖς κατοικοῦσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως: [cf. 2, 14, 2.] Hes. habet ἔτι αἰαμ Ἀχαρές, quod exp. λυπηρόν: fuerit autem tanquam a masc. ἀχαρής. Ἀχαρίς est etiam Ingratus, i. e. Immemor beneficii et gratiam non habens, si modo VV. LL. recte afferunt ex Herod. Ἀχαρίτι τοι οὐκ ὀνειδίζω, pro Non ingrato tibi hæc exprobro, [1, 41. Συμφορῇ πεπληγμένον ἀχαρίτι, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω.] Dicunt alioqui Græci passim ἀχαρίστος in hac signif. || Ἀχαρίς, ἡ, Quæ nondum per ætatem venereo obsequio apta est, q. d. Quæ nondum viro gratificari potest, Plut. (9, 11.) Καὶ τὴν οὕτω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἢ Σαπφῶ προσαγορεύουσα, φησὶν, "Ὅτι μικρὰ μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεται καχάρις, vel potius φαίνεαι, cum dicat προσαγορεύουσα. Qui locus et a Pindari Schol. affertur; sed in VV. Edd. perperam legitur λιθόχαρις pro ἄχαρις. ["Ad Lucian. 1, 698. Markl. Iph. p. 296. Musgr. Iph. T. 566. Tro. 836. Jacobs. Anim. 265. Anth. 7, 105. Porson. Phœn. 800. Eichst. Quæst. 58. ad Timæi Lex. 274. Thom. M. 135. ad Herod. 19. 98. Fœdus, Munck. ad Anton. Lib. 229. Verh., ad Herod. 594. 625. Larcher 5, 417. Toup. Opusc. 2, 67. Ἀχ. χάρις, Jacobs. Anth. 12, 104. Valck. Phœn. p. 583." Schæf. Mss. Aret. 78. Valck. Schol. in N. T. 2, 44. * Ἀχαριότης, Polyb. 18, 38. Ααβών γὰρ συνεργὸν τὴν ἀχαριότητα τὴν Χαριμόρτου καὶ τὴν μέθην, Etenim Charimorto, homine a gratiis omnibus destituto et ebrioso, Schw.]

Ἀχαρίτως, Absque ulla gratia, s. venustate, Invenuste, Illepide, pro qua signif. ex Hermog. Form. Orat. 2. p. 368. affertur. Est etiam Ingrate, Injucunde, Insuaviter. ["Argum. Aristoph. Ἀ., Ruhnck. ad Rutil. 88. Zeun. ad Xen. K. Π. 667." Schæf. Mss. Athen. 281.]

Invenitur autem et NOMEN Ἀχαρίτος, pro ἄχαρις, ut ἀχαρίτους ἐπιπλοκάς, Plut. Solone (20.) p. 163. meæ Ed. Quo tamen in loco legitur etiam ἀχαρίστους, sed minus recte, meo quidem iudicio. [Herod. 1, 207. 7, 156. "Schneid. ad Xen. Hier. 231. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 395. ad Lucian. 1, 689. ad Herod. 20. 98. 239. 417. 526. 577. Musgr.

Iph. T. 566." Schæf. Mss. Ἀχαριτώτατος, Demetr. de Eloc. 130. Schneid. ad 131.]

Ἐπίχαρις, opp. præcedenti εὐχαρις, Cui gratia inest, Venustus, Lepidus, Scitus. Item Gratus, Jucundus. Ἐπίχαρις, inquit Bud., Cujus est ap. homines magna gratia, Qui expetitur. Xen. de lepore, (K. 5, 33.) Οὕτω δὲ ἐπίχαρι τὸ θηρίον, Tantum homines oblectat ejus venatio. Alibi ἐπίχαρι vocat τὸ διὰ χάριτος ὄν, Quod gratiam conciliat, gratiose fit, gratum est omnibus. Idem scribit ἐπίχαρις Plutarcho esse Lepidus, Urbanus, quæ signif. convenire huic quoque Xenophontis loco potest, (K. Π. 1, 4, 4.) Ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. Hinc ADV. Ἐπιχαρίτως, Cum gratia, venustate, Venuste, Lepide. Exp. etiam Gratiose, quod minus mihi placet. Item, Ad gratiam, Xen. (Ἀπολ. 4.) Ἐ. εἰπόντας ἀπέλυσαν, Locutos ad gratiam absolverunt. Apud Aristoph. autem Ἀ. (867.) ἐπιχαρίτως, Schol. exp. * κεχαριτωμένως et κεχαρισμένως, subaudiendo, ἀπόλοιτο ἄν: in hoc versu, Νῆ τὸν Ἰόλαον ἐπιχαρίτως ἄν γ', ὡ ξενε. || Ἐπίχαρις quæ Atticis ἄβρα, Hes. ["Thom. M. 873. Schneid. ad Xen. Hier. (9, 4.) p. 256. Toup. ad Longin. 349. Wakef. S. Cr. 3, 129. Herodian. Philet. 441." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 916. "Ἐπίχαρις λέξις, Dictio venusta, læta, amœna, quæ sc. exprimit res jucundas, lætas, τὴν χάριν ἐν πράγμασι, vel ἰλαρὸν πρᾶγμα, Demetr. §. 133. Sic et ap. Longin. 34, 3. cum τῷ ἐπαφροδίτῳ componitur, et a γελοῖῳ, et ἀστεῖῳ, quod ad risum et jocum pertinet, distinguitur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Ἀνεπίχαρις, Schol. Lucian. Deor. Dial. 15, 2." Kall. Mss. Τὸ ἐπίχαρι, Morum suavitas, Xen. K. Ἀ. 2, 6, 7. opp. τὸ στυγρὸν καὶ ὀμόν. * "Ἐπιχαρίτος, Schol. Pind. O. 6, 127." Wakef. Mss. Compar. ἐπιχαριώτερος, Xen. K. Π. 8, 2, 2. Σ. 7, 5. et superl. ἐπιχαριώτατος, Οἶκον. 7, 37. "Wolf. ad Hesiod. 136. ad Charit. 680. Ἐπιχαρίτως, Brunn. Aristoph. 3, 96." Schæf. Mss. "Athen. 190. Isocr. 1, 462." Wakef. Mss.]

Εὐχαρις opp. itidem illi ἄχαρις, sed aliquid amplius videri potest significare quam ἐπίχαρις. Apud Plut. (9, 261.) ὁμίλια εὐχαρις, pro quo usurpari posse et ἐπίχαρις, apparet e Xen. loco quem protuli: in quo legitur ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. Ex eod. Scriptore affertur σχῆμα εὐχαρι pro Eleganti. Idem personæ etiam tribuit, ubi loquens de joculari mendacio, dicit, (K. Π. 2, 2, 5.) Ἀστεῖοι καὶ εὐχάριτες δικαίως ἂν ὀνομάζοντο, Urbani et lepidi. Gallice plane ad verbum, εὐχαρις, Qui a bonne grace. Dico autem, Plane ad verbum, quod etiam vis particulæ εὐ in eo loquendi genere exprimitur. Alioqui et alteri comp. ἐπίχαρις, nec non simplici χαρίεις eandem illam interpr. tribuere possumus. ["Toup. ad Longin. 349. Zeun. ad Xen. K. Π. 172. 181. Wakef. S. Cr. 3, 130." Schæf. Mss. "Diog. L. Bione p. 157. HSt. Καὶ με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ὄντα καὶ εὐχαριν." Seager. Mss. "M. Anton. 1, 16. Τὸ εὐόμιλον καὶ εὐχαρι." Gataker. Mss. * "Εὐχάριτος, Demetr. Phal. 102." Wakef. Mss. Appian. B. C. 2, p. 443. * Εὐχαριώτερος, Greg. in Hermog. 967. Reisk.]

["Περίχαρις, Admodum graciosus, Amphil. p. 39. περιχαρέστατος, 212. fors. vitiose." Kall. Mss.]

Χαρίεις, I. q. præcedentia comp. ἐπίχαρις et εὐχαρις. Est autem illius χαρίεις usus ap. Hom. quoque pro Venustus, Elegans, aut etiam Pulcer. Apud eum enim legitimus εἶματὰ λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα: item χαρίεντα νηόν, nec non χαρίεν κάρη, et χαρίεν μέτωπον. Aristoph. (Σφ. 1399.) χαρίεντα λόγον appellavit Lepidam et bellam fabellam, s. Scitam. Sic certe plerumque χαρίεν dicitur esse aliquid dictum. Plut. (6, 31.) Τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου, χαρίεν. VEL Χάριεν, ut hic alia exempla habent, assentientibus huic scripturæ et aliis plerisque Scriptorum locis, cum tamen Eust. tradat p. 1088. χαρίεν scribi paroxytone, esse est nomen: at vero χάριεν proparoxytone, esse Atticum, ponique adverbialiter pro χαρίεντως. In qua sententia sibi constat et p. 1276. Interdum vero illius participii loco, vel alius ejusmodi, aut etiam nominis eund. usum præstantis, ponitur duntaxat articulus τὸ, veluti si ita loquar, ἀλλὰ χαρίεν τὸ τοῦ ἱπποκόμου: aut

alio ordine, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἱπποκόμου, χαρίεν, interpretando sc. post ἱπποκόμου. Hic autem aptissimum locum habet Gallicum illud loquendi genus, cujus supra memini, Qui a bonne grace. Dicimus enim, Le propos d'un tel a bonne grace. Vel, Le propos d'un tel est de bonne grace. Sic quoque dixeris, Mais la réponse que fit un tel, fut de bonne grace. Quin etiam immutata orationis structura, dicere possis, Mais un tel eut bonne grace, quand il fit cette réponse. Sed hoc præterea sciendum est, χαρίεν sæpe per ironiam dici, qua etiam in re optime ei cum nostro illo loquendi genere convenit. Lucian. (3, 565.) Ἄλλον δὲ εἰπόντος, Τῶν φίλων ὁ κορυφαιώτατος, Χαρίεν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Neque enim dubium est quin Socrates ὁ ἀπὸ Μόφου verbis hisce irridere voluerit eum, qui dicebat Τῶν φίλων ὁ κορυφαιώτατος, superlativo sc. utens, cum positivo κορυφαῖος contentus esse deberet: ideoque dicit illum τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω, facere ut quid supra κορυφὴν sit, i. e. verticem: adeo ut illud κορυφαιώτατος magis etiam ineptum videri possit quam si quis Latine dicat Summissimus pro Summus, Ultimissimus pro Ultimius: licet supra T. 1, 387. e Plut. attulerim illud κορυφαιώτατος, scribente, Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιώτατος, quod sane ludens dixisse videri queat: [cf. Plut. Pomp. 20. 77.] Latine potest per ironiam dici itidem, Lepidum vero, Festivum vero, Festivum sane, Res bella sane. At Gallice plane expressa vi hujus vocabuli et origine, Vraiment voilà qui est de bonne grace, vel, Qui a bonne grace, vouloir etc. Sæpe vero χαρίεν γε, s. χάριέν γε, ut ap. Lucian. scriptum est, licet non approbante hanc scripturam Eustathio, uti paulo ante docui, convenit cum eo quod dicimus, Vous avez bonne grace, vel Vraiment vous avez bonne grace. Extat autem iste nominis χαρίεν usus ap. Xen. quoque.

Χαρίεις etiam dicitur esse aliquis, quemadmodum Gallice Plaisant, ut auotavi supra, cum agerem de voce χάρις significante Plaisir, sed ea signif. qua de Beneficio dicitur. Atque ut Un plaisant homme est χαρίεις ἄνθρωπος, sic Un maupaisant est ὁ ἄχαρις. Lat. autem Festivus homo dictus esse existimatur. Apud Aristot. χαρίεις est aliquis in dictis, Eth. 4, 8. Ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ τῶν πλείστων χαϊρόντων τῇ παιδιᾷ, καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαριέντες. Ubi χαριέντες, quod vitio caret, sunt quos vocamus Plaisants: βωμολόχοι autem, quod in vitio ponitur, est potius Plaisanteurs. Quidam e posterioribus Interpretibus reddidit, Humanitate politii homines; quidam vero, Elegantes et politii homines. Sed χαρίεις ita redditur, latius patere videri queat, et idem esse cum eo quem appellamus Un galant homme: sicut sc. τὰ χαριέντα vocamus Des galanteries: quæ ego non profero tanquam et ipsa cum Græcis, quod ad significationis originem attinet, conveniant; sed quia in exprimenda vi illorum magis mihi satisfaciunt quam Latina, quæ quidem nunc occurrunt: sc. Scitus s. Elegans homo. Isocr. ad Phil. Oī δ' ἐπὶ μὲν τοῦ βίου, σώφρονες καὶ χαριέντες, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας χρήσεις καὶ διαγωγὰς παντάπασιν ἀφνεῖς. Atque ut hic χαριέντες et ἀφνεῖς inter se opp., ita fortasse ap. Aristot. Eth. 1, 13. Καὶ τῶν ἱατρῶν δ' οἱ χαριέντες πολλὰ πραγματεύονται περὶ τὴν τοῦ σώματος γνῶσιν, possint χαριέντες videri esse οἱ εὐφνεῖς. Existimo certe χαριέντας dici Qui artem suam cum scita quadam dexteritate exercent. Ideoque non placet ea interpr. quæ reddit, Clari nobilisque medici. Tolerabilior autem quæ vertit, Politiores medici. Ceterum idem Philosophus generaliorem usum huic voci tribuens, τοὺς χαριέντας opp. τοῖς πολλοῖς, 1, 4. Τὴν γὰρ εὐδαιμονίαν καὶ οἱ πολλοὶ καὶ οἱ χαριέντες λέγουσι. Ubi unus e poster. Interpr. reddit χαριέντες Politiores; alter, Expolitiores. Sed videri possit aliquid amplius significare vox illa, cum Aristot. statim post opponat χαριέντας illos τοῖς σοφοῖς: scribens, Περὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, τίς ἐστίν, ἀμφισβητοῦσι, καὶ οὐχ ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς ἀποδιδόασιν. Videat igitur lector, (neque enim de mea ipsius interpretatione in tanta festinatione pronuntiare vel queo, vel volo,) num melius reddi possit

χαρίεντες in hujusmodi ll., Qui polito sunt judicio; aut certe, num quæri aliud quoddam substantivum debeat quod illi participio jungatur. Opponuntur certe τοῖς πολλοῖς οἱ χαρίεντες ab Eod. in aliis etiam hujus operis locis. Sic vero et in Polit. 2, 5. Οἱ μὲν γὰρ πολλοὶ (στασιάζουσι) διὰ τὸ περὶ τὰς κτήσεις ἀνίσσιν· οἱ δὲ χαρίεντες, περὶ τῶν τιμῶν, εἰς ἴσαι. Rursum vero in Eth. 1, 5. τοῖς πολλοῖς opp. τοὺς χαρίεντας καὶ πρακτικοὺς: quæ vox illi copulata ad intelligendam illius signif. adjumento nobis esse possit.

Hujus nominis χαρίεις casus VOCAT. Χαρίεν, VEL Χάριεν, ut e Gaza annotatur. Sed quod ad χάριεν attinet, magis exemplis confirmari necesse habet quam alter. Meminisse autem oportet et ejus usus, quem Eust. ei tribuit in illis quæ supra ex eo protuli: sc. ita scriptum proparoxytone, poni adverbialiter. Idem sane testatur etiam is, cujus extat libellus in VV. LL. inscriptus, Συναγωγή τῶν πρὸς διάφορον Σημασίαν Λέξεων, cum inscribi debeat, Συναγωγή τῶν πρὸς διάφορον Σημασίαν διαφόρως τονουμένων Λέξεων, in quo certe nonnulla bona sunt haud paucis permixta malis; vel, nonnulla vera multis permixta falsis. Sed et Suidæ testimonium illis addere possumus, scribentis, Χάριεν proparoxytone, pro χαρίεντως: at χαρίεν paroxytone, ἐπὶ τοῦ ἐπιχαροῦς καὶ χαρίεντος: hoc enim reponendum hic est pro χαρίεντως. Verum quid hic agas? dixerat idem in iis quæ proxime præcedunt, χάριεν esse Atticum, χαρίεν autem, κοινόν: nequaquam illud adverbium esse addens. Atque adeo in loco Aristoph. in quo χάριεν proparoxytone legit, nullo pacto adverbialiter positum dici possit. Est enim hic Πλ. (144.) Καὶ νῆ Δί', εἴ τι γ' ἐστὶ λαμπρὸν καὶ καλὸν ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ δὲ γίγνεται. Assentiuntur autem Suidæ hac in scriptura vulgatæ etiam Edd.: qui assensus illi præcedenti observationi, χάριεν proparoxytonum poni adverbialiter dicenti, manifeste repugnat. Etym. quoque Auctor tradit ex Herodiano, χάριεν scribi, acuendo tertiam a fine; sed non addens esse adverbium. Est certe aliud minime controversum ADV. Χαρίεντως, quo et Plato usus est, de Rep. 1. Χαρίεντως γὰρ τοῦτο ἐκεῖνος εἶπε, Lepide hoc dixit, s. Scite, Festive. Sic autem Herodianus sermoni hoc adverbium tribuit, 2, (10, 14.) Ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ χαρίεντως καὶ μετὰ παιδιὰς ἀποσκῶψαι ἐπιτήδειοι Σύροι. At de corpore ap. eund. Plat. Phæd. extat, (29.) Χαρίεντως ἔχων τὸ σῶμα, pro ᾧ χαρίεν ἐστὶ σῶμα, Cui venustum est corpus s. elegans, aut scitum. Cui loco plane similis est hic ap. Athen. Χαρίεντως, ᾧ νεανίσκῃ, τὸ σωματίον διάκεινται. [Gl. Eleganter. "Abresch. Lectt. Aristæn. 327." Schæf. Mss. "Schol. Il. H. 118. Clem. Alex. Hes. Suid." Wakef. Mss.]

COMP. Χαρίεστερος, Venustior, Lepidior, etc. Item Gratiior, Jucundior: sequendo signif. positivi. Aristot. Eth. 4, 7. Οἱ δ' εἰρωνες, ἐπὶ τὸ ἐλαττον λέγοντες, χαρίεστεροι μὲν τὰ ἡθὴ φαίνονται. Q. I. unus e poster. Interpret. sic vertit, In dissimulatores autem, cum sua ipsorum illi extenuant, lepidorum morum species apparet. Alter ita, Dissimulatores autem, qui sua omnia verbis elevent, moribus videntur illi quidem esse politioribus. Possit autem et ex iis quæ in Χαρίεις dicta sunt, de hujus χαρίεστεροι signif. ferri judicium. ADV. Χαρίεστέρως, VEL Χαρίεστερον. E quibus illud quidem prius affertur ex Aristot. pro Elegantius, Urbanus; at χαρίεστερον extat ap. Isocr. Or. adv. Soph. Ἀνθηρότερον καὶ χαρίεστερον φαίνεσθαι λέγοντας. SUPERL. Χαρίεστατος, Venustissimus, Lepidissimus, Gratiissimus, Jucundissimus. Od. K. (279.) νεηνίη ἀνδρὶ ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνίγη, τοῦ περ χαρίεστατη ἦβη. Hinc ADV. Χαρίεστατα, Venustissime, etc.

[“Xapteus, Wolf. Prolegom. 180. Steph. Dial. 40. Jacobs. Anth. 10, 23. ad Lucian. 2, 24. Boiss. Philostr. 312. 368. Heyn. Hom. 5, 552. 7, 270. 8, 330. Wassenb. ad Hom. 23. Wakef. S. Cr. 3, 130. Diod. S. 1, 357. Χαρίεις ὀφθῆναι, ad Lucian. 1, 20. 308. Χαρίεν, de accentu, Ammon. 117. ad Il. X. 403. Schneid. Anab. 186. Οἱ χαρίεντες opponuntur τοῖς πολλοῖς, ad Diod. S. 1, 470. 2, 322. Casaub. ad Athen. 4. Gail ad Traités de Lucien, 493. Τί τοι χαρίεστερον; Leon. Tar. 79. Οἱ χαρίεστεροι, Mar-

cell. de V. Thuc. p. 7. Οἱ χαρίεστατοι, Diod. S. 258. 323. ad Dionys. H. 4, 2316. H. Steph. de Dionys. Legat. p. 6. fol. Probatissimi, ad Charit. 215. cf. Plut. Mor. 1, 357. 872." Schæf. Mss. "Χαρίεις, de fluvio, Dionys. P. 370." Wakef. Mss. Schæf. ad Dionys. H. 185. * Ἐπιχαρίεις, superl. ἐπιχαριέστατοι, Schol. Aristoph. Θ. 1159. Schneidero susp.]

VERBUM Χαριεντίζομαι e nomine χαρίεις factum est; sed formando e neutro χαρίεν. Nam ut χαρίεις illis est qui a nobis vocatur Un homme plaisant, ita χαριεντίζεσθαι dicunt quod nos Plaisanter. Schol. Aristoph. Πλ. init. Ἄλλ' οὐ σε κρύψω τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαι σε καὶ κλεπτίστατον: annotat, τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐνούστατον· παίζων Κωμικῶς ἅμα καὶ χαριεντιζόμενος διὰ τὸ τῆς κωμωδίας * μειδιαστικόν. Χαριεντίζεσθαι, inquit Bud. Comm., est Jocari, et Facete cavillari, Lepida urbanitate uti. Quibus addere possis, Facetiis uti s. Salibus, Facete aliquid dicere s. Salse. Plato de Rep. 4. Καὶ εἰ ἐτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψεύμενος, ὥς οἱ γε στρόβιλοι ὅλοι ἐστᾶσι τε ἅμα καὶ κινεῖνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πῆξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. Idem alibi interpr. etiam, Cum gratia loquor et venustate ac lepore, Ludibunde scribo ad venustatem sermonis aucupandam, e Dionys. H. de Lysia, (14.) Οὐδὲ ὥς ἡδύναι καὶ πείσαι καὶ χαριεντίζεσθαι δύναται, οὕτω βιάσασθαι τε καὶ παραγαγκάσαι. Subjungit hæc Ejusdem, tanquam e Theophr. afferentis, Ταῦτα γὰρ εἰ μὲν Ἀνσίας τῷ ὄντι ἔγραψε, δικαίως ἂν ἐπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν οὐ χαρίεντι καιρῷ, quod dicit propter παρσιώσεις et παρομοιώσεις. In loco serio jocis et festivitate sermonis utens. Affertur et vox ACTIVA Χαριεντίζω, ex Aristoph. ab Etym. Χαριεντίζεις, καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχεύη: quæ verba Suidas quoque habet, et quoniam illis subjungit nomen Δαμάσκιος, annotatur in VV. LL. eorum auctorem esse Damascium, cum illud Δαμάσκιος non ad illa verba, sed ad sequentia pertineat. ["Toup. Opusc. 1, 258. ad Timæi Lex. 19. Aristoph. Fr. 233. Σπουδῇ χαριεντίζεται, Plato Apol. Socr. p. 149. Heind. 153." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ἐδ-χαριεντίζομαι, M. Anton. 1, 15. sed leg. aut cum Coraio εἰς χ., aut cum Gatakero οὐ χ.: vide etiam Lobeck. ad Phryn. 625. * Χαρίεντισμα, Heind. ad Plat. Theæt. 371." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. A. 380. "Eumath. 325." Boiss. Mss.] Hujus verbale NOMEN est Χαριεντισμός, Lepos et venustas sermonis. Dionys. H. in Isocr. Vita, Χαριεντισμός γὰρ ἅπας ἐν σπουδῇ καὶ καλῶς γινόμενος, ἄωρον πρᾶγμα καὶ πολεμιώτατον ἐλέω. Sed priorem illam verbi χαριεντίζομαι signif. sequendo, χαριεντισμός est Cavillatio faceta, Dictum salsum et facetum s. lepidum. Redditur etiam Urbanitas; sed hoc videndum an simpliciter pro Urbano dicto poni queat. E Rufiniano etiam affertur, Χαριεντισμός, s. Σκῶμμα, Figura est qua festiva dictio fit cum amœnitate mordax. [Plut. 6, 39. "Ad Xen. Mem. 2, 7, 10. Fischer. ad Anacr. p. 18." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Χαριεντιστέον, Clem. Alex. 167(=196.)" Kall. Mss.] Est præterea e Χαριεντίζομαι factum BICOMP. Ἀντιχαριεντίζομαι, Vicissim jocos, facete cavillor, et q. d. Recavillor. Dicitur ἀντιχαριεντίζομαι πρὸς σε, s. ἀντιχαριεντίζομαι σοι: quod in VV. LL. affertur e Bud. Ep. post. pro Contrariis in te jocis et salibus utor. Eadem nobis interpretantur etiam Vicissim nugar: quæ interpr. nugatoria mihi videtur. [* Ἐπιχαριεντίζομαι, Lucian. Couviv. 1042.] AT VERO Χαριεντότης Nomen est e χαρίεις fictum ap. Plut. [7, 735. * "Χαριεντής, Wassenb. ad Hom. 91." Schæf. Mss.]

Χαριτία, ἡ, Lepidum aliquod factum s. jocosum, aut jocularare. K. Π. 2, (2, 6.) p. 28. meæ Edit. Ἀθῆναι δὲ ὁ λοχαγὸς ὁ τὴν τοῦ λόχου χαριτίαν διηγῆσάμενος. Ubi tamen Bud. Facetiam, et Urbanum ridiculum, nec non Ridiculum commentum de manipulo, interpr.: Philelph. Facetam historiam de manipulo. At ego non video quomodo χαριτία de alio quam de facto τοῦ λόχου intelligi queat, cum Xen. non seripserit τὴν περὶ τοῦ λόχου χαριτίαν, sed τὴν τοῦ λόχου χαριτίαν: adeo ut χαριτία τινὸς videatur esse quod dicere-

mus La galanterie de quelqu'un, vel Un tour de bonne grace, expressa vi et origine vocis Græcæ. Nec tamen dubito quin *χαριτία* de dicto quoque usurpatum inveniri queat. Suida autem teste *χαριτία* est ἡ *χαρμονή*.

[* *Χαρίτιον*, Lapis Reinesii Classis vii. No. 29. p. 503. ubi vulgatur *χαρίτιν*.]

[* *Χαριτόεις*, Herodian. Epimer. 209." Boiss. Mss. Anacr. in Dindorfii Gramm. Gr. 1, 14.]

Χαρίζομαι, F. *ίσομαι*, Pr. *ισμαι*, Gratificor, Rem gratam alicui facio, Beneficium confero, Obsequium aliquod præsto. Ab Hes. dicitur *χαρίζεσθαι* esse τὸ δρᾶν τὰ κεχαρισμένα, a Suida, χάριν τίθεσθαι, ab Eust. τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιεῖν. Od. A. (61.) οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς Ἀργείων παρὰ νηυσὶ *χαρίζετο* ἱερὰ ῥέζων Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; Nonne tibi gratificabatur sacrificando? Possis etiam, mutatis structuram orationis, verbum in nomen vertere, interpretando, Nonne tibi grata sacra faciebat? Nonne tibi grata ejus sacrificia erant? Il. O. (449.) P. (291.) Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι *χαρίζομενος*: Od. Θ. (538.) Οὐ γάρ πως πάντεσσι *χαρίζομενος* τάδ' αἰδεῖ. Apud eund. Poëtam cum dat. personæ, itemque alio, qui velut instrumentalis est, Od. Ξ. (387.) Μῆτε τι μοι ψεύδεσσι *χαρίζο*, μήτε τι θέλγῃ, ubi annotat Eust. illud ψεύδεσσι *χαρίζο* dictum esse ἀκριβῶς. Variis enim modis *χαρίζεσθαι* nos posse, sc. δώροις, δεξιώσεσιν, ἀληθείαις, ψεύδεσι, aliisque multis. At vero in ejusd. Poëmatis lib. A. (140.) *χαρίζομένη* jungitur genitivo; ita enim ibi canit, Σίτον δ' αἰδοῖται ταμὴν παρέθηκε φέρουσα, Εἴδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα, *χαρίζομένη* παρεόντων, ubi miror Eust. *χαρίζομένη* exposuisse τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιῶσα: nam *χαρίζομαι* quidem id alibi significare constat, sed quomodo cum gen. illo talis expositio cohærebit? Accuratus certe brevium Scholl. Auctor, *χαρίζομένη* παρεόντων esse dicit, ἐκ τῶν παρεόντων ἐπιδιδούσα: sed ego post ἐπιδιδούσα adderem eis τὸ *χαρίζεσθαι*, vel tale quid, ut vis verbi melius exprimeretur. Is autem, cujus extat prima ad verbum interpr. Latina hujus Poematis, recte quidem vertit, Gratificando apposuit; sed in interpretando participio παρεόντων lapsus est. Ita enim totum locum reddidit, Proma sedula panem ac cibos plurimos præsentibus gratificando apposuit. Quasi nimirum esset scriptum *παρεοῦσι*, aut certe loco ejus dativi gen. ille poneretur, et de personis, non de rebus diceretur. Nisi forte illum non Præsentibus, sed De præsentibus scripsisse putandum sit. Dicitur certe et Gratificari de aliqua re, ut ap. Cic. legimus, Deque eo quod ipsis superat, aliis gratificari volunt. Venio ad verbi *χαρίζεσθαι* exempla e soluta oratione petita: Isocr. Ægin. Ἐχω δὲ καὶ τοιαῦτ' εἰπεῖν ἐξ ὧν ἐκείνῳ *χαρίζομενος*, αὐτὸς ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς περιέπεσον. Xen. K. Π. 4, (1, 9.) Ἠλθομεν, σοὶ *χαρίζομενοι*, μακρὰν ὁδὸν, ubi videtur σοὶ *χαρίζομενοι* resolvi commodè posse in σὴν χάριν, et reddi In gratiam tuam Idem K. Π. 7. Τί ἂν σοι ποιήσας *χαρίσαιτο*; Apud Plut. ambo quoque ista verba simul posita vides, sed in alia orationis forma, Ποίει δὲ ὡς λέγω, *χαρίζομενος* ἡμῖν. Apud Eund. *χαρίζεσθαι* ad dicta, non ad facta, refertur, de Discern. Adul. ab Amico, Ὀλίγοι μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν εἰσὶν οἱ παρρησιάζοντες μᾶλλον ἢ *χαρίζεσθαι* τοῖς φίλοις τολμῶντες. Ut autem hic *χαρίζεσθαι* et παρρησιάζεσθαι velut opposita sunt, sic ap. Dem. *Χαρίζεσθαι* et τὰ βέλτιστα λέγειν, Philipp. 3. *Χαρίζεσθαι* μᾶλλον ἢ τὰ βέλτιστα λέγειν προαιρουμένους. Redditur *χαρίζομαι* et quibusdam aliis verbis s. loquendi generibus præter illa quæ supra attuli, sc. Gratiam ab aliquo ineo, s. apud aliquem, Gratiam concilio, Demereor. Verum si quis *χαρίζεται* aliquid τῷ ἀχαριστοῦντι, quomodo illa de eo dici possunt? *Χαρίζεσθαι*, inquit Bud., Obsequi, Beneficium gratiamque conferre, Dem. Ὁ τι τούτων μὲν οὐδεὶς εἴσεται τὸν ἑαυτῷ κεχαρισμένον, Quia nemo istorum scire poterit quis sibi beneficium gratiamque contulerit, eum absolvendo. Calculi enim iudicium occulte ferebantur. *Χαρίζεσθαι* τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, Animo suo indulgere. Antipho (693.) Ἡ τε ἀπειρία τῆς μέθης ἐπαίρει τῷ θυμῷ *χαρίζεσθαι*. Et *χαρίζεσθαι* ἔρωτι, Indulgere amor. Plut. de Cæsare et Pompeio, Ἦν δὲ τι καὶ τροπαίων καὶ θριάμβων ἔρωτι βουλομένους *χαρίζεσθαι*, καὶ διψῶντας.

A His autem, quæ a Bud. afferuntur, addi possunt, τῇ ἡδονῇ *χαρίζεσθαι*, et τῇ γαστρὶ *χαρίζεσθαι*: verbo *χαρίζεσθαι* significante itidem Indulgere. Addi et quod his generalius est, *χαρίζεσθαι* ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς πάθεσι: ex Aristot. Eth. 9. Οἱ δὲ περὶ ταῦτα πλεονέκται *χαρίζονται* ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὅλως τοῖς πάθεσι, καὶ τῷ ἀλόγῳ τῆς ψυχῆς. Invenitur autem et ἑαυτῷ *χαρίζεσθαι* redditum Animo suo obsequi. Invenitur *χαρίζομαι* et cum accus. χάριτας, veluti ap. Dem. (306.) Εἴτα κενὰς *χαρίζῃ* χάριτας τουτοιῖν, ἐμὲ συκοφαντῶν, ubi quidam interpr. Gratiam inanem ac frivolum inis. Isocr. autem ad Dem. (4. p. 7. Cor.) dixit Τὰς χάριτας ἀχαρίστως *χαρίζομενοι*.

Χαρίζομαι, Dono, Largior, Moschus in Idyllio quod Ἔρως Δραπέτας inscribitur, i. e. Amor fugitivus (fin.) Ἦν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, *χαρίζομαι* ὅσα μοι ὅπλα. Esse autem *χαρίζομαι* i. q. δωροῦμαι, vel proxime sequens versus aperte ostendit, iu quo legitur, Μῆτι θίγῃς, πλάνη δῶρα. Sed permutatus est verborum ordo, ut de hoc lectorem obiter admo-
B neam; dicendum enim fuisset alioqui, *Χαρίζομαι* ὅσα μοι ὅπλα, λάβε ταῦτα. Ad hanc certe signif. pertinet partic. *χαρίζομένη*, quod paulo ante ex Hom. protuli. Invenitur porro et in soluta oratione *χαρίζομαι* pro Dono, Largior, Dilargior. Herodian. 3, (10, 12.) Τῶν ἀναιρουμένων *χαρίζομενος* τὰς οὐσίας: 1, (17, 3.) Τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας *χαρίσασθαι* ἐβούλετο, μερίσαι τε εἰς τοὺς στρατιώτας. Plut. autem cum accus. διήγησιν usus est verbo *χαρίζεσθαι*, de Def. Orac. Οὐχ ὥρῳ *χαρίζεσθαι*, (sed pro ὥρῳ rependendum puto οὐκ ὀκνῶ,) βαρβαρόν διήγησιν ἀνδρὸς, Vobis narrationem illam muneris loco referre. Veruntamen cum hoc etiam accusativo aliisque hujusmodi locum habere queat fortassis et verbum Gratificari.

Χαρίζομαι, Condone. Qua in signif. usus est Paulus 2 Ep. ad Cor. 2, (10.) Ὡς δὲ τι *χαρίζεσθε*, καὶ ἐγὼ καὶ γὰρ ἐγὼ εἶ τι κεχαρίσμαι, ᾧ κεχαρίσμαι, δι' ὑμᾶς: cum dixisset paulo ante, Ὡστε τούτων ἡμῶν *χαρίσασθαι*. Usus est et in Ep. ad
C Ephes. 4. fin. Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους *χρηστοί*, εὐσπλαγχοί, *χαρίζομενοι* ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἔχαρίσατο ὑμῖν. Ubi subaudiendus relinquitur accus., quem expressit noviss. Interpres, Condonantes vobis mutuo offensas. At vet. Interpres vertit Donantes: Erasmus, Largientes. Affertur et *χαρίζεσθαι* τὸ ὄφλημα.

Χαρίζεσθαι dicitur etiam mulier, quæ viro turpe obsequium præstat, sui copiam ei faciens, sicut sc. χάριν de illo obsequio usurpari docui: *χαρίσασθαι*, inquit Hes., παρασχεῖν λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες *χαρίζεσθαι* αἱ πρὸς συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδούσαι. Ad hanc signif. respiciens Aristoph. dixit Ἰππ. (516.) Κωμωδισκάλειαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἀπάντων. Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις *χαρίσασθαι*. Sic ap. Philostr. Epist. usurpatur aliquoties, ususque ita fuerat ante illum Xen. de meretrice, non ita tamen ad συνουσίαν restringens. Licet autem verbum Obsequi ad hunc usum convertere, exemplo Sallustii in Cic., (aut ejus, quicumque est illius Orationis Auctor,) Filia matris pellex, tibi jucundior atque obsequentior quam parenti par est. Alioqui et verbo illo Indulgere, quod hujus *χαρίζεσθαι*, interpretationi paulo ante adhibuimus, licet quoque uti possumus. Dicitur enim mulier se alicui indulgere ea signif. Forsan autem et dedere se, s. dare dici queat.

Præter. PARTIC. *Κεχαρισμένος*, (sicut et AOR. *Χαρισάμενος* in activa signif.) frequentissime, pro Gratificatus, Qui rem gratam alicui fecit, beneficium aliquod contulit, etc. sequendo interpr. verbo *χαρίζομαι* datas. Sed affertur *κεχαρισμένοι* e Xen. Ἀπ. 1, (2, 10.) passiva etiam signif., uimirum pro Affecti beneficio, cui interpretationi non temere credendum est, Οἱ δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν. [“In h. Xen. I. active explicem: sic explicat et Schm.” Schæf. Mss.] Habet alioqui *κεχαρισμένος*, passive positum, alium potius usum, fitque e participio nomen, quod ad signif. attinet, eod. modo quo Latine Acceptus, cum pro Gratus ponitur. Quod si quis expressius reddi velit, existimo posse verti, In gra-

tiam receptus. Vertere etiam possumus participio itidem passivo, Placitus. Manavit autem hic usus jam inde ab Hom., ap. quem aliquoties occurrit, ἐμψ̄ κεχαρισμένε θυμῷ. Sic et in soluta oratione. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 3.) Τοῖς θεοῖς κεχαρισμένα. [*Κεχαρισμενώτερος, Ælian. H. A. 12, 7. *Κεχαρισμενώτατος, Alciph. 3, 65. "Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9." Schæf. Mss.] Hinc ADV. Κεχαρισμένως, Grate, Accepte, Jucunde, Ita ut placeat. Vel, Ad gratiam, Ad voluptatem: Κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχειν, Isocr. ad Nic. Ita imperare illis ut sis gratus et acceptus, s. ut illis placeas. Idem dixit etiam κεχαρισμένως εἰπεῖν, quod alicubi admittere talem interpretationem videtur, alicubi vero esse potius, Loqui ad gratiam. Sic Plut. (6, 19.) Ὅρῳ δ' ἔγωγε τοῖς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρεστῶς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν. Apud Diod. S. autem, Παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμίαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως, Ex animi sui sententia. ["Marin. V. Procli 13." Boiss. Mss. Κεχαρισμενώτατα, Gratissime, Xen. Ἰππαρχ. 1, 1. Θεοῖς κεχαρισμενώτατα—σαντῶ καὶ φίλοις προσφιλέστατα ἄρεϊας.]

["Χαρίζομαι, Thom. M. 912. Musgr. Herc. F. 890. Jacobs. Anim. 230. Anth. 6, 99. 9, 431. Vil-lois. ad Long. 202. Heyn. Hom. 5, 192. Xen. Mem. 1, 1, 18. K. Π. p. 57. Pierson. Præf. ad Mær. 27. Timæi Lex. 274. et n., Ammon. 63. Lennep. ad Phal. 65. ad Charit. 267. Dono, 279. Vil-lois. ad Long. 65. 67.: τινί τι, Achill. Tat. 33. De coitu, ad Charit. 570. Vil-lois. ad Long. 182. Jacobs. Anth. 11, 318. Kuster. Aristoph. 109. Heind. ad Plat. Phædr. 189. Eichst. Quæst. p. 58. ad Anton. Lib. 282. Verh., Meurs. ad Apoll. Dysc. 54. Teuch., Eldik. Suspici. 19. Timæi Lex. 274. et n., ad Charit. 279. T. H. ad Lucian. Dial. p. 104. De quant., Jacobs. Anth. 9, 197. De fut., Brunck. Aristoph. 1, 135. Χαρίζομαι, χαριόμαι, ad Mær. 106. *Χαρίζομαι, Valck. ad Röv. p. 61. X. γλώσση, ad Phœn. p. 128. Jacobs. Anth. 11, 328. Χαρίζομαι, χαρίζοιο ἄν, Boiss. Philostr. 310. Ἰνα σοι χαρίζομαι, Heind. ad Plat. Gorg. 239. Χαριζέμενοι, Lucian. 3, 473. Κεχαρισμένος, Boiss. Philostr. 609. ad Herod. 44." Schæf. Mss. "Χαρίζομαι τινί τινας, Theocr. 25, 188.: τινὰ τινας, Schol. ad 7, 53." Wakef. Mss. "Xen. Mem. 3, 11, 10. Ἐμβλέπουσα χαρίζοιο ἄν, καὶ ὅ τι ἄν λέγουσα εὐφραίνοις: 4, 3, 16. Τοῖς θεοῖς χαρίζεσθαι, i. q. ἱεροῖς τοῖς θεοῖς ἀρέσκεσθαι. II. E. 243. Z. 49. N. 633. Y. 298. Od. B. 54. Z. 23. O. 538. N. 15. P. 452. Eur. Or. 1528. Aristoph. Ἐκκλ. 629." Schn. Lex. "Theogn. 995. Παντοῖων ἀγαθῶν γαστρί χαρίζομενοι." Seager. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 132. χαρίζεσθαι et χωρίζεσθαι conf., Greg. Cor. 183. 749. * "Εὐχαρίζεσθαι. Nusquam id legere meminit Bentl.; v. Olear. ad Philostr. p. 11. In Charitone p. 179. legitur εὐχάριστον: v. D'Orv. p. 616. Liban. p. 70. Ὡς περ ἂν εἴ τις χειμῶνι χρῆσάμενος, ἐκ τῶν σκευῶν ὑπὲρ σωτηρίας ἐκβαλὼν τινα, εἰς χαριστήριον ταῦτα τῷ Ποσειδῶνι λογιζοιτο. Ita Reiskius e Codd. Wolf. et Par. eis εὐχαριστήριον. Mor." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. "Εὐχαρίζομαι, Donor, Clem. Alex. 526." Kall. Mss. * Εὐχάρισμα, Gl. Corollarium.]

Χάρισμα, τὸ, Quod aliquis gratificatus est, gratificando donavit, aliquis largitus est, Donum. Usi sunt hoc vocabulo non raro Christiani Theologi post Paulum: ap. quem ad Rom. 5. vetus Interpr. reddit Donum, at is, qui novissime est interpretatus, vertit Id quod Deus gratificatur. Gregorio Naz. Baptisma est χάρισμα, dicenti ita vocari ὡς καὶ ὀφείλουσι διδόμενον. Idem χάρισμα προφητικὸν appellat Donum prophetiæ, ut tradit Bud., a quo affertur etiam Chrys. pro Gratia gratis data. Ex alio autem ejus loco hæc de caritate verba affert, Τοῦτο γὰρ τῶν χαρισμάτων ἀνωτέρω κεῖται. Quin etiam pro Stipendio et mercede accipi tradit ap. Suid. in Ὁλώωνιον. [Gl. Donativum, Donum, Munus. Schleusn. Lex. N. T. Valck. Schol. in N. T. 2, 290.]

Χάρισιον, vide in substantivo Χαριστήριον, quod habes post proxime sequens adjectivum Χαριστήριος.

PARS XXX.

A Χαριστήριος, ὁ, ἡ, adj., ut χαριστήριος λόγος, Oratio qua gratiæ aguntur. Apud Julian. de morte Gregorii loquentem, χαριστήριος λόγος, Oratio qua gratiæ Deo aguntur. Sic χαριστήριοι ὕμνοι dicuntur a Synesio, Χαριστηρίους ὕμνους τῷ θεῷ ἀποθύσαντες, ὥς περ εἰώθαμεν, Qui gratiarum actionem continebant, beneficia dei commemorabant, simulque de iis gratias agebant. Quidam vero χαριστηρίους ὁμολογίας et χαριστηρίους εὐχὰς ap. Philon. interpr. Votivam gratulationem: quæ interpr. non video qua ratione nitatur. ["Ad Phalar. 314. ad Dionys. H. 4, 2030. 2135. ad Charit. 662." Schæf. Mss. Marm. Oxon. p. 94. τὸν χ. νεών. "Cyrill. Alex. 14. Athan. 1, 602." Kall. Mss.] At Χαριστήριον substantivum, Munus quod datur ab eo qui simul gratias agit. [LXX. 2 Macc. 12, 45. Jambl. V. P. 138.] At idem ille, qui χαριστηρίους ὁμολογίας et εὐχὰς vertit Votivam gratulationem, χαριστήριον interpr. Munus gratulatorium: de qua interpr. idem dico, quod et de altera. Multo frequentior est num. PLUR. Χαριστήρια, quo usus est et Xen. K. Π. 4. non procul ab initio, ubi postquam dixit, Νίκης τε γὰρ τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας· τούτων μὲν οὖν χρεὶ χαριστήρια ὦν ἂν ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν. Ubi redditur Gratiarum dona. Sic ap. Arrian. χαριστήρια sunt pro duobus illis, sc. pro victoria et pro salute, 6, (28, 4.) sed alio verbo, sc. θύσαι, ibi jungitur. Scribit enim, Θύσαι ἐν Καρμανίᾳ Ἀλέξανδρον χαριστήρια τῆς κατ' Ἰνδῶν νίκης· καὶ ὑπὲρ τῆς στρατιάς, ὅτι ἀπεσώθη ἐκ Γεδρωσίων. Quidam χαριστήρια θύειν interpr. Pro beneficiis acceptis sacrificare, Per sacrificium gratias agere. Itidem νίκης χαριστήρια ap. Plut. cum verbo ἐορτάζειν. Apud Herodian. autem χαριστήρια cum verbo ὁμολογεῖν Polit. vertit simpliciter Gratiarum agere. Sic, Χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι, affertur pro Reddere gratias patriæ nomine educationis. ["Ad Phalar. 304. 314. T. H. ad Plutum p. 475. Valck. Phœn. p. 18. Diatr. 157. ad Herod. 332. Callim. 184. Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss.] Dici vero ET Χαρίσιον pro Χαριστήριον, testatur Suidas, quem vide. Idem affert ETIAM Χαρίσιοι ex Aristoph. pro Quodam placentarum genere. Hes. autem non χαρίσιοι, sed illud χαρίσιον exp. πλακοῦντων εἶδος, addens, οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων: quo pertinet exp., quam supra voci ἀρτοχάριτες, ex Eod. tribui. Vide et Athen. 15. dicentem χαρίσια esse πεμμάτια: ["Aristoph. in Δαιδαλεῦσιν ap. Athen. 646. ἐγὼ δέ σοι Πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἐσπέραν χαρίσιον." Seager. Mss. Vide Eund. 668. Schol. Pind. Ὅ. 8, 19. Callim. Fr. 193. et nott., Aristot. Mirab. 174. βοράνη. "Τὰ χαρίσια, οἱ χᾶ, Toup. Opusc. 1, 560." Schæf. Mss. "Χαρίσια, τὰ, Gratiæ, Suid. v. Ἀσκληπιόδοτος, X. ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι." Schleusn. Mss. AT VERO Χαρίστια, Solemne festum, quo convivia agitabant una propinqui, et dona ultro citroque mittebant. Ita VV. LL., sed absque Auctoris nomine.

["Χαριστὸς, Dandus, Donandus, Philo J. 2, 326. Pf. ubi loco χαριστοὶ nonnulli conjiciunt *χαριστέα leg. esse, aut secundum Jo. Monach. *χαριστήριον." Schleusn. Mss. "D'Orv. ad Charit. 397. Illud χαριστὸν est nihili. Leg. χρηστὸν. Wernsdorf. ad Himer. 508. leg. χαριστήριον." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. "Χαριστέον, ad Timæi Lex. 274." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 443." Kall. Mss. Plato Phædro 227.]

Ἀχάριστος, ὁ, ἡ, Qui gratiam referre non solet s. non curat, Beneficii accepti immemor, Ingratus. Xen. (K. Π. 1, 2, 7.) Τοὺς γὰρ εὐ παθόντας, ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδώσιν, ἀχαρίστους καλοῦσι. Herodian. 6, (9, 1.) Τοῦ τε Μαξιμίνου, ὡς ἀπίστον καὶ ἀχαρίστου, κατηγορεῖ. Dicitur autem ἀχαρίστον εἶναι πρὸς τινα, ut ap. eund. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 14.) Πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχαρίστον εἶναι. Idem (K. Π. 8, 3, 19.) usus est et compar. ἀχαριστότερα, ei copulans ἀγνωμονέστερα. E Plut. Galba affertur etiam ἀχάριστα cum partic. πεπονθῶς, diciturque ἀχάριστα πεπονθῶς esse Qui ingrati animi vitio laborat, et qui meritis indigna refert. [Æschin. Dial. Socr. 3, 10. Herod. 8, 92.] UNDE Ἀχαρίστως, In-

grate, Animo ingrato, et immemore beneficii. [Xen. K. 'A. 7, 7, 13. Hesych. 'Αχάριστα ἀχαρίστως, ἢ * ἀνευχαρίστως.] ITEM 'Αχαριστία, quæ vulgo Ingratitudo, sed non Latine. Quidam interpr. Ingrati animi vitium. Bud. Ingrata memoria, et Memoria non grata. Sed malim Animus ingratus s. beneficii immemor. Extat autem ἀχαριστία ap. Xen. Dem. Polyb. et alios. NEC NON 'Αχαριστέω, Ingratus sum, Ingratum me præsto s. exhibeo, Gratiam non refero, Xen. ('Απ. 2, 2, 2.) 'Αχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους ἀδικόν ἐστι. Interdum vero opp. τῷ χαρίζεσθαι, significans Non obsequi, Bud. 1071. Nota autem hunc usum verbi ἀχαριστῶ, secundum quem et nomen ἀχάριστος verbalis significationem obtinebit magis quam in eo usu quem habere dictum est. Invenitur et PASS. 'Αχαριστούμαι, Gratia debita fraudor ab aliquo ingrato, et beneficii immemore, Animus beneficii memor mihi negatur, ut idem ille vertit ibid. 'Αρετῆς ἀχαριστομένης θεὸς μὴ παραμελεῖ, e Plut. Cam. E Phal. autem affertur ἀχαριστηθεῖς et pro Affectus contumelia.

'Αχάριστος habet et alteram nominis Ingratus signif., sc. pro Injucundus, veluti cum Lucian. ἀχάριστος et ὁ μὴ κεχαρισμένος pro uno eodemque ponit. Idem usus est pro Molestus, et Minime gratus; Bud. afferens (1, 689.) 'Ὡς δὲ καὶ ἀχάριστός εἰμι καὶ ἡκιστα συμποτικός. Usus est autem ante alios Hom. nomine ἀχάριστος hac in signif. Od. Θ. (236.) Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις, ubi Eust. lapsus memoria esse videtur, cum annotavit ἀχαρίστον ap. Homeri posteros non poni ἐπὶ τοῦ μὴ χαρίεντος, sed ἀχαρίστον appellari eum duntaxat οὐ ἀπορρέει μνήστis εὐ πεπονθότος. Nisi forte omnes ll., in quibus ἀχάριστος illius posteri habent, præsertimque solutæ orationis Scriptores, in altera illa signif. usurpatum, mendii suspectos habere debemus, ut supra in quodam Plut. loco pro ἀχαρίστους alia exempl. ἀχαρίτους habere docui. Sed illud nequaquam assentiri possim, licet illi Plut. loco ἀχαρίτους multo convenientius esse videatur. Ex illo autem ἀχαρίστον ait esse vocem gradus COMP. 'Αχαρίστερον, quo utitur idem Poëta, Il. Υ. fin. Δόρπον δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, ubi exp. ἀηδέστερον, ejusque τύπον esse ait, qualem τοῦ λαλίστερον et τοῦ κλεπτίστερον. Sic ADV. 'Αχαρίστως interdum ponitur itidem pro Ingrate, Injucunde, Molestè, pro qua signif. affertur e Xen. K. Π. 7, (4, 7.) ubi tamen ego reddiderim potius Gravate, Non libenter, Τοὺς δὲ ἑώρα ἂ. ἐπομένους.

["Thom. M. 804. Jacobs. Anth. 6, 119. Coray Theophr. 313. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 395. Fischer. Ind. Palæph., Herodian. Philet. 441. et n., ad Herod. 20. 46. 98. 526. 577. Zeun. ad Xen. K. Π. 172. ad Callim. 1. p. 250. Valck. 240. Alciph. 426. Conf. c. ἀχρηστος, Schneid. Anab. 90. χάρις ἀχάριστος, Valck. Phœn. p. 583. 'A. πρὸς δωρεάν, Achill. Tat. p. 35. 'Αχαρίστως, Wolf. Proleg. 225. Act. Traj. 1, 219. Zeun. ad Xen. K. Π. 667. 'Αχαριστέω, Timæi Lex. 56. et n., ad Herodian. Philet. 441. Lennep. ad Phal. 13. 89. ad Phryn. Ecl. p. 8. 'A. τινὶ τινος, Dionys. H. 3, 1455. In passivo, Plut. 6, 143. Hutt. 'Αχαριστία, Herodian. Philet. 1. c., Lennep. ad Phal. 13." Schæf. Mss. 'Αχάριστος, Lex. Xen. 'Αχαριστέω, Plut. Phocione 36. Cat. Min. 12. Bekk. Anecd. 1, 473. "Non obsequor, oppositum τῷ χαρίζεσθαι, Plato Symp. 181, 24. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. "Apud Suid. v. Χαρίζεσθαι, ira appellatur ἀχάριστον νόσημα, Morbus ingratum reddens." Schleusn. Mss. 'A. κολλούριον, Alex. Trall. 2. p. 46. ἂ. ἀντίδοτος, 12. p. 238. * "Αχαριστοσύνη, i. q. ἀχαριστία, Epigr." Scapulæ Lex.]

"Δυσχάριστος, Parum gratus, Hes. ἀχάριστος. "Apud Plut. (Discr. Am. 28.) Ὡς δυσχάριστε τῶν πνικτῶν φιλημάτων." [Æsch. Athenæi 13. p. 181. Schw. "Porson. Med. p. 60." Schæf. Mss.]

Εὐχαρίστος, oppositum præcedenti ἀχάριστος, Gratus, i. e. Beneficii memor. Non solum de persona, sed et de re, ut εὐχάριστος διάθεσις, ap. Philon. ["Ad Charit. 680. ad Diod. S. 2, 279. Herodian. Philet. 441. et n., Toup. Opusc. 1, 570. Zeun. ad

A Xen. K. Π. 172. 181. (2, 2, 1. 8, 3, 49.) ad Phryn. Ecl. p. 8." Schæf. Mss. Lex. Xen.] Εὐχαρίστως, Animo beneficii memore, [Eur. Heracl. 379. Herod. 1, 33. Εὐχ. τὸν βλον τελευτᾶν.] Εὐχαριστία, Grata beneficii recordatio s. beneficiorum, Grati animi significatio. Philo V. M. 1. Τοὺς μὲν εὐνοίαις, τῷ φιλεῖν ἐκθύμως, τοὺς δ' εὐχαρισταῖς ἀνθ' ὧν εὐ ἐπαθεν, ἡμεῖς βετο. Redditur etiam Gratiarum actio. Christiani autem Theologi εὐχαριστίαν vocarunt Mysterium cœnæ Dominicæ, quod una e præcipuis ejus partibus sit gratiarum actio, cum qua necessario conjuncta est Dei beneficiorum commemoratio et celebratio. Unde factum est ut ap. Evangelistas εὐχαριστεῖν et εὐλογεῖν, et ap. quosdam Theologos postea εὐχαριστία et εὐλογία pro eod. usurpentur: e loco illo Pauli, in quo sacrum poculum appellat poculum εὐλογίας. Videntur autem hæc omnia expresso Christi mandato niti, quo dicimur in illo mysterio mortem Domini καταγγέλλειν, i. e. cum solemnigratiarum actione promulgare et celebrare. ["Ad

B Phalar. 13. 296. 306. Valck. Callim. 93. ad Charit. 406." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. "Εὐχαριστία, δέησις, προσευχή, ἔντευξις, cf. Lomeierii Dies Gen. Diss. 9." Boiss. Mss. "Ad Charit. 406." Schæf. Mss. * "Εὐχαριστικός, adv. * "Εὐχαριστικῶς, Grato animo, Philo J. 1, 166. 2, 390. Pf." Schleusn. Mss.] Εὐχαριστέω, Gratum me præbeo, Beneficii immemorem me non esse ostendo, Gratias ago. Extat tam activum εὐχαριστῶ quam εὐχαριστούμαι, ap. Paul. Quod εὐχαριστούμαι Bud. e Dionys. Areop. affert pro Gratiæ mihi aguntur. Φιλόδωρος δὲ καὶ εὐχάριστος, inquit J. Poll., ἐπὶ γὰρ τούτῳ τάττεται τὸ ὄνομα. Quibus subjungit, Καὶ εὐχαριστεῖν, ἐπὶ τῷ δίδοναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέειν. ["Ad Phalar. 314. Thom. M. 913. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. 8. Ed. vet. 1. p. 188. ad Diod. S. 1, 664. 699. 2, 430. ad Lucian. 1, 650. 3, 618. Munck. ad Anton. Lib. 194. Verh., Herodian. Philet. 441. et n. Alberti Peric. Cr. Præf. (p. xxiii.) Lennep. ad Phal. p. 12. Phryn. Ecl. p. 8 (= 18. Lob.)" Schæf. Mss. Εὐχ. τινὲ, sequ. gen., Greg. Cor. 685. "Schol. Lucian. Catapl. 28." Boiss. Mss. * "Εὐχαριστητέον, Orig. c. Cels. 411." Kall. Mss. "Ad Phryn. Ecl. p. 8." Schæf. Mss.] Εὐχαριστήριον, τὸ, Gratiarum actio. Quæ signif. illi datur in h. Greg. Naz. loco, Τοῦτό σοι γενέσθω ὧν τετύχηκας εὐχαριστήριον τε καὶ φυλακτήριον. Item εὐχαριστήριον pro ea, quæ ab aliis dicta fuit Eucharistia, e Can. 13. Conc. Niceni. ["Ad Phalar. 314. T. H. ad Plutum p. 475. 478. Diod. S. 2, 621." Schæf. Mss. Vide Εὐχαρίζομαι.] Invenitur ETIAM Εὐχαριστήριος adjective, veluti cum dicitur εὐχαριστήριος ὕμνος, qui idem est cum χαριστήριος, de quo dictum fuit supra. ["Ad Phalar. 314. Dionys. H. 4, 2030." Schæf. Mss. * Εὐχαριστηρίως, Socr. H. E. 7. p. 372. "Lex. Ms. Hafn. Χαριστήρια εὐχαὶ ἐπινίκιοι εὐχ. ἔχουσαι." Osann. Auct. Lexx. Gr. * Εὐχαριστητικός, adv. * "Εὐχαριστητικῶς, Philo J. 1, 273." Wakef. Mss. * Ἀνευχαριστέω, Porph. de Abst. 2, 37. p. 170. * Ἀνευχαριστέω, Phot. Bibl. c. 80, 197. "Jo. Euchait. in Fest. 108. Theod. Diac. Exp. Cr. Acr. 3, 113." Boiss. Mss. "Amphil. 179. * Ἐπευχαριστέω, Clem. Hom. 10, 26." Kall. Mss. * "Προσευχαριστέω, Dionys. Alex. ap. Routh. Reliqq. SS. 3, 202." Boiss. Mss. Basil. 3, 60. * "Υπερευχαριστέω, Euseb. H. E. (7, 14.) p. 341." Kall. Mss.: "de Mart. Pal. c. 11. Basil. 3, 260." Schleusn. Mss.]

[* "Χαριστικός, T. H. ad Plutum p. 193. ad Charit. 326." Schæf. Mss. "Phornut. 26." Wakef. Mss. "Democrates p. 630." Boiss. Mss. "Plut. Opp. Mor. 2, 361. Wytt." Seager. Mss. Idem Q: S. 2, 1, 5. Phryn. Bekkeri 12. Epiphani. 1, 663. Symm. Ps. 111, 5. "Qui alicui gratificatur, Athan. 1, 392." Kall. Mss. "Eudocia p. 430. Prodigus, Suid. v. Προετικός: vide quoque Phot. h. v." Schleusn. Mss.]

Ἀντιχαρίζομαι, Gratiam refero s. repono, Beneficium rependo; vel uno verbo, Remuneror. Verbum hoc non memini me ap. ullum tam sæpe legere, quam ap. Xen.: ut K. Π. 4, (1, 9.) Καὶ σὺ οὖν ἡμῖν

δικαίος εἰ ἀντιχαρίζεσθαι, (2, 5.) Οἱ δὲ, ὅτε ἐτρέφετο ἐν Μήδοις, εἰ τινα ἀγαθὸν συνέπραξεν, ἀντιχαρίζεσθαι ἐβούλοντο, 8, (3, 19.) Τοῖς τε χαρίζομένοις πειρωμένοις ἀντιχαρίζεσθαι. Ἀποχαρίζομαι, Elargior, præp. ἀπὸ hic ἐπίτασιν indicante, ut in aliis quibusdam verbis. ["Tzetz. Exeg. in Il. p. 60, 30. * Διαχαρίζομαι, Diod. S. 2, 333. * Ἐγχαρίζομαι, Parmenio 8." Schæf. Mss. * Ἐπιχαρίζομαι, Xen. Ἰππ. 6, 12. * Ἐπιχαρίττα, Dorice pro ἐπιχαρίζου, Aristoph. Ἀ. 884. et Brunck. * Προσεπιχαρίζομαι, Xen. Ἰππαρχ. 3, 2.] Καταχαρίζομαι, Gratificor, i. e. Condoneo, Gratiosè condono et remitto, Bud. e Lysia (1033.) Idem in h. Dem. I. "Ὡστ' οὐκ ἐτι ταῦτα Πολύενκτος πεισθεὶς ἐμοὶ κατεχαρίζετο, interpr. κατεχαρίζετο, In gratiam meam fecit. Ab Isocr. autem poni tradit pro Populariter et ambitiose loqui, ut qui populi gratiam captant. In VV. LL. e Plut. Popl. (7.) Καταχαρίζεται ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος, Patriæ proditores mulieribus per gratiam concedit, e Plat. Apol. (24.) Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κἀθηται ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. ["Dionys. H. 2, 1110. 3, 1461. Plato Gorg. p. 231. Plut. 3, 69. Cor., Valck. Anim. ad Ammon. 108." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 14, 5. "Κ. τὰ πατρώα, Paterna bona elargior, Mich. Apost. Prov. 15, 87." Schleusn. Mss. "Schol. Soph. El. 544." Boiss. Mss. Æschin. 61.] "Καταχαριστικός, Largitor, Bud." [* Προσχαρίζομαι, Gl. Gratificor, Argo, Schol. Soph. El. 710. Ant. 86. Xen. Œc. 13, 9. Strabo 7. p. 506. "Cum dat., Andr. Cr. 33. Concedo, Clem. Alex. 514. (* Προσχαρίστος, unde) * Ἀπροσχαρίστος, Const. Apost. 8, 11." Kall. Mss.] Προχαρίζομαι, q. d. Ante s. Prius gratificor. [* Προχάρισμα, Orac. Sib. 5. p. 615.] UNDE Προχαριστήρια, τὰ, Dies quo inagistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant: eratque huic sacrificio nomen προχαριστήρια. Suid. e Lycurgo. ["T. II. ad Plutum p. 475." Schæf. Mss. In Bekk. Anecd. 295. est * Προσχαριστήρια· ἡ μυστικὴ θυσία τῆς Ἀθηνῶνς ὑπὲρ τῶν φνομένων καρπῶν.] Apud Hes. vero EST Προχαρισία, quo nomine Thetidem alicubi honorari ait. [* Συγχαρίζομαι, Plut. 6, 191. Τοῦ λόγου τὸ συγχαρισμένον καὶ προσφιλές. "Simul dono, gratiam confero, Athan. 1, 261." Kall. Mss.]

Χαριτώ, q. d. Gratia afficio, Facio ut quis gratia præditus sit s. valeat. Redditur etiam Gratum reddo s. efficio, nec non Gratificor, quæ vox ficta est. Paul. ad Ephes. 1, 6. Εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἡγαπημένῳ, Ad laudem gloriosæ suæ gratiæ, quā nos sibi acceptos effecit, in illo dilecto, vel gratos. A cujus pass. Χαριτόομαι est PARTIC. Κεχαριτωμένος, quo usus est Luc. 1. Ibi enim Angelus dicit Mariæ, Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ubi reddi fortassis queat, Quæ gratia donata es. Vult autem significare, Deum pro sua gratuita bonitate gratam illam et acceptam habuisse. Unde quidam interpr. Gratis dilecta. At Erasmi. reddidit Gratiōsa: vetus Interpres, Gratia plena. Hes. autem χαριέντα exp. κεχαριτωμένα: et Suidæ, χαριεργός, est ὁ κεχαριτωμένα ἐργαζόμενος. [Liban. 4, 1071. Schleusn. Lex. in N. T. Valck. Schol. in N. T. 1, 35. * Χαριτωτός, unde * "Ἀχαρίτωτος, Qui sine gratia Dei est, Method. 436." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 3. 118. * Ἀχαριτώτως, 112(=213.)" Boiss. Mss. * "Θεοχαρίτωτος ἡμέρα, Andr. Cr. 2. 15. 154. Θεοχαριώτατος, Divina gratia plenissimus, Method. 420." Kall. Mss. * "Καταχαριτώ, Eumath. 34. 113. 446." Boiss. Mss.]

XAIΘH, ἡ, Juba: proprie equi, ut Il. P. et Ψ. et rursum Ψ. (367.) in descriptione certaminis equestris, Χαῖται δ' ἐρώωντο μετὰ πρηνὴς ἀνέμοιο. Sic Xen. Ἰππ. (5, 8.) Δέδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαίας ἔνεκα ἵππῳ χαίτη, καὶ προκόμιόν τε καὶ οὐρά. Et Philostr. Ep. 25. Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, καὶ ἵππος ὁ ἥδη τῇ χαίτῃ πεπιστευκός. Aristot. H. A. de bonaso, Τὸ ἄλλο εἶδος ὁμοίον βοῖ, πλὴν χαίτην ἔχει μέχρι τῆς ἀκρωτίας ὥσπερ ἵππος: Plin. Tradunt in Pæonia feram, quæ Bonasus vocetur, equina juba, cetera tauro similem. Nec non Opp. K. 3, (255.)

A de hippagris, i. e. equis sylvaticis, loquens, Χαίτη δ' αὐχενίῃ μεσάτῃν ῥάχιν ἀμφιβέβῳσα Οὐρὴν ἐς νεάτην μετανίσσεται. Leoni quoque et quibusdam aliis quadrupedibus tribui χαίτην videmus. Quin etiam et in homine χαίτη dicitur Coma, Cæsaries, vel, secundum Rufum, αἱ ὀπισθεν κατὰ τὸ ἰνίον ἀφειμέναί τριχες, sicut ἵουλοι nominantur αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους τῶν τριχῶν ἐκφύσεις. In primis autem Hom. ita usurpat hoc vocab. Il. X. (401.) Τοῦδ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυνάεαι πίμπλαντο, Cæruleæ comæ implebantur pulvere, utpote qui bigis per terram raptaretur: Ψ. (141.) Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρετο χαίτην, K. (15.) Πολλὰς ἀπὲρ κεφαλῆς προθελύνοντας ἔλκετο χαίτας Ὑψόθ' ἐόντι, Διί. Od. K. (567.) Ἐζόμενοι δὲ καταῦθι γόνων, τίλλοντό τε χαίτας. Il. A. (529.) de Jove, Ἀμβρόσια δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Archestr. vero ap. Athen. de frondibus etiam vitis hoc vocab. usurpasse dicitur, ut Theocr. χαίτας appellavit τοὺς πάππους τῆς κυράς, διὰ τὸ κόμας εὐκέναι, teste Schol.: (6, (15.) Ἀ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρίττει. Vide et Χαίτης. ["Heyn. Hom. 5, 293. Gesner. Ind. in Orph. Musgr. Phæn. p. 191. Toup. Opusc. 1, 243. Fischer. ad Anacr. p. 16. Wakef. S. Cr. 2, 108. Pro φύλλον, 109. Valck. Adonias. p. 220. Græv. Lectt. Hes. 578." Schæf. Mss. "Plut. 2, 487. Strabo 1151. Nicander Ἀ. 260. Callim. H. in Del. 81." Wakef. Mss. "Gramen, Marcell. Sid. 99." Schleusn. Mss. Symm. Job. 18, 16. Ps. 79, 12. Prov. 20, 4.]

Ἀβροχαίτης, ὁ, Mollem jubam, cæsariem, s. comam habens, Apollinis epith. in Epigr. ["Anacr. 6, 8." Boiss. Mss. "Ad Xen. Eph. 122. Brunck. ad Poet. Gnom. p. 312. * Ἀμφίχαιτος, Diod. S. 1, 166 (=95.)" Schæf. Mss.] Βαθυχαίτης, Promissam jubam s. cæsariem aut comam habens, q. d. Cui coma est profunda, ut Ἀρισταῖος βαθυχαίτης, Hesiod. [O. 977. * "Βαθυχαίτης, Jacobs. Anth. 6, 276. 12, 399. Fac. ad Paus. 1, 53." Schæf. Mss. Æsch. Athenæi 627.] Εὐχαίτης, Bene s. Pulcre jubatus, ut εὐχαίτης ἵππος. Item Bene comatus, Multam s. Pulcrum habens cæsariem. At εὐχαίτης κισσὸς in Epigr. metaph., ut ap. Horat. quoque Arborum comæ vocantur folia. ["Jacobs. Anth. 6, 331. 7, 260. 10, 401. 408. Marianus 3. Valck. Phæn. p. 157. Callim. p. 21. Fischer. ad Anacr. p. 16. T. H. ad Lucian. 1, 215. Anal. 1. p. 3. ad Diod. S. 2, 446(=761.) * Εὐχαιτίας, ibid." Schæf. Mss. Εὐχαίτης, Euseb. Pr. E. 6, 2. p. 238. * Εὐχαιτος, Stob. Phys. 1086. Τὰ ἐρπετὰ εὐχαιτοῖς ὄμμασι καὶ * εὐπόχωρῆτοις ἐμαλάκυνε.] Ἰπποχαίτης, Ex juba equina factus. Il. Z. (469.) Ταρβήσας χαλκὸν τε, ἰδὲ λόφον ἱπποχαίτην Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κύρυθος νεύοντα νοήσας: solebant enim setis s. júbis equinis ornare galeas suas, ut et Plut. Alex. (16.) dicit, Ἦν δὲ τῇ πέλτῃ καὶ τοῦ κράνους χαίτῃ διαπρεπής: unde ap. Hom. ἱππόκομοι πῆληκες, ἱππόκομοι κόρυθες, ἱππόκομοι τρυφάλεια, nec non ἵππουρις τρυφάλεια, ἵππουρις κυνέη. ["Ilgen. ad Hymn. 651." Schæf. Mss. D * Λυσιχαίτης, Nicet. Annal. 12, 5.] Μελαγχαίτης, Qui nigra est juba, Nigram cæsariem comam habens, Qui nigro est capillitio: Ποσειδῶν, Epigr.: Hesiod. (A. 186.) μελαγχαίτην τε Μίμαντα. ["Wakef. Alc. 445(=438.) Trach. 837(=850.) Christod. Ecphr. 64. Diod. S. 1, 258." Schæf. Mss.] Ὀρθοχαίτης, Cui juba aut coma stat erecta, Cui juba s. coma erecta est, Hes. v. Ὀρθολόφος. [* "Πολυχαίτης, Herodian. Epimer. 166. * Χρυσοχαίτης, Anacr. 6, 11. * Χρυσοχαίτης, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 64=Notit. Mss. 6, 542." Boiss. Mss.]

Χαιτήεις, Jubatus, Comatus. Apoll. Rh. 2, (1239.) χαιτήεντι φὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ, Equo jubato. Metaph. Nicand. Θ. (60.) καλὰ μινθον ὀπάζεο χαιτήεσαν, Comatam s. Comantem: foliis sc. densam, δασεῖαν καὶ κομῶσαν τοῖς φύλλοις: nam κόμη τῆς βοτάνης καὶ τοῦ δένδρου dicuntur τὰ φύλλα, ὥς αἱ τρίχες τῶν ἀνθρώπων. Sic alibi Idem, ὀριγανόεσά τε χαιτή dicit pro Folja origani, ut Archestr. Vitis

frondes et folia χαίτην ap. Athen. appellasse traditur. ["Toup. Opusc. 1, 291. Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss. Opp. 'A. 5, 32. Pind. Π. 9, 6.] Affertur ET Χαίτοις pro Jubatus, Setosus, Comans, sed hand scio unde; Auctoris enim nomen reticetur. ["Cf. Brunck. ad Simouid. de Mulier. 57." Boiss. Mss.]

[* Χαίτωμα, quasi a * Χαίτώ, Juba, Æsch. S. c. Th. 387. κράνους.]

'Αναχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur se effrente erectis júbis, ut in Lex. suo scribit Bud., veluti Homericus ille (Il. Z. 507.) qui diu ad præsepe in stabulo stetit, et, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίῳ κροαίνων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις αἰσσοῦνται. Plut. (6, 569.) "Ὁρμει θεῖν ὥσπερ ἵππος ἀναχαιτίσας. Sic a Basil. quoque pῶλοι dicuntur ἀναχαιτίζειν et ἀποσειεσθαι τοὺς ἐπιβάτας. [Dionys. Antiq. 5. Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσὶ καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσειοῦσι.] Rursum Plut. ἀναχαιτίσαντα τὸν δῆμον dixit per metaphoram in Demetr. (34.) Lascivientem et contumaciter elatum, In licentiam erumpentem. Idem paulo aliter in Anton. (21.) Εἰς τὸν βίον τὸν ἡδυνπαθῆ ὡς πρῶτον ἀνεχαιτίσε τῶν πραγμάτων, ἐκκεχυμένος, Postquam e negotiorum multitudine emerit: fortasse pro ἀνεχαιτίσθη, h. e. Retractus est; Seipsum retraxit, ἀνεστάλη, Bud. [Coraius exp. ἀνέλαβεν ἑαυτὸν ἐκ τ. πρ., ἀπηλλάγη τῶν συμφορῶν.] Suid. ait ἀναχαιτίζειν a Soph. usurpari pro Immorigerum esse et repugnare, ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν. [Etym. M. ἀναχαιτισθῆναι ἀπειθεῖν.] || Alioqui active etiam usurpatur, et proprie quidem pro Inhibeo s. Reprimo coma retrorsum tracta, Inhibeo coma retrahens, s. potius Equum inhibeo, juba prehensa eum retrahens. Metaphorice autem et generaliter accipitur pro Retrorsus inhibeo, Retroago, Reprimo, Bud.: Lucian. 'Αναχαιτίζειν τὴν ναῦν τοῦ δρόμου, Inhibere cursum navis, quasi retroagendo: Dem. (20.) "Ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταίσμα ἅπαντα ἀνεχαιτίσε καὶ διέλυσεν, Omnia retroagit, rerumque processum interpellat et abruptit. Item Revoco, Dissuadeo: Alex. Aphr. Topic. 5. 'Αναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς, Refrænat, ut Cic. loquitur Philipp. II. Bud. || At ἀναχαιτίζω τὴν κόμην e Philostr. Her. (Icon. 3, 1.) affertur pro Comam excutio. ["Retro avertō, Socr. H. E. 1, 7. Πρὸς τὸ ἔμπαλιν τὸν λογισμὸν ἀνεχαιτίσεν." Mendham. Mss. "Brunck. ad Bacch. 1061. Musgr. 1070. Valck. Hipp. (1243.) p. 297. Plut. Mor. 1, 591. Jacobs. Exerc. 2, 119. Coray Theophr. 306. Brunck. Soph. 3, 498. Lucian. 2, 337. Boiss. Philostr. 514." Schæf. Mss. Var. lect. ap. Xen. K. Π. 1, 4, 21. 'Αναχαιτίσαντι, Hesychio χαλινώσαντι. Theophr. Protosp. 870. Οὐ γὰρ ὑπὸ δύο ἡνιόχων ἀναχαιτίζεται εἰς ἵππος. Plut. An Seni Resp. 21. Πρὸς δόξαν ἀναχαιτίσαι καὶ θρασύνεσθαι. Eur. Rhes. 785. αἱ δ' ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων θυμὸν πνέουσαι, κἀνεχαιτίζον φόβῳ. Philostr. 835. Θάλασσα ἐξηρμένη καὶ ἀναχαιτίζουσα. Phrynichus Bekkeri p. 19. 'Αναχαιτίσαι ἀνακούφαι εἰς τοῦπισω ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους τῇ χαίτῃ ἀνακρούοντων τοὺς ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχοντας: ita Anaxilas Athenæi 11. p. 285. Vide Schn. Lex. Suppl.: Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 81. 83. Suicer. Thes. Eccl. * 'Αναχαιτίσμα, Plut. 8, 412. * "Αναχαιτισμός, Herodian. Epimer. 149." Boiss. Mss. Jo. L. Lydus de M. R. 2, 15. p. 120.; 3, 52. p. 242. * 'Αναχαιτέω, Theophr. 4, 295. * Ἐγχαίτιζω, Hippocr. 1232.]

XAAAZA, ἡ, Grando, Aristot. de Mundo, Χάλαζα δὲ γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βριθὸς ἐκ πιλύματος εἰς καταφορὰν παχυτέραν λαβόντος. Plin. 2, 60. grandinem dicit imbre gigni, et nivem, eodem humore mollius coacto: pruina autem e rore gelido. Sic Seneca grandinem nihil aliud esse quam glaciem suspensam; nam secundum Posidippum grandinem fieri e nube aquosa in humorem versa: cum vero defertur, corrotundari. Corrotundari autem, quia omne stillicidium conglomeratur. Idem e quibusdam annotarat, grandinem hoc modo fieri quo

A apud nos glacies fit, gelata nube: ut Suid. quoque χάλαζαν esse ait νέφος πεπηγὸς, καὶ ὑπὸ πνεύματος διαβρίθην καὶ κατενεχθέν: χιόνα autem, ἐκ νέφους πεπηγὸς ὑγρόν: s. χάλαζαν esse τῆς ἐν τῷ ἀέρι ὑδατώδους ὑγρότητος ὑπὲρ γῆν ἄνω πῆξιν: et sicut χάλαζα plus est quam νιφετὸς in aere, ita in terra κρύσταλλον plus esse quam πάγον. Il. X. (151.) εἰκυῖα χάλᾳζη, Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἡ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. Aristoph. N. (1127.) καί τοις τέγουσι τὸν κέραμον αὐτοῦ χάλᾳζαι στρογγύλας ξυντρίψομεν, Rotundis grandinis globulis: (B. 852.) Οὐκ ἀπὸ τῶν χάλᾳζων, ὧ πόνηρ' Εὐριπίδῃ, pro, ἀπὸ τῶν σφοδρῶν λόγων, inquit Suid. || Χάλαζα, σινε Χάλαζιον, dicuntur etiam Tubercula quædam pellucida, grandini similia, per cutem sparsa. Auctor enim Introductionis, s. Medici χάλαζαν recenset inter Eos affectus, qui in quacunq; parte corporis consistunt. Invadit tamen præcipue oculorum palpebras, si quando in iis lentus quidam humor concreverit. Sunt autem, ut ait Celsus, tubercula parva in palpebris mobilia, simulatque digito huc vel illuc B impelluntur; condunturque aliquando sub cute, nonnunquam sub cartilagine: non dissimilia ταῖς κριθαῖς, sed non figuræ ejusdem: cum vero rotunda sint, ideoque grandini similia, iis dissectis humor manat candido ovi similis. Idem affectus χάλᾳζωσι nominatur ab Auctore τῆς Εἰσαγωγῆς. Gorr. Vide Paulum quoque, et Aetium. J. Poll. vero et περὶ στόματι χάλαζαν fieri tradit. || In suis certe ore sub lingua vitium quoddam est, quod χάλαζα nuncupatur: id autem νόσημα tradunt ζώοντων μὲν τῶν θρεμμάτων λανθάνειν, ἀποθανόντων δὲ καὶ τευνομένων, φανερόν γίνεσθαι, utpote ταῖς σαρκὶν αὐτῶν ἀναμιχθὲν καὶ ἐμπεφυκὸς: ideoque τοὺς μαγεῖρους πασσάλῳ τὰ τῶν χοίρων ἀνοίγειν στόματα μετὰ τὴν σφαγὴν, καὶ κατανοεῖν εἰ χάλᾳζωσι: procul dubio autem sic nominatur hoc vitium a similitudine, ut et præcedentia tubercula. Athen. (93.) de margaritis, Ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν σαρκὶ τοῦ ὀστρέου, ὥσπερ ἐν τοῖς σινείοις [sc. κρεάσι] ἡ χάλαζα. Vide et Χάλαζάω paulo infra. || In ovorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur a grandinis forma ac colore. Aristot. H. A. 3, 2. Αἱ δὲ πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ὠχροῦ χάλαζαι οὐδὲν συμβάλλονται πρὸς τὴν γένεσιν, ὥσπερ τινὲς ὑπολαμβάνουσιν' εἰσὶ δὲ δύο, ἡ μὲν κάτωθεν, ἡ δ' ἄνωθεν. Sed sunt qui contra Aristot. putent genitalis seminis vitalisque naturæ manifestum esse argumentum quod in ovis hypenemiis, e quibus nihil gignitur, id non inveniatur: ideoque lingua nostra vernacula recte appellari German. ["Jacobs. Anth. 11, 161. Spec. 35. Heyn. Hom. 7, 35. ad Timæi Lex. 210. Brunck. ad Or. p. 171. ad Cæd. T. 1279. De remediis grandinis avertendæ magicis, Kuhn. ad Paus. 191. Fac. ibid." Schæf. Mss. "Tubercula grandini similia, Philostr. 63. (Apoll. 2, 13.)" Wakef. Mss.]

[* "Χάλαζοβόλος, Plut. 2, 499." Wakef. Mss.] Χάλαζοβολέω, Grandine ferio, Epigr. ["Asclen. 26." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 1, 374." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. in Lazerii Miscell. 2, 68=Not. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 6. p. 631=754. * Χάλαζοκόπος, unde] Χάλαζοκοπέω, itidem Grandine ferio, verbero, contundo, ut Horat. Non verberatæ grandine vineæ: et rursum, haud quia grando Contuderit vites, oleamque momorderit æstus. Unde pass. χάλᾳζοκοπεῖσθαι, Grandine verberari s. contundi, aut vexari. Plin. enim hæc Theophr. de morbis arborum, (H. Pl. 4, 14, 1.) Χάλαζοκοπεῖται ἡ βλαστάνειν μέλλοντα, ἡ ἀρχόμενα, ἡ ἀνθούonta, sic vertit, Vexantur tantum grandine in germinatione aut flore. Idem Theophr. C. Pl. 5, (8, 3.) "Ὅταν ὑπ' αὐτὴν τὴν βλάστησιν χάλᾳζοκοπηθῇ. [Χάλαζοκοπεῖ, Gl. Grandinat.] Χάλαζοκοπία, ἡ, dicitur Calamitas illa, qua aliquid grandine contunditur s. vexatur. Plautus Calamitatem simpliciter vocat, Olerum quicquid erat, calamitas profecto attigerat nunquam: ἡ χάλᾳζοκοπία τῶν λαχάνων οὐχ ἡφατο πώποτε. i. e. τὰ λάχανα οὐ πώποτε ἐχάλᾳζοκοπήθησαν. Theophr. C. Pl. 5, 8, 2.] Χάλαζοφύλαξ, Speculator et observator grandinis futuræ. Plut. Symp. 7, 2. Οἷον ἐδόκει τὸ περὶ τὴν χάλαζαν εἶναι, τὴν ὑπὸ χάλᾳζοφυλάκων αἵματι ἀσπάλακος ἡ βράκιοις γυναικείοις

ἀποτρεπομένην. Seneca Quæst. Nat. 4, 6. Illud incredibile, Cleonæ fuisse publice præpositos χαλαζοφύλακας, speculatores futuræ grandinis. Hi cum signum dedissent, adesse jam grandinem, pro se quisque album agnum immolabat, alius pullum: protinus autem illæ nubes alio declinabant, cum aliquid gustassent sanguinis. Si quis nec agnum nec pullum habebat, digitum suum bene acuto graphio pungebat, et hoc sanguine litabat: nec minus ab hujus agello grando se avertebat quam ab illo, in quo majoribus hostiis exorata erat. Paulo ante dixerat, Quosdam peritos observandarum nubium esse affirmant, et prædicere cum grando ventura sit, et hoc intelligere usu ipso potuisse, cum colore nubium notassent, quem grando toties insequeretur. Ut vero Plut. dicit grandinem ἀποτρέπεσθαι etiam ῥακίοις γυναικείοις, ita Plin. 28, 7. abigi grandines turbinesque muliere in mense connudata: sic averti violentiam cæli. [“Geop. 1, 14. Schneid. Scriptt. Rei R. 3, 2. p. 37. et Ind. v. Grando, ad Diod. S. 1, 374. ad Paus. 191.” Schæf. Mss. * Χαλαζέπης, Anal. 2, 235. cf. Aristoph. B. 852. ἐπὶ ὧν χαλάζει. “Jacobs. Anth. 9, 208.” Schæf. Mss.]

[* Ἀχάλαζος, Orac. Sibyll. 3. p. 409.]

[* “Χαλαζήδον, Anna C. 489.” Elberling. Mss.]

Χαλαζώδης, [contr. e * Χαλαζοειδής,] Grandinosus, Grandinis speciem referens, Aristot. H. A. 8, (21.) de suum morbis. Vide Χαλαζάω. [“Lydus de Ostentis p. 158. 166.” Boiss. Mss. Geop. 1, 12, 18. * “Χαλαζαῖος, Gesuer. Ind. Orph. (Arg. 764.) * Χαλαζήεις, Jacobs. Anth. 9, 93.” Schæf. Mss. Nicander Θ. 13. Nonn. D. 1, 178. 4, 132. 12, 330. 18, 232. Maximus Καταρχ. 124. Pind. I. 5, 64.]

Χαλαζίας λίθος, Lapis s. Gemma grandinis colore et figura. Plin. 37, 11. Chalazias grandinum et colorem et figuram habet, adamantinæ duritiæ. Narrat etiam in ignem additæ manere suum frigus. [* Χαλαζίος, Orph. A. 752. * Χαλαζίτης λίθος, Geop. 1, 14.]

Χαλαζιον, τὸ, Vitium quoddam palpebræ, de quo in Χάλαζα. Vide et Paul. Ægin. 3, 22. 6, 16.: et Cels. 7, 7. a quibus ibi χαλάζιον nuncupatur, ab aliis χάλαζα, uti docui. Χαλαζιάω, Laboro eo vitio. Aet. 7, 83. Χαλαζίαν δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα ὅταν ἐκτραπέντων αὐτῶν φαίνεται τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανή, ὅμοια χαλάζῃ. Ubi et χαλάζια vocat Ejusmodi tubercula στρογγύλα et διαφανή instar χαλάζης.

Χαλαζόμαι, Grandine infestor. Intellige autem de suum morbo; affertur enim ex Aristot. H. A. 8, (21.) χαλαζοῦνται, de sue, pro Concipit grandinem. De homine etiam dici queat quem ἡ χάλαζα tentat. ΝΑΜ Χαλάζωσις, Grandinatio, dicuntur eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes, Gorr. Vide et Χάλαζα. [Χαλαζώω, Gl. Grandino: Χαλαζώθεν Grandinatum. * “Χαλαζώμα, Const. Manass. Chron. p. 12. Meurs. (=6.)” Schæf. Mss.] Ἐπιχαλαζώω, Grandine impeto, Grandine verbero, χαλαζοκοπῶ. Lucian. (1, 175.) Ὡστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, καὶ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; Lapidibus eos impeto ut grandine. [“Ad Eund. 1, 442 (=6, 323.) T. H. ad Dial. p. 116.” Schæf. Mss.]

Χαλαζάω, Grandine laboro: unde χαλαζῶσαι ὕες, Sues grandine laborantes. Aristot. H. A. 8, 21. Δῆλοι δὲ εἶσιν αἱ χαλαζῶσαι· ἐν τε γὰρ τῆς γλώττης τῷ κάτω ἔχουσι τὰς χαλάζας· καὶ ἐάν τις τρίχας ἐκτίλῃ ἐκ τῆς λοφίᾳς, ὕφαιμοι φαίνονται· ἐν δὲ τὰ χαλαζῶντα τοὺς ὀπισθίους πόδας· οὐ δύναται ἡσυχάζειν. Ubi nota χαλαζᾶν et χαλάζας ἔχειν idem significare: quibus ibi synonymum facit χαλαζώδη εἶναι: ait enim, Χαλαζώδεις δὲ εἰσι τῶν ὄντων αἱ ὑγρόσαρκοι τὰ τε περὶ τὰ σκέλη καὶ τὰ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ὤμους· ἐν οἷς μέρσαι καὶ πλείσται γίνονται χάλαζαι. At χαλαζῶσα δραχμή, Grandinosa drachma per jocum dicta fuit stips quædam theatralis, quod cum daretur, grando ruisset, ut discimus e Zenodoto, qui in suis Paræmiis ait, Ἐπὶ τοῦ Διοφάντου τὸ θεατρικὸν ἐγένετο δραχμή· ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ

ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον: Diophanti tempore drachma stips theatralis erat; cum autem ex aere tunc grando cecidisset, scommatica irrisione drachmam illam grandinosam vocabant. Obiter autem ibi observa et usum VOCIS Θεατρικὸν, τὸ, substantive positæ. [“Valck. Oratt. 345.” Schæf. Mss. “Aristoph. Ἰππ. 381.” Seager. Mss. * Καταχαλαζάω, Lucian. 2, 735. “Theod. Prodr. Amaranth. 433.” Elberling. Mss.]

ΧΑΛΑΩ, SIVE Χαλάζω, secundum quosdam, cujus tamen exempla nulla afferuntur, [“Montf. Palæogr. 55.” Kall. Mss.] F. ἄσω, Laxo, Remitto: oppositum τῷ ἐντείνω s. κατατείνω, Intendo, Contendo, velut ap. Greg. Naz. de Homine, Κεχαλασμένη χορδὴ dicitur ἡ μὴ συντεταμένη, Quæ intenta non est, Incontenta. Sic enim Cic. vocat eam quæ laxata et remissa est. Itidem Eur. χαλᾶν δεσµά, Laxare vincula. Metaphorice autem Aristoph. Σφ. (655.) Ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππιδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον, Laxata paululum fronte; dicitur enim χαλᾶν τὸ μέτωπον qui frontem adductam et corrugatam laxat, et rugas istas diffluere sinit: quod Horat. dicit Demere supercilio nubem, ut in Συννεφὴς et Νεφέλῃ docui. Aliter autem Ovid. de Arte Am. 3. cito laxantur corpora rugis, Et perit in nitido qui fuit ore color. Nam Laxari rugis corpus dicit, cum cutis laxior fit et corrugatur. Item Comicus in eadem fabula dicit τὴν ὀργὴν χαλάσας, ut Stat. Iras laxare. Et rursum cum gen. Τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἵ- ξασι, De ira aliquid remittere, ut et Plut. Lycurgo (7.) Οὐδὲν χαλάσαι τῆς ἐξουσίας πρὸς τὸ δημοτικόν. Pro Laxo accipitur et alia in signif., ea sc. qua medicamentum aliquod alvum astrictam dicitur laxare pro Subducere et emollire, faciens sc. ut fluat. Gal. Φάρμακα μαλάττειν τε καὶ χαλᾶν δυνάμενα, Mollire et subducere alvum. Bud. Rursum pro Laxo, ea signif. qua Virg. dicit Laxat claustra Sinon. Ita enim Eur. (Hipp. 808.) χαλᾶτε κλῆθρα, Claustra laxate s. aperite, et Lucian. Χαλωμένον τοῦ κλείθρου, Cum claustra resolverentur: ἀνοιγομένοι, vel etiam χαλῶντος. Nam neutraliter quoque accipitur pro passivo, ut infra docebo. Itemque Xen. Ἰππ. (6, 8.) dicit Χαλῶσι τὸ στόμα, Os aperiant, et oris veluti claustra laxant. Quo referri potest τὸ χαλῶν καὶ ἀραιοῦν τὸν χρῶτα, oppositum habens τὸ στέφον. || Item Demitto, ut cum fune aliquid demittitur e loco superiore. Act. 9, (25.) Καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, Demiserunt per murum, submissum in sportula. Marc. (2, 4.) Χαλῶσι τὸν κράμβατον, Funibus demittunt, e tecto nimirum. [Luc. 5, 4. Χαλᾶν τὰ δίκτυα εἰς ἄγραν.] Diosc. 5, 8. de cydonite vino, Τερῶν ὡς γογγυλίδα, εἰς μετρητὴν γλεύκους χάλασον μνᾶς ἰβ': qua signif. c. 35. dicit, Κάθες ἐς γλεύκους ξέστας ἡ. Itidem χαλάζειν ἀγκυραν dicitur Demittere ancoram in mare. Et ἰσθὸν χαλᾶν, Demittere velum, quod nos itidem dicimus Chaler la voile: sed postea verbum hoc Chaler ad alia transferimus. Eodem autem modo pronuntiamus illud cha, quo χα Græcum: unde quidam Caler sine aspirata litera scribunt. Apoll. Rh. 2, (1266.) Ἰσθὸν ἄφαρ χαλάσαντα παρακλιδόν. Idem est χαλᾶν πόδα ap. Eur. Or. (706.) Nec non ex Alex. Aphr. Probl. 1. “Υδωρ εἰς φρέαρ χαλῶμενον affertur pro Aqua in puteum demissa. Adde huc ex Epigr. κεχαλασμένοι ἄχρι πεδίων πέπλοι, Pepli ad talos usque demissi, Qui dependere sinuntur et diffuere usque ad pedes. Adde et hoc ex Oppiano K. 3. (124.) de gallina quæ circo accipitre viso expavescit, Καὶ πάσαις ἐκάτερθεν εἰς ἐφρίξεν ἐθείραις, Καὶ περὰ πάντα χάλασσε ποτὶ χθόνα, In terram demisit alas, Alas in terram dependere et diffuere sinit. Alioqui χαλᾶσθαι dicuntur etiam, quæ deciderunt aut dejecta sunt, ut ap. Diosc. 5, 21. de aceto, Συναγχοῖς τε ἀρμόζει, καὶ πρὸς κυνίδα κεχαλασμένην, Uvæ dejectæ, quæ decedit, s. Uvæ procident, Ruell. Quo refer χαλᾶσθαι quod Bud. e Theophr. affert pro Depressum esse, de solo exæquato, monteque depresso et subsidente. || Χαλασθῆναι εἰς μὴ-

κος, ex Alex. Aphr. Probl. 2. pro In longum extendi, ut ap. Herodian. quoque 1, (14, 1.) Ἀστέρες εἰς μῆκος κεχάλασμένοι, ὡς ἐν μέσῳ αἰέρι κρέμασθαι δοκεῖν, Polit. vertit, Stellæ in longum productæ, medio quasi aëre suspensæ videbantur. || Mollio, Bud. e Plut. Ὁ δὲ σίδηρος πυρὶ χαλασθεὶς ὑπείκει τοῖς ἐλαύνουσι. || Χαλάω neutraliter etiam accipitur pro Remitto, Laxo, ea signif. qua Liv. dicit, Ubi primum imbres remiserunt: et, Haud multum annona laxarat, i. e. Cesso. Plato de Rep. 1. Ἐπειδὴν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσονται κατατείνουσιν καὶ χαλάσῃσι. Plut. (6, 278.) Ἀμωσγέπως τοῦ νοσήματος ὑπείκοντος καὶ χαλῶντος. Philo de Mundo, Ἐπειδὴν αἱ κοιναὶ νόσοι χαλάσῃσι, Remiserint, Languescereque et cedere inceperint. V. M. 1. Χαλάσαντος δὲ τοῦ δεινοῦ, πάλιν εὐξαμένον Μοῦσέως, Malo laxante Mosis precibus. Quo sensu et λωφᾶν dicitur. || Cedo, Concedo, εἶκω, ὑπείκω. Eur. (Hec. 403.) Χαλᾶν τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. || Accipitur et pro pass. χαλῶμαι, Laxor, Aperior. Xen. K. Π. 7, (5, 11.) p. 114. Ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλῶσας, Cum portarum viderent laxari claustra, Cum portas aperiri ceruerent. Nam ὡς κραυγὴ καὶ κύπος ἐγένετο, αἰσθόμενοι οἱ ἔνδον τοῦ θορύβου, κελεύσαντος τοῦ βασιλέως σκέψασθαι τί εἴη τὸ πρᾶγμα, ἐκθέουσί τινες ἀνοίξαντές τὰς πύλας, Reseratis patefactisque portis. ["Wakef. Phil. 328. Ion. 649. Abresch. Æsch. 2, 27. Meleager 77. Jacobs. Anth. 6, 91. 12, 120. 381. Anim. in Eur. p. 5. Diod. S. 2, 646. Bast Lettre 218. Boiss. Philostr. 302. Ruhnk. Ep. Cr. 137. ad Longin. 263. Lennep. ad Phal. p. 23. 176. Valck. Hipp. p. 250. Diatr. 233. 235. Bergler. ad Alciph. p. 6. 7. Brunck. ad Æsch. Pr. 1065. ad Eur. Bacch. 543. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 119. Toup. Opusc. 1, 302. Heyn. Hom. 8, 526. 536. X. τὸ μέτωπον, Coray Theophr. 206. Jacobs. Anth. 7, 367. Ruhnk. ad Rutil. 70.: τὴν μέσην, Chardon Magaz. Encycl. T. V. 2. An. p. 498.: πόδα, Valck. Phœn. p. 304. * Χαλάσσω, ibid." Schæf. Mss. "Χαλάω, Mitis sum, mollis, non severus, Plut. 2, 63. Remitto, cum gen., Opp. Ἀ. 2, 451. (αἱ δ' οὐδὲν ἀναιδέως χαλῶσιν)." Wakef. Mss. X. μέτωπον, Explicare seria frontis, Ruhnk. ad Rutil. Lup. 69. Λίθος εἰς ὑγρότητα κεχάλασμένος, Callistr. p. 896.: σῶμα κεχάλασμένον, 891. Ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλωμένη, Porph. ad Marcell. p. 16. "Χαλάω, i. q. μεθίημι, Soph. Œd. C. 840. Χαλᾶν λέγω σοι, quod paulo supra μέθες χερσίν." Seager. Mss. * Κεχάλασμένως, Gal. 2, 398.]

[* "Χαλατονέω, Porphyrius ad Ptolemæi Harmonica p. 294. Τοῦ πνεύματος χαλατονούντος ἐν τοῖς μακροτέροις διαστήμασι." Schu. Lex.]

"Δυσχαλέα, Hes. exp. ἄκρατον, κακὸν λίαν:" [cf. Χάλις:] "addens etiam, Δυσχαλέες, βλάσφημοι, χαλεποί: procul dubio a χαλᾶν." "Ἐγχαδές, Eid. "νέον, ἄκρατον:" [leg. Ἐγχαλές: vide Interpr.]

Χάλασμα, τὸ, Laxatio, Remissio. Exp. etiam Summissio; nec non Jactus: sed non addito Auctore. Bud. χάλασμα τῆς ὁμοπλάτης et ἐκβολῇ pro eod. in Hippiatr. accipi annotat, h. e. pro Luxatione. ["Ad Diod. S. 2, 472. ad Lucian. 2, 324. Ammon. 72." Schæf. Mss. "Hes. v. Καγχαλία." Wakef. Mss. "Remissio bono sensu, ap. Apollon. Lex. v. Καγχαλώσα legitur, Ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν, ubi per ἐν ἀνέσει exp." Schleusn. Mss. Heliodorus Chirurg. τοῦ λίου.] Χαλασμός, ὁ, Laxatio, Remissio. Diosc. 1, 151. Χαλασμοὺς ἄρθρων συνάγει, Laxatos artus committit, Ruell. Ubi Marcellus annotat, laxatos artus dici, quando languentibus et a sua firmitate delapsis, qui eos continent, nervis, impeditur membrorum motus. Apud eund. Diosc. χαλασμός legitur pro Laxatione et dilatactione corporis per quædam medicamenta vel per vomitum, Bud. Fuerit igitur hic χαλασμός τῶν πόρων, ut supra medicamenta quædam χαλῶσι καὶ ἀραιοῦσι τὸν χροῦτα: quibus opp. τὰ σπύφοντα. Χάλασις, ἡ, Laxatio, Remissio. Aliis et Resolutio: [ἄρθρων, πόρων, Diosc. * Χαλαστής, unde] Χαλαστικός, Laxandi remittendique vim habens: φάρμακον, ap. Medicos Medicamentum, quod conten-

tas rigidasque particulas laxare ac remittere potest: cui opp. τὸ συντακτικόν. Vide Συντακτικός, item et Ἀναχαλαστικός paulo infra. ["Schol. Il. Ψ. 281." Wakef. Mss.]

Χαλαστός, Laxatilis, Qui laxari et demitti potest. AT Χαλαστόν, τὸ, Catena dicitur, forsitan quod modo laxetur et demittatur, modo intendatur aut adducatur, ut Lucan. Corrupto custode Phari laxare catenas. Legitur ap. LXX. 2 Paralip. 3, (5.) "Ἐγλυψεν ἐπ' αὐτοῦ φοίνικας καὶ χαλαστὰ: alquanto post, (16.) Ἐποίησε ῥοίσκους ἑκατὸν, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν χαλαστῶν. Sed notandum est, Compl. Ed. in priore loco pro χαλαστὰ habere ἀλύσεις, itidemque ἀλύσεων in posteriore pro χαλαστῶν. Bud. tamen lectionem illam et ipse agnoscit, χαλαστόν exponens Catena. Vulgaris Versionis Auctor usus est diminutivo Catenula; priorem enim locum sic vertit, Sculptitque in ea palmas, et quasi catenulas se invicem complectentes. Posteriorem hoc modo, Fecit et malograna centum, quæ catenulis interposuit.

B Infra χαλάρα ead. signif. [Schleusn. Lex. V. T.]

[* Χαλαστήρ, unde * Χαλαστήριος, neutr. plur. * Χαλαστήρια, τὰ, sc. σχοινία, Appian. B. C. 4, 78. Cf. Ἀνασπαστήρια. Vegetius R. M. 5, 15. Calatorii funes, quibus antennæ suspenduntur. "Num Catenæ quæ suspenduntur de collo etc.? Phot. v. Ὀρμισκος. Vide quoque Thes. meum Philol. Crit. in Verss. Gr. V. T. v. Χαλαστόν." Schleusn. Mss.]

Χαλαρός, Laxus, Laxatus, i. e. Non contentus, Incontentus, ut Cic. dicit incontentas fides. Xen. Ἴππ. (10, 3.) Ἐάν τις διδάξῃ τὸν ἵππον ἐν χαλαρῷ μὲν χαλινῷ ἱππεύειν, ἄνω δὲ τὴν αὐχένα διαίρειν. Ubi ut χαλαρὸν χαλινὸν dicit, sic alibi in eod. l. χαλαρὰν ἡνίαν, Frænos laxatos s. laxos; dicunt enim et Lat. Equo laxare frænum. Itidem χαλαραὶ ἀλύσεις dicuntur Catenæ laxatæ et demissæ. Thuc. 2, (76.) Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἀλύσεσι, καὶ οὐ διὰ χειρὸς ἔχοντες, Demittebant trabem illam laxatis catenis, nec manibus tenentes. Rursum Xen. χαλαρὸν synonymum facit τῷ ὑγρῷ, opponens iis τὸ σκληρὸν, sic scribens in eod. l. (7, 6.) Χρὴ δὲ καὶ χαλαρὰν ἀπὸ τοῦ γόνατος ἀφείσθαι τὴν κνήμην συν τῷ ποδί: σκληρὸν μὲν γὰρ ἔχων τὸ σκέλος, εἰ προσκόψεται τῷ, προσκεκλασμένος ἂν εἴη: ὑγρὰ δὲ οὕσα ἡ κνήμη, εἴ τι καὶ προσπίπτει αὐτῇ, ὑπείκει ἂν. Atque ut ὑγρὸς accipitur etiam pro Agilis, Flexibilis, ita et χαλαρός ap. Aristoph. Σφ. (1495.) κατὰ σαντὸν ὄρα. Νῦν γὰρ ἐν ἱπποῖς τοῖς ἡμετέροις Στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών: ubi monetur spectator ut sibi caveat ne calce forte feriatur, dum artus agili motu in saltatione flectuntur. Aliter χαλαρὰ ἄρθρα dicit Diosc. Ibi enim signif. Artus laxati, sc. 1, 151. Πρὸς τὰ χαλαρὰ καὶ ἀσυμπῶρτα ἄρθρα, καὶ πρὸς ἀσυμπῶρτα κατεαγότα, ὠφελίμως καταντλεῖται, Artus laxatos et male solidescetes. Quid autem sit ἄρθρων χαλασμός s. χάλασμα, supra annotatum est. ["Brunck. Aristoph. 3, 171. Heyn. Hom. 7, 398. 797." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3, 10. Ἀρμονίαι χαλαραὶ, ἡ Λυδιστὶ καὶ Ἰαστί. Synes. 161. ῥυτίς. "Χαλαρὸς χαρακτήρ, Camariotæ in Συνοπτ. Παραδ. p. 4. vocatur Genus dicendi tenue, quod alii ἀπλοῦν, et ἰσχνὸν appellant: Χαλαρὸς μὲν καὶ ἀπλοῦς χαρακτήρ, ὁ ἀνευ κατασκευῶν τῷ πανηγυρικῷ ἐφαρμόττων." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "De cantu s. modulatione, ap. Mich. Apost. Prov. 1, 9." Schleusn. Mss. * Ἐπιχαλαρός, Hippocr. 817. Foës. Ἐπιδέσει ἐπιχαλαρωτέρη. * Ὑποχαλαρός, Hippocr. 865. * "Χαλαρῶς, Strabo p. 44. Hippocr. 488." Wakef. Mss.] Χαλαρότης, ἡ, Laxitas, Lentitudo. Xen. Ἴππ. (10, 13.) p. 554. Ὅταν δ' αἰσθηταὶ ἡδόμενοι τὸν ἵππον τῇ τε ὑψηλῇ χενίᾳ καὶ τῇ χαλαρότητι, Delectari equum elatione cervicis et habenarum laxitate. Utitur et pag. præced. [* "Χαλαρῶ, Valck. Phœn. p. 472." Schæf. Mss. "Pro χαλαρὸς Epicharmus ap. Athen. 309. * χάλαδρος dixit: χάλαδρος κώβιοι, Molles, Laxa carne, gobii." Schw. Mss.]

AT Χαλάρα, Hes. est ἄλυσις, Catena: qua signif. habuimus χαλαστόν paulo ante.

Χαλαίνω, i. q. χαλάω, indeque derivatum. Hesiod. Ἀ. (308.) ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους Ῥυτὰ χαλαί-

νοντες, i. e. χαλῶντες τὰς ἡνίας, Lora s. Habenas laxantes, ἐνδιδόντες s. διδόντες. Xen. Ἰππ. (10, 12.) Δοτέον εὐθὺς τὸν χαλινόν, Frænum e vestigio laxandum est. Unde derivari potest ADJ. Χαλαίπους, quod Epith. est Vulcani ap. Nicandr. Θ. 458. dicentem Ἡφαίστοιο χαλαίποδος, sicque eum appellan-
 tem διὰ τὸ κεχαλασμένους τοὺς πόδας ταῖς ἀρμονίαις ἔχειν: claudus enim fingitur, et pedes habens suis compagibus laxatos. Sed notandum est, scribi etiam κυλοίποδος pro hoc χαλαίποδος, nec non χωλοίποδος, teste Schol.: tunc autem pro Ἡφαίστοιο leg. foret Ἡφαίστον, ut metrum staret. Porro illud postremum ADJ. Χωλοίπους, est Claudus pede, Claudicans pedibus, i. e. χαλὸς, Claudus. AT Κυλλοίπους, duplici enim λλ scr., sicut κυλλὸς, dicitur ὁ ραιβὸς, Varus, qui sc. distortis est pedibus, loripes: atque ut hic κυλλοίπους a Nicandro nominatur Vulcanus, ita κυλλοποδίων ab Hom., ab aliis κυλλοπόδης. ["Ad Charit. 723." Schæf. Mss.]

Ἀναχαλάω, Relaxo, s. simpliciter Laxo, χαλῶ, ["D. R. ad Longin. 263. Koen. ad Greg. Cor. 159 (=343)." Schæf. Mss. Hippocr. Morb. Mul. 1. p. 616, 38. Athen. 24.] UNDE Ἀναχαλασμός, ὁ, Relaxatio. ET Ἀναχαλαστικός, ὁ, Relaxativus s. Relaxatorius, Relaxandi vim habens, ut, Ἀναχαλαστικός τῆς ὑστέρας, ap. Diosc. 1.; sunt enim ap. Medicos ἀναχαλαστικά φάρμακα, quæ et simplici voce nominantur χαλαστικά, Relaxandi s. Laxandi vi prædita: quæ sc. tensioni medentur. Eorum autem plures sunt species, cum tensio quoque multis modis contingat; alia enim humectando laxant, alia calefaciendo, alia molliendo, alia vacuando, alia tumores præter naturam purgando, alia aliud quiddam faci-
 endo. Attamen si universalem quandam horum omnium substantiam constituere licet, ea certe erit e genere modice calefacientium. Sic enim et con-
 niventia corporis laxantur, et flatuosi spiritus tenuantur, et quod phlegimones jam conflatum est, digeritur. Verum Methodici multo longius τοῦ χαλαστικοῦ nomen extendunt, ut docet Gal. ad omnia remedia significanda, quibus astrictus affectus, quo una cum fluente humore omne morborum genus comprehendebant, curaretur. Itaque et venæ sectionem χαλαστικὸν esse præsidium dicebant, et omnia similiter purgantia medicamenta. Gorr.

Poetæ vero dicunt ETIAM Ἀγχαλάσαι pro ἀναχαλάσαι, (quemadmodum ἀγγάσασθαι pro ἀναγάσασθαι, et ἀμπνεῦσαι pro ἀναπνεῦσαι, ac similia alia,) Relaxare, Remittere. "Ἀγχαλάσας, Etym. affert "pro ἀναχαλάσας. Sed mendosum id est, et pro "eo reponendum ἀγχαλάσας. Sequentes autem "duæ expp. quas illi subjungit, sc. ἀνακουφίσας, "ἀναβαστάσας, conveniunt potius participio ἀνο-
 χύσας."

Ἀποχαλάω, Relaxo, Remitto, Resolvo, Laxando emitto. Apud Aristoph. cum præp. εἰς, N. (762.) Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν αἶρα Λινόδετον, ὥσπερ μηλολόνην, τοῦ ποδὸς, Laxatum emitte in aërem. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 119. Kuster. Aristoph. 59." Schæf. Mss. * Ἀποχαλασμός, Relaxatio, Schn. Lex. ἀμαρτύρω.]

Διαχαλάω, Dissolvo, Laxo et dissolvo. Epicrates Comicus ap. Athen. (570.) de Laide jam vetula, Ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἦδη τρέχει, Τὰς ἀρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος: senectus enim compagem corporis paulatim dissolvit. Ex Eur. vero (Iph. A. 1340.) affertur pro Resolvo, Dissipo, Aperio. ["D. R. ad Longin. 263. Jacobs. Anth. 7, 345. 9, 195. 12, 381." Schæf. Mss. Xen. Ἰππ. 7, 11. * "Διαχαλάσματα ἀρμονιῶν, Illa vitia compositionis et structuræ, quæ oriuntur e collisionibus vocalium, et concursu impedito literarum: unde fit mora quædam auribus injucunda, et difficilis elocutio. Dionys. Comp. 168(=333.) Τὸ κῶλον τραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἀρμονιῶν: vide Διῡστάνειν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Διαχάλασις, Hippocr. 903. Ἡ ῥῆξις ἢ κατὰ τὴν ῥαφὴν γινομένη καὶ δ. ἐστὶ τῆς ῥαφῆς.]

["Ἐγχαλάω, i. q. χαλάω, Plut. Q. S. 6, 3. Schol. Arat. 421. Ἐγχαλάσαι τοῖς τοῦ ἀρμένου ποσὶ, Pe-

dem velorum laxare. "Brunck. Phil. 328. Wakef. ibid. Musgr. Or. 705." Schæf. Mss. * Ἐπεγχαλάω, Nicander A. 439. Δεσμὰ δ' ἐπεγχαλάουσι γενειάδος.]

Ἐκχαλάω, i. q. ἀποχαλῶ, Demitto, s. Laxando emitto. Exp. etiam Dejicio. ["Jacobs. Anth. 7, 308. Agathias 70." Schæf. Mss.] "Ἐκκαλάξαι, "Hes. κλίνει τὸ ἰστίον, Velum submittere."

Ἐπιχαλάω, Laxo, Resolvo. Lucian. (3, 83.) Τῷ φθάνειν ἐθέλειν, τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, Præveniendi studio vincula etiam laxa incontentaque relinquentes, Bud. Item pro Laxo s. Demitto aut Deprimo accipitur ap. Greg. Naz. de Homine, Τὸ ὑπὸν βαρὸς ἐπιχαλᾷ τὸ βλέφαρον τοῖς ὀφθαλμοῖς. [Philo J. de Colend. Par. 21. Ἐνδιδόντες καὶ ἐπιχαλῶντες ταῖς ἰδίαις ἐπιθυμίαις.]

Καταχαλάω, Demitto, ut χαλάω quoque. Josue 2; (15.) Κατεχάλασεν αὐτοὺς διὰ θυρίδος, Demisit eos per funem de fenestra. Cui similem locum habes in Χαλάω. ["Ad Phalar. 236. Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss.]

Παραχαλάω, Relaxo. In qua signif. non active solum usurpatur, sed etiam neutraliter, ut et simplex χαλάω: unde Gaza Παραχαλάσαι τῷ γήρῃ Græce dixit quod Cic. Languescere senectute. [Hippocr. 606. "Aristoph. Ἰππ. 434. Κάγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω, Si quid fatiscat, sentinam observabo." Seager. Mss. * Παραχάλασμα, unde dimin. * Παραχάλασματιον, Mathem. vett. 268.]

["Περιχαλάω, Dissolvo, Relaxo, LXX. 4 Macc. 7, 13. Περικεχαλασμένων τῶν σαρκῶν.]

["Προχαλάω, Laxo, Demitto. 4 Macc. 10, 19. Προκεχάλασται ἡ γλῶσσα, Prominet lingua, ubi alii κεχάλασται. Adde Aretæum p. 124, 36. προχαλάσαντα." Schleusn. Lex. V. T.]

["Συγχαλάω, Una relaxo, Clem. Alex. 189." Kall. Mss. "Τὰ μὲν οὖν ἀντίαν φορὰν φερόμενα ἀπαντάξαντα αὐτὰ αὐτοῖς συγχαλᾷν, Archlytas H. Stephani Excerpt. p. 81. Morus in N. T. p. 88." Schn. Lex.]

["Υπερχαλάω, Leon. Alex. 4. et Jacobs." Schæf. Mss.]

Υποχαλάω, Paululum laxo, Aliquantum remitto, Clanculum laxo, Sensim leviterque remitto, ut vix sentias. In VV. LL. exp. ὑποχωρῶ, sed tunc scr. foret ὑποχάζω. ["Jacobs. Anth. 9, 88." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 46. τοῦ μέλους. * "Υποχάλασις, Remissio, Cessio, Suid. v. Ὑφιστήσεις." Schleusn. Mss.]

XAAIΣ, SIVE Χάλιξ, dicitur Bacchus: item ὁ ἄκρατος οἶνος, Vinum merum et nulla mixtum aqua: quoniam sc. τοὺς πίνοντας χαλᾷ καὶ ἀνίησιν: unde et λυαίου nomen invenit; laxat enim animum curis ac molestiis. Testatur id Eust. (1936.) et Hes. cui Hesychio χάλις est non solum ὁ ἄκρατος οἶνος, verum etiam ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας, i. e. αἰσίνετος, Qui est mente laxata et stolidus. Suidæ χάλις est εἶδος οἶνου, qui etiam addit, habere dativum χάλει. || Χάλιξ vero dicitur etiam μικρὸν λιθίδιον, teste eod. Suida, ut Hesychio quoque χάλικες sunt οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι, Lapides minuti, quibus ad structuras ædium utuntur, ut sunt silices et cæmenta. Vocant enim Lat. Cæmenta, λατύπην Græci, frusta e majoribus lapidibus, dum cæduntur, decussa, quas Vitruv. Assulas quoque appellat. Thuc. 1, (93.) Εὐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνωκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐντομῇ ἐγγώνιοι, σιδήρῳ πρὸς ἀλλήλους τὰ ἔξωθεν καὶ μολυβδῶ δεδεμένοι, Nec cæmentum, nec lutum. Plut. de Solert. Anim. Εἰς ἔλαιον ἀμφορέως ἀποδεοῦς ἐμβάλλοντα τῶν χαλίκων, Silices injicientem: Symp. 6, 5. quærit Διὰ τίνα αἰτίαν οἱ χάλικες καὶ αἱ μολυβδίδες ἐμβαλλόμεναι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι: ut hodieque fontium et puteorum fundus silicibus injectis sterni solet. Item αἵμασις ἐκ χαλίκων, ap. Suid. Septum e silicibus et cæmentis constructum: quod Lat. Maceriam vocant. ["Χάλις, Casaub. ad Athen. 24. Jacobs. Anth. 10, 410. Χάλιξ, ibid. et 11, 53. Schneid. ad Serr. R. R. 3, 2. p. 95. ad Joseph. 3. p. 56. Mær. p. 53." Schæf. Mss. "Phot. 727. Suid.

3, 580." Wakef. Mss. "Aristoph. Ὀρν. 839. Χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον, Cæmenta apporta lutumque nudus macera." Seager. Mss. Plut. Cimone 13. Χάλικι πολλῇ καὶ λίθοις βαρέσι, vertitur Glarea: Lucian. Tragop. 225. Χάλιξιν ἐστρωμένην ὁδόν. * Χαλικοειδής, unde per contr. * Χαλικώδης, Theophr. de Lap. 65. Ἡ δὲ φύσις αὐτῆς (τῆς γύψου) ἰδίᾳ λιθωδεστέρα γὰρ μᾶλλον ἐστὶν ἢ γεώδης· ὁ δὲ λίθος ἐμφερὴς τῷ ἀλαβαστρίτῃ μέγας δ' οὐ τέμνεται, ἀλλὰ χαλικώδης. * Χαλικός, unde * Χαλικώματα, Gl. Cæmentia. Χάλις, Merum, Bacchus, Hipponax ap. Schol. Lycophr. 579. Χάλιξ, Χάλις, Barker. ad Etym. M. 1128.]

Χαλίκρατος, SIVE Χαλίκρητος, Merus, Purus, vel etiam Ita temperatus ut nihilominus possit χαλῆν τὰς φρένας. ["Cratinus ap. Athen. 1. p. 8. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ." Schw. Mss.] Hes. exp. εὐκρατος et ἄκρατος: quorum illud signif. Bene temperatus s. mixtus; hoc vero, Mistione carens, Meracus, Merus: ut Suid. quoque χαλικρήτω exp. μὴ κεκραμένῳ, afferens ex Epigr. Κεῖτο χαλικρήτω νάματι βριθομένην. Idem rursum χαλίκρατος πότος affert pro ὁ χαλῶν τὰς φρένας, sicut et Schol. Apoll. Rh. χαλίκρατον μέθυ exp. non tantum ἄκρατον, verum etiam τὸ χαλῶν τὰς φρένας: subjungens, Atheniensibus χάλιν dici τὸν ἄκρατον; [subjungit etiam, Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας * Χαλιμίας φησι λέγεσθαι, Schol. autem a Schæfero editus * Χαλίδας exhibet. Cf. Χαλιμάς.] Locus Apoll., in quem hæc annotat, est 1, (472.) Ἡ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι, Πῖνε χαλίκρητον λαρόν μέθυ: quod χαλίκρητον μέθυ paulo post appellat ἔωρον μέθυ. Eust. vero dubitat an ap. Æschylum χαλίκρητοι σπονδαὶ eadem sint quæ ap. Hom. ἄκρητοι, an vero diversæ: tales autem sunt, Eod. auctore, αἱ ἐπὶ Διονυσίῳ κραθεῖσαι: nam χάλις, inquit, secundum quosdam est ὁ Διονύσιος: ex illo vero, etiam ὁ ἄκρατος οἶνος: unde et χαλιμάς γυνὴ veteribus dicitur ἢ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Sed forsan χαλίκρατον μέθυ dici queat Vinum meracum meraco mixtum, eo modo quo aqua misceri solet, ut sit e verbo κεκραῖσθαι et χάλις significante vinum ἄκρατον. ["Χαλίκρατος, Jacobs. Anth. 6, 148. 11, 53. Casaub. ad Athen. 24. Toup. Opusc. 1, 558." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1130.] Porro ap. Nicandr. legitur ETIAM Χαλικοτῆρη πόσις, fortassis per sync. pro χαλικοτατῆρη, quod Schol. superlativo gradu exp. ἀκρατοτάτη, circa finem libri Alexipharmacii, "Ἦν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικοτῆρη πόσις οἴνης Οἷη ἐπαλλήσειε παρὰ χρέος: sic enim ille, ἦν ἀκρατοτάτη πόσις οἴνου πολλὴ παραχρήμα ἰάσαιτο. ["Fallitur doctissimus Lexicographus. Χαλικοτῆρη est comparativus gradus, a positivo * χαλικρός. Iterum Nicander 'A. 59. Ἡέ τι μυελόεντα χαλικοτῆρον ποτὸν ἴσχοις." Barker. l. c. Cf. Schæf. in Chæriilo Nækii p. 273. * Χαλίκραιος, Nicander 'A. 29. οἶνον." Jacobs. Anth. 10, 87." Schæf. Mss.]

Χαλίφρων, onos, ὁ, ἢ, dicitur ὁ χάλις τὰς φρένας, Cui mens laxata et emota est. Hes. ὁ κεχαλασμένος ἔχων τὰς φρένας, i. e. ἀσύνετος, ut Suid. quoque χαλίφρωνος exp. ἀνοήτου, Amentis, Dementis, Stulti. Utitur hoc adj. Hom. Od. Δ. (371.) Νήπιος εἷς, ὃ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ ἐ χαλίφρων, Ἡέ ἐκὼν μεθίεις· καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχων. Ubi Eust. annotat, aliquem, secundum Poetam, tripliciter ἀμελεῖν τοῦ συμφέροντος, vel nimirum quod sit νήπιος, vel quod χαλίφρων, vel quod ἐκὼν μεθίεις: esse autem νήπιον, eum qui adhuc κατὰ παῖδα φρονεῖ: esse χαλίφρονα, Qui quidem puer non est, sed alias non πυκνός, verum χαῖνος et τὰς φρένας κεχαλασμένος: at vero τὸν ἐκόντα μεθίεντα, s. μεθύμενα, qui neutrum horum est, sed ἄλλως ἡμελημένος καὶ ῥέθυμος. Rursum Hes., cum χαλίφρονας exposuisset παράφρονας, μαινομένας, subjungit, rectius meliusque exponi τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς: quales sunt paulo infra αἱ χαλιμάδες γυναῖκες. ["Jacobs. Anth. 10, 410." Schæf. Mss. "Appian. 3, 362." Wakef. Mss. Od. T. 530. Opp. 'A. 3, 362. Musæus 117. Barker. ad Etym. M. 1128.] Χαλιφρονέω, Sum χαλίφρων, s. κεχάλασαι τὰς φρένας, Demens sum et

A stolidus. Od. Ψ. 11. Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, οἵτε δύνανται Ἀφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα· Καί τε χαλιφρονέοντα σοφροσύνης ἐπέβησαν. Ubi nota synonymos eum posuisse ἄφρονα et χαλίφρονα, item ἐπίφρονα et σώφρονα: opposuisse autem sibi ἄφρονα ποιῆσαι τὸν ἐπίφρονα, et χαλιφρονέοντα σοφροσύνης ἐπιβῆσαι. Schol. quoque ibi χαλιφρονοντος nomine accipit τὸν κεχαλασμένας ἔχοντα τὰς φρένας, ἡλίθιον, ματαιόφρονα. Inde et SUBST. Χαλιφροσύνη, ἢ, Mens laxata et emota e sua sede, Dementia, Amentia. Od. Π. (310.) Ὡ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἐπειτὰ γ' οἶω Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνη γέ μ' ἔχουσιν: ubi Schol. iterum exp. κεχαλασμένοι καὶ ἐκλυτοὶ φρένες, s. σκαιαὶ καὶ ἀβέλτε· ραι τῇ διανοίᾳ, ἀφροσύνη. ["Stob. 78, 8." Wakef. Mss.]

Ἀκροχάλιξ, ικος, ὁ, ἢ, dicitur ὁ ἄκρως κεχαλασμένος, Summe et supramodum laxatus s. solutus, quo modo Eust. exp. ap. Dionys. P. (948.) de Baccho, Ἀκροχάλιξ δ' οἶνω πλεκτοὺς ἀνεσεῖσαστο θύρσους. Addit tamen Idem et aliam exp., sc. ὁ τῷ ἀκράτῳ χαλασθεῖς τοῦ φρονεῖν, videturque intelligere ἀκροχάλιξ pro ἀκρατοχάλιξ per sync. esse dictum, ut et Etym. Auctor innuit non ἀκρατοκώθων tantum, sed et ἀκροκώθων eadem signif. usurpari. Rursum Eust. Comm. in Hom. 1936. de quibusdam e χαλῶ derivatis loquens, cum dixisset, Καὶ χάλιξ οἶνος, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιείς ἡμᾶς, subjungit, Καὶ ἀκροχάλιξ οἶνω, ὁ μεθύων, Ebrius. Quod si Hesychio credimus, ἀκροχάλιξ i. est q. ἀκροθῶραξ, Non e toto ebrius, sed dimidia tantum parte. Quo sensu Lat. vocem Appotus accipiunt nonnulli. ["Jacobs. Anth. 11, 54. Ruhnk. Ep. Cr. 224." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 42. * Ἀκροχάλιξ, Herodian. Epimer. 170." Boiss. Mss. Apoll. Rh. 4, 432. Ἀκροχάλιξ οἶνω καὶ νέκταρι.]

Χάλιμος, Hes. φαρμακός, Veneficus, forsā quoniam suis venenis hominum animos ac corpora χαλῆ καὶ ἐκλύει.

Χαλιμάς, ἄδος, ἢ, Baccha. Scribit enim Etym. et Lex. meum vetus, χαλιμάδας dici τὰς βάκχας, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. Ex Eust. autem in Χαλίκρατος paulo ante docui veteribus χαλιμάδα γυναῖκα dici τὴν ὑπὸ μέθης χαλωμένην τὸ σῶμα. At Hesychio χαλιμάδες sunt αἱ ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι. Apud Suid. LEGITUR, Χαλίμα, ἢ πόρνη, ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας.

Χαλιμάζω, More χαλιμάδων in libidinem ruo. Idem enim Suid. χαλιμάζειν esse dicit τὸ περὶ τὰς συνουσίας ὕμῶν ἀπὸ τοῦ χαλῆν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος. In Lex. meo vet. χαλιμάζειν esse dicitur τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι. Apud Eust. vero (ad Od. Ψ. 1.) SCRIPTUM Χαλικάζειν, quod ab Epicharmo usurpari ait pro περὶ συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς ἀνιέσθαι καὶ ὑποστένειν. Fuerit igitur hoc χαλικάζειν a χάλιξ, illud vero χαλιμάζειν a χάλις. [Χαλικάζω et Καγχαλίζω conf., Barker. ad Etym. M. 1129.]

Χαλία quoque, quod Hes. est ἡσυχία, Quies, a χαλῶ derivatum videri queat; quiete enim laxantur corpora a laboribus et molestiis. AT Χαλίδιον, Eid. est πινάκιον, Tabella.

Χαλιστός quoque ab eadem defluxisse origine puto; idem enim Lexicographus χαλιστόν exp. σκαιόν, (ut idem sit χαλιστός cum χαλίφρων,) addens tamen, ἢ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον. ["Χαλίω, ad Timæi Lex. 276." Schæf. Mss.]

ΧΑΛΙΝΟΣ, ὁ, etiam ipsum a χαλάω derivat Etym., dicens esse τὸ μετὰ δυνάμειος χαλῶμενον: est autem χαλινός, τὸ ἐμβαλλόμενον τοῦ ἵππου τῷ στόματι σιδηροῦν ὄργανον, Ferreum instrumentum, quod ori equi inseritur: cui annexa lora, ἡνίαι dicuntur et ῥυτὰ s. ῥυτῆρες, Lat. Habenæ. Frequens hoc vocab. ap. Xen. de Re Equestri. Ubi inter alia tradit oportere bonum equitem οὐ μείον δυοῖν χαλινοῖν κεκτῆσθαι, (10, 6.): quorum nimirum alter λεῖος sit, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων, alter vero τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνοὺς, ὀξεῖς. Paulo post vero docet quid sit τὸ ὕγρον τοῦ χαλινοῦ, et quid τὸ σκληρόν: sc. p. 554. Eodem in l. στόμιον et

χαλινὸν synonymως usurpat; ait enim (6, 7.) p. 549. Ἰνα δὲ ὁ ἵπποκύμος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ, πρῶτον μὲν προσίτω κατὰ τὰ ἄριστερά τοῦ ἵππου· ἔπειτα τὰς μὲν ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλὴν, καταθέτω ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ· τὴν δὲ κορυφαίαν τῇ δεξιᾷ αἰρέτω, τὸ δὲ στόμιον τῇ ἄριστερᾷ προσφερέτω: Frænum s. Lupos sinistra manu admoveat. Ubi quod προσφέρειν τὸ στόμιον dicit, aliquanto post vocat τὸν χαλινὸν προτείνειν, ubi sc. ab eo equus dicitur interdum ἀρπάζειν τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον. Iisdem synonymum est τὸ ἔχειν πρὸς τοῖς ὁδοῦσι τὸν χαλινόν: et consequens τὸ ἐμβάλλειν τὸν χαλινόν, Injicere frænum: quod ap. Hom. quoque legitur, sic canentem, Il. T. (393.) ἵππους Ζεύγνον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν, ἐν δὲ χαλινούς Γαμφηλῆσ' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τείναν ὀπίσσω Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. Ipse vero χαλινὸς dicitur ἐμβάλλεσθαι et rursum ἐξαίρεσθαι, ut ap. Xen. rursum l. c. (3, 2.) Εἰ ὀρῶντος μὲν τοῦ ὠνούμενου ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός, ὀρῶντος δὲ ἐξαίροιτο. Eundem ipse equus dicitur δέχεσθαι, interdum et ἀρπάζειν, eidemque πείθεσθαι, quorum exempla ibid. multa, ubi etiam tradit quosdam equos sua sponte ὑποχάσκειν et χαλῶν τὸ στόμα πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ στόμιον, atque ita quasi ἀρπάζειν αὐτομάτους τὸν προτεινόμενον χαλινόν: nam τοὺς μὲν ἵππους οἱ καλῶς τρέφοντες, εὐστόμους τῷ χαλινῷ, τοὺς δὲ παῖδας εὐηκόους τῷ λόγῳ παρέχουσιν, inquit Plut. (6, 141.) Idem rursum equus dicitur τὸν χαλινὸν ἔχειν, ab eod. Plut. nec non διὰ χαλινοῦ κυβερνᾶσθαι. Metaphorice autem quidam ap. Aristot. Rhet. 2. Τὸν χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. Ipse porro sessor s. eques postquam ἐνέβαλε τὸν χαλινόν, dicitur eo χρῆσθαι, nec non ἔλκειν τὸ στόμα τοῦ ἵππου: quorum prius conveniens est et necessarium, alterum ut vitiosum reprehenditur, quamvis multi id facientes λαμπρύνειν οἰονταί. Idem τὸν χαλινὸν nonnunquam χαλῶ, s. δίδωσιν aut ἐνδίδωσιν, quod Hesiod. τὰ ῥυτὰ χαλαίνειν dicit: Lat. Laxare et Remittere frænum. Metaphorice autem Plut. (7, 815.) Τοῦ δὲ πιστεύειν σφόδρα χρησαίμην ἂν ἴσως χαλινῷ τῇ Πλάτωνος εὐλαβείᾳ. Et rursum in Fab. Δι' εὐτυχίαν ἐπλημένῃ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλεῖν ὕβρεως καὶ θρασυτήτος. Ubi etiam nota χαλινὸν ὕβρεως, et χαλινὸν τοῦ σφόδρα πιστεύειν, pro Frænum quo cohibetur ἢ ὕβρις et τὸ πιστεύειν σφόδρα. || Χαλिनοὶ dicuntur etiam labiorum quædam partes; scribit enim J. Poll. 2. Τὰ ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰς γνάθους καταλήγοντα nominari χαλινούς. Cælar. Aurel. χαλινὸν dici scribit Buccarum partes circa labiorum confinia. Alibi dicit, Labii ultimum finem, s. Oris angulum. Idem Chron. Pass. 1, 4. Ac si dentes considerint, ut præfocationis excitent metum, immisione digitorum sinistram compagem, quam Græci χαλινὸν vocant, ut hiscant, diducemus, ne spumarum emissio tardetur. || Nicander vero χαλινούς appellat τοὺς ὀδόντας, Dentes: Θ. 233. Οὐλῇ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ἀμφὶ δὲ σαρκὶ Ρεῖά κεν εὐννθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινούς, Dentes, s. Dentium, qui momorderunt, vestigia. Porro notandum est, facto generis metaplasmo in plur. num. dici ETIAM Χαλινὰ pro χαλινοί, ap. Poetas præsertim. Exemplum e Diod. S. habes in Πύρροισι. Pro Funibus nauticis quoque per metaph. idem χαλινὰ habes ap. Oppian. [K. 2, 140. "Χαλινὸς, Thom. M. 422. 925. ad Charit. 541. Markl. Iph. p. 25. Musgr. Iph. T. 288. 1043. Cycl. 460. Wakef. Herc. F. 781. Jacobs. Anth. 9, 343. 433. ad Dionys. H. 2, 1288. Μασᾶσθαι χ., Act. Traj. 1, 225. Δάκνειν χ., Valek. Hipp. p. 240. Χαλινὰ, Thallus Miles. 2. Quint. Mæc. 6. Bast Lettre 80." Schæf. Mss. Philostr. 876. "Dionys. P. 1060. Χαλινός, Labrum, Nicander 'A. 117. 223. X. παρθένια, Suid. 2, 466." Wakef. Mss. Æsch. Pr. 677=692. ἀλλ' ἐπὶ νάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. * Χάλλινος, Æolice, ad Greg. Cor. 588.]

Χαλινοποιός, Qui fræna conficit. [* Χαλινοποιέω, e quo * Χαλινοποιητής, unde] Χαλινοποιητικὴ, sc. τέχνη, Ars conficiendorum frænorum, Aristot. Eth. 1, 1. [* "Χαλινορράφος, i. q. χαλινοποιός, Theod. Prodr. 318." Elberling. Mss. * Χαλινοστροφός, unde

PARS XXX.

* "Χαλινοστροφέω, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss. * Χαλिनοφάγος, Callim. L. P. 12.]

[* "Χαλιναγωγός, Qui fræno temperat, Moderator, Chrys. Hom. 129. T. 4. p. 832, 12. 'Ο τῶν Ἰορδανείων ρείθρων χ." Seager. Mss.] Χαλιναγωγέω, Fræno ducō, ut sessor equum, τῷ χαλινῷ ἄγω, vel κυβερνῶ: nam et pro Fræno rego ac moderor accipitur: metaphorice autem pro Moderator ac rego veluti fræno, Fræno, Refræno. Alex. Aphr. Probl. "Ὡς περ ἄγριος ἵππος ὑπὸ χαλινοῦ σφφρονιζόμενος, οὕτω καὶ τοῦτο χαλιναγωγούμενον ὑπὸ τινοῦ ἀρρήτου φυσικῆς δυνάμεως. Lucian. (2, 143.) Ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης. Sic Jacobus Apost. Ep. 3, (2.) Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα, Ὡς qui possit quasi fræno moderari totum etiam corpus. In propria autem signif. ap. J. Poll., χεῖρ χαλιναγωγούσα, Manus moderans et ducens habenas, teste Bud. [Creuzer. Meletem. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 67. * Χαλιναγωγῆτος, unde * "Ἀχαλιναγωγῆτος, Iren. p. 301. Basil. M. de Spir. S. 29." Kall. Mss. "Anna C. 287." Elberling. Mss. * Χαλινεργάτης, Theod. Prodr. Amic. Exul. 116. * Χαλινουργός, Schow Charta Papyracea Musei Borgiani p. 109.]

'Αχάλινος, Fræno carens, Infrænis, Effrænis, Infrænus, Effrænus, Qui nullo coercetur s. coerceri potest fræno. Plato de LL. 2. 'Αχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα: ut et Aristoph. B. (838.) de Æschylo, ἄνθρωπον αὐθαδόστομον, "Ἐχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα. ["Græv. Lectt. Hes. 584. Musgr. Herc. F. 383. Jacobs. Anth. 8, 124. 9, 343. ad Diod. S. 2, 189. Epigr. adesp. 255. Boeckh. in Plat. Mi. 196." Schæf. Mss. "A. γλῶσσα, Philo J. 2, 176." Schleusn. Mss. * "Ἀχαλίνως, Effrænate, Cyr. Alex. Glaph. 1. p. 192." Mendham. Mss. * "Δυσχάλινος, Effrænus, Refrænatu difficilis, Chrys. 'Ανδριαντ. 1. T. 6. p. 451, 19. ἵππον." Seager. Mss. * "Εὐχάλινος, Sext. Emp. M. 1, 169." Kall. Mss. "Ad Charit. 785." Schæf. Mss. * "Μονοχάλινος, Schol. Pind. 'O. 5, 8. 15." Boiss. Mss.]

[* Ὑποχαλινός, unde * Ὑποχαλινίδιος, α, ον, Fræno aptus, annexus. Xen. I. p. 7, 1. Τὸν ῥυταγωγέα ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας, ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ῥητημένον εἰς τὴν χεῖρα λαβεῖν, Ad inferiorem fræni partem religatum. Vide Jungerm. ad J. Poll. 1, 216.]

[* Χαλινάριον, Schol. brev. ad Il. Δ. 142. Etym. M. v. Παρήιον, "Toup. Opusc. 2, 295." Schæf. Mss.]

[* Χαλινίτης, unde * Χαλινίτης, ἡ, Paus. 2, 4. 'Αθήνη.]

Χαλινόω, Fræno, Frænum injicio, χαλινὸν ἐμβάλλω, etiam Fræno injecto rego, ut i. sit q. χαλιναγωγῶ. Aristot. 'Ο μὲν ἵππον χαλινοῖ, Hic quidem equum frænāt. Sic Xen. 'Ελλ. 7, (2, 21.) de Phliasiorum equitibus, Τοὺς θῶρακας ἐνεδύοντο, καὶ τοὺς ἵππους ἐχαλίνουν. Plut. (6, 112.) Τοὺς ἵππους οὐκ ἐν τοῖς δρόμοις χαλινούσιν, ἀλλὰ πρὸ τῶν δρόμων· οὕτω τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ καὶ θυμοειδεῖς προκαταλαμβάνοντες τοῖς λογισμοῖς καὶ * προκαταρτύνοντες, ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἄγουσιν. ["Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss.] Χαλίνωσις, ἡ, Frænatio, Fræni injectio. Xen. I. p. (3, 11.) Τὰς τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων * ἀποκωλύσεις. [* "Χαλινωτέον, Clem. Alex. 243." Kall. Mss. * Χαλινωτήρ, unde * Χαλινωτήριος, e quo] Χαλινωτήριον, τὸ, Frænationis instrumentum, Id quo frænamus, i. q. χαλινός. Ac ut Oppian. χαλινὰ vocat Funes nauticos, ita Eur. χαλινωτήρια νεῶν, Navium retinacula, et quasi fræna s. habenas: Hec. (539.) Λῦσαι τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια. Sic Virg. Æn. 6. classique immittit habenas. [Opp. 'A. 1, 359. "Nonn. D. 3, 20." Wakef. Mss. * Χαλινωτός, unde] 'Αχαλίνωτος, Effrænatus, Infrænatus, Nullo coercitus fræno, Qui fræno coerceri cohiberique nequit, ut ἀχάλινος, Greg. Naz. autem metaphorice ἀχαλίνωτος θεωρεῖται. ["Ad Callim. 1. p. 134. Jacobs. Anth. 9, 175. ad Diod. S. 2, 189." Schæf. Mss. Orph. H. 54, 13. ἀνάγκη. * "Δυσχαλίνωτος, * Εὐχαλίνωτος, Herodiau. Epimer. 178." Boiss. Mss. Phav. 734. * "Χρυσοχαλίνωτος, Chrys. Hom. 19. T. 5. p. 115,

15. 'Εξέρχη καὶ βλέπεις ἄνθρωπον ἐφ' ἵππου ἐπαϊρό-
μενον χρυσοχαλινώτου." Seager. Mss.]

[* "Ἀναχαλινώ, Refræno, Fræno injecto rego,
Suid. v. 'Ἀνασειράζω." Schleusn. Mss. "Coray
Theophr. 306. Brunck. Soph. 3, 498. Jacobs. Anth.
11, 152." Schæf. Mss.] Ἀποχαλινώ, Frænum de-
traho, Effræno. Usus est Plut. et ante eum Xen.
'Ἰππ. (11, 7.) qui ead. signif. dicit χαλινὸν ἐξαίρω.
[Joseph. B. J. 6, 2, 7. Plut. An Seni Resp. Ger. 21.
Τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων ἀποχαλινούντα.] Ἐγ-
χαλινώ, i. q. χαλινώ, Frænum injicio, Infræno,
χαλινὸν ἐμβάλλω. Unde pass. voce et signif. Ἐγ-
κεχαλινωμένοι τὰ στόματα, Frænata habentes ora.
["Xen. K. Π. 7, (2, 12. 7, 7, 3.) p. 312. 326. et
quidem utrobique ἐγκεχαλινωμένος, de equis, pro-
prie. Transfertur et ad alias res. Etenim Gal.,
citante Foesio Econ. Hippocr., de venis scribit,
'Εγκεχαλίνονται περὶ τὰ ὤτα αὐτῆς, sc. καρδίας."
Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. "Liban. De-
clam. pro Socr. 220." Boiss. Mss. Hippocr. 280,
17. * "Ἐγχαλινώ, ad Hesych. 1, 1213. n. 32."
Dahler. Mss. Plut. Pelop. 33. * "Περιχαλινώ,
Appian. 1, 573." Wakef. Mss.]

XAAEITΩ, F. ψω, Damno afficio, etiam Everto,
Labefacto, ut Tzelzes χαλέπτει exp. καταβάλλει ap.
Hesiod. 'Εργ. init. 'Ρεῖα μὲν βριάει, ρέα δὲ βριάοντα
χαλέπτει: quomodo et Proclus ibi βριάοντας χαλέ-
πτειν esse dicit τοὺς δυνατοὺς καθαίρειν τῆς δυνάμεως.
Itidem vero accipitur ap. Phocyl. (39.) Χρυσέ, κακῶν
ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων, Omnia evertens
et pessundans. Quamobrem et Tacit. dicit, Aurum
et opes præcipue bellorum causæ: et Ovid. ferroque
nocentius aurum. Hom. pro βλάπτω, Od. Δ. (423.)
εἴρεσθαι δέ, θεῶν ὅστις σε χαλέπτει. Hes. vero χαλέπτει
non solum exp. κακίζει, βλάπτει, eis χαλεπότητα ἀγει,
sed etiam ἐρεθίζει, φοβεῖ, ἀπειλεῖ, nec non ἀγανακτεῖ.
Verum quod ad posterius ἀγανακτεῖ attinet, viden-
dum ne ita accipiat passiva potius et media voce,
ut Idem χαλεψάμενος affert pro χολωθείς, Iratus, Ira
accensus, Ira et indignatione percitus. Et frequen-
ter ita usurpatur hoc verbum. Apoll. Rh. 3, (97.)
τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθεῖς, Schol. χαλεπὴς γάρ
μοι χαλεπαίνων ἠπείλησε. Nicand. cum dat. Θ. 309.
de Helena, Εἰ γ' ἔτυμον Τροίηνεν ἰοῦσ' ἐχάλεψατο φύλ-
λοις, ubi ipsius quoque Schol. exp. ὠργίσθη. Utitur
et Dionys. P. Quin et Appianus ipsum usurpavit, li-
cet prosæ familiaris quam solutæ orationi: 'Ὁ δ'
αὐτοῖς χαλεπτόμενος τῆς σιωπῆς, οὐ κατέσχεν, ἀλλ'
ὠνείδιζεν, Succensens, Indignatus. B. C. 3. Πάνν
χαλεψάμενος τῷ Ἀσπρήνῃ τοῦ ψεύματος. Et alibi in
eod. Χαλεψάμενος τοῖς λόγοις οὐχ ὅσον ἔδει ἐς αὐτὸ τὸ
πρέπον ἐσχηκόσι. ["Ad Charit. 730. Jacobs. Anth.
7, 220. 11, 63. Brunck. ad Poët. Gn. p. 279. Bion
(17, 2.) p. 335. Valck. Diatr. 129. 134. Toup. O-
pusc. 1, 557." Schæf. Mss. "Manetho 2, 53. Ap-
pian. 2, 402. Plut. 2, 487(=7, 900.) Quint. Sm. 1,
771. (3, 780.) 5, 643. 7, 659." Wakef. Mss. Apoll.
Rh. 4, 1506. Phocyl. 39. Callim. H. in Cer. 49. 71.]

Χαλεπτός, uos, ἡ, χαλεπότης, Difficultas, Hes.

Χαλεπός, Perniciosus, Noxius, Gravis, δεινός, ut
in Lex. meo vet. exp. in hoc Hom. hemistichio, χα-
λεπὸς δὲ Διὸς νόος, quomodo et Hes. χαλεπὸν affert
pro σκληρὸν, δεινόν. Itidem Od. T. (201.) accipi
potest, cum idem Hom. ait, Εἴλει γὰρ βορέης ἄνεμος
μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ Εἰα ἴστασθαι χαλεπὸς δέ τις
ῥορε δαίμων: Deus quispiam, s. genius noxius. Et
in hoc ap. Suid. incerti Auctoris hemistichio, χαλε-
πὸν χορίων κύνα γεύειν, Noxia et damnosa res est
cani degustandas præbere secundas. Periculum enim
est ne degustatis secundis (ita vocant τὸ ἐλντρον τοῦ
ἐμβρύου) ipsum etiam foetum invadat, διὰ τὸ λίχνον.
Quibus adde et hoc Hesiodi 'Εργ. (2, 295.) de noto
spirante, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν. Et hoc (175.)
meis γὰρ χαλεπώτατος οὗτος Χειμέριος, χαλεπὸς προβά-
τοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις. Hisce enim in ll. χαλεπὸς
signif. ὁ βλαβερός s. βλάπτων. In eorundem tamen
quibusdam exponere queas etiam Inimicus, Infensus,
Infestus, Difficilis; nam et hoc modo ista vox usur-
patur a Latinis: sc. pro Sævus et Gravis, Infestus.

A Adde huc e Plut. Camillo, Θέρος πνεύμασι νοτίοις
χαλεπὸν, Infesta et noxia ventis australibus æstas.
Nisi malis Molesta. || Χαλεπὸς dicitur etiam ὁ ὀρ-
γίζων καὶ ἐρεθίζων, Qui bilem in uasum conciet, ὁ
λυπῶν, Gravis, Molestus, Acerbus, Durus. Il. Ψ.
(489.) χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι: paulo post,
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθαι ἐπέεσσι. Itidemque
Od. Υ. (271.) Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον
'Αχαιοὶ Τηλεμάχου. Nec vero tantum verba dicun-
tur χαλεπὰ, sed res etiam, quæ sc. graves sunt et
molestæ s. acerbæ: ut Aristot. quoque Rhet. 1. an-
notat τὸ χαλεπὸν ὀρίζεσθαι ἢ λύπη ἢ πληθεὶ χρόνον.
In qua tamen signif. sæpe adjunctum copulatumque
habet λυπηρὸν, ut affine: oppositum autem ἡδὺ, ut
sequentia exempla docebunt. Dem. (1400.) Χαλε-
πὸν πατρὶ καὶ μητρὶ παίδων στερηθῆναι. Et mox, Λυ-
πηρὸν πᾶσιν, ὀφρανοῖς γεγενῆσθαι πατρός: καλὸν δέ
γε κληρονομεῖν πατρώας εὐδοξίας: (227.) Πάντων μὲν
γὰρ ἀποστερεῖσθαι, λυπηρὸν ἐστὶ καὶ χαλεπόν. Xen.
K. Π. 7, (5, 26.) Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τάγαθὰ, οὕτως
B χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, λυπηρὸν: 6,
(1, 5.) Ὡς ἐκείνοις ἦν ἡδιστον, ὑμῖν γε μὴν ὥς χαλε-
πώτατον. Itidem pro Gravis accepit Herodian. di-
cens, 4, (5, 2.) Εὐθὺς φέρει χαλεπὴν διαβολὴν, Proti-
nus affert gravem calumniam. Et Plato de LL. 4.
Τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀττικὴν παρεστήσατο εἰς χαλεπὴν
τινα φορὰν δασμοῦ, Gravem duramque. Et Plut. de
Deo Socr. Φεῦ, μὴ τι χαλεπώτερον συμβέβηκε; Gra-
vius: nisi malis Pejus. Aliquando enim et pro Malus
accipitur χαλεπός, veluti cum Xen. K. Π. 4, (2, 17.)
dicit, Τῷ δὲ ἀπειθούντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνείπεν:
quoniam et ibi πάντα τὰ δεινὰ interpretari queas
Gravissimas et acerbissimas quasque pœnas. Flac-
cum id loquendi genus imitari voluisse puto, cum
cecinit, Siccis omnia nam dura Deus proposuit. At
χαλεπὸν οὐδὲν Bud. interpr. Nihil magnopere veren-
dum, velut ap. Plat. de LL. 10. Νῦν δὲ χαλεπὸν
οὐδὲν ἐτι διαρρήδην εἰπεῖν, Nunc igitur nihil magno-
pere verendum est plane etiam dicere. || Alioqui
res etiam aliqua aut opus χαλεπὸν dicitur, quæ diffi-
cilis est et magno cum labore fit: tumque hoc χα-
C λεπὸν medium est inter ῥάδιον et ἀδύνατον: veluti in
veteri ap. Græcos dicto, Χαλεπὰ τὰ καλά: nam τῆς
ἀρετῆς ἰδρύματα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι, μα-
κρός δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶ-
τον ἐπ' αὐτὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται, Ῥηϊδίη δ' ἡπειτα πέλει,
χαλεπὴ περ εὐόσα: ut Hesiod. 'Εργ. (1, 290.) cecinit.
Itidemque Pittacus dixit, Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἐμμεναι,
Difficile esse judicans virum bonum esse. Quibus
in ll. subauditur verbum subst. ἐστίν, ut et in hoc
Alex. Aphr. 2 de Anima p. 141. Τίς δέ ποτέ ἐστιν
αὐτῶν ἡ οὐσία, τῶν χαλεπωτάτων ὁραθῆναι, Quæ sit
eorum essentia et natura s. definitio, perspectu diffi-
cillimum. Et in hoc Synes. Ep. 148. Ἄμα δὲ καὶ
χαλεπὸν εἰς πίστιν τὸ ἐκάστοις ἀπότροφον, Difficile est
creditu. Res enim peregrinas et nobis insolentes
vix credimus. Addidit vero id verbum Aristot. in
principio l. 1 de Anima, Πάντη δὲ καὶ πάντως ἐστὶ
τῶν χαλεπωτάτων λαβεῖν τινὰ πίστιν περὶ αὐτῆς, Us-
quequaque rerum difficillimarum est una, compertam
habere probationem de anima. Item aliquid esse
χαλεπὸν dicitur addito infinitivo aliquo. Xen. (Ap.
1, 6, 9.) Χαλεπώτατον εὐρεῖν, Inventu difficillimum.
Dem. Χαλεπὸς λαβεῖν, Captu difficilis. Sic Thuc.
7, (51.) p. 250. Χαλεπωτέρους εἶναι προσπολεμεῖν,
quod Schol. exp. δυσεπιχειρήτους. Ex Hesiodo vero
(A. 386.) χαλεπὸς προσιδέσθαι, pro Sævus aspectu.
Via etiam et vita aliqua χαλεπὴ dicitur, quam diffi-
cilem experimur, s. quam magno cum labore ac mo-
lestia transimus. Thuc. 5, (58.) p. 184. Ἀλλήν
ἐχώρησε χαλεπὴν, sc. ὁδόν, Schol. δύσοδον. Dem.
(1396.) Δυσχερὴς καὶ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν
βίος γένοιτ' ἂν. Itidem versus χαλεποὶ dicuntur.
Quintil. 1, 2. Non alienum fuerit exigere ab his æta-
tibus, quo sit absolutius os et expressior sermo, ut
nomina quædam versusque affectatæ difficultatis et
pluribus asperime coeuntibus inter se syllabis cate-
natos et velut confragosos quam citatissime volvant:
χαλεποὶ Græce vocantur. Gell. quoque hujus signif.
et superiorum meminit, 4, 15. Arduum Sallustius non

pro Difficili tantum, sed pro Eo quoque ponit, quod Græci δυσχερὲς aut χαλεπὸν appellant: quod est cum difficile, tum molestum quoque et incommodum et intractabile. || Ad ingenium quoque et mores transfertur tam animantium quam hominum; et tunc itidem exp. Difficilis, nec non Iracundus, Asper, Sævus, Immitis. Aristot. H. A. 9, 40. de apibus, Αἱ ἀπὸ τῶν ὑλονόμων δασύτεραι καὶ ἐργατικώτεραι καὶ χαλεπώτεραι: unde Plin. 11, 18. Apes sunt et rusticæ sylvestresque, horridæ aspectu, multo iracundiores, sed opere ac labore præstantes. Idem Plin. hæc Aristot. "Υἱες οἱ ἄγριοι περὶ τὴν ὀχέαν χαλεπώτατοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦντες μάχας θανμαστὰς, sic vertit, Suius maribus in coitu plurima asperitas: tunc inter se dimicant. Itidem κύνας χαλεποὺς vocat Xen. K. 'A. 5, (8, 10.) qui natura asperiores sunt, mordentque obvios. Nec non homines, qui iracundiores et asperiores sunt, χαλεποὶ nominantur: ut Androtion ap. Aristot. Rhet. 3. dicit Idrieum esse similem τοῖς ἐκ τῶν δεσμῶν κυνιδίοις· ἐκεῖνά τε γὰρ προσπίπτοντα δάκνειν, καὶ Ἰδριέα, λυθέντα ἐκ τῶν δεσμῶν, εἶναι χαλεπόν. Sic Plut. (7, 643.) Χαλεπῶν καὶ δυστρόπων ὀργὰς καὶ βαρυνθυμίας ἀποσειόμενοι ἀλαστόρων, Iracundiam et acerbitem dirorum geniorum averruncantes. Isocr. Ægin. Φύσει χαλεπὸς ὢν, ἐτι δυσκολώτερον διὰ τὴν νόσον· δέικετο. Idem in Nicocle, Μὴ μόνον τὰς φύσεις αἰτίας νομίζετε τοῦ χαλεποῦς ἢ πρᾶος εἶναι τοὺς τυράννους, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῶν πολιτῶν. Thuc. cum dat. personæ, 8, (1.) p. 264. Χαλεποὶ ἦσαν τοῖς ἐμπροσθυμθεῖσι τῶν ῥητόρων τὸν ἐκπλουν, ut Poeta quidam ap. Cic. dicit parentem in liberos difficilem. Huc adde hoc Dem. c. Mid. Τοῖς ἐκ προαιρέσεως ὑβρισταῖς χαλεποὺς ὄντας ἰδεῖν ἐστὶ τοὺς νόμους. Inimicus quoque aliquis χαλεπὸς dicitur, Difficilis nimirum, Acerbus s. Acer, implacabilis, Sævus, Immitis. Herodian. (3, 8, 6.) Φύσει ὢν ἐχθρὸς χαλεπώτατος, Inimicus suapte natura immitis. Thuc. (3, 40.) "Ο γὰρ μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τι παθὼν, χαλεπώτερος διαφυγῶν του ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθροῦ, Acerbior et atrocior est cum evaserit. Plato vero de Rep. 2. Πρὸς τοὺς πολεμίους χαλεπός. Ceterum qui dicantur χαλεποὶ et cur, docet Aristot. Eth. 4, 5. his verbis, Χαλεποὺς δὲ λέγομεν τοὺς ἐφ' οἷς τε μὴ δεῖ χαλεπαίνοντας, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ πλείω χρόνον καὶ μὴ διαλλαττομένους ἀνευ τιμωρίας ἢ κολάσεως. Estque hoc χαλεπὸς a χαλέπτομαι significante ὀργίζομαι. ["Markl. Suppl. 187. Diod. S. 1, 639. Heind. ad Plat. Gorg. 161. Toup. Opusc. 1, 557. Ruhnk. ad H. in Cer. 111. ad Timæi Lex. 16. Heyn. ad Virg. 1, 53. Lennep. ad Phal. 156. 245. Græv. Lectt. Hes. 577. ad Lucian. 1, 446. Conf. c. λεπτός, Boiss. Philostr. 532. Cum infin., ad Charit. 443. Χαλεπὸς femin., Toup. Opusc. 1, 346. sed v. Emendd. 4, 466. ad Charit. 352. X. ἄρξαι, Difficile à gouverner, Coray in Thuc. par Levesque 1, 334. Χαλεπὸν ἡγεῖσθαι, ad Herod. 276." Schæf. Mss. "Sævus, Julian. 39." Wakef. Mss. "Χαλεπώτερον οὐδὲν ἐφάνη μοι τῆς πολιτείας, Nihil visum mihi est molestius et miseriorum administratione publica, Dial. 3, 13. Τὰ χ., Molestiæ, Ærumnæ, Incommoda, 3, 8. Opponuntur iis ap. Xen. Mem. 2, 1, 23. τὰ τερπνὰ, 31. τὰ ἡδέα. Χαλεπώτατοι, Qui aliis sunt molestissimi: qui omnibus viribus oppugnant civitatem aliquam, 2, 1." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Schleusn. Lex. V. T.]

Παγχάλεπος, ὁ, ἢ, Omnino difficilis, Perdifficilis, χαλεπώτατος, ["Plato Alcib. 1, 50. Theodoret. H. E. 5, 39. Julian. Misopog. 339." Boiss. Mss. "Ad Charit. 600. Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 5, 2, 20. Plato Phæd. 85. 236. 287. de LL. 669.]

Χαλεπῶς, Difficulter, Ægre, Magno cum labore. Hesiod. "Εργ. 2, (302.) χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. Xen. 'Ελλ. 7, (4, 6.) Ἐνθυμουμένοις ὡς χ. ἔχοι αὐτοὺς σωθῆναι. Thuc. 3, (53.) X. δὲ ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πειθῶ, Difficilis est: (108.) X. διεσώζονται ἐς τὰς ὀλπας: 2, (14.) X. δὲ αὐτοῖς, διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατῆσθαι, ἢ ἀνάστασις ἐγίγνετο, Gravis et difficilis erat migratio. Interdum adjunctum habet mollis vel βιαίως. Plut. (6, 596.) Τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι χ. καὶ μόλις, Ægre et vix.

A Thuc. 3. X. καὶ βιαίως, Ægre et non sine vi. || Molestie, Graviter, Ægre. Thuc. 2, (16.) Ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χ. ἔφερον, Gravabantur et ægre ferebant: 4, (62.) p. 141. Μὴ χ. σφαλλέσθω, i. e. (ut Schol. exp.) μὴ χαλεπαίνετω εἰ σφαλλόμενος ἐλέγχεται. || Pro Graviter accipitur et in alia signif., ea sc. quæ aliquis graviter ægrotare dicitur. Herodian. 6, (6, 1.) Ἀλεξάνδρῳ χ. νοσοῦντι, εἴτε διὰ δυσθυμίαν, εἴτε διὰ ἀέρος ἀήθειαν, Alexandro gravissime tunc ægrotanti. Ibid. X. νοσοῦντες διεφθείροντο, Gravi morbo laborantes, Lethaliter ægrotantes, Polit. Et 5, (4, 20.) Ἐν Χαλκηδόνι γοῦν Βιθυνίας κατελείφθη νοσῶν χαλεπώτατα, Gravissime ægrotans. Et 4, (2, 7.) Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσιν ἐκάστοτε, Deterius se habere et gravius ægrotare. Huc adde illud Thuc. 2, (50.) Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου τὰ τ' ἄλλα χαλεπωτέρως ἢ κατ' ἀνθρωπεῖαν φύσιν προσέπιπτεν ἐκάστῳ, Unumquemque gravius incessebat quam pro humana natura. || Dicitur etiam aliquis χαλεπῶς ἴσχειν vel πράττειν, ut κακῶς, cui res male succedit, quique adversa et difficili utitur fortuna. Thuc. 7, (50.) p. 250. Ὅρωντες τὰ ἐαυτῶν ἅμα οὐκ ἐπὶ τὸ βέλτιον χωροῦντα, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἔχοντα: 8, (95.) p. 293. Ὅσοι μὲν αὐτῶν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἑρετριέων ὡς φιλίαν καταφεύγουσι, χαλεπώτατα ἐπραξαν, φονεούμενοι ὑπ' αὐτῶν. || Irate, Acerbe, Aspere, quomodo χαλεπῶς ἔχειν τινί pro χαλεπὸν εἶναι τινί, Irasci alicui et succensere, χαλεπαίνειν. Xen. ('Ελλ. 1, 5, 10.) X. εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, Succensebant Alcibiadi, Infensi erant Alcibiadi. Item COMPAR. Χαλεπωτέρως e Thuc. pro Acerbius. Idem Thuc. 5, (42.) p. 179. Ὡστε χαλεπῶς πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀποκρινάμενοι ἀπέπεμψαν, Schol. σὺν ὀργῇ. ["Toup. Opusc. 2, 297. X. ἔχειν τινί, Jacobs. Anth. 7, 358. Diod. S. 2, 573. Plut. 5, 228. H.: φέρειν, Diod. S. 1, 602. 2, 248. Bast Lettre 69. ad Herod. 212. (275.) Fac. ad Paus. 1, 38.: ὀρᾶν, Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. X. ἀποδεχόμεθα, Ægre, Difficulter, nobis persuaderi sinebamus, Æschin. Dial. Socr. 2, 31.]

C Χαλεπότης, ητος, ἢ, Difficultas. || Gravitās, Asperitas, Acerbitas, Morositas: interdum et Sævitia. Aristot. Pol. 2, 10. Ἰδίον δ' ἐν τοῖς νόμοις (sc. Draconis), οὐδὲν ἐστὶν ὅ, τι καὶ μνείας ἄξιον, πλὴν ἢ χαλεπότης, διὰ τὸ τῆς ζημίας μέγεθος. Isocr. Panath. Τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τῆς ὠμότητος καὶ τῆς χαλεπότητος τῆς Λακεδαιμονίων; Et Plato de LL. Χαλεπότης τρόπων, Morum acerbitas. Xen. vero Ἰππ. (3, 10.) Εἰ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους· καὶ εἰ δυσάργαλὶς γε: nam et animalia quædam χαλεπὰ dicuntur Quæ iracunda et aspera sunt, s. sæva et intractabilia. ["Markl. Suppl. 187." Schæf. Mss.]

[* Χαλεπήρης, i. q. χαλεπός, Mimnermus Strabonis 1. p. 126=80. "Brunck. Apoll. Rh. 209." Schæf. Mss.]

D Χαλεπαίνω, Exhibeo me χαλεπὸν erga quempiam, Infensus sum, Irascor, Succenseo. Od. E. (147.) Διὸς δ' ἐποπιζέο μῆνιν, Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, Difficilis et infensus tibi sit: Π. (114.) Οὐτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει: Il. Y. (133.) Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον, Ne irascaris et indigneris: Od. Σ. (414.) Οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαίνοι: B. (189.) Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν. Itidemque Il. Σ. (108.) Καὶ χόλος, ὅς' ἐφέκε πολύφρονά περ χαλεπήναι. Utuntur prosæ quoque Scriptores. Plato Apol. Socr. (33.) Καὶ ὁ γὰρ τοῖς καταψηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατηγοροῖς οὐ πάντῃ χαλεπαίνω, Nec vero ego iis, a quibus accusatus sum aut a quibus condemnatus sum, habeo quod succenseam, ut Cic. interpr. Idem vero prosæ Scriptores interdum loco dativi illius ponunt accus., præmissa præp. πρὸς. Xen. Ἀπ. (2, 2, 1.) Πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα, Irascentem matri. Herodian. 6, (6, 1.) Αὐτὸς τε δυσφύρως ἤνεγκε, καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς ἡγανάκτησε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐχαλέπαινε: 3, (8, 5.) Χαλεπαίνων πρὸς ἡδὴ περιόντας τοὺς ἐκείνου φίλους, Infestus adhuc superstitibus Albini amicis. Plut. Symp.

7 Sap. "Ἄλλον δὲ πρὸς τὴν ὑγίειαν οἶμαι χαλεπαίνειν, Alium arbitror valetudini succensere. Thuc. 2, (22.) 'Ορῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας, Præsenti rerum statu indignantes. Rursum e Plut. Apophth. Χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους pro Ægre fero leges. At Plato de Rep. 2. "Ὁν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνώτα, χαλεπαίνει, omisso dat. τούτῳ vel accus. τούτων cuni sua præp. πρὸς: nec enim verisimile est simpliciter cum accus. præcedente construi debere; præsertim cum nulla ejus constr. reperiantur exempla: significant autem ea verba, Quem viderit ignotum, ei irascitur; seu, Si quem ignotum viderit, eum iratus invadit. Idem χαλεπαίνειν et πρῶτον γίνεσθαι inter se opponit, Polit. 1. fin. 'Ἐπειδὴ μοι πρῶτος ἐγένον, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. PASS. Χαλεπαίνομαι, Acerbius accipior, Infensus animis acerbisque verbis accipior, Acris objurgo, ut Bud. interpr. ap. Plat. de Rep. 1. 'Ἐλεῖσθαι ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστὶ πον ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν ἢ χαλεπαίνεσθαι. Alioqui et pro activo χαλεπαίνω accipitur, ut δυσχεραίνομαι pro δυσχεραίνω, teste Bud., afferente e Xen. K. Π. 5, (2, 9.) 'Ἐνενόησεν ὡς πολὺ μὲν ὕβρεως ἀπὴν, (sc. τὸ σκώπτειν καὶ τὸ παιζειν,) πολὺ δὲ τοῦ χαλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, Ut invicem scommata ægre ferrent et offensione animorum irritarentur. || Rursum χαλεπαίνω transitive accipitur pro χαλέπτω, Injuria lacesso, Lædo, s. potius Acerbius lædo. II. T. (183.) οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα "Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ: ibi enim Schol. exp. κακῶς βλάβῃ, s. eis ὀργὴν ἔλθῃ, totum eum locum sic explicans paraphrastica, οὐ μεμπτὸς γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπεύων ἄνδρα ὃν προδίκησεν. Ω. (369.) Od. Π. (72.) et Φ. (133.) "Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Hes. χαλεπήνῃ exp. eis χαλεπότῃτα ἄγῃ. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 266. Anacr. p. LXIII. 16. Fischer., Phalar. p. 32. Valck. Diatr. 289. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 61. Wakef. S. Cr. 2, 108. Heyn. Hom. 7, 646. 806. 8, 672." Schæf. Mss. Phocyl. 195. Od. T. 83. Xen. Ἰππ. 2, 5. K. Π. 3, 1, 38. Æschin. Dial. Socr. 3, 11. Χαλεπαίνειν τοῖς παροῦσι, Non contentum vivere sua sorte, Commoveri sua sorte.]

*Ἀντιχαλεπαίνω, Vicissim indignor, succenseo, E contrario indignor, succenseo, ["Dionys. H. 4, 2335." Schæf. Mss. * Δυσχαλεπαίνω, Schol. Ven. B. II. I. 449. * "Ἐπιχαλεπαίνω, Indignor, Apollon. Lex. (et Hes.) v. Ἐπαλαστήσαα." Schleusn. Mss. * Ὑποχαλεπαίνω, Schol. Soph. CEd. C. 118.]

Χαλεπῶ quoque affertur pro Afficio molestia, Noceo, Minor, Contendo, ἐρεθίζω: sed sine Auctoris nomine et sine exemplo. At pro χαλεπεῖ, quod ap. Hes. legitur, reponendum esse χαλέπτει, alphabetica etiam series ostendit.

ΧΑΛΚΟΣ, ὁ, Æs. II. Z. (48.) Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται, Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺ κμητός τε σίδηρος: Σ. (475.) Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀνείρεα, κασιτέρων τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἀργυρον. Critias ap. Athen. (28.) Τυρσηνὴν δὲ κρατεῖ χρυσοτύπος φιάλη, Καὶ πᾶς χαλκός ὃ τις κοσμεῖ δόμον ἐν τινι χρειᾷ: fuit enim æs Tyrrenicum nobilissimum: unde et Soph. Aj. (17.) p. 2. dicit Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Plut. Artax. (14.) Τοὺς οφθαλμοὺς ἐξορύζαντας εἰς τὰ ὕτα θερμὸν ἐντῆκειν χαλκὸν ἕως ἀποθάνοι. Et ap. Medicos χαλκός κεκαυμένος, Æs ustum: et χαλκοῦ ἄνθος, Æris flos: et χαλκοῦ λεπὶς, Æris squama: de quibus Diosc. 5, 79. 80.: itemque Plin. 34, 11.: nec non Gorr., e quo hæc annotare libuit, Χαλκοῦ λεπὶς, Æris squama, quæ et λεπὶς simpliciter dicitur: sunt tenues et squamosæ æris particulæ, quæ vel de æreis panibus vel de clavis malleolorum-ictibus excutuntur: unde ἡλῆτιν appellant, i. e. Clavarem: cui et primas tribuit Diosc. Itaque in hoc squama differt a flore, quod illa vi excutitur, hic sponte ab ære refrigerato excidit: etenim flos æris, χαλκοῦ ἄνθος, sunt Minutæ æris particulæ a reliquo ejus corpore resolutæ, milii specie, breves, ponderosæ, friabiles, in attritu fulvescentes, modice splendentes atque constringentes. Quomodo autem hic flos fiat, ap. ipsum vide, nec non ap. Diosc. et Plin. || Synecdochice vero χαλ-

κός dicitur etiam Quidquid ex ære confectum est, ut ollæ et alia vasa, vomeres, secures, gladii, cuspides quæ hastis solent præfigi, cultri, arma denique. Antiquitus enim major erat æris quam ferri usus, et quæ nunc e ferro, pleraque tunc ex ære confieri solebant, ut ex Hesiodo patet, qui "Εργ. (1, 150.) de tertii sæculi hominibus sic canit, Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἴκοι Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Pro Vasis æreis accipi potest in loco Critiæ quem paulo supra citavi, Καὶ πᾶς χαλκός ὅτις κοσμεῖ δόμον ἐν τινι χρειᾷ, ut iis verbis accipiamus κειμήλια χαλκέα, Utensilia et supellectilem æream ad usus et ornamentum domus comparata. Apud Diosc. certe 1, 135. ἐν χαλκῷ Κυπρίῳ Ruell. vertit In vase cupreo, s. In vase e Cyprio ære confecto. Pro Vomere æreo in Epigr. Pro Securi ærea ap. Hom. Il. N. (180.) de fraxino, Χαλκῷ ταμνομένη. Pro Gladio s. Ense ap. Eund. sæpissime, ut Il. T. (222.) Ἦς τε (sc. φυλόπιδος) πλείστην μὲν καλὰ μιν χθονὶ χαλκός ἔχουσεν, In qua pugna ærei enses multa corpora demetunt et dejiciunt veluti stipulæ falce succiduntur: Od. N. (271.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὸν γε κατέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ: Il. Δ. (540.) "Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῷ, E. (887.) ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι, B. (417.) Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐζει Χαλκῷ ῥωγαλέον. Pro Cuspide qua præfigitur hasta, Od. X. (278.) Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός, Ærea hastæ cuspis; ejaculabatur enim μελίην χαλκοβαρείην, ut ibi præcedit. De aliis armis, (quod genus sunt thoraces, galeæ, brachialia, tibialia et femoralia,) ap. Eund. non minus frequenter. Il. (T. 233.) Ἐσάμενοι χροὶ χαλκὸν ἀτειρέα, Od. X. (113.) περὶ χροὶ δύσσο χαλκόν. Il. Υ. (111.) Od. Φ. (434.) κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ, Il. Λ. (65.) πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ Λάμψ', ὥστε στεροπῇ, Æreis armis fulgebat: M. (463.) λάμπε δὲ χαλκῷ Σμερδαλέῳ: Υ. (156.) ἐλάμπετο (sc. τὸ πεδίον) χαλκῷ Ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων: B. (457.) Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ Αἴγλη παμφανώσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἦκε. Idem Hom. præterea χαλκὸν appellat χαλκὴν ἀσπίδος πτύχα: olim enim pluribus constare solebat πτυξί, ut septemplex Ajaxis scutum, Il. Υ. (274.) Καὶ βάλεν Αἰνείας κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν, Ἀντιγ' ὑπὸ πρώτῃν, ἡ λεπτότατος θέε χαλκός, Λεπτοτάτῃ δ' ἐπέην ῥινὸς βοός: ubi etiam nota æri illi superinduci solitum bovis tergum. Et Il. Π. (636) Ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυδοείης, Χαλκοῦ τε ῥινού τε βοῶν τ' εὐποιητῶν Νυσσομένων ξίφεσιν. τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοις: H. (266.) Τῷ (sc. λίθῳ) βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός: Insonnit autem æs, s. ἡ χαλκείη πτυξί, quæ in orbem tecta erat bovis tergore. Sed et hamum æreum χαλκὸν appellat, Il. Π. (408.) ὡς ὅτε τις φῶς Πέτρῃ ἐπὶ προβλήτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθὺν Ἐκ πόντοιο θυράζε λίνῳ καὶ οἶνοπι χαλκῷ Εἶλκε. Lat. quoque Poëtæ Æris vocabulum sic usurpant. Pro Vase æreo Ovid. Met. 4. quæ sanguine mixta recenti Coxerat ære cavo. Sic Pers. 2. Saturnia æra vocat ærea vasa, quibus utebantur tempore Saturni in sacris. Pro Clypeo æreo s. Æreo clypei orbe, Virg. Æn. 2. telumque imbelles sine ictu Conjecit, rauco quod protinus ære repulsum, Et summo clypei nequicquam umbone pependit: 3. Ære cavo clypeum. Pro armis æreis, 2. Ardentes clypeos atque æra micantia cerno: G. 2. ac late fluctuat omnis Ære renidenti tellus. Pro Hamo fello, Ovid. de Ponto, 2, 7. Qui semel est læsus fallaci piscis ab hamo, Omnibus unca cibus æra subesse putat. Idem Poëtæ æs usurpant et pro Tuba s. χαλκοστόμῳ κώδωνι. Virg. At tuba terribilem souitu procul ære canoro lucrepuit. Et rursum, dat signum specula Misenus ab alta Ære cavo. Alioqui Æs cavum s. Æra cava dicuntur et tympana ærea, s. cymbala. Sic Virg. de apibus, crepitantia æra secutæ. Et rursum, morantes Martius ille æris rauci canor increpat. Sil. Circum arguta cavis tinnitibus æra simulque Certabant rauco resonantia tympana pulsu. Stat. exercita pulsu Æra tacent. Horat. non acuta

Sic geminant Corybantes æra. Idem Æra appellat statuas æreas, ut Acron exp. l. 4. Carm. Donarem—Censorine, meis æra sodalibus. Ovid. rursum, faciem demto nudaverat ære, pro Ærea galea. || Ad hæc teste J. Poll. 9, c. 1. Ἡ τῶν πολλῶν καὶ ἰδιωτῶν χρῆσις τὸν χαλκὸν ἀργύριον λέγει· οἶον, οὐκ ἔχει χαλκόν· καὶ, Ὁφείλων χαλκόν. Cujus posterioris hoc affert exemplum ex Epicharmi Persis, χρυσὸν καὶ χαλκὸν ὀφείλων. Dubitat vero an Attici quoque sic usurpent hoc vocab.: ejusque usus ipsi violentus videtur. Legitur porro in hac signif. ap. Pollian. (4.) Χαλκὸν ἔχων πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε, πάντα δανείζεις, οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἢ ἄλλος ἔχη; Æs cum habeas, i. e. Æream monetam s. pecuniam. Nec non Marc. 12. (41.) Καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου, ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον; Spectabat quomodo turba mitteret æs in gazophylacium. Talem certe usum in quibusdam etiam comp. obtinet. Nam et ita Latini loquuntur. Plaut. Redit miles, æs petit. Terent. Ancillam ære emtam suo. Cato, Fundum æribus suis emtum possidebant. Ovid. Æra dabant olim. Inde ap. eosd. Latinos Æra militum, Tribuni ærarii, Ærarium, Æs alienum, Obærat. At vero χαλκοῦς erat νομισματίον τι λεπτόν, ut infra docebo.

[“ Χαλκός, Merrick. Tryph. Angl. p. 23. Jacobs. Anth. 9, 48. Heyn. Hom. 4, 521. 7, 211. 449. Act. Traj. 1, 192. 2, 141. Lennep. Phal. 188. ad Diod. S. 1, 381. Moneta, Pecunia, Jacobs. Anth. 8, 17. 9, 428. Pollian. 4. Leon. Alex. 23. Callicter 1. Toup. Opusc. 2, 183. De arte veterum æris durandi, Ernesti ad Il. A. 236. Γ. 380. Wassenb. ad Hom. 40. X. διανγῆς, Ruhnck. Ep. Cr. 164.” Schæf. Mss. “Schol. Apoll. Rh. 1, 430. X. ἐρυθρός, Athen. 205.: κεκραμένος, Dio Chrys. Or. 28. p. 531. Pearson Philos. Transact. 1796. Annales des Arts et Manufactures par Oreilly 1, 241.” Schn. Lex. X. ἡχῶν, Valck. Schol. in N. T. 2, 300. Schleusn. Lex. N. T.]

Χαλκοβαρῆς, Ære gravis. Fem. χαλκοβάρεια: pro ἡ ἐκ χαλκοῦ βαρεῖα, Hes. ἡ τῷ χαλκῷ βαρουμένη, Suid. i. e. στερρὰ s. ισχυρά. Il. O. (465.) Ἴὸς χαλκοβαρῆς. Od. A. (531.) Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, X. (276.) Ἄλλ’ οὐδ’ ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια: solebant enim jacula et hastæ æreis præfigi cuspidibus, ut in Χαλκός docui. Item Il. A. (96.) οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σκέθε χαλκοβάρεια. [“ Musgr. Hel. 1363. Jacobs. Anth. 7, 249.” Schæf. Mss. “Const. Manass. Amat. 9, 14.” Boiss. Mss. Χαλκοβάρεια, Lobeck. Phryn. 538.] Χαλκοβατῆς, Æri innixus, Basi insistens æreæ, ut χαλκοβατὲς δῶ, Il. A. (426.) antiquis enim, ac præsertim æreæ ætatis hominibus, erant χάλκεοι οἶκοι, ut in Χαλκός docui ex Hesiodo. Alii tamen interpr. Basim habens firmam ac solidam, ισχυρῶς βεβηκός, στερρόν. Hes. vero affert ET Χαλκόβατον, itidem pro ισχυρῶς βεβηκότα. [“In Il. E. 749. Θ. 393. lasen einige * χαλκόβεται πύλαι statt αὐτόμαται, wie man aus Longus über Virgil von Majus p. 63. sieht.” Schn. Lex. * “Χαλκοβαφῆς, Theod. Prodr. Rhod. 72.” Boiss. Mss.] Χαλκοβάας, Ære canens s. clamans, Soph. Œd. C. (1046.) Τὸν χαλκοβάαν Ἀρη Μίξουσιν: solent enim in bello animos in martem concitare ære canoro: unde ap. Virg. morantes Martius ille æris rauci canor increpat. Schol. exp. * στερρόβααν, μεγαλόφωνον. Χαλκόγενυς, SIVE Χαλκογένειος, Æreas habens malas, Æreis armatus maxillis. Pind. Π. 4, (42.) Ἀνὶκ’ ἀγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν Ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, Quando ancoram æreas malas habentem in nave suspendentibus supervenit. Et in Epigr. [Philippi 30.] χαλκογένεια ἔμβολα, Rostra æreas malas habentia, i. e. Ærea, quæ et Æra a Lat. Poëtis dicuntur. Virg. Vela dabant læti, et spumas salis ære ruebant. Χαλκογλώχιν, Æream habens cuspidem s. angulum. Il. X. (225.) Στῆ δ’ ἄρ’ ἐπὶ μελίης χάλκογλώχινος, i. e. χαλκῇ ἐπιδορατίδα ἐχούσης, Hes. Solebatur enim antiquitus hastæ et spicula æreis præfigi cuspidibus. Χαλκογράφος, Æreis literarum notis scribens, s. potius Loco scripturæ utens. Vox a

nostræ ætatis hominibus ficta, ut et synonymum τυπογράφος, cum tamen æreæ notæ illæ non sint. Χαλκόδετος, Æreis vinculis ligatus s. alligatus. Æsch. ap. Athen. (479.) Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀπτόβει: appellans sc. χαλκοδέτους κοτύλας Cymbala, ut testatur ibi Athen. quæ Latinis sunt Æra cava, rauca, crepitantia, nec non simpliciter Æra, ut in Χαλκός docui. Vide et Ἐμβολον. [Perperam citatur * χαλκοθέους κοτύλαις ex eod. Æsch. ap. Strab. 10. p. 192 = 721. Χαλκόδετος, Soph. Ant. 945. αὐλαῖς. “Jacobs. Anth. 7, 249. Exerc. 1, 145. Eur. Phæn. p. 40. Valek.” Schæf. Mss. * Χαλκόδεσμος, Hes. * Χαλκοδρυτὰς, Plut. Q. S. 4, 5. vocab. susp.: Κοραῖο χαλκόκροτος s. * χαλκοκροτίδας reponendum videtur.] Χαλκοειδής, Æris speciem gerens, Æri similis. [“Ad Diod. S. 1, 386. 2, 230.” Schæf. Mss. “Ælian. H. A. 919.” Wakef. Mss. * Χαλκόζωνος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 413.” Schæf. Mss.] Χαλκοθήκη, ἡ, Æris repositorium, Locus æri reponendo dicatus, Locus ubi æs et ærea supellex reconditur, Ærata cella. Peculiariter vero ita nominatur Repositorium poculorum æreorum, ut docet Athen. (231.) Ἐκ ποτηρίων δὲ χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν, καὶ τὰς θήκας τούτων ὠνόμαζον χαλκοθήκας. [“Toup. Emendd. 2, 391.” Schæf. Mss.] Χαλκοκήμιδες, Æreis armati ocreis, Ærea habentes tibialia. Et synecdochice Æreis induti armis, ut χαλκοκήμιδες Ἀχαιοὶ ap. Hom. * Χαλκοκόλλητος, Gl. Ferruminatus, Firmi Epist. 19. in Muratorii Anecd. Gr. ἀρμάτων χαλκ.] Χαλκοκορυστής, ὁ, Æreis munitus armis, χαλκῷ κεκορυθμένος, s. χαλκῷ καθωπλισμένος. Il. E. (699.) καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ. [“Heyn. Hom. 4, 194. 5, 125.” Schæf. Mss. “Eudocia p. 373.” Schleusn. Mss.] Χαλκόκρας, Ære mixtus s. temperatus, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. Ita vocari scribit Æl. Dionysius Adulterinum numisma, cui æris portio adjecta est. Apud Hes. legitur, Χαλκόκρας, τὸ χαλκόκροτον νόμισμα: sed videtur pro isto χαλκόκροτον scr. χαλκόκρατον. Hoc AUTEM Χαλκόκρατος itidem signif. Ære mixtus s. temperatus, [Polyæn. 4, 10, 2. κασσίτερος Χαλκόκρας, Philemon p. 3. “Catier. Gazoph. 34.” Schæf. Mss. “Etym. M. 3, 42.” Wakef. Mss.] Χαλκόκροτος, Rheze epitheton; nam Hesychio teste χαλκόκροτος dicitur ἡ Ῥέα, διὰ τὰ κύμβαλα: ejus enim sacerdotes cava æra pulsu exercent. Item χαλκόκροτον dici ajunt Numisma ex ære cusum. At Eur. χαλκόκροτον ξίφος vocat τὸ ὑπὸ χαλκοῦ συγκεκορημένον καὶ κατεσκευασμένον, Phæn. (1594.) Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσανον, εἰσω Σαρκὸς ἐβαψεν. Aristoph. vero (Ἰππ. 552.) equos χαλκοκρότους appellat, quoniam æreis s. ferreis soleis tellurem pulsant: unde χαλκοκρότων Suid. ap. eum exp. χαλκοπόδων, i. e. τὰς ὀπλὰς ἰσχυρὰς ἔχόντων: quoniam, inquit, συμβαίνει ἡχεῖν τὴν γῆν καὶ κτυπεῖν ἐπικρουομένην τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων: unde Virg. Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum: [cf. Xen. Ἰππ. 1, 3. “Musgr. Hel. 1363. Toup. Emendd. 2, 195.” Schæf. Mss. “Nonn. D. 24, 153.” Wakef. Mss.] Χαλκόκτυπος, Ære pulsato sonitum edens. Diogenes Tragicus ap. Athen. (636.) de Cybeles sacerdotibus, Τυπάνοισι καὶ ῥόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων. [“Huschke. Anal. 108.” Schæf. Mss.] Χαλκολίβανον, Electri species quædam auro pretiosior: est autem τὸ ἡλεκτρον, ἀλλότουν χρυσόν, μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθείᾳ. Ita Suidas, qui etiam addit, τοιαύτης συνθέσεως εἶναι καὶ τὴν ἀγίαν τράπεζαν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Legitur in Apoc. 1, (15.) Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὥς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι. Ubi vetus Interpres exp. Orichalco: recte, ut conjicit doctissimus Interpres; nam Orichalcum, inquit, vocant veteres præstantissimum æris fossilis genus, quod, secundum Plin. ob præcipuam bonitatem admirationem diu obtinuit: nec reperitur, longo jam tempore effæta tellure. Id autem valde fulgidum fuisse, vel ex Hesiodo apparet, qui φαεινὸν vocat, Ἀ. (122.) atque adeo speciem quandam fulgentis auri habuisse liquet etiam e quodam Cic. loco, Off. 3. Denique hoc esse creditur quod Dan. 10. et Ezech. 1. 55ῃ dicitur, i. e.

Refulgens: a consequenti tamen, cum proprie Politi ac tersum declaret. Videtur porro ita dictum, quod in Libano monte foderetur, vel, secundum alios, est Thuris genus, quod æris speciem refert. ["Merrick. Tryph. Angl. p. 23." Schæf. Mss. * Χαλκόλογος, Gl. Numularius, Æsculator, Inscr. Gruteri p. 125. "Ad Charit. 294." Schæf. Mss.] Χαλκολογέω, Æra lego, Æs colligo, i. e. Numos colligo; i. enim est q. ἀργυρολογέω. Hes. [Gl. Æsculator.] Χαλκόλοφος, Ex ære conum s. cristam habens. Hes. χαλκόλοφον exp. ἱππιοχαίτην, item τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ἢ ἐξ ἱππείων τριχῶν κεκόσμητο. [* Χαλκομελής, Theod. Prodr. f. 79. * Χαλκόμιτρος, Lycophr. 997. "Wakef. Alc. 2. * Χαλκοπαγῆς, Wakef. S. Cr. 3, 94." Schæf. Mss. "Antip. Sid. 10." Wakef. Mss.] Χαλκοπάρεϊος, SIVE [Χαλκοπάρηος, Dorice] Χαλκοπάραος, i. q. χαλκογενὺς s. χαλκογένειος, Æreas habens malas. Il. M. (183.) κυνὲς διὰ χαλκοπαρείου. Pind. vero (Il. 1, 84.) χαλκοπάραον ἄκοντα dicit, Jaculum æreas habens malas, i. e. Æratum, Ærea præfixum cuspidē, vel etiam Præferratum: N. 7, (105.) χαλκοπάραον θοῶν γλῶσσαν, Quasi ex ære s. ferro acutum linguam. Et quidam ap. Athen. (636.) κρέμβαλα χαλκοπάραα: solent enim ex ære confieri cymbala: unde vocantur Æra, Æra cava s. concava, arguta s. acuta, crepitantia et tinnientia. ["Heyn. Hom. 6, 306. * Χαλκοπέδη, Const. Manass. Chron. p. 134. Meurs. (—65.)" Schæf. Mss.] Χαλκοπλάστης, ὁ, Qui ex ære statuas aut alia opera fingit, Faber ærarius, i. q. χαλκοτύπος. Pro Statuario affert Bud. e L. Sapien-tiæ [15, 9.] Χαλκόπλευρος, Ærea habens latera. Soph. (El. 54.) χαλκόπλευρον τύπωμα Urnam æneam vocat in qua fictitii Orestis cineres ferebantur. [* Χαλκοπληθῆς, Eur. Suppl. 1220.] Χαλκόπληκτος, Ære percussus s. ictus, ὁ ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. At Soph. χαλκόπληκτον γένυν vocat τὴν ὑπὸ χαλκοῦ ἡλασμένην, inquit Schol., exponens hæc verba in El. (486.) p. 104. οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκόπλακτος Ἀμφήκης γένυς, "Α νιν κατέπεφνε αἰ-Σχίσταις ἐν αἰκίαις, ut sc. χαλκόπληκτος γένυς sit Gladius s. Ensis quo Agamemnon olim fuit interfectus: et hic χαλκόπληκτος ἀμφήκης γένυς sit i. q. ap. Eur. χαλκόκροτον φάσανον, Ensis ære, i. e. Æreo ferrove malleo cusus, Cusus ex ære s. ferro. ["Wakef. S. Cr. 3, 94. Heyn. Hom. 7, 600." Schæf. Mss.] Χαλκόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, Æreos habens pedes, Cujus pedes æreis soleis ferrati sunt. Il. N. (23.) χαλκόποδ' ἵππῳ, Ὀκυπέτα, χρυσέρισιν ἐθείρῃσιν κομώντε. Aristoph. χαλκοκρότους ἵππους dicit quoniam sc. χαλκῷ κροτοῦσι τὸ ἔδαφος, Æreis soleis quatiant humum. Ovid. Æripedes boves, Æripedes tauros. A Soph. El. (491.) p. 104. χαλκόπους Ἐρινυς dicitur, ubi Schol. exp. ἡ στερεὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων. Idem in (Ed. C. (57.) p. 272. ὃν δ' ἐπιστεῖβεις τύπον Χθονὸς καλεῖται τῇσδε χαλκόπους ὁδὸς, "Ερεῖσι" Ἀθηνῶν. Ubi idem Schol. annotat, χαλκόποδ' ὁδὸν nomiuari διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ: affertque e Χρησιμοποῖᾷ quodam, Βοιωτοὶ δ' ἵπποιο ποτιστείχουσι Κολωνόν, "Ενθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός: meminit vero et Ister τῆς χαλκῆς ὁδοῦ, teste Eod. ["Ad Diod. S. 2, 233. Heyn. ad Apollod. 202. 1067. Voss Myth. Br. 1, 190. Toup. Emendd. 2, 195. T. H. ad Lucian. Dial. p. 51. 120." Schæf. Mss.]

Χαλκόπρωρος, Æream s. Æratam habens proram. Navis epith., quod ejus rostra olim erant ærata: unde et χαλκέμβολοι nominantur et χαλκόστομοι τριήρεις. J. Poll. 2. iuter derivata e voce Στόμα, Χαλκόστομον παρὰ ποιηταῖς, καὶ χαλκόπρωρον, ἢ χαλκέμβολον. [* "Χαλκόπερος, Schneid. ad Nicandri Θ. p. 241." Schæf. Mss. * Χαλκόπυγος, Schn. Lex. ἀμαρτύρος.] Χαλκόπυλος, Æreas habens portas, Æreis munitus claustris, Herod. [1, 181. ἱρόν, Eur. Tro. 1113. θεός, pro χαλκίοικος Ἀθηνᾶ.] Χαλκοπύγων, Æneam habens barbā, Ænobarbus, Plut. [Æmilio P. 25. * Χαλκοπύλης, J. Poll. 7, 196. * "Χαλκοσάνδαλος, Porph. Euseb. Pr. E. 113." Wakef. Mss.] Χαλκόστομος, Æreum os habens s. Æratum rostrum: νῆες ap. Ποῆτας: quæ et χαλκόπρωροι et χαλκέμβολοι. At Soph. Aj. (17.) p. 2. Ὡς εὐμαθὲς σου, κᾶν ἀποπτος ἦς, ὁμως

Ἀ Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάξω φρενί, Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Ubi χαλκόστομον κώδωνα vocat σάλπιγγα, quoniam sc. αὐτῆς τὸ στόμιον est χάλκεον, ut et totum reliquum corpus. Virg. dat signum specula Misenus ab alta Ære cavo. Et rursum, At tuba terribilem sonitum procul ære canoro Increpuit. Χαλκότευκτος, Ære factus, Ex ære factus, Eur. [Iph. T. 99.] Χαλκοτευχῆς, Æreis indutus armis; sunt enim quædam τεύχεα χαλκᾶ, quæ χαλκὸς etiam simpliciter nominantur, ut supra docui. [Eur. Suppl. 999. * Χαλκότονον, τὸ, Mathem. Vett. * Χαλκότορος, Pind. Π. 4, 261. ξίφος. "Opp. A. 5, 329. (ὤτειλαί:)" * Χαλκοτρύπητος, Schol. ibid." Wakef. Mss.] Χαλκοτορέω, Ex ære torno, Epigr. [Anal. 3, 238. Epigr. adesp. 412. * Χαλκοτύμπανον, ad Leon. Diac. 190." Boiss. Mss.] Χαλκότυπος, Ære percussus, infictus. Il. T. (25.) Μυῖαι καδδύσαι κατὰ χαλκοτύπους ὤτειλās, i. e. χαλκοπλήκτους, ut Hes. exp. Lascar. vero χαλκόντυποι σελίδες in Epigr. quodam dicit pro Paginæ æreis typis excusæ s. impressæ. B [Anal. 3, 184. μανία, Gallorum furor tympanis pulsatis excitatus et comitatus. "Athlet. Stat. 33. Julian. Egypt. 22. et Jacobs., Heyn. Hom. 7, 600." Schæf. Mss. "Manetho 4, 570." Wakef. Mss.] Χαλκοτύπος, Qui æs percutit, malleo sc., i. e. Faber ærarius. Plut. Pericle, Τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) de Epheso, Οἱ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὄπλα κατεσκεύαζον. Ubi nota discrimen statui inter χαλκοτύπους et χαλκεῖς. Et χαλκεῖς forsan sunt Fabri ærarii, qui athena et alia ex ære opera fabricantur: χαλκοτύποι autem, qui τὸν χαλκὸν τυποῦσι, ut fusores qui ex ære liquefacto fusoque statuas, columnas, tubos tubasve et alia hujusmodi conficiunt. Certe pro χαλκοπλάστης accipitur a Plut. de Superst. (6, 639.) Χαλκοτύποις μὲν πείθονται καὶ λιθοξόοις καὶ κηροπλάσταις, ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ σώματα εἶναι, καὶ τοιαῦτα πλάττουσι καὶ κατασκευάζουσι. De discrimine autem inter illa duo dicam et in Χαλκεύς. ["Jacobs. Anth. 9, 354. 11, 387. Abresch. Æsch. 2, 53. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2." Schæf. Mss. "Manetho 1, 79." Wakef. Mss.] UNDE Χαλκοτυπούμενος dicitur Qui fabricatur ὑπὸ χαλκοτύπου, Qui fingitur a fabro ærario s. æris fusore. Plut. Polit. Præc. Μὴ δεῖσθαι γραφομένων τιμῶν, ἢ πλαττομένων, ἢ χαλκοτυπουμένων" ἐν αἰς καὶ τὸ εὐδοκιμοῦν ἀλλότριόν ἐστι. [* Χαλκοτυπία, Suid. * Χαλκοτυπικός, Plut. 10, 461. χαλκοτυπική, sc. τέχνη, Ars æris tractandi, Plato Polit. 288. * "Χαλκοτυπεῖον, s. * Χαλκοτύπιον, τὸ, Nicomach. Music. 10. Jambl. V. P. 112(=246.)" Wakef. Mss.] Χαλκοφάλαρος, Æreas habens phaleras, Ærea habens equorum ornamenta. Ex Aristoph. affertur (A. 1072.) χαλκοφάλαρα δώματα pro πολλῷ χαλκᾷ. Χαλκοφανῆς, Æreo colore splendens. [* "Χαλκοφόρος, Noun. 406, 12." Wakef. Mss. Eust. Od. A. p. 44, 48.] Χαλκοχίτων, Ærea indutus tunica, i. e. Æream loricam gestans, Æreis munitus armis; arma enim et loricæ æρεæ, quibus muniunt corpus milites, tunica loco eis sunt. Il. B. (47.) κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. ["Jacobs. Anth. 11, 376. Heyn. Hom. 4, 310. * Χαλκόχυτος, Jacobs. Anth. 10, 379." Schæf. Mss. Anal. 2, 498. πλευραί: in impressis χαλκοτύποις. * Χαλκόχρους, Diosc. 2, 213.]

Χάλκανθος, SIVE Χάλκανθον, secundum quosdam ET Χαλκάνθη, Atramentum sutorium, Chalcanthum; nam et Latini hoc vocab. utuntur, inter quos Plin. Est succus concretus, e chalcitide genitus et efflorescens. Ac cum quinque species sint ejusmodi succorum concretorum, sory, melanteria, chalcitis, misy, et hoc atramentum, in coloribus præsertim differentia est. Cum enim quatuor priores species coloris siut vel cinerei et nigri, ut sory et melanteria: vel rubri et ærei, ut chalcitis: vel lutei et aurei, ut misy: atramentum sutorium alterius est coloris et varii; nam et candidum est, albæque violæ simile, quod λευκίον vocant: et pallidum et viride, et cæruleum, et præterea omne perspicuum et nitens: unde superior ætas Vitriolum appellavit. Differunt quoque prædicti succi ea in re, quod priores illæ

quatuor species nativæ semper sint, atramentum vero sutorium, et nativum et factitium habeatur: nativum quidem, quod et fossile dicitur, e chalcitide, ut dictum est, efflorescens et concretum, et natura tam simile chalcitidi, ut in hanc tandem per se redeat annorum spatio, sicut se vidisse Gal. memoriæ prodidit. Id aliquando quidem pendet e metallorum cameris stiriarum instar, aliquando vero in terram deciduum est, et jacet humi: quorum utrumque quoniam distillando concrevit, *χάλκανθον σταλακτικόν* Græci nominant. Id vel simile est capillis et plumis, vel habet stiriarum aut glebæ figuram. Factitium vero, duplex etiam est. Alterum proprie *πηκτόν* vocant Græci, i. e. Concretum, quod e terræ cuniculis aqua atramentosa vel elata et in piscinas effusa, quemadmodum narrat Gal., vel inde corrivata frigore aut calore solis concrescit in chalcanthum: alterum vero *ἐφθόν*, i. e. Coctum, quoniam aqua atramentosa in ahenis decoquatur: est autem ea aqua, ut ait Gal., viridis, chalcitin et æruginem redolens, et gustus quoque ejusdem. Hæc inter alia Gorr. Vide et Diosc. 5, 114. et Plin. 34, 12. ubi inter alia ait, Græci cognitionem æris nomine fecerunt et atramento sutorio: appellant enim *χάλκανθον*. Et mox, Color est cæruleus, perquam spectabili nitore, vitrumque esse creditur: dilueudo fit atramentum tingendis coriis. Porro quod ad fem. *χαλκάνθη* attinet, legitur id ap. Nicandr.; sed citra compositionem, A. 529. *χαλκοῖο πάλαι μεμογηότος ἄνθη*, Schol. παλαιᾶς *χαλκάνθου*. Vide et quæ annotet Idem in O. 257. [Lobeck. Phryn. 304. Add. ad p. 309. *Χαλκάνθη*, Gl. Sutorium: *Χάλκανθος* Æris flos: Plin. 34, 24. Flos æris sit ære fuso et in alios fornaces translato; ibi flatu crebriore excutuntur velut milii squamæ:—cadunt autem, cum panes æris refrigerantur rubentque.]

Χάλκασπις, Æreum s. Æratum habens clypeum. Habebant enim olim clypei suas *χαλκᾶς πύχας*, ut supra docui. Eur. [Iph. A. 764. Herc. F. 795. Pind. O. 9, 80. Π. 9, 1. I. 7, 35. Polyb. 2, 66, 5. 4, 67, 6. "*Χάλκασπις*, * *Χάλκακτις*, Wakef. Phil. 727." Schæf. Mss.] *Χαλκέγχης*, ὁ, Ærea s. Ærata utens hasta, Hastam ærea cuspidē præfixam gestans, Eur. (Tro. 143.) *χαλκεγγέων Τρώων*. *Χαλκέλατος*, Ex ære ductus: *θαλάμους*, Epigr. Talis ap. Horat. Turris ahenæa. [Anal. 3, 76. Pind. O. 7, 66. "Jacobs. Anth. 11, 135." Schæf. Mss.] Potest dici ETIAM *Χαλκήλατος*, ea forma qua *χρυσήλατος*. ["Valck. Phœn. p. 257. Musgr. Bacch. 703." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 392. 545. Choëph. 288.] *Χαλκέμβολος*, Æreo armatus rostro: *τριήρης*, J. Poll., quæ et *χαλκόπρωρος* et *χαλκούστομος*. ["Ad Diod. S. 1, 689. 2, 496. Dionys. H. 5, 110." Schæf. Mss.] Item fem. gen. DICITUR *Χαλκεμβολὰς* pro *χαλκέμβολος*: unde ap. Eur. (Iph. A. 1320.) *χαλκεμβολάδων νηῶν*, Navium æreis rostris præditarum. [* *Χαλκένδυτος*, Schol. Eur. Phœn. 1137.] *Χαλκέντερος*, Intestiuia habens ærea. Ita cognominatus fuit Didymus Grammaticus, διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν: dicitur enim scripsisse supra ter mille libros. Suid. ["Const. Manass. Chron. p. 135." Boiss. Mss.] "*Χαλκεύτερος*, in VV. LL. perperam pro "*χαλκέντερος*." [* "*Χαλκέντονον*, ad Leon. Diac. 190." Boiss. Mss.] *Χαλκήρης*, Ære compactus, Æreus. Il. Γ. (316.) *Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον*, i. e. *χαλκῇ*, Ænea. [Apollon. de Synt. 189. "Heyn. Hom. 6, 143. 495. Ruhnk. Ep. Cr. 259." Schæf. Mss.] *Χαλκουργός*, Qui æs tractat et elaborat, æra fabricatur, Faber ærarius. Is autem diversus est a *χαλκοπλάστῃ*: quoniam sc. ἡ *χαλκουργικὴ ὑπηρετεῖ τῇ ἀνδριανοποιῳ*, et ἡ μὲν ὄργανα παρέχει, ἡ δὲ τὴν ὕλην, teste Aristot. Polit. 1, 5. Ita ut *χαλκουργός* materiam primum et æs rude conficiat, inde autem accipiat ὁ *χαλκοπλάστης*, et conficiat ἀνδριάντα. Ubi etiam nota *Χαλκουργικὴ*, sc. *τέχνη* s. *ἐπιστήμη*, Ars æraria. ["*Χαλκουργός*, ad Diod. S. 1, 19." Schæf. Mss.] Inde et VERB. *Χαλκουργέω*, Æs præparo, ut Metallarius. UNDE *Χαλκούργημα*, το, Opus a *χαλκουργῷ* confectum. Quidam vero interpr. Signum æneum. [Philo de 7 Mirac. c. 3. "Joseph.

A 344. 10. Arrian. T. 155." Wakef. Mss.] ΕΤ *Χαλκουργεῖον*, τὸ, Officina æraria. ["Ad Diod. S. 1, 18. 359." Schæf. Mss. * "*Ἐκχαλκουργέω*, Nicet. Eugen. 6, 546." Boiss. Mss.] *Χαλκῶδους*, SIVE *Χαλκῶδων*, Æreos habens dentes: unde ap. Hes. *χαλκῶδοντας*, (ita enim scr., non *χαλκόδοντας*), *στόλους*: quod exp. *χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας*: subjungens *ὀδόντας* dicta fuisse τὰ *ἐμβόλα*, quæ ab aliis appellari *ἐμβόλια*, i. e. Rostra. *Χαλκῶδων* est etiam Nom. proprium. Unde PATRONYM. *Χαλκωδοντιάδης*. [* "*Χαλκωδοντιάδης*, Musgr. Ion. 59." Schæf. Mss.] *Χαλκῶντος*, Æreus. Hesychio simpliciter *ἡγορασμένος*. Dicitur ea forma qua *ἀργυρώνητος*: unde etiam apparet perperam ap. Hes. scriptum esse *χαλκῶντος*, in quibusdam exempl. [* *Χαλκῶννυξ*, Schol. Apoll. Rh. 3, 233. p. 232. Schæf. * *Χαλκῶρυχος*, Schol. Lycophr. 484. * *Χαλκωρυχέω*, Lycophr. 484. "Tzetz. ad Eund. 4. 47." Kall. Mss. * *Χαλκωρυχία*, Schn. Lex. ἀμαρτύρω. * *Χαλκωρυχεῖον*, Strabo 17. p. 1177.] *Χαλκωρύχιον*, τὸ, Ærifodina, Æraria. Plut. (8, 617.) Καὶ τοὺς γε διατρίβοντας ἐν τοῖς *χαλκωρυχίοις* ἰστοροῦσιν ὠφελεῖσθαι τὰ ὄμματα, καὶ βλεφαρίδας ἐκφύειν τοὺς ἀποβεβληκώτας. [* *Χαλκωρυχεῖον*, Theophr. Fr. 2, 25. 26. 51.]

"*Ἀχαλκος*, Ære carens, Qui est sine ære. Soph. dicit *ἄχαλκος ἀσπίδων* pro Æreis carens clypeis, Expers æratorum clypeorum, Œd. T. (191.) p. 159. *πέμψον ἀλκὰν*, "Ἀρεὰ τε τὸν μαλερόν, "Ὅς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων Φλέγει με περιβόητος ἀντιάδων, Schol. ὅπλοις οὐ χρώμενος. Ære carens, i. e. Careus æreis numis, Non habens pecunias. Quo modo accipi potest ap. Greg. Naz. de Apostolis loquentis, "*Ἀχαλκος καὶ ἄρραβδος καὶ μονοχίτων*. ["Jacobs. Anth. 8, 89. 9, 258. 428. "*Ἀχαλκος ἀσπίδων*, Valck. Phœn. p. 115. Brunck. ad Soph. l. c. Trach. 693." Schæf. Mss. * *Ἀχαλκῆς*, affertur e Tryphiod.] "*Ἀχαλκέω*, Sum sine ære, Pecunias non habeo. Lucill. Epigr. (47.) *Εἰ τις ἀχαλκεῖ*, Μηκέτι πεινάτω, τοῖς τῷ χιτῶνάρῳ, Si quis numis indiget: *χαλκός* enim interitum usurpatur pro *χάλκεον νόμισμα*, ut Æs ap. Latinos quoque pro Ære signato s. Æreo numo. Cujus signif. exempla supra attuli: quibus adde hoc e Matth. 10, (10.) ad quod Greg. Naz. in præcedente loco respexit. Ibi enim Christus suos emittens Apostolos, inter alia hæc eis jussa dat, *Μὴ κτήσασθε χρυσόν, μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν· μὴ πῆραν εἰς ὁδόν, μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥάβδον*. ["Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss.] "*Ἐγχαλκος*, Æreus, Cui æs inest. At in Epigr. 2. p. 136. meæ Ed. *ἔγχαλκος γραῖα*, Cui est æs, i. e. Pecunia: oppositum præcedenti *ἄχαλκος*. ["Jacobs. Anth. 10, 176. Epigr. adesp. 87." Schæf. Mss. Anal. 3, 168. "Athen. 584. ὡὰ, In lebetē." Strong. Mss.] "*Ἐπίχαλκος*, Ære obductus, In superficie æratus. Aristoph. Σφ. init. *ἐδόκουν αἰετὸν Καταπτάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνν*, Ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα Φέρειν *ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν*, Schol. τὴν ἐξωθεν χαλκῇ, annotans addi hoc epith. ad vitandam amphibologiam, ne forte intelligeretur aspis serpens. [Herod. 4, 200. ἀσπίς.] AT "*Ἐπίχαλκον* Hesychio est τὸ *στόμα τῶν αὐτῶν*, ap. quem legitur ET "*Ἐπιχαλκῖται*, ὁπλῖται, Armati: *κεκορυθμένοι αἰθοπι χαλκῷ*. *Εὐχαλκος*, Bonum æs habens, s. E pulcro ære confectus, Ex ære pulcre fabricatus, ut *εὐχαλκος τρίπους*. ["Jacobs. Anth. 9, 258. Heyn. Hom. 5, 312. 6, 475. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 465. Pers. 456.] *Κατάχαλκος*, itidem Æratus: ut *ἐπίχαλκος*. Eur. Phœn. (110.) *Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς Ἐκάτα, Κατάχαλκον ἄπαν πεδίον ἀστράπτει*, Schol. *ἐνοπλον*. Similis locus Il. Υ. (156.) *Τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ Ἀνδρῶν ἡδ' ἔππων*. Ex Eur. rursum (Iph. T. 1246.) *κατάχαλκος δράκων*, pro *Draco septus* s. munitus: ["Musgr. ibid. Heracl. 377. Markl. Iph. p. 389. Jacobs. Anim. 88. Eur. Phœn. p. 40. Valck." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 112. 121." Boiss. Mss. * "*Ὀλόχαλκος*, Totus æreus, Schol. Eur. Phœn. 115(=122.)" Kall. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 1196.] *Πάγχαλκος*, Solidus ex ære, Totus æreus: *γένυς*, pro Ærea s. Ferrea securis, e Soph. affertur,

qui et in Antig. (141.) p. 220. ait, 'Ἐπὶ λοχαγοὶ γὰρ ἔφ' ἑπτὰ πύλαις Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, Schol. ἔλιπον Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη exp. τὰ ὕπλ' ἀπέβαλον: [El. 195. Eur. Or. 444. Phœn. 122. 1248. *Περίχαλκος, Athen. 413.] Πολύχαλκος, Multum habens æris, Dives æris, Ære multo abundans. Il. K. (315.) Ἦν δὲ Δόλων ἐν Τρωσσὶ πολύχρυσος, πολύχαλκος: E. (504.) Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, exp. στερεόν, λίαν ἰσχυρόν, Firmum, Validum. Alibi σιδήρεον οὐρανὸν appellat. Potest etiam esse Cui multum est pecuniæ, oppositum illi ἄχαλκος. Ὑπόχαλκος, Subæratum, Sub quo æs latet, Cui æris aliquid suffusum est: νόμισμα, ap. J. Poll. inter Numismata adulterina et κίβδηλα. Et ὑπόχαλκον χρυσίον, Aurum subæratum, Aurum suffuso ære adulteratum: quod Proverbialiter dicitur in hominibus vitia sub prætextu virtutum occultantes. ["Callim. 1. p. 431. Aristoph. Fr. 287. Boiss. Philostr. 449. Plut. Mor. 1. p. 2. Ox., ad Mær. 240. ad Herodian. Philet. 447. et II." Schæf. Mss. "Ὑπόχαλκος μύια, Musca æris colorem referens, Suid. v. Οἰστροπλήγα." Schleusn. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.]

Χάλκεος, et per CONTR. Χαλκοῦς, Æreus, Ex ære factus. FEM. Χαλκή, et per CONTR. Χαλκή: NEUTR. Χάλκη, et per CONTR. Χαλκοῦν, (cujusmodi contractio fit et in Χρύσεος, Ἀργύρεος, Κεράμεος et similibus,) Hesiod. Ἔργ. (I, 149.) de tertiæ ætatis hominibus, quam æream vocant, τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἰκοί. Sic Il. Ψ. (27.) οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστοι Χάλκεα, μαρμαίροντα: Od. K. (162.) δόρυ χάλκεον, Ærea hasta, Ærea cuspidē præfixa, quod alibi χαλκοβαρὲς δόρυ appellat, s. μελίην χαλκοβάρειαν. Et ap. Aristot. Poet. Τῇ δ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Athen. 2. Eis χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγγερόμενον. Alioquin in prosa contracto potius solent uti. Æschin. (65.) Χαλκοῖς καὶ ἀδμαντίνοισι τεύχεσι. Xen. A. (11, 3.) Χαλκῇν ἔχειν ἄσπιδα. Plut. Symp. 3, (10. init.) Χαλκοῦν ἐμπηγνύουσιν ἦλον. Athen. 6. Ὡς χαλκῶν ὄντων τῶν παλαιῶν ἀναθημάτων: 15. Χαλκῶν νομίσματι χρῆσασθαι: 4. Ἐν χαλκῶ πινακι. Rursum Plut. Hell. Ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγραφάσι. Et in l. de Sol. Anim. Χαλκοῖς ἐλέφαντας ἀντὶ τῶν σφαγέντων ἀνέστησε: de Loquac. (8, 14.) Ἀθηναῖοι δὲ χαλκῇν ποιησάμενοι λείαν ἀγλωσσον, ἐν πύλαις τῆς ἀκροπόλεως ἀνέθηκαν: Orac. Pyth. Κίων τις ἐστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἰέρωνος, Ærea columna ab Hierone erecta. Et ap. Paus. Att. Lysippus χαλκοῦν Δία ἐποίησε. Dicimur etiam aliquem χαλκοῦν ἰσάναι, cum æream ei statuam erigimus: [Wolf. ad Leptin. 339.] Ille itidem dicitur χαλκοῦς σταθῆναι, cui ærea illa imago facta est. Dem. c. Aristocr. Εἰ τοὺς μὲν παρ' ὑμῖν τοιοῦτό τι πράξαντας, χαλκοῦς ἰσάντες, καὶ ταῖς μεγίσταις δωρεαῖς τιμῶντες ἐφαίνεσθε. Aristot. Rhet. 3. Ἄξιός δὲ σταθῆναι χαλκοῦς, οὐκ ἄξιός ὢν χαλκοῦ. Quibus verbis notatur ambitio cujusdam, qui summos honores appeteret, statuamque æream, cum ne æreo quidem numo dignus esset. NAM Χαλκοῦς, substantive positum, signif. interdum τὸ χάλκεον νόμισμα. Plut. Symp. 4, (2.) Ζῶντην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους διέτηξε, Æreos numos. Nicarch. Epigr. δι' ἐξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν: de quodam, qui se strangulare volebat, tam avarus tamen erat, ut ne sex quidem æreos numos exponere sustineret ad emendum sibi funiculum. Sic Dem. c. Mid. Ἀλλ' οὐδὲ χαλκοῦν ἐκτέτικεν οὐδέπω καὶ τήμερον οὐδένα. Quem locum citat J. Poll. 9, (92.) cum dixisset χαλκοῦς fuisse νομισμάτιόν τι λεπτόν: ut κέρματα ap. Eosd., ap. Lat. Teruncius. Idem eod. in l. aliquanto ante, annotat τὸν ὀβολὸν habuisse ὀκτῶ χαλκοῦς: et duos quidem χαλκοῦς, fuisse τεταρτημόριον s. τεταρτήμορον vocatos, quod essent τοῦ ὀβολοῦ τέταρτον, Quarta pars: quatuor vero χαλκοῦς, ἡμιβόλιον: at sex χαλκοῦς, τριτημόριον, quoniam sc. τὰ τρία μέρη ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ: ut ap. Philemonem in Sordio, Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι, μέμνησ', ἐγὼ σοὶ πέντε χαλκοῦς, σὺ δὲ μοι τριτήμορον. Τοὺς ἐξ ἀποδοῦς, τοὺς πενταχάλκους ἀπόλαβε: quanquam nonnulli τοὺς ἐξ χαλκοῦς appellant etiam τεταρτημόριον, ὡς τρία τεταρτημόρια ἔχοντας. Apud Medicos Ponderis nomen est. Gorr.

Æreolum interpr., atque esse sextam oboli partem, siquidem obolus ἐξ χαλκοῦς, h. e. Sex æreola, continet: esse igitur χαλκοῦν, duodecimam partem scripuli. Dividi autem eis λεπτά, h. e. minuta, septem: pendere vero grana duo, quod granum ap. Arabas minimum pondus existimatur. Paulus tamen Ægin. refertens et ipse χαλκοῦν inter σταθμούς, cum Polluce dicit ὀβολὸν ἔχειν χ. η. i. e. χαλκοῦς ὀκτῶ: ea enim τοῦ χαλκοῦ nota est, sc. τὸ χ σημεῖον ἔχον ἐπικείμενον αὐτῷ τὸ α, ut idem Medicus annotavit. Plin. vero 21. fin. Drachina Attica denarii argentei pondus habet: eadem sex obolos pondere efficit: obolus, decem chalcos. UNDE Δίχαλκον, τὸ, Duo chalci: quarta oboli pars, ut J. Poll. tradit 9, (65.) Diosc. 4, 155. de elaterio, Ἡ δὲ τελεία πόσις, ὀβολός: ἡ δὲ ἐλαχίστη, ἡμιβόλιον: παιδίσι δὲ, δίχαλκον. [Anal. 2, 338. "Lucillius 98. Coray Theophr. 217." Schæf. Mss.] ET Δεκάχαλκον, τὸ Decem chalci, Decem ærei numi, Denarius. Plut. (Camillo 13.) Τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον, Denarius vocabatur qui e decem æreis constaret. ITEM Πεντέχαλκον, sive Πεντάχαλκον, Quinque ærei numi, J. Poll. 5. Καὶ πεντέχαλκον δὲ, τοὺς πεντεχάλκους ὀνομασμένους εὐρομεν ἐν τοῖς Ἀριστοφάντος Διδύμοις, πεντέχαλκον συλλαβῶν. Sed videtur ibi pro πεντεχάλκους scr. πέντε χαλκοῦς; disjunctim: ut et pro πενταχάλκους in loco Philemonis supra allato, malim scribere πέντε χαλκοῦς: insolens enim videtur dicere πεντέχαλκοι s. πεντάχαλκοι pro πέντε χαλκοῖ. ["Ad Mær. 322. Coray Theophr. 217. (Char. 10.) *Τρίχαλκον, ibid." Schæf. Mss.]

Porro ut redeam ad substantivum nomen χαλκοῦς, non illud semper Æreum numum signif., verum etiam Statuam æream, ut ap. Lucian. Lexiph. (11.) Οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Nosti æream statuam in foro erectam. Ubi subauditur substantivum ἀνδρίας. || Adj. vero χάλκεος s. χαλκοῦς tribuitur et aliis improprie ac per metaphoram. Hom. enim χάλκεον Ἀρεά dicit, et ὅπα χάλκεον, et χάλκεον ἦτορ, Il. E. (859.) ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης Ὅσσην τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ: (Σ. 222.) Οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο: B. (490.) χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνέει, Æneum pectus. At vero χαλκῇ μύια, Ludi genus est ap. J. Poll. 9. in quo puer fascia obligatis oculis proclamat, χαλκῇν μύϊαν θηράσω: alii respondent, θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψῃ: feriantque ipsum donec aliquem eorum ceperit. || Χαλκοῦς cognomento dictus fuit et Rhetor quidam ac Poeta Dionysius, quod Atheniensibus auctor fuerit numismate æreo utendi, teste Athen. 15., qui et alibi sæpe ejus meminit, ut et Aristot. Nec non Fur quidam id cognomen habuit, in quem Demosth. lusit, Μὴ θαυμάζετε, ὦ Ἀθηναῖοι, χαλκοῦς κλέπτας. Meminit et Eust. [Il. Φ. p. 1243, 19.]

["Χάλκεος, Χαλκοῦς, Phryn. Ecl. 88(=207. Lob.) Thom. M. 923. Markl. Suppl. 1151. Porson. Phœn. 1378. Wakef. Ion. 1. Jacobs. Anth. 8, 45. 11, 31. 189. Steph. Dial. 14. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5, 75. 7, 449. ad Mær. 402. 414. Valck. Phœn. p. 458. ad Diod. S. 1, 108. Boeckh. ad Sim. p. xl. De voce, Græv. Lectt. Hes. 625. (Il. Σ. 202.) Conf. c. χρύσεος, Heyn. Hom. 6, 326. X. ὁδός, οὐδός, Heyn. ad Apollod. 1067. Χαλκοῦς, σιδηροῦς, quid prisco sermone? 304. X. οὐρανός, Heyn. Hom. 7, 354. Χαλκοῦν ἰσάναι τινὰ, Bergler. ad Alciph. 127. ad Lucian. 1, 425. Theocr. Epigr. 16, 19. Herod. 9, 81. Χαλκοῦς, χαλκοῦν νόμισμα, Kuster. Aristoph. 214. Plut. 5, 347. Hutt. Χάλκεα χρυσείων, Jacobs. Anth. 7, 279. Femin., Heyn. Hom. 7, 462. Antip. Thess. 3. Steph. Dial. 63." Schæf. Mss. Χάλκεος, de tabulis, Æschin. Dial. Socr. 3, 19. Χαλκοῦς, de statua, 2, 29.]

Unde COMP. Χαλκεοθώρηξ, i. q. χαλκοθώρηξ, Æreo thorace armatus, Il. Θ. (62.) μένε' ἀνδρῶν Χαλκεοθωρήκων, [Theocr. 22, 136.] Χαλκεοκάρδιος, Cui est χάλκεον ἦτορ, Æreum et infractum pectus habens, Qui æneo et invicto corde est. Horat. ad hoc epith. respexisse puto, cum dixit Æs triplex circa pectus esse, Carm. 1, 3, (9.) Theocr. 13, (5.) Ἀμφιτρώωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός. ["Wakef. Trach. 1074." Schæf. Mss. * "Χαλκεομήτωρ, Lex. Ms.

Hafn. *χάλκεος, ισχυρός.* Osann. Auct. Lexx. Gr. A
 * *Χαλκομίτρης*, Dorice *Χαλκομίτρης*, Pind. N. 10, 170. Quint. Sm. 1, 272. * *Χαλκομίτωρ*, Eur. Tro. 271. et Musgr. * *Χαλκομίτος* Tzetz. Antehom. 28. * *Χαλκοστέχνης*, Quint. Sm. 2, 440. [Ἡφαιστος.] *Χαλκοφώνος*, idem CUM *Χαλκοφώνος*, Æream vocem habens, i. e. vel Valde acutam, vel Valde firmam. Il. E. (785.) *Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκοφώνῳ*, Ὅς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Et Hesiod. (Θ. 311.) dicit *αἶδεω κύνα χαλκοφώνον*. [“Wakef. Ion. 1. Heyn. Hom. 5, 147. Græv. Lectt. Hes. 625.” Schæf. Mss. “Dionys. P. 789.” Wakef. Mss.] Est vero et *χαλκοφώνος* Quædam gemma quæ æris sonum s. tinnitum pulsu reddit: Plin. 37, 10. Chalcophonos nigrâ est, sed illisa æris tinnitum reddit, tragœdis, ut suadent, gestanda. Ab Eod. ET: *Χαλκοσμάραγδος* inter Gemmas refertur 37, 5. de smaragdi generibus. Item *chalcosmaragdus* e Cyprio, turbida, æreis venis.

[* “*Ἀχάλκεος*, Jacobs. Anth. 9, 428.” Schæf. Mss. Anal. 2, 313. οὐδός. * *Παγχάλκεος*, Quint. Sm. 8, 216.” Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4. 1655. Od. A. 574. cf. Diod. S. 5. p. 197.]

Poetæ pro *Χάλκεος* dicunt ETIAM *Χάλκειος*, metri causa, ut *χρύσειος* pro *χρύσεος*. Il. Z. (236.) de Glaucō, Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε *Χρύσεια χαλκείων*: Od. (T. 241.) *Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα*: Il. Γ. (380.) *κατακτάμεναι μενεαίνων Ἐγχεῖ χαλκείῳ*, Hasta ærea s. ærata. Hesiod. (Erg. (2, 111.) *Πάρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον*, Præteriteri æream sedem. [“Musgr. Hel. 1363. Steph. Dial. 14. ad Diod. S. 1, 108. X. θῶκος, δόμος, Græv. Lectt. Hes. 565. *Ἀγγὴ χαλκείῃ*, Heyn. Hom. 6, 433. ἄνδρες, 7, 94. *Χαλκείῃ*, ad Diod. S. 1, 157.” Schæf. Mss.] || *Χάλκειος* est et Suffruticis genus ap. Theophr. H. Pl. 6, 3. *Ærariam* vocant nonnulli. [Plin. 21, 16.] AT *Χάλκεια*, τὰ, Festum antiquum et a populo olim celebratum, postea vero a solis fabris, in honorem Vulcani, quod in Attica artem exercuisset: celebrabatur autem *ἐν ἡ καὶ νέα τοῦ Πυρραυσιῶνος* ἐν ἡ καὶ ἱερεῖαι μετὰ τῶν ἄρηφόρων τὸν πέπλον ἐδιάζοντο: ut annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym., ap. quem Herodian. docet ὅτι ἡ πλείων χρῆσις προπερισπᾶ, indicans plerumque SCRIBI *Χαλκεία*, penult. circumfl., ut et ap. J. Poll. 7, c. 24. *Χαλκεία*, ἐορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡφαισίου. [Vide Harpocr.]

[* *Χαλκῶδης*, Gl. Ærosus, Aret. 70, 27. * “*Χάλκινος*, ad Leon. Diac. 190.” Boiss. Mss. Schol. Jen. Soph. El. 751. p. 271. Erf. * *Χαλκικός*, Schneidero susp. * “*Χαλκήεις*, Christod. Ecphr. 58.” Schæf. Mss.]

Χαλκίων, ὦνος, ὁ, Officina fabri ærarii, Suidæ τὸ χαλκείον. Hes. *χαλκῶνα* dici scribit *χαλκείον*, ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο. Utitur hoc vocab. Hom. Od. Θ. (273.) de Vulcano, ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε, Βῆ ρ' ἴμεν ἐς χαλκῶνα, κατὰ φρεσὶ βοσσοδομῶν, In officinam suam ærariam, ubi æraria instrumenta cudebat. [Apoll. Rh. 3, 41.]

Χαλκίον, τὸ, i. q. *χαλκός*, Æs, ut *χρυσίον* i. q. *χρυσός*, et *ἀργύριον*, i. q. *ἀργύρος*: ut et J. Poll. 9. ait, Τὸν δὲ νῦν χαλκὸν οἱ Ἀττικοὶ χαλκίον εἰώθασιν καλεῖν. Cujus usus hoc exemplum affert ex Aristoph. B. (725.) Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὔσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἀπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις Χρῶμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις Χθές τε καὶ πρῶν κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι. || Idem J. Poll. *χαλκία* et *χαλκίδια* numerat inter τὰ τοῦ μαγεύου σκεῦη, 10, 24. ut e Xen. quoque Econ. (8, 19.) affertur *χαλκία* pro *Athena* s. Ærea vasa, Æramenta. Sic Marc. 7, (4.) *Βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων*, Lotiones poculorum, et sextariorum et æramentorum. Rursum ap. J. Poll. inter *Vasa balnearia*, 10, c. 17. ex Eupol. “*Ὅστις πύελον ἤκεις ἔχων καὶ χαλκίον ἐν τι τῶν λουτηρίων*. Sed alibi ap. eund. J. Poll. per diphth. in penultima scriptum legitur *χαλκείον*, de quo infra. [Gl. Scutra, Coculum: *Χαλκίον θερμοῦ*. Caldaria. “Aristoph. Fr. 238. 250. Porson. Hec. p. xli. Ed. 2. Jacobs. Anth. 12, 359. Theocr. 2, 36. Heringa

Obs. 51. ad Herod. 319. 348. Herodian. Philet. 450. et n.” Schæf. Mss. “Aristoph. A. 1128. *Κατάχει σὺ, παῖ, τοῦλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ*, Perfunde tu, puer, æreum clypei umbonem oleo.” Seager. Mss.] *Χαλκίδιον*, Æreum vasculum, Vasculum ex ære. J. Poll. 10, c. 26. *Καὶ τὰ τοιαῦτα σκεῦη*, (sc. οἰνοχόην et λύχνιον,) *χαλκίδια καὶ χαλκεῖα καλεῖ* ὡς ἐκ χαλκοῦ πεποιημένα: loquitur autem de Hermippo Comico. Quo refer et *χαλκίον μακρὸν*, quod Hes. esse ait *ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν*. Videtur accipi et pro *Vili æris moneta*: INDEQUE *Χαλκιδίτις πόρνη* ap. Joseph. dici *Vile et triviale scortum*, quod vel æreo numo sese prostituit, ut *Diobolare scortum* ap. Plautum. Suid. certe nominari ita ait ἀπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ διδομένου νομίσματος, ut et Eust. Videtur ex eod. *χαλκίον* esse COMP. *Χαλκίοικος* etiam, ET *Χαλκίναος*, utrumque Epith. *Minervæ* ap. Spartanos, forsan quod ejus simulacrum in ærea esset ædícula. Suidas vero ita scribit nominari τὴν Ἀθηναίαν ἐν Σπάρτῃ, vel quoniam *χαλκοῦν οἶκον εἶχε*, vel διὰ τὸ τοὺς *Χαλκιδεῖς* τοὺς ἐξ *Εὐβοίας* φυγάδας αὐτὸν κτίσαι. Plut. Apophth. Lac. Τοὺς μὲν ἄλλους ἔφθασε εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηναῖς καταφυγῶν. Et mox, Ἐν τῇ τῆς Χαλκιοίκου τεμένει. Meminit ejusd. *Minervæ* idem Plut. Lyc. (5.) et Athen. (574.) et ante illos Thuc. 1, (134.) *Χαλκίναος* autem ap. Hes. legitur, qui ipsum exp. per præcedens *Χαλκίοικος*, veluti notius. [*Χαλκίοικος*, Paus. 3, 17. 10, 5. Corn. Nep. Pausania 4, 5, 2. Polyb. 4, 22, 8. “Musgr. Hel. 231. 1483. Brunck. Aristoph. 1, 77. Kuster. 240. ad Corn. Nep. 140. Staver., et Ind. ad Eund. v. Chalcæus.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 666. * “*Χαλκίσηκος*, *χαλκίοικος*, Anon. Palat. Ms. in Creuzeri Meletem. Fasc. 1. p. 24.” Osann. Auct. Lexx. Gr.]

[* *Χαλκίδριον*, Theognostus in Bekkeri Anecd. Gr. 1430.]

Χαλκίτης, οὐ, ὁ, cujus FEM. *Χαλκίτις*, ἰδος, ἡ, vel *ews*, sc. λίθος, Chalcitis, Metallicum medicamentum, colore æris, intercurrentibus oblongis venis splendentibusque. Nascitur autem in iisdem metallis in quibus *Sory* et *Misy*, mediumque inter ea non tantum loco, sed etiam viribus; primum enim *Misy* solet occurrere, deinde *Chalcitis*, postremo *Sory*. Estque *Misy* tenuissimum, *Sory* crassissimum; medium vero rationem *Chalcitis* habet. Sed et temporis spatio in se invicem transeunt, quemadmodum narrat Gal. *chalcitin* per triginta fere annos domi suæ asservatam, in *misy* versam se vidisse. E quo apparet hæc tria specie eadem esse, solaque naturæ concoctione et perfectione ab invicem differre. Hæc Gorr. Vide et Diosc. 5, 115. Plin. 34, 12. *Chalcitin* vocant lapidem e quo et ipsum æs coquitur. Distat a *cadmia*, quod illa super terram et subdialibus petris cæditur, hæc ex obrutis. Item, quod *chalcitis* friat se statim, mollis natura, ut videatur lanugo concreta. Est et alia distinctio, quod *chalcitis* tria genera continet, æris et *misyos* et *soryos*: habet autem æris venas oblongas: probatur mellei coloris, gracili venarum discursu, friabilis, nec lapidosa. Idem l. ult. c. pen. *Melites*, mali coloris: *chalcites*, æris. Et 34, 2. Fit æs et ex alio lapide, quem *Chalciten* vocant in Cyprio, ubi prima fuit æris inventio. Præcedente autem cap. dixerat æs fieri e lapide æroso, quem vocant *Cadmiam*. Itidem pro *Lapide* s. *Metallo æroso* accepit Plut. de Def. Or. Ἐκ τῆς ἐν *Εὐβοίᾳ* *χαλκίτιδος*, ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ξιφῶν. Ubi Turn. Et æris in Eubœa, unde fabricabantur durati aquæ rigore gladii. Est ap. Hipp. et *χαλκίτις στυπτηρίη*, eadem quæ præcedens *χαλκίτις*, ut in suo Lex. annotavit Gal. [h. v. et *Μηλιάδος*.] Alii tamen diversam esse contendunt, ex eo quod Plin. 35, 15. de alumine *trichite* scribit, Hoc fit e lapide, e quo et *Chalcitin* vocant, ut sit sudor quidam ejus lapidis in spumam coagulatus. [Aristot. H. A. 5, 19. Ἐν Κύπρῳ, οὗ ἡ *χαλκίτις* λίθος καλεῖται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐμβαλλόντων: cf. Antig. c. 40. Schn. ad Veget. Mulomed. 54. * “*Χαλκίτις*, *Chrysanthemum*, Diosc. Notha 466.” Boiss. Mss.]

Χαλκίφι pro *χαλκοῦ* reperitur interdum, paragoge poetica. Exp. etiam Ex ære.

Χαλκῶ, Æreum reddo, Ære obduco s. mupio. Pass. κεχαλκῶσθαι, Ære obductum s. munitum esse, Æratum esse: ut 2 Paralip. 3. Τὰ θυρώματα αὐτῶν κεχαλκωμένα χαλκῶ. Sic Virg. Ærati postes, Ovid. Æratæ portæ. [“Jacobs. Anth. 6, 259. 10, 377. Lennep. Phal. 189. In æs convertito, Julian. Ægypt. 17. Epigr. adesp. 228.” Schæf. Mss. Pind. ‘O. 13, 123.] Unde VERBALE Χάλκωμα, τὸ, Ærumentum, Vas s. Aliud opus ex ære factum. J. Poll. 10, c. 44. quædam e metallica materia recensens vasa, Φαίης δ’ ἄν καὶ χρυσώματα καὶ ἀργυρώματα καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν. Ubi etiam annotat, Xen. (K. ‘A. 4, 1, 6.) et Aristoph. in Pelasgis hac voce esse usos: [Σφ. 1214.] Usus est et Sophron ap. Athen. (230.) Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία. Plut. vero χαλκώματα appellavit Ærata navium rostra: (Anton. 67.) Τῶν δὲ Καίσαρος οὐ μόνον ἀντιπρῶρων συμφέρεσθαι πρὸς χαλκώματα στερεὰ καὶ τραχέα φυλασσομένων, Navibus Cæsaris caventibus, ne obversæ cum rostris firmis et æratis Antonii concurrerent. [“Wakef. Ion. 1049. Aristoph. Fr. 261. ad Herod. 369. 629. Casaub. Athen. 1, 28. X. λευκὸν, Merrick. Tryph. Angl. p. 23.” Schæf. Mss. * Χαλκωμάτων, Hes. 768. Phlav. 606. * Χαλκωτὸς, unde “Ἀχάλκωτος, Jacobs. Anth. 7, 73. * Εὐχάλκωτος, Leon. Tar. 14. Toup. Opusc. 1, 463.” Schæf. Mss.] Καταχαλκῶ, Ære obduco. [“Ad Herod. 459.” Schæf. Mss. “Athen. 521. Κατεχάλκωσαν θυρίσι.” Strong. Mss. Diod. S. 322.] “Περιχαλκῶ, Ære obduco,” [LXX. Exod. 27, 6. 38, 6. * Ὑποχαλκῶ, Gl. Subæro.]

Χαλκεύω, Ærariam artem tracto, χαλκουργῶ, Æs exerceo et malleo tundo. Thuc. 3, (88.) p. 112. Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνη ἀνθρώποι ἐν τῇ Ἰέρᾳ ὡς ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει· ὅτι τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδουσα πολὺ καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν. Frequentius transitive accipitur pro Ex ære fabrico, vel etiam E ferro: ut J. Poll. quoque annotat χαλκεύειν poni et pro σιδηρεύειν, i. e. σιδηρον ἐργάζεσθαι. Il. Σ. (400.) Τῇσι πᾶρ’ εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλὰ, Apud quas multa ex ære opera artificiosa et elegantia conficiebam: verba Vulcani. Soph. Aj. (1034.) Ἐριννὺς τοῦτ’ ἐχάλκευε ξίφος, Erinnyis hunc cudebat ensem. Media voce Plut. Camillo, Ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις ὀλοσίδηρα, Plurimis galeas ferreas fabricavit est. Metaph. autem Aristoph. Ἰππ. (469.) ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται, pro Adornantur, s. Struntur, aut etiam Cuduntur, simili metaph. a fabris ærariis s. ferrariis, ut et in præcedenti versu, ubi dicit, Καὶ ταῦτ’ ἐφ’ οἷσιν ἐστι συμφυσώμενα, Adversum quos conflentur et conspirentur hæc; dicuntur enim fabri συμφυσᾶν et συγκροτεῖν, ut Conflare. Eod. sensu et simili metaph. paulo ante, Ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ’ οὐκ ἐλάνθανε τεκταίνόμενα τὰ πράγματα, ἀλλ’ ἐπιστάμην, Hæc fabricari et strui, Ista machinari et moliri nonnullos. [“Orn. 1114. χαλκεύεσθε μνηίσκους φορεῖν, Curate vobis lunulas fabricarier.”] Nec Fabricari solum, sed Cudere etiam simili metaphora Lat. usurpant. [“Jacobs. Anth. 8, 40. 9, 441. ad Herod. 33. Tyrwh. ad Aristot. 209. Lennep. ad Phal. 189.” Schæf. Mss. “Χαλκεύεσθαι τὸν θάνατον, Phot. Amphil. 677.” Schleusn. Mss. * “Χάλκευμα, Lobeck. Aj. p. 372. Wakef. S. Cr. 3, 153.” Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 572. * Χαλκεία, Ars æraria, Plato Symp. 197. Hippocr. 820. Ὁκόσα ἢ σκυτίνης ἔργα ἢ χαλκείης, ἢ ἄλλο τι ἔργον. “Joseph. p. 9.” Wakef. Mss.]

Χαλκεὺς, ἑως, ὁ, Faber ærarius, Qui æramenta cudit, etiam Faber ferrarius: ut χαλκεύειν etiam accipi pro σιδηρεύειν, i. e. σιδηρον ἐργάζεσθαι, docui ex J. Poll. Idemque Aristot. Poët. χαλκῆας dici testatur τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Hom. vero non Ferrarium solum fabrum χαλκῆως nomine appellat, verum etiam Aurificem, ut Od. Γ. (432.) ἦλθε δὲ χαλκεὺς Ὀπλ’ ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πείρατα τέχνης, Ἀκμονά τε σφύραν τ’, εὐποιήτων τε πυράγαν, Οἷσιν τε χρυσὸν ἐργάζετο. De Ferrario ap. Eund. I. (391.) Ὡς δ’ ὅτ’ ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκον μέγαν ἢ ἐσκέπαρον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μέγала ἰάχοντα Φαρμάσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστί. In prosa etiam

A passim pro Fabro ferrario usurpatum occurrit, et nominatim ap. Xen. (Ἑλλ. 3, 4, 17.) qui discrimen facit inter χαλκοτύπον et χαλκῆα: forsan hujus nomine accipiens τὸν χαλκουργόν, Qui æs eruit et subtiliori operi parat; χαλκοτύπον vero appellans Eum qui a χαλκεῖ s. χαλκουργῷ ita paratum elaborat et ex eo fingit statuam, columnam, aut tale quid. Nisi tamen χαλκῆως vocabulo Fabrum ferrarium intelligat, χαλκοτύπου vero appellet Ærarium. || Χαλκεὺς dicitur etiam Piscis quidam, diversus ab eo qui Χαλκίς nominatur, teste Athen. (328.) ubi etiam ex Euthydemo tradit eos γίνεσθαι ἐν τῇ Κνυζικηνῶν χώρᾳ, esseque περιφερεῖς καὶ κυκλοειδεῖς. [“Heyn. Hom. 4, 594. 7, 449. 8, 223. ad Lucian. 1, 506. ad Herod. 33. Tyrwh. ad Aristot. 209.” Schæf. Mss. Piscis, Ælian. H. A. 10, 11. Aristot. H. A. 4, 9. Opp. ‘A. 1, 133.] “Πασχαλκεὺς, ap. Hes. πολύτεχνος: perperam pro “παγχαλκεὺς, Qui omnia fabricari novit.”

Χαλκευτής, Qui æramenta cudit, Faber ærarius s. ferrarius; generaliter Fabricator, Artifex. Antip. Epigr. in Pind. Περικὴν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρυῦνων Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις. Legitur idem Epigr. ap. Suid. quoque. [“Jacobs. Anth. 8, 74. 305. Wakef. Ion. 902. X. ὕμνων, Huschk. Epist. in Propert. p. 12. Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 558.” Schæf. Mss.] Χαλκευτικός, Ad fabrum ærarium s. ferrarium pertinens, Fabrilis: unde fem. gen. χαλκευτικῇ, sc. τέχνῃ, Ars fabrilis, æraria s. ferraria, procudendi æs aut ferrum. Homo etiam aliquis χαλκευτικός dicitur Qui artem ærariam s. ferrariam probe callet. Gaza vertit Artis excursoriæ peritus. [“Xen. Mem. 1, 1, 7. (Ec. 1, 1. Provent. 4, 6.) Ammon. 134. Χαλκευτικῇ, Huschk. Anal. 34. Schol. Aristoph. Πλ. 160.” Schæf. Mss. “Philostr. 76. Chrys. in Gen. 218.” Kall. Mss. “Eust. 119, 33.” Seager. Mss. * Χαλκευτήρ, unde * Χαλκευτήριος, e quo] Χαλκευτήριον, τὸ, Fabrile, [Gl.] Officina χαλκευτοῦ: quæ etiam χαλκεῖον et χαλκῆον. [* Χαλκευτὸς, Anal. 2, 115. στίχον χαλκευτὸν Περιδῶν ἐπ’ ἄκμοσιν. “Jacobs. Anth. 8, 74. 305.” Schæf. Mss. * “Αὐτοχάλκευτος, Andr. Cr. 103. ξίφος, Gladius sponte factus.” Kall. Mss. Pisid. 410. “Musgr. Suppl. 32. Wakef. Trach. 750. Brunck. Soph. 3, 504.” Schæf. Mss.]

Χαλκεῖον, τὸ, i. q. χαλκευτήριον. Lucian. (1, 532.) Τοῦ Ἥφαιστου τὸ χαλκεῖον, Officina Vulcani, in qua æs ferrumque elaborat. Hom. χαλκεῶνα appellat. || Reperitur χαλκεῖον in ea etiam signif. qua χαλκῖον ap. J. Poll., ut admonui in Χαλκῖον etiam: habesque ejus scripturæ exemplum in Χαλκίδιον. Sic ap. Xen. Σ. (7, 4.) p. 521. Ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει· τὸ δὲ χαλκεῖον, λαμπρὸν ὄν, φῶς μὲν οὐ ποιεῖ, ἐν αὐτῷ δὲ ἄλλα ἐμφαινόμενα παρέχεται: ubi λύχνον vocat Ellychnium ardens et lumen præbens, χαλκεῖον autem nominat Æreum vasculum cui oleum infusum est, quodque in se fistulam habet cui ellychnium immittitur, et oleo concepto ac flamma, ardet. Tale ap. Hes. est χαλκῖον μακρὸν, quod exp. ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. Pertinetque huc quod J. Poll. scribit, 6, c. 18. de candelabro et lychno, Ἡ μέντοι ἐλαιηρὰ ἐπίχυσιν χαλκεῖον ἐστι μακρὸν, ἣν χάλκιον Εὐπῶλις ὠνόμασε. Ubi nota apertam mentionem utriusque vocabuli χαλκεῖον et χαλκῖον, sive χάλκιον: nota etiam ἐλαιηρὰ ἐπίχυσιν pro Vasculo oblongo et in acutum desinente rostrum, cui oleum infunditur ad fovendum lychnum accensum. Pro Alio etiam vase æreo legitur ap. Athen. 10. nec non 11. Χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες, ἐπιτρεῖως ἔχον πρὸς ὕδατων ψυχρῶν ὑποδοχάς. || Χαλκεῖα, Hes. sunt etiam ὑπομνήματα τῆς τῶν τεχνῶν εὐρέσεως, Artium inventarum monumenta. Quibus verbis puto eum intelligere Festum quod Athenis fabri ærarii ac ferrarii dicuntur agitasse olim in honorem Vulcani τῆς χαλκευτικῆς inventoris, cujus supra etiam facta fuit mentio. [“Ad Charit. (250=) 469. Kuster. V. M. 16. Heringa Obs. 51. ad Herod. 319. 348. ad Diod. S. 1, 366. Pans. 160. Τὸ Δοδωναῖον χ., Jacobs. Anth. 8, 127. Kuster. Aristoph. 55.” Schæf. Mss. Theophr. Char. 9, 3 “Tessera ænea, signo et documento serviens, eum, cui data esset, a rep. honore ornatum, aut in dicasterium ali-

quod judicandi ergo missum esse. Demosth. 997, 18. Ἐὰν δὲ ἀρχὴν ἡντινοῦν ἢ πόλιν κληροῖ, οἷον βουλῆς, θεσμοθέτου, τῶν ἄλλων, τῷ δηλὸς ὁ λαχὼν ἡμῶν ἔσται; πλὴν εἰ μὴ σημείον, ὥσπερ ἄλλω τινὶ, τῷ χαλκεῖω προσέσται." Seager. Mss. Χαλκήϊον, Ionice pro χαλκεῖον, Herod. 1, 68. 4, 81. 152.]

Χαλκήϊος, pro χαλκεῖος, i. q. χαλκευτικός, Pertinens ad χαλκέα, Ærarius, Ferrarius, Fabrilis. Od. Σ. (327.) Οὐδ' ἐθέλεις εὐδεῖν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών. Sic supra in Χαλκεὺς, habuimus ex eod. Poeta (Γ. 433.) ὅπλα χαλκήϊα, Instrumenta fabrilia: quibus sc. ὁ χαλκεὺς ἐργάζεται τὸν χρυσόν. ["Ad Lucian. 1, 227." Schæf. Mss.]

[* "Ἀναχαλκεύω, Recudo, metaph. de leproso, Method. 397." Kall. Mss. "Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 8. T. 4. p. 129, 27." Seager. Mss. * "Ἀντιχαλκεύω, Evagr. H. E. 1, 2." Mendham. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. J. Poll.]

Ἀποχαλκεύω, Fabricor: itidem ut χαλκεύω. Item, Ære munio, Bud. Et Ἀποχαλκεύομαι, Ære munior: unde particip. ἀποκεχαλκευμένος. Xen. K. (10, 3.) de venabulis loquens, Κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνύδοντας ἐχέτω ἀποκεχαλκευμένους.

AT VERO Ἀποχαλκίζω Ære privo s. spolio, i. e. Pecunia: in Epigr. ab eo χαλκός quo significatur Æs signatum, i. e. Pecunia: unde et ἄχαλκος. ["Jacobs. Anth. 10, 228." Schæf. Mss. Brunck. Anal. 2, 417.]

[* Ἐγχαλκεύω, Cudendo imprimō Cyrill. Alex. in Jo. 15, 12. Φρόνημα τὸ νεανικὸν καὶ φιλόθεον ἐγχαλκεύειν. * Ἐκχαλκεύω, Gl. Fabrico, "ad Horat. 397. Zeun." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 3, 7, 6.] Ἐπιχαλκεύω, Fabricor super, Cudo, ut cum faber τῷ ἄκμονι ἐπιχαλκεύειν ξίφος dicitur aut tale quid. Item, Insuper fabricor s. cudo, et quasi Affabrico. Metaph. Aristot. Rhet. 3. fin. loquens de epilogo, eumque ἐκ τεττάρων συγκεῖσθαι dicens, Ἐκ τε τοῦ πρὸς ἐαυτὸν κατασκευάζειν εὐ τὸν ἀκροατὴν καὶ τὸν ἐναντίον φαύλως, καὶ ἐκ τοῦ αὐξήσαι καὶ ταπεινώσαι, καὶ ἐκ τοῦ εἰς τὰ πάθη τὸν ἀκροατὴν καταστήσαι, καὶ ἐξ ἀναμνήσεως, subjungit, Πέφυκε γὰρ μετὰ τὸ ἀποδείξει αὐτὸν μὲν ἀληθῆ, τὸν δὲ ἐναντίον ψευδῆ, οὕτω τὸ ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν καὶ ἐπιχαλκεύειν. Ubi Victor. annotat, videri sibi hoc verbum accipi pro Expolire, et quod factum jam est, cursim festinanterque, eo consilio ut concinnes, iterare ac repetere: ut sumitum sit a fabris ferrariis qui crassiore Minerva aliquid tornatum incudi reddunt: [cf. Aristoph. N. 421. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Καταχαλκεύω, Plut. Lys. 17. Heraclides Athenæi p. 521. * "Μεταχαλκεύω, Eumath. 150." Boiss. Mss. "Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss. Refingo, Reformo, Cyrill. Alex. de Adorat. 3. p. 83. εἰς εὐτολμίαν. * Μεταχάλκευσις, Reformatio, Renovatio, 2. p. 59. M. τίνα καὶ ἀναπλασμὸν ἱερῶν τῶν τε ἅμα καὶ θυσίων.] "Παραχαλκεύω, Cudo, ex Aphth." [Progymn. 58. * Προσχαλκεύω et * Προχαλκεύω conf., Æseli. Choëph. 636. Blomf. * Συγχαλκεύω, Athen. 488. 503. J. Poll. 5, 4. "Planud. Ovid. Met. 13, 683." Boiss. Mss.]

Χαλκίζω autem signif. χαλκοῖς ludo; tradit enim J. Poll. 7, c. 24. χαλκίζειν esse παιδιᾶς τι εἶδος, ἐν ᾧ νομίσματα ἡρτίζον: innuens esse ludi genus, in quo chalcis aut alio nomismate ludebant par impar. [Alexis ap. Bekk. Anecd. 116.] UNDE Χαλκισμός, ὁ, dicitur Ille ipse ludus quem J. Poll. 9. his verbis describit, Ὁρθὸν νόμισμα ἔδει συντόνως περιστρέψαντας ἐπιστρεφόμενον ἐπιστῆσαι τῷ δακτύλῳ, annotatque e quibusdam, Phrynen meretricem eo ludi genere summpere fuisse delectatam. Meminit ejusd. ludi Eust. quoque, vocans eum παιδιὰν κυβευτικήν. Erat autem, ut ipse e quibusdam refert, p. 1409. Ὁρθοῦ νομίσματος περιστροφή συντονός, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν· καὶ ἐνῆκα ὁ τοῦτο κατορθώσας. Ibidem p. 986. dixerat hanc παιδιὰν esse κυβείας εἶδος, secundum veteres, sed paulo fusius describens his verbis, Ἦν ὁ χαλκισμὸς ὀρθοῦ νομίσματος, (θετέον χαλκοῦ,) στροφή καὶ σύντονος περιδίνησις· μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος πρὶν καταπεσεῖν· καὶ ὁ τοῦτο ἀνύσας ἐκράτει τὸν χαλκισμὸν, καὶ ἦν νικη-

τής. Sunt qui dicant fuisse Ludi genus quo numum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, et priusquam humi caderet, excipiebant recto digito. [Idem ludus dicitur etiam * Χαλκίνδα, Hes. || Χαλκίζω, Æs refero, Æri similis sum. Vide Χαλκίς. ["J. Poll. 1, 212. (φωνή χαλκίζουσα.)" Wakef. Mss. * Ὑποχαλκίζω, Etym. M. κατὰ τὴν χρῶαν: Hes. Ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπεθέμην.]

Χαλκίς, ἴδος, ἢ, Chalcis, Avis nomen, quæ et κύμινδς nominatur: multa de ea Eust. 986. [ad Il. Ξ. 291.] ac inter alia ὡς μέλαινα ἔστι, χαλκίζουσα τὴν χροίαν· ὅθεν καὶ χαλκίς λέγεται: [cf. Aristoph. Ὀρν. 1181. Proclus ad Cratyl. p. 38. Χαλκίς διὰ τὸ λιγυρὸν καὶ εὐχρον δίκην χαλκοῦ ἡχοῦντος τορὸν οὕτως ἐκλήθη· ἢ δὲ κύμινδς παρὰ τὴν σμικρότητα τοῦ ὀρνέου.] Est et Piscis genus, cujus idem Eust. meminit, nec non Athen. (328.) ubi ex Epicharmo affert χαλκίδες θ' ἔς τε χῶ πίων κύων. Ibid. annotat diversum esse hoc piscium genus ab iis qui χαλκεῖς appellantur, et has χαλκίδας a Dorione vocari etiam χαλκιδικάς: cujus Dorionis hæc forsitan verba sunt quæ afferuntur ab Eust. l. c. Χαλκίδες, τὰς καλεοῦσι καὶ σαρκίνους· αὐταὶ δὲ καὶ χαλκιδικαὶ ὀνομάζονται. Dicitur certe sale asservari, et inter salsameuta numerari, ut sardinos pisces inter τὰρίχη celebrari novimus. Meminit ejusd. et Aristot. H. A. 4. et 5. nec non Plin. (10, 8.) et Col. qui Chalcidem et ipsi appellant. Gaza tamen alias Spuriam, alias Ericani ap. Aristot. vertisse dicitur. [Gl. Pica maritima.] || Est et Serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam ænei coloris quæ tergum ejus distinguunt: alio nomine σήψ dictum. Sic enim Schol. Nicandr. O. (818.) Ἡ δὲ σήψ ὁμοία ἐστὶ τῇ σαύρᾳ· καλεῖται δὲ καὶ χαλκίς· ἔχει γὰρ ἐπὶ τοῦ νῶτον χαλκίζουσας ράβδους. Plin. igitur et ipse in Lacertarum genere ipsam numeravit, ut sit σαῦρα χαλκίς dicta, Lacerta æneas in tergo virgas habens: 29, 5. Lacerta, quam hi Sepa, alii Chalcidem vocant. Diosc. et χαλκιδικήν σαῦραν nominari tradit, ut infra docebo. Meminit ejusd. Ælian. quoque. Ab Aristot. autem H. A. 8, (23, 3.) δυνγίς vocari dicitur, pro quo in quibusdam exempl. scriptum * Ζυνγίς. || Est et Fluvii Peloponnesiaci nomen ap. Strab. nec non Urbis Syriacæ, quæ Jamblichii Philosophi patria est. Est vero et Eubœæ nobilis urbs hoc nomine dicta. UNDE Χαλκιδεύς, ἑως, ὁ, E Chalcide urbe oriundus, ut Eust. Ἰάμβελιχος γοῦν ὁ μέγας Φιλόσοφος Χαλκιδεύς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας. At οἱ ἐξ Εὐβοίας Χαλκιδεῖς feruntur ἐπὶ φιλαργυρίᾳ κεκωμωδῆσθαι, indeque VERB. Χαλκιδίζειν Proverbio dictum pro γλισχευέσθαι, teste eod. Eust. ut Hes. quoque χαλκιδίζειν dici scribit ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδέων: sed poni etiam ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων: quoniam sc. ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Eidem Χαλκιδεύς est et δειλός: [leg. δούλος: Χαλκίς enim nomen est Servi ap. Lacedæmonios, auctore Athen. 267.: vide Schn. Lex. Suppl. 180.] Apud Suid. vero habemus non solum χαλκιδίζειν, SED ET Χαλκιδεύεσθαι, quæ itidem dici scribit ἐπὶ τῶν γλισχευομένων: subjungens, Καὶ Φικιδίζειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν· ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρέων ἔρωτες ἦσκηνο. Ita ut suspicio sit, voluisse eum innuere, χαλκιδίζειν s. χαλκιδεύεσθαι, ut φικιδίζειν, poni etiam pro Obscæno puerorum amoris deditum esse: eo quod ap. Chalcidenses tales puerorum amores frequentes essent. (Obiter igitur hic nota ILLUD Φικιδίζειν, quod suo etiam in loco, nimirum in φ, dici scribit ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν.) Alii vero, ut idem Suid. ibid. annotat, ἐπὶ τοῦ ῥωτακίζειν hæc accipere, quoniam ipsi et Eretrienses videntur τῷ ρ κατακῶρως χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ σ τιθέντες. Porro ex eodem χαλκίς est et POSSESS. Χαλκιδικός: ut Χαλκιδικά ποτήρια dicebantur Pocula quædam ἐν Χαλκίδι δημιουργούμενα. Apud Hes. vero et Χαλκιδικοὶ ἀλεκτρυόνες: nec non Χαλκιδικὸς λειμών, et Χαλκιδικὸν δῶγμα: cujus prostriemi ap. Suid. quoque mentio fit. Rursum Hes. Χαλκιδική affert pro Σκυθική: subjungens, τὰ μέταλλα τοῦ σιδήρου ἐκεῖ πρῶτον εὐρεθέντα. Præterea χαλκιδικαὶ nominantur Pisces quidam, qui et χαλκίδες, ut supra ex Athen. et Eust. docui. Nec non Χαλκιδική σαῦρα, Lacerta Chalcidica appellatur quæ supra

χαλκίς. Diosc. 2, 70. Σήψ, ἣν ἐνιοὶ σαῦραν ἐκάλεσαν Χαλκιδικὴν, Seps, quam aliqui Chalcidicam lacertam vocarunt. [Aëtii Ther. 13.] Paroxytonos autem Χαλκιδικὴ Urbis esse nomen annotant e Cyrillo. Præterea Χαλκίς est et Montis nomen. UNDE Ὑπόχαλκίς dicta Urbs quædam Ætoliæ, ad ejus radices sita, teste Eust. ap. Il. B. || Rursum χαλκίδες Λακωνικῶς dicebantur αἱ θεραπείαι, Famulæ, ut Eust. refert p. 1090. [ex Athen. 267.] servorum ac servarum quædam recensens nomina, sed appellationis nulla addita ratione. ["Χαλκίς, Jacobs. Anth. 8, 173. Callim. 1. p. 428. Heyn. Hom. 6, 586. 654. ad Timæi Lex. 278. Toup. Opusc. 2, 16. Koen. ad Greg. Cor. 38." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 9, 12. 32. Schol. Homericæ Villoisoni p. 342. Schn. Hist. Liter. Pisc. p. 13. Schn. Lex. "Χαλκιδικός, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 48. * Χαλκιδιακός, Lesbon. de Schem. 178. 179. Χαλκιδίζω, Jacobs. Anth. 10, 228." Schæf. Mss. Χαλκιδέων et Χαλδαίων, Χαλκιδικός et Χαλδαϊκός conf., Barker. ad Etym. M. 1020. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 268. * Χαλκὰς, Herba, Diosc. 4, 58.]

Χάλην autem ET Χαλκηδὼν, Urbium propria sunt nomina. Ac quod ad illam attinet, teste Steph. B. a Theophr. NOMINATUR Χάλκιον, NEC NON Χάλκαι plurali num. a Theopompo. Unde Qui oriundus est, DICITUR Χαλκαῖος ET Χαλκίτης. Ad hanc autem Χαλκηδὼνα quod attinet, videtur denominata ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ, ut Historici tradunt. Qui inde oriundus est, VOCATUR Χαλκηδόνιος. Cujus fem. est Χαλκηδονία, ITEM Χαλκηδονίς, ut Χαλκηδονίς χώρα ap. Strab. Chalcædonia regio, Ager Chalcædoniorum. At Χαλκήτιδος νήσου meminit Menippus ἐν Περιπλῶ Βιθυνίας. De his vero aliisque præterea multis vide et Plin. ["Χαλκηδὼν, ad Lucian. 2, 216. ad Herod. 343. Græv. Lectt. Hes. 547. ad Diod. S. 1, 477. Irmisch. ad Herodian. 4, 232. X. et Χαρχηδ., Schleusn. Cur. Nov. c. 199." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. "Χαλκηδόνιος, Epiphan. de xii. Gemmis." Kall. Mss. * "Χαλκηδόνιον, Stibium, Diosc. Notha 475. * Φιλοχαλκηδόνιοι, ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 246." Boiss. Mss. * Χαλκηδονιακός, Strabo 7. p. 493.] || Porro χάλκη dicitur etiam πορφύρα, Hes. Cujus signif. Nicandri quoque Schol. meminit; nam in Θ. 256. exponens hæc verba, Χροὴν δ' ἄλλοτε μὲν μόλιβον ὀφιοειδέος ἴσχει, "Ἄλλοτε δ' ἠερύοντα, τότε ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ, annotansque loco illius χαλκοῦ scribi etiam χάλκης, subjungit, "Ἔστι δὲ ἡ χάλκη ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν: affertque hæc pro utriusque lectionis confirmatione exempla: sc. ex Ἡρακλείᾳ, quod puto esse Poëma de laboribus et factis Herculis, φολίς δ' ἀπέλαμπε φαεινὴ, "Ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τότε δ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ: et e Νυμηνίῳ, ἄνθεσσι γε εἶδες ἐπ' ἰχώρ Ἡερῶεις, τότε δ' αὖ μόλιβῳ ἐναλίγκιον εἶδος Ἀμφὶ ἐκδιδάινει χάλκη ἴσον. Sed notandum, pro hoc Χάλην, facta litterarum χ et κ transpositione, dici ETIAM Κάλχη. Estque eidem rursum Hesychio Κάλχη, πορφύρα, βοτάνιον ἀνθοφόρον, ut et Schol. Nicandri κάλχην esse ait τὸ ἄνθος ἢ ζωὸν ᾧ βάπτεται ἢ πορφύρα, Florem s. Animal marinum quo purpura tingitur: alibi dicens esse εἶδος πορφύρας, ἀφ' ἧς αἱ γυναῖκες τὸ κάλχιον βάπτουσιν, in Alexiph. nimirum, ubi Poëta canit, στρόμβων δὲ πολλὴ πλέων, ἥ τε κάλξης Κηραφίδος. Hesychio vero est etiam διφθέρα et μέρος κεφαλῆς κίονος. UNDE Καλχαίνειν dicitur τὸ πορφύρειν, teste Schol. Nic. l. c. Quomodo et Schol. Soph. Antig. init. p. 213. Τί δ' ἐστὶ; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσι" ἔπος, exp. πορφύρουσα καὶ τεταραγμένως φροντίζουσα, derivans etiam ipse hoc verbum a κάλχη, quod esse dicit κόχλον τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιῶσα βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν, et ἐκ βάθους μερμυῶσα, ut ap. Hom. ὁ βυσοδομεύων. Itidemque Eust. καλχαίνειν ἔπος exp. πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον. Hes. vero καλχαίνει exp. non solum πορφύρει, sed etiam ταρασσει, κυκᾷ ἐκ βυθοῦ: nec non στένει, φροντίζει, ἄχθεται, ταρασσεται. Inde ET Κάλχας ille ap. Hom. Vates celebris denominatus creditur, vel quod esset κατὰ τὴν χρῶαν οἶον χάλκεος, Purpu-

reus, vel quoniam ἐν βάθει τοῦ στήθεος ἐβυσοδομεύετο μαντικά: erat enim οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος, Καὶ ᾗδ' ἔδ' ἔδ' ὄντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ὄντα. [Vide p. 4740-1. * Χάλκιμον, Orph. Arg. 960.]

ΧΑΜΑΙ, Humi, In terra. Od. H. (160.) χαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι. Xen. K. Π. 7, (3, 2.) Εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην καὶ τὸν νεκρὸν κείμενον. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Κατεκλίνθη οὖν καὶ αὐτός, ὥσπερ εἶχε, χαμαί. Rursum Hom. Il. E. (442.) φύλον χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων, Qui humi s. super terram incedunt, Humi gradientium hominum. Et Callim. ap. Athen. (669.) ῥόδα φυλλοβολεῦντα Τῶνδρος ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί. Sed notandum est χαμαὶ in h. Callim. l., et in posteriore Xenophontis posse accipi etiam pro In terram. Nonnunquam enim et motum ad locum denotat, ut Il. Φ. (51.) Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, In terram abiecit, N. (578.) Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε. Itidemque Π. (741.) ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. Quomodo et Latinum vocab. Humi usurpatur. Nec enim solum dicunt Jacere humi, sed etiam Stratus humi. Et Virg. Corpora fundit humi. Ovid. Prostrat humi juvenem: et, Spargit humi jussos, mortalia semina, dentes. Plin. Humi defigunt. Columella, Canaliculus humi depressus. Rursum Virg., procumbit humi bos. ["Thom. M. 910. ad Charit. 633=349. Lucilius 119. Villos. ad Long. 122. ad Lucian. 1, 378. Ὁ χ. βίος, Bergler. ad Alciph. 214. Τρῶποι χ., Husch. Anal. 154. Τὸ χ., Epigr. adesp. 108. X. ἐρχεσθαι, Wolf. ad Hesiod. 92." Schæf. Mss. Plato 1, 32. Bip. "Ὅταν ἐκβάλῃ εἰς τὸ χ. τι. Vide Schn. Lex. Buttm. A. Gr. 1, 81.]

Χαμαίακη, Humi sparsa acte, Humilis, i. e. Humilis sambucus: est autem herba ferens umbellam, in qua sambuci baccæ. Lat. Ebulum appellant. Virg. Bucol. Sanguineis ebuli baccis. Multa de hac Diosc. 4, 175. ubi eam facit alteram ἀκτῆς speciem; sed dicens esse χαμαιπετὴ et ἐλάσσονα et βοτανωδεστέραν: ferre autem σκιάδιον ἐπ' ἄκρον ὅμοιον τῇ πρὸ αὐτῆς, καὶ ἄνθος καὶ καρπὸν: ut et Plin. 24, 8. Sambucus habet alterum genus magis sylvestre, quod Græci χαμαίακην, alii Helion vocant, multo brevius. [Theophr. H. Pl. 3, 13. * Χαμαιβάλανος, Diosc. 4, 177.] Χαμαίβατος, Rubus humilis, humi serpens, radices agens qua tellurem tangit; Gazæ Humirubus, ap. Theophr. H. Pl. 3, 18. [Rubus cæsius s. saxatilis Linnæi.] Χαμαιγενὴς, ἑός, ὁ, ἡ, Humi natus, E terra ortus, Humio prognatus. Hesiod. Θ. (879.) Ἔργ. ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων. Ubi ut χαμαιγενέων ἀνθρώπων dicit, ita Hom. χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων. Item χαμαιγενὴς ποταμὸς affertur pro Terrestris fluvius, Fluvius humi genitus. [Pind. Π. 4, 175. "Ruhnk. ad H. iu Cer. 352. Wolf. ad Hesiod. p. 93." Schæf. Mss. Nonn. Jo. 10, 32.] Χαμαιδάφη, ἡ, Laurus humilis. Gaza vertit Vincapervinca ap. Theophr. H. Pl. 3, c. ult. proculdubio Plinium imitatus, qui 21, 27. Et Vincapervinca, inquit, sive Chamædaphne, arida tusa hydropicis datur in aqua. Et 21, 11. de herbis coronariis, Rosam Cyanus excipit, Cyanum Amarantus. Nam Vincapervinca semper viret, in modum lineæ foliis geniculatim circumdata: topiaria herba: inopiam tamen florum aliquando supplet. Hæc a Græcis Chamædaphne vocatur. Veruntamen sunt, teste Gorr., qui Plinium reprehendant, quod hanc χαμαιδάφνην esse Vincampervincam putarit: præsertim cum inter lauri genera eam recensens, Latini illius vocabuli non amplius meminerit: ut 15, cap. ult. Est et chamædaphne sylvestris frutex: est et Alexandrina, quam aliqui Idæam, alii * Hippoglottion, alii Daphniti, alii * Carpophyllon aut * Hypelaten vocant. Ramos spargit a radice dodrantes, topiarii ac coronarii operis. Et 24, 15. Chamædaphne unico ramulo est, cubitali fere, folio tenui, lauri similitudine. Animadversione vero dignum est quod in proxime præcedente loco eam diversam statuit a lauro Alexandrina et daphnoide, cum tamen Diosc. 4, 148. 149. annotet, chamædaphnen quoque a non-

nullis vocari δάφνην Ἀλεξανδρεῖαν, nec non δαφνοει-
 δὲς a quibusdam χαμαιδάφνην nuncupari. Gorr.
 Daphniti quoque et ὑδραγωγὸν hac chamadaphne
 a Græcis nominari tradit, a Romanis Laureolam s.
 Lauraginem: qui et ipse eam interpr. laurum Ale-
 xandrinam. Esse autem dicit fruticem unico ramulo
 cubitali, tenui atque lævi, folio lauri similitudine,
 multo læviore et magis herbaceo: semiuve rotundo,
 rubenti, admistoque foliis quibus supernascitur.
 [Gl. Fraga, Labrusca, Ruscum. Geop. 10, 3, 5.
 Schn. Ind. Theophr.] Χαμαιδικασταί, Pedanei judi-
 ces, Bud. e Pand. ["Suid. v. Σήλεκτος." Kall.
 Mss. Χαμαιδικαστής, Gl. Pedaneus iudex, Arbiter.]
 Χαμαίδρως, sive Χαμαίδρωψ, Quercus humilis; Her-
 ba ex eo sic nominata, quod folia habeat quæ sunt
 τῇ σχίσσει δρὺν ὅμοια: alio nomine dicta χαμαίδρωψ s.
 λινόδρως, a quibusdam et τεύκρινον nuncupata, teste
 Diosc. 3, 112. Sic et Plin. 24, 15. Chamædrys herba
 est quæ Latine Trissago dicitur. Aliqui eam Cha-
 mædropem, alii Teucrion appellavere. Folia habet
 magnitudine menthæ, colore et divisura quercus.
 Alii serratam, et ab ea serram inventam esse dixere,
 flore pene purpureo. Hæc fere et Gorr. qui addit,
 Græcum nomen retinere in officinis: vulgo Quercu-
 dam vel Serratulam nominari. Statura autem tota
 digitorum quatuor altitudinem non excedere: in pe-
 trosi et asperis nasci, foliis parvis, effigie et divisura
 quercus, amaris, flore pene purpureo, exili. Sed
 sunt qui pro Χαμαίδρωψ SCRIBANT Χαμαίρως:
 quod ap. Plin. quoque legitur: ut 26, 7. Chamæ-
 rops myrteis circa caulem gemiis foliis, capitibus
 Græculæ rosæ. Itidemque cap. 13 ejusd. libri.
 [Theophr. H. Pl. 9, 9, 5. et Ind. * Χαμαιδρῦνιτης
 οἶνος, Diosc. 5, 51. * "Χαμαίδρυνον? i. q. χαμαίδρως,
 Anna C. 140. 198." Elberling. Mss.] Χαμαιεύρετος,
 Humi inventus, Quem humi dejectum s. abjectum
 aliquis invenit. Apud Suid. Χαμαιεύρετόν με εὔρε,
 καὶ ἀνεθρέψατο. (Ubi tamen sufficiebant hæc verba,
 χαμαιεύρετόν με ἀνεθρέψατο.) Apud Eund. ET Χα-
 μαίευρήτης ἄρτος, sed sine expositione. Χαμαίζηλος,
 Humilis. Videtur autem proprie sonare χαμαίζηλος
 Humilia consectans cum æmulatione quadam. Suidæ
 χαμαίζηλοι sunt ταπεινοί, et Hesychio εὐτελεῖς. Af-
 fert autem Suid. h. l. Τροχῶν αὐτοῖς κάτωθεν ὑπο-
 στρεφομένων χαμαίζήλων, Rotis s. Orbibus humilibus.
 Legitur ap. Theophr. quoque Ep. 79. quam Iso-
 crati ad Dionys. affinxit, ubi ait, Ἦν σοι πάλα μετάρ-
 σιον τὸ χαμαίζήλον· νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περιγείον
 ὁ τῆς τύχης ὅρος ἀκρότατος· οὐκοῦν τῆς ψευδοῦς εὐδαι-
 μονίας ἀφίστασο. Apud Hes. vero legitur ET Χαμαί-
 βηλα, ταπεινὰ, γῆινα: sed proculdubio pro χαμαί-
 ζηλα. Vide et Χαμαπετής. ["Plato Phædone p.
 35, 38. Ed. Bas. "Ετυχον γὰρ καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτὸν
 παρὰ τὴν κλίνην, ἐπὶ χαμαίζήλον τινὸς, (subaud. δι-
 φρον, s. θρόνον)." Seager. Mss. Geop. 5, 2, 14. ἄμ-
 πελοι, 12, 13, 8. θρίδακες, χαμαίζηλότερον δένδρον,
 9, 9, 11. "Wakef. S. Cr. 5, 88. Valck. ad Ammon.
 104. ad Lucian. 1, 360. Rubnk. Ep. Cr. 257. Timæi
 Lex. 273. et n." Schæf. Mss.] || Χαμαίζήλον, Herbæ
 etiam nomen. Plin. 25, 9. de quinquefolio, Græci vo-
 cant πενταπέτης s. χαμαίζήλον s. πεντάφυλλον: 27,
 10. Gnaphalon, alii Chamæzelon vocant. [Gl. Vi-
 burnum, Genista. * "Χαμαίζηλία, Anini humilis
 vitium, vilia et terrena studiose sectantis, Chrys. in
 Joann. Hom. 4. T. 2. p. 557, 11. Ἀνάγων τῆς χαμαί-
 ζηλίας τοὺς μέλλοντας ἐμπεσεῖσθαι, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν
 ἀνέλκων." Seager. Mss.] Χαμαίκαυλος, Humili inni-
 tens cauli; Gazæ Humicaulis. Χαμαικέρασος, Hu-
 milis cerasus, Cerasus pumila, radice parva: nec
 arbos est, nec arbusculis cerasorum impar, baccis
 cetera omnia consimilibus. In Bithynorum agro fre-
 quens nasci proditur, et ibi copiose eam esitantibus
 caput non aliter quam vinum gravare. Hæc Gorr.
 desumta ex Athen. (50.) ubi quidam dicit, videri
 Asclepiadem, (e quo ea verba, quæ Gorr. vertit, ibi
 afferuntur,) hæc dicere περὶ τῶν μιμαίκλων. Similem
 enim fructum ferre eam arborem, eumque qui plura
 quam septem ejus comederit pruna s. cerasa, fieri
 itidem κεφαλαγῆ. Meminit chamæcerasi Plin. quo-
 que 15, 25. inter octo cerasorum genera. Sunt

et Macedonica, inquit, parvæ arbotis, raroque tria
 cubita excedentis, et minore etiamnum frutice cha-
 mæcerasi. [Diosc. Eupor. 1, 154.: ibid. 157. in
 nonnullis Codd. * Χαμαικέρασια dicuntur Fructus
 τοῦ χαμαικέρασου.] Χαμαίκισσος, Hedera humilis,
 pumila et terrestris, Frutex ex eo dictus, quod ha-
 beat folia similia κισσοῖς, Diosc. 4, 126. ubi eam de-
 scriptam habes. Plin. 16, 34. de hederæ generibus,
 Est et rigens hedera, quæ sine adminiculo stat, sola
 omnium generum ob id vocata κισσός: e diverso,
 nuquam nisi humi repens χαμαίκισσος. Itidemque
 24, 10. Item Chamæcisson appellant hederam non
 attollentem se a terra. At 25, 9. tertiam cyclamini
 speciem a quibusdam Chamæcisson cognominari an-
 notat. Χαμαίκισσος, inquit Gorr., Hedera terrestris:
 Romanis Hedera pluviatia, Græcis etiam κισσός
 ἄκαρπος et κισσός ἐπίγειος dicitur. Frutex est similis
 hederæ, longioribus et tenuioribus foliis, dodranta-
 libus ramulis multis, foliosis, a radice quinque senisve.
 Flores albæ violæ existimari possent, nisi minores
 essent, admodumque amari gustus: radice candida,
 tenui, supervacua. Vide et Plin. 24, 15. Χαμαικλι-
 νῆς, Humi prostratus, vel etiam, Qui humi procubuit
 aut accubuit, ὁ χαμαὶ κατακλινθεῖς, ut Xen. loquitur.
 [Strabo 15. p. 1037.] Χαμαικνάρισσος, Cupressus
 pumila, Herbæ nomen, ap. Plin. 24, 15.: [cf. Ni-
 candr. Θ. 910. "Fabric. B. Gr. 2, 646." Wakef.
 Mss.] Χαμαίλευκη, Populus alba humilis. Plin. et
 ipse Chamæleucen vocat, ap. Lat. Farranum s. Far-
 fugium nominari tradens, 24, 15. Idem et Bechion,
 quæ Latinis est Tussilago, Chamæleucen nuncupari
 tradit a nonnullis, 26, 6. cuius rei testis est Aetius
 quoque. Sunt qui Populaginem ab herbariis dici
 scribant, eaque in pratis et uliginosis locis nihil esse
 frequentius; cum vero flos ejus luteus sit, quosdam
 voluisse esse eam Baltham Virgilianam. [Geop. 2, 5,
 4. "Tussilago, Diosc. Notha 458. Chamæcissus,
 471." Boiss. Mss.] Χαμαίλέων, οντος, ὁ, Leo pumi-
 lus, Animalis nomen, quod subinde colorem mutat:
 [Gl. Vertipillo, Versipillo, Versipillio, Versipellis:]
 unde Prov., Chamæleonte mutabilior, ut Plut. quo-
 que in Alcib. (23.) Ὁξύτερας τροπομένη τροπὰς τοῦ
 χαμαίλέοντος: de Alcibiade, cui διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ
 πονηρῶν ὁμοίως, οὐδὲν ἦν ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδευτον,
 sed omnium hominum συνεξωμοιοῦτο καὶ * συνωμοπά-
 θει τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. Ubi etiam ad-
 dit, chamæleontem dici πρὸς ἐν ἐξιδυνατεῖν χρῶμα,
 τὸ λευκὸν, ἀφομοιοῦν ἑαυτὸν. Itidemque (6, 195.) Ὁ
 δὲ κόλαξ ἀτεχνῶς τὸ τοῦ χαμαίλέοντος πέπονθεν· ἐκεῖ-
 νός τε γὰρ ἀπάσῃ χροίᾳ πλὴν τοῦ λευκοῦ * συναφομοιοῦ-
 ται. Multa de hoc animali Aristot. H. A. 2, 11. et
 ex eo Plin. 8, 33. ubi inter alia, Et coloris natura mi-
 rabiliior; mutat namque eum subinde, et oculis et
 cauda et toto corpore: redditque semper quem
 proxime attingit, præter rubrum candidumque. || Est
 et Herbæ nomen: quare autem sic vocetur, varietate
 foliorum evenit; mutat enim cum terra colores: hic
 niger, illic viridis, aliubi cyaneus, aliubi croceus, at-
 que aliis coloribus, ut tradit idem Plin. 22, 18. ubi
 duo ejus esse genera scribit: candidiorem asperiora
 habere folia, serpere in terra echini modo spinas eri-
 gentem, radice dulci, odore gravissimo: quibusdam
 in locis viscum gignere album sub alis foliorum,
 unde et Ixian appellari. Hunc vero ἰξίαν χαμαίλέ-
 οντα vocant etiam οὐλοφόνον, quoniam lethalis pror-
 sus est et venenatus. Alia vide ap. Diosc. 3, 10. et
 11. nec non ap. Gal. et Paul. Ægin. Denique et ap.
 Theophr. H. Pl. 6, 3. et Nic. Ther. a quo non χα-
 μαίλέων appellatur, ut a ceteris, SED Χαμαίλεος:
 656. Φράζεο δ' αἰγλήεντα χαμαίλεον ἡδὲ ὄρειόν.
 Δοιοὶ δ' ἀμφὶς ἔασιν. A Plinio autem chamæleos nu-
 meratur inter Pisces s. Cancros, 32, c. ult. Cancro-
 rum genera, Chamætrachea, Chamæleos, Chamæpe-
 lorides, generis varietate distantes et rotunditate:
 Chamæglicymerides, quæ sunt majores quam pelo-
 rides. Ubi etiam obiter ΝΟΤΑ Χαμαιγλυκνυμερίδες,
 ET Χαμαιπελωρίδες, ΝΕΚ ΝΟΝ Χαμαιτραχέα. || Rur-
 sum χαμαίλέων dicitur a quibusdam ὁ δίψακος, ut e
 Diosc. ["Noth. 452." Boiss. Mss.] refert Gorr.
 [Gl. Carduus. Schn. Ind. Theophr.: Geop. 2, 5, 4.

"Lennep. Phal. 196." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Χαμαίλινκος, Hierabotane, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss.] *Χαμαίμηλον* dicitur ἡ ἀνθεμῖς, ab odore mali, vulgo Camomilla. Plin. 22, 21. Anthemida aliqui Leucanthemida vocant, alii Leucanthemum, alii Eranthemum: quoniam vere floreat: alii Chamæmelon, quoniam odorem mali habeat. Quæ desumpsit e Diosc. 3, 154. quod sic inchoat, 'Ανθεμῖς' οἱ δὲ λευκάνθεμον, οἱ δὲ ἡράνθεμον, διὰ τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος' οἱ δὲ χαμαίμηλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα ὁμοιότητα τῇ ὀσμῇ. [Orph. Arg. 924. "Parthenium, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss. * Διαχαμαίμων, Medicamentum, Alex. Trall. 7. p. 128. * Χαμαίμηλινος, Diosc. Parab. 1, 127. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. T. 2. p. 99, 46. Ald.; Alex. Trall. p. 19. 33. 361. 590. * Χαμαίμηλέλιον, Alex. Trall. 1. p. 28., 5. p. 264. * Ὑδροχαμαίμηλον, 12. p. 735=227.]

Χαμαιμυρσίνη, Myrtus pumila s. humilis. Plin. 23, c. ult. Myrtus sylvestris, sive Oxymyrsine, s. Chamæmyrsine, baccis rubentibus et brevitate a sativa distat: 15, 7. Eadem ratio et in sativa myrto, sed præfertur sylvestris, minore semine: quam quidam Oxymyrsinen vocant, alii Chamæmyrsinen, alii Acaron a similitudine. [* "Χαμαιμύρτη, Ruscus, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.] *Χαμαιπετής*, dicitur ὁ χαμαὶ πεσὼν, Qui humi s. in terram decidit. In terram prociduius. Lucian. Lexiph. (§. 13.) "Ἦκω ὑμῖν κομίζων καὶ τυροῦ τρυφαλίδας καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς. Plato Symp. dixit de Eo qui corpus humi prosternit, somnum capturus, nec stragulis utitur, qui dicitur etiam χαμαὶ κατακλινεσθαι, ut χαμαίκοιτοι et χαμεῦναι: verba ejus hæc sunt, Σκληρὸς καὶ αἰχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος, καὶ ἄοικος, χαμαιπετής ἀεὶ ὦν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. At Lucian. in suo Insomn. (§. 13.) Κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός, ἀνακύντων δὲ οὐδέποτε, ut sc. solent οἱ λιθοξόοι, quorum sedilia parum supra terrain extant: Q. H. Scr. (§. 16.) Ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, Humile, i. e. Humili dicendi genere conscriptum. Nota vero eum copulasse præcedente in loco χαμαιπετής et χαμαίζηλος, ut valde vicinam habentia signif.; atque adeo ut Diosc. χαμαίακτην esse ait ἀκτῆς speciem χαμαιπετῇ et βοτανωδεστέραν, Humilem, s. Humi repentem, nec a terra sese attollentem, ita Nicander Θ. (70.) dixit χαμαίζηλοιο κονίλης. [Χαμαιπετής ἄμπελος, Geop. 5, 2, 15. "Posidonius ap. Athen. 152. χ. δέπνον vocat Cœnam quam quis capit humi residens." Schw. Mss.] *Χαμαιπενκη*, ἢ, *Larix pumila*. Plin. 24, 15. Chamæpeuce laricis foliis similis, lumborum et spinæ doloribus propria est. Ubi etiam obiter ΝΟΤΑ Πενὴ ab eo Latine vocari Larix, [Diosc. 4, 126. * "Χαμαίπλιον, Erysimum, Diosc. Notha 447." Boiss. Mss.] *Χαμαίπους*, Qui iter faciens pedibus terram calcat, ut ii qui nec equo nec curru nec navi veluntur, sed propriis ingrediuntur pedibus. Peculiariter autem sic vocabatur Sponsa quæ curru non deducebatur domum sponsi; moris enim erat curru eas vehi. Testatur id J. Poll. 2. *Χαμαίπους*, ἢ οὐκ ἐπὶ Ζεύγους κομιζομένη νύμφη: 3. Εἰ δὲ πεζὴ ἀφικνεῖται ἡ νύμφη, *Χαμαίπους* ἐλέγετο. Pedaneam sponsam fortasse nominare possis Latine. [* *Χαμαίράφανος*, Schn. Lex.] *Χαμαιρετής*, sive *Χαμαιρέτης*, In terram vergens: χαμαὶ ῥέπων Suidæ, ap. quem simpliciter scriptum est. Unde ADV. *Χαμαιρέπων*, in terram vergendo s. inclinando. Hes. exp. non solum per adv. χαμαίζηλως, sed etiam per nomen ὁ εἰς τὰ γῆινα ῥέπων. *Χαμαίρριφής*, In terram dejectus, Humi dejectus, projectus, prostratus, χαμαὶ ἐρρίμμενος. E Theophr. H. Pl. 2, (8.) *Χαμαιρίφεις* φοίνικες affertur pro Palmæ humiles. [Suid. v. Ὑποβολιμαῖοι, Greg. Naz. 2, 278. Paraphr. in Eur. Phœn. 651=672. "Theod. Prodr. p. 130." Schæf. Mss. "Eust. Il. 1384, 50. Etym. M. 781, 36. Schol. Il. E. 442." Wakef. Mss. *Χαμαιριφής*, Gl. Collectitiis. * *Χαμαίρνος*, Schn. Lex. * *Χαμαίσιρτος*, Greg. Naz. 2, 281. * "Χαμαιφερίς, Theophr. ad Anthol. 2, 26. X. καὶ ἐπίγεια." Schleusn. Mss. * "Χαμαιφνής, Theod. Prodr. 374." Elberling. Mss.]

[* "Χαμαίγειρον, Tussilago, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] *Χαμελαία*, ἢ, *Olea pumila*, *Oleago s. Oleastellum*, Frutex surculosus, foliis oleæ similibus, tenuioribus, gustanti amaris et mordacibus, ita ut linguam vellicent, et arteriam exulcerent: officinæ Mezereon appellant. Gorr. Itidem Plin. 24, 15. *Chamelæa* similitudinem foliorum oleæ habet: sunt autem amara, odorata, in petrosis, palmum altitudine non excedente: 13, 21. Fruticem vero *Thymelæam*, alii *Chamelæam*, alii *Pyrosachnen*, alii *Cnestron*, alii *Cneoron* vocant. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeantur, myrti magnitudine, semine, colore et specie farris. Hæc autem e Diosc. 4, 173. [Nicander 'A. 48. *Daphne oleæfolia* Linnæi, Sprengel. Hist. Rei Herb. 129. Alex. Trall. 3. p. 63. * "Χαμελαίτης οἶνος, Diosc. 5, 79. * "Χαμερεφής, Herodian. Epim. 168." Boiss. Mss.] *Χαμερπής*, Humi repens, serpens, A terra sese non attollens, ut αἱ χαμαίζηλοι καὶ χαμαιπετεῖς βοτάναι. Hesychio γεωργός, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος: ut supra ille ap. Plat. *Χαμαιπετής* καὶ ἄστρωτος, et ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. [Wolf. ad Demosth. de Cor. c. 70. p. 476. Harl.] Unde ADV. *Χαμερπῶς*, Humi serpendo, nec a terra sese attollendo, Humiliter, Abjecte, Crasse: Greg. Naz. de Sacro Pasch. Πέλομαι μηδὲν ἐκεῖ μηδὲ ἀλογίστως μηδὲ χ. τούτων διατετάχθαι. *Χαμεταιρίς*, ἴδος, ἢ, idem CUM *Χαμαιτύπη*; *Scortum vile*, et abjecta meretrix, utpote quæ humi et in trivio sese cuivis prostituat; nobiliora enim scorta habent sua cubilia. Prius ap. Hes. legitur, simpliciter tamen exponentem πόρνη, posterius ap. Plut. (6, 15.) Οἱ δὲ τινες ἐγείρας καὶ χαμαιτύπας λυτροῦνται. Dicitur ET *Χαμεταιρία*, ut ap. Plin. 36, 5. *Scopas* fecit Vestam sedentem, laudatam in Servilianis hortis, duasque chametæras circa eam. ["Ad Mær. 416." Schæf. Mss. * "Χαμαιτερίς, Lex. Ms. Hafn. πόρνη, Cod. χαίμ." Osann. Auct. Lexx. Gr.] *Χαμουλκοί*, αἱ, dicuntur *Machinæ* quibus naves subducuntur, i. e. e mari in terram pertrahuntur, ut trochleæ sunt cum fuuibus tractoriis. Sunt qui interpretentur *Pulvinos*; ajunt enim Isidor. 19. pulvinos vocare *Machinas* quibus naves in portum deducuntur aut subducuntur: cum tamen *Pulvinorum* et *Pulvinarium* nomine videantur potius intelligenda esse Ea quæ jam in terram subductis navibus subducuntur, veluti quiescentibus τὰ προσκεφάλαια, i. e. *Palangæ*. J. Poll. 7, (191.) Τὰ δὲ τῶν νεῶν ξύλα, οἷς ὑποβληθεῖσιν ἐφέλκονται αἱ νῆες, φάλαγγες καὶ φαλάγγαι· αἱ δὲ καλούμεναι χαμουλκοί, μηχαναὶ δι' ὧν εἴλκοντο. Itidem sunt ὀλκοί. [Chamulcus, i. q. *Tralia*, Ammian. 17, 4. "Τούρ. Opusc. 1, 297." Schæf. Mss.]

Χαμόκοιτος etiam affertur pro Humi dormiens.

ITIDEMQUE *Χαμοκοιτέω* pro Humi cubo. [Cod. Pseud. V. T. 703.] Sed videndum ne pro iis reponi debeat χαμαίκοιτος et χαμαικοιτέω. Apud Hes. vero legitur ET *Χαμόκοιτος*, itidem pro ὁ εἰς τὴν γῆν κοιμώμενος.

Χαμαίτις Suidæ ὄνομα ἄμπελου, pro quo ap. Eust. SCRIPTUM *Χαμίτις*: ait enim p. 1163. "Ἄμπελος χαμίτις ἐλέγετο ἢ χαμαὶ κειμένη, ita ut χαμίτις s. χαμαίτις ἄμπελος dicatur Vitis quæ humi serpit, nec ullis adminiculis a terra attollitur et sustentatur. [* "Χαμίτης, χαμίτις, Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss. "Χαμίτις ἄμπελος, Geop. 3, 1." Kall. Mss.] *Χαμηλός* quoque affertur pro Humilis, χαμαίζηλος. E Xen. autem Ἰππ. (1, 3.) ὄνυχες χαμηλοὶ προῦμαλοι, de equorum uugulis. [Leon. Tar. 70. Casaub. ad Athen. 124." Schæf. Mss. Nicander Θ. 841. 944. Fr. 2, 60. 3, 2. * *Χαμαλός*, Strabo 10. p. 76. sed v. Coraium.]

Sequuntur alia adverbia.

Χαμάdis, Humi. Sed peculiariter in ea signif. qua ponitur pro In terram. Od. T. fin. σὺ δὲ λέξεο τῆς ἐνὶ οἴκῳ, ἢ χαμάdis στορέσας, ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων. Itidemque Π. Γ. (300.) 'Ὁς δὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάdis ῥέοι ὡς ὕδω οἶνος, Ἀδῶν καὶ τεκῶν, Humi fusus s. sparsus fluat, In terram defluat: O. (435.) ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίρσι Νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάdis πέσε, Humi concidit. Et rursum, (714.) ἐκ χειρὸς χαμάdis πέσε. Et Π. (118.) Αἰχμὴ χαλκείη χαμάdis βόμβησε πε-

σοῦσα. ["Jacobs. Anth. 12, 90. ad Callim. 2. p. 14. Matth. ad Gloss. min. p. 25. Koen. ad Greg. Cor. 106(=231.) * Χαμάδες, ibid." Schæf. Mss.]

Χαμάζε, Humi, i. e. In terra, ἐπὶ τὴν γῆν. Il. Γ. (29.) σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε. At P. (299.) ἐκ δ' ἀρὰ χειρῶν Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμάζε Κεῖσθαι, nullum motum ad locum significat, sicut nec χαμαὶ interdum. ["Lucian. 2; 320. Heyn. Hom. 4, 456. Matth. l. c. ad Mær. 410. Χαμάζε, Thom. M. 910." Schæf. Mss. Greg. Cor. 167. Arcad. p. 183.]

Χαμόθεν, E terra, Ex humo, ἐκ τῶν χαμαὶ, Hes. : ἀπὸ τῆς γῆς, Suidæ. Stesich. ap. Aristot. Rhet. 2. Οὐ δεῖ ὕβριστάς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ᾄδωσι. Utitur et Xen. hoc adverbio, 'Ελλ. 7, (2, 7.) Οἱ δὲ χαμόθεν ἡμύνοντο, καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας προσεμάχοντο. [Thom. M. 910. Jacobs. Anth. 12, 129. Matth. l. c. ad Mær. 409. ad Herod. 164. 358. Οἱ τέττιγες χ., Klotz. Acta vii. p. 87. Ruhnck. ad Muret. 2, 116. * Χαμάθεν, * Χαμάθεν, Thom. M. 910. * Χαμαῖθεν, ad Herod. 164. (2, 125.)" Schæf. Mss. Apollon. de Adv. 600. 602. ad Greg. Cor. 347. Lobeck. Phryn. 94.]

ΧΑΡΑΣΣΩ, SIVE Χαράττω, F. ξω, Sculpo, Insculpo, Inscribo, Imprinio, ut cum lapicida cælo suo aliquid lapidi insculpit et inscribit: quod κολλάπτειν etiam dicitur et ἐγκολλάπτειν. Eust. 633. annotat, quemadmodum τὸ γράφειν, ita etiam τὸ χαράσσειν videri ἐξ ὀνοματοποιίας παρεισῆχθαι ἐπὶ σημασίας ὁμοίας, ideoque illud, κείνω τόδε μὴ χαράσσουν veteres exposuisse μὴ ἐπίγραφε. Hes. χαράζει exp. κόψαι, κοιλᾶναι, τυπῶσαι. Ac quod ad duo posteriora attinet, possunt ad præcedentem referri, signifi; qui enim excavat aliquid, aut notam ei imprimit, ipsumque signat, sculpendo et inscribendo s. imprimendo id facit. Quod vero ad primum κόψαι, illud pertinet ad eam hujus verbi signif., qua accipitur pro Scarifico et Incido: unde particip. κεχαραγμένος, Incisus, Serratus: ut κεχαραγμένον ῥύγχος ap. Aristot. Gaza vertit Rostrum incisum. Itidemque ap. Diosc. 4, 175. de chamæacte, Φύλλα ὅμοια ἀμυγδαλῇ, κεχαραγμένα δὲ κύκλῳ, Ruellius, Folia amygdalæ in ambitu serrata. Ex Herod. autem, (7, 1.) Κεχαραγμένους τοῖς Ἀθηναίοις, affertur pro Atheniensibus infensus, ["ὠργισμένος, interprete Hesychio: cf. Eur. Med. 157. κείνω τόδε μὴ χαράσσουν, i. e. μὴ χαλέπαينه." Schw. Mss.] || Χαράσσω, Acuo. Hesiod. "Εργ. 2, (5.) de Pleiadum ortu, Φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου: quibus verbis significat τότε αὐτὰς ἐπιτέλλειν ὅτε οἱ γεωργοὶ χαράσσουνσι τὰ δρέπανα καὶ πρὸς θερσίον ἐντρέπιδουσι: cum σιδῆρον enim subaudiunt τοῦ πρὸς ἀμῆτον χρησίμου. Et rursum eod. l. (191.) τότε δὲ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Ἄλλ' ἄρπας τε χαρασσόμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν, Tunc non amplius vites fodiendæ sunt, sed falces acuendæ, et famuli summo mane ad opus excitandi. Οὐκέτι, inquit Procl., σκάπτειν ἐπιτήδειον, ἀλλὰ * μεταχειριστέον τὰ πρὸς ἀμῆτον ἐπιτήδεια· τουτέστι, δρεπάνας ὀξύνειν, καὶ παρασκευάζειν τοὺς οἰκίας πρὸς θερσίον. Sed si χαράσσεσθαι hic dicantur falces, quæ serræ modo dentatæ sunt, possit ad præcedens quoque χαράσσειν referri. Vide et Χαραγμός. ["Thom. M. 547. ad Charit. 526=317. Musgr. Rhes. 73. Wakef. Phil. 267. S. Cr. 2, 86. Antiophil. 20. Jacobs. Anth. 10, 153. 319. 11, 31. 89. T. H. ad Plutum p. 294. Porson. Med. p. 23. Casaub. ad Athen. 56. Wolf. Proleg. ad Hom. p. xlv. Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 70. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6. Scribo, ad Charit. 134. Huschk. Anal. 157. 275. Jacobs. Anth. Proleg. 58. Antiochus Ep. 2. Eur. Hipp. p. 4. Valck. Pingo, Epigr. adesp. 379. Acuo, ad Hesiod. Ἄ. 235. Græv. Lectt. 266. Vulnero, Valck. Phæn. p. 98. Χαράττω κυμα, Ruhnck. Ep. Cr. 253." Schæf. Mss. Plut. 8, 343. Τοὺς βελτίστους οἶον ἐξ ἀγέλης χαράξαντες, i. q. χαρακτηρίσαντες." "Signo, Coloro, Nonn. Jo. 6, 85. 20, 4. D. 5, 404. Acuo, Plut. 9, 283. Sulco, ut fluctus vento, Antip. Sid. 37.: lumiue, (Angl.

To streak,) Empedocles Sphæra 111. Nonn. D. 3, 56." Wakef. Mss. Conf. c. ἀράσσω, Spitzner. de Versu Gr. Her. 55.]

Χάραγμα, τὸ, Nota quam impressit ὁ χαράσσω, Nota impressa s. insculpta, Vestigium et veluti sulcus quod fit διὰ τοῦ χαράσσειν. In Epigr. χαράγματα χειρὸς, de Notis literarum quas scribentis manus ceræ s. chartæ impressit et inscripsit, Literæ manu inscriptæ s. insculptæ: præsertim autem cum graphio s. stylo scriptæ fuerint. Soph. vero Phil. (267.) p. 386. Πληγέντ' ἑχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι pro δῆγματι: quoniam sc. τὸ δῆγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. [T. H. ad Plutum p. 294. ad Diod. S. 2, 525. Jacobs. Anth. 6, 70. Wakef. Phil. 267. Heyn. Hom. 5, 715. Toup. Opusc. 2, 178. ad Charit. 317. Numus, Jacobs. Anth. 8, 288. X. πύρος, ad Lucian. 1, 317. T. H. ad Dial. p. 83." Schæf. Mss.]

Χαραγμός, ὁ, Incisura, Incisio: ut serræ dentes, inquit Bud. citans auctorem Theophr. Legitur autem H. Pl. 3, 13. de sambuci folio, Τὸ δ' ἄκρον εἰς ὅξυ μᾶλλον συνήκον, κύκλῳ δ' ἔχον χαραγμόν, quam ibi vulgatæ Edd. habent σπαραγμόν, sed perperam; nam et Diosc. 4, 174. de eadem sambuco loquens, folia ejus esse dicit τμητικώτερα, et cap. seq., τῆς χαμαϊάκτης, (sambuci pumilæ,) folia esse κεχαραγμένα κύκλῳ, In ambitu minutim secla, s. In ambitu serrata. Rursum Theophr. H. Pl. 4, 15. de cratægo s. cratægono, Ἐχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον μεσιπλῇ, τετανόν, πλὴν μείζον ἐκείνου καὶ πλατύτερον καὶ προμηκέστερον· τὸν δὲ χαραγμόν οὐκ ἔχον ὥσπερ ἐκεῖνο. Quæ verba ap. Athen. quoque leguntur l. 2, ubi de chamæceraso et ceraso agit; sed perperam ap. eum scriptum est χαρασμόν pro χαραγμόν: nisi forte putandum sit posse scribi ET Χαρασμός, ut τρισμός pro τριγμός multis in locis reperitur. Invenitur certe scriptum ap. Eund. et κεχαρασμένος pro κεχαραγμένος: nimirum l. 11. ubi Κυλικράνας dictos ex eo fuisse tradit ὅτι τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ἦσαν, Quod in humeris habent insculptos s. impressos calices, quod calicum signa s. figuras humeris impressas gererent. Ita ut, si scriptura ea mendo careat, χαράσσω duplex futurum et duplex præter. pass. facere putandum sit, sc. χαράσω et κεχάρασμαι. Nota vero ibi et τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ut ap. Virg. Flores inscripti nomina regum. [* Χαραγμὴ, Gl. Ductus. * "Χαραγῇ, Anna C. 414. 415." Elberling. Mss.]

["Χάραξις, Gl. Orbita, Plut. 8, 789. Τραχύτητας καὶ χαράξεις. "Kuster. Aristoph. 51." Schæf. Mss. * Χαραξίποντος, Plut. 2, 798. κληίδος.]

Χαρακτήρ, ἦρος, ὁ, i. q. τύπος, Nota impressa, insculpta, inscripta, ut signa quæ numis aureis argenteisve aut æreis imprimuntur, et notæ literarum, quæ cælo inciduntur lapidi, æri, aut alii metallo, vel stylo insculpuntur tabulæ ceratæ, aut calamo inscribuntur libro aut papyro: quod χάραγμα quoque nominatur. Aristot. Pol. 1, 6. de numismate loquens, Τὸ μὲν πρῶτον ἀπλῶς ὀρίσθην μεγέθει καὶ σταθμῷ, (sc. argentum, ferrum, æs, aurumve, quod signandum est, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρα ἐπιβάλλωντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μετρίσεως αὐτοῦς· ὁ γὰρ χαρακτήρ ἐτέθη τοῦ ποσοῦ σημείον. Ubi χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν vocat quod alibi σημαίνειν: et in Econ. 2. ἐπικόπτειν χαρακτῆρα, Notam imprimere et signum. Itidem Lucian. (1, 786.) pro Nota accipit, quæ inscribitur, Τί δὲ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινα σημεία καὶ χαρακτῆρας· οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν, ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινας ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Nec non et Plut. ita vocavit Literarum notas formasque s. Literas æneæ insculptas inscriptasque tabulæ, vel ceratæ tabellæ, adv. Colot. Ὁ δὲ Κολώτης εἴκοι τὸ αὐτὸ πάσχειν τοῖς νεωστὶ γράμματα μανθάνουσι τῶν παίδων· οἱ τοὺς χαρακτῆρας ἐν τοῖς πυλίοις ἐπιζόμενοι λέγειν, ὅταν ἔξω γεγραμμένους ἐν ἐτέροις ἰδῶσιν, ἀμφιγνοῦσι καὶ ταράττονται: de Deo Socr. (8, 283.) Πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θανυστὰ ὡς παμπάλαια· γινῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν παρῆχε, καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυνθέντος· ἀλλ' ἰδίος τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτῆρων, ἐμφε-

ρέστατος Αἰγυπτίοις. Sæpe et metaph. usurpatur itidem pro Nota et signo impresso. Isocr. ad Demon. (2.) de Hercule et Theseo, οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοιοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν, ὥς τε τὸν ἅπαντα χρόνον οὐ δύνασθαι λήθην ἐμποιῆσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Et ap. Auctorem Epist. ad Hebr. 1, (3.) Ὡς ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτῆρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Ubi Erasm. vertit, Expressa imago, noviss. vero Interpres Insculptam formam dicturum se potius fuisse scribit, nisi Græcum vocab. sibi visum esset plenius. Sic autem vocari insculptam formam, ut ab omni adumbrata vel inani imagine distinguat. Eam vero considerari in divinitate ipsius, quatenus in carne sese conspiciendam præbet: quoniam nimirum in Christo Deo conspicuo vivus, expressus, insculptus Dei illius optimi maximi benignissimique ac beneficentissimi Patris vultus luculenter apparet. Similis locus Eur. Hec. (379.) Δεινὸς χαρακτῆρ κάπσιμος ἐν βροτοῖς, Ἐσθλῶν γενέσθαι, Luculenta insignisque nota est. Solent enim in liberis parentum ingenium moresque illucescere, velut impressa nota. || Signif. etiam Forma, Cic. ad Brut. Sed in omni re difficillimum est, formam (quod χαρακτῆρ Græce dicitur) exponere optimi. Itidemque Formas orationis s. Genera dicendi vocant Latini, quos Græci χαρακτῆρας, nec non ιδέας λόγου. Cic. Orat. Forma ipsa et character qui dicitur. Demetr. Phaler. (§. 36.) Εἰσὶ δὲ τέσσαρες οἱ ἀπλοὶ χαρακτῆρες, ἰσχνὸς, μεγαλοπρεπὴς, γλαφυρὸς, δεινὸς, καὶ λοιπὸν οἱ ἐκ τούτων μιγνύμενοι. At Gell. 7, 14. Et in carmine et in soluta oratione genera dicendi probabilia sunt tria, quæ Græci χαρακτῆρας vocant, nominaque eis fecerunt apponi, ἀδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: nosque quem primum posuimus, Uberem vocamus; secundum, Gracilem; tertium, Mediocre. Uberi dignitas atque amplitudo est; gracili, venustas et subtilitas; medius, in confinio est, utriusque modi particeps. Rursum Demetr. Ὁ ἐπιστολικὸς χαρακτῆρ δέεται ἰσχνότητος, ut et ἐπιστολικοὶ τύποι dicuntur. Item χαρακτῆρες γλώσσης interpr. Linguae formæ atque differentię, Herod. 1, (142.) Οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσαρες. Rursum pro Forma et figura accipit Bud. ap. Demosth. Ἐν μὲν τοῖς ἐσόπτροις ὁ τῆς ὕψεως, ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτῆρ βλέπεται, Figura, Effigies, Imago. || Ritūs, τρόπος, 2 Macc. 4, (10.) Τῆς ἀρχῆς κρατήσας, εὐθέως ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τοὺς ὁμοφύλους μετήγε, Statim ad gentilem ritum contribules suos transferre cœpit. || Sexus, Bud. e Gal. Ἐρμαφρόδιτος, ἔστι συμπλοκὴ τοῦ τε ἀρρενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ χαρακτῆρος. Ubi etiam possis accipere pro Nota qua sexus distinguitur, s. pro Nota quæ sexui utrique impressa est, ut discerni queat. || Χαρακτῆρ, Descriptio. Sic enim Cic. Top. Cum autem quid sit quaeritur, notio explicanda est, et proprietates et divisio et partitio; hæc enim sunt definitioni attributa. Additur etiam descriptio, quam Græci χαρακτῆρα vocant. Et mox, Descriptio, qualis sit avarus, qualis assentator, ceteraque ejusdem generis, in quibus natura et vita describitur. Sic et τύπους vocari Descriptiones non exactas, supra docui e Gell. Fueritque hic χαρακτῆρ s. τύπος Ea descriptio qua describitur res aliqua veluti e nota ei impressa a ceteris rebus eam distinguendo. ["Jacobs. Anim. 296. T. H. ad Plutum p. 112. 294. ad Charit. 337. Gale ad Demetr. p. 7." Schæf. Mss. "Instrumentum ferreum, Steph. B. 413." Wakef. Mss. "Aristoph. Eip. 220. Ὁ γοῦν χαρακτῆρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων, Est illa quidem sermonis nostri genuina forma." Seager. Mss. "Stylus, Oratio, Scriptura, Suid. v. Ζωναῖος." Schleusn. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: ἰσχνὸς, μέσος, ἀδρὸς χ., ibid. p. 162. Dionys. H. de C. VV. p. 8. 359. Schæf.: Valck. Schol. in N. T. 2, 371. Euryphamus Stobæi p. 666. Gal. * "Λεπτοχαρακτῆρος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 313. * Λευκοχαρακτῆρος, 315." Boiss. Mss. * "Μακροχαρακτῆρος, Jo. Malal. 1, 133. cf. not. p. 114. ubi est * Εὐχαρακτῆρος." Elberling. Mss.]

UNDE Χαρακτηρικὸν dicitur In quo est nota characteris et styli vel differentię, Bud. e Dionys. H. [in Vita Lysiæ, p. 182. Ed. Reisk. Orat. Gr.] Ταύτην

μὲν τοι κρατίστην τε ἀρετὴν καὶ χαρακτηρικωτάτην [χαρακτηριστικωτάτην Reisk.] τῆς Λυσίου λέξεως ἐγώ γε πείθομαι. Et rursuni, Τὸ κράτιστόν ἐστι τῶν Λυσίου ἔργων καὶ τὸ χαρακτηρικώτατον τῆς δυνάμεως, ἡ κοσμοῦσα τε καὶ ἀνθίζουσα τὴν λέξιν αὐτοῦ χάρις: [* Χαρακτηρικῶς, Eust. II. Σ. p. 1228, 21.]

ET VERB. Χαρακτηρίζω, F. ἴσω, Insignio, Suo caractere et nota designo, Denoto signo et caractere veluti impresso. Chrys. in Ep. ad Hebr. p. 195. Μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χριστιανισμόν ἡ ἀγάπη: nullum enim manifestius habemus signum indiciumque et argumentum, quo Christianum agnoscamus, quam caritatem, ut et 1 Jo. 3, (19.) ait, Ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας ἐσμεν, ἐὰν ἀγαπῶμεν μὴ λόγῳ μὴδὲ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ. Sic Schol. Eur. exponens locum illum ex Hec. supra citatum, Δεινὸς χαρακτῆρ κάπσιμος ἐν βροτοῖς, Ἐσθλῶν γενέσθαι, ait, ὅστις ἐστὶν εὐγενὴς καὶ γένους λαμπροῦ, χαρακτηρίζει ἑαυτὸν καλοῖς λόγοις, Sese veluti signo et caractere impresso cognoscendum et ab aliis discernendum præbet. Dionys. quoque Areop. usus est pro Denoto, Notam rei et formam exprimo, et substantiam repræsentō, teste Bud. qui affert et h. l. Plut. Homero, Οὐκ ἡμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας· τὸν μὲν γὰρ Νέστορα ἡδὺν καὶ προσηνῇ τοῖς ἀκούουσιν εἰσάγει, τὸν δὲ Μενέλαον, βραχυλόγον καὶ εὐχарιν, καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα, τὸν δὲ Ὀδυσσεῶ πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι τῶν λόγων κεχρημένον: quod interpr. Oratores informare non neglexit, Comm. 793. Ubi etiam Dionysii duos locos habes: in quorum uno ait, Πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἀρχαιότατα τῇ αἰῶνος ἐπωνυμίᾳ χαρακτηρίζει: docens iis verbis, Sacram scripturam αἰῶνος vocabulo sæpenumero denotare et significare etiam τὰ ἀρχαιότατα: nam χαρακτῆρες et χαράγματα sunt Notæ rerum significatrices atque indices. Rursum idem Bud. in suo Lex. annotat, Hermogeni περὶ πολιτικοῦ λόγου circa finem, χαρακτηρίζειν τοὺς ῥήτορας esse Elogium scribere cujusque Oratoris, aut Historici, aut Poetæ, quo nimirum caractere et genere scribendi usus sit, indicando, ut Cic. fecit in Bruto, nec non Dionys. H. et Quintilianus. Præterea idem χαρακτηρίζω interpr. Notam habeo, Significo, Typus sum, afferens ex Arethæ Comm. in Apoc. 6. p. 918. Δεύτερον ζῶον ὁ μόσχος ἐστίν, ὃς τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰς ἱερὰς θυσίας χαρακτηρίζει. ["Wessel. Observ. 257. Wakef. S. Cr. 2, 94." Schæf. Mss. "Diog. L. 4, 32." Wakef. Mss. "Describo, Philo J. 1, 152. Pf." Schleusn. Mss. * "Χαρακτήρισμα, i. q. γνώρισμα, Tzetz. Proleg. in Lycophr." Kall. Mss. Idem ad Hesiod. p. 1. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 304. 318." Boiss. Mss.] Χαρακτηρισμός, ὁ, Designatio, Denotatio, quæ sc. rem aliquam sua veluti nota iusignitam repræsentat. ["Clem. Alex. 156." Wakef. Mss. "De hoc Schemate orationis Rutilius Lup. 2, 7. ita, Quemadmodum pictor coloribus figuras describit, sic orator hoc schemate aut vitia aut virtutes eorum, de quibus loquitur, deformat: cf. Quintil. 9, 3. p. 457." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Χαρακτηριστέον, Eust. Od. A. p. 16, 19. Hermog. p. 346, 12.] Χαρακτηριστικός, In quo est nota differentię, Bud. e Damasc. de Trinit. p. 12. et 13. Τῷ δὲ χαρακτηριστικῷ τῆς ιδίας ὑποστάσεως ἀδιαίρετως διαιρούμεναι αἱ ὑποστατικαὶ ιδιότητες. Et rursum p. 13. de individuis, ut est Petrus, Paulus, Julius, Antonius, Καὶ γὰρ καὶ τόπῳ διεσθήκασιν, καὶ χρόνῳ διαφέρουσι, καὶ γνώμῃ μερίζονται, καὶ ἰσχύϊ καὶ μορφῇ, εἴτουν σχήματι, καὶ ἔξει, καὶ κράσει, καὶ ἀξίᾳ καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ πᾶσι τοῖς χαρακτηριστικοῖς ιδιώμασιν. Ubi χαρακτηριστικὰ ιδιώματα vocat Notas proprias differentię, inquit Bud., s. Notas quibus alius ab alio discernitur. Unusquisque enim certas sibi velut impressas habet notas, certisque signis est notatus, quibus ab alio differt. Itidem Grammatici unusenjusque conjugationis præsentis, futuro et præterito tribuunt suas literas characteristicas, quibus veluti signis et notis cognoscitur quoti ordinis unumquodque verbum sit, primine an secundæ, an tertiæ an quartæ: ut præteriti in prima conjugatione, φ, in secundæ χ, in tertiæ et quartæ κ est γράμμα χαρακτηριστικόν. Utuntur vero et aliis modis

hoc vocabulo. [Vide Χαρακτηρικός. * Χαρακτηριστός, unde * “Ἀχαριστήριος, Epiphan. 1, 70. Theophyl. 2, 651.” Kall. Mss. “Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278.” Schæf. Mss. * Διαχαρακτηρίζω, Gl. Persono. * “Μεταχαρακτηρίζω, Heyn. Hom. 6, 576. * Μεταχαρακτηρισμός, Ammon. 11. 93.” Schæf. Mss. * “Συγχακτηρίζω, Amphil. 49.” Kall. Mss. * Χαρακτηριάζω, Gl. Persono.]

Χαρακτήριος sive Χάρακτρος, per sync. Incidendi vim habens, Aptus ad incidendum et secandum. Nicander A. 308. “Ἡ ὀδελὸν κνηστῆρι κατατρίψαιο χάρακτρω Σιλφίου, ἄλλοι ὀλιζον ἀποτμήξειας ὁποῖο, ubi Schol. ἢ ὀβελὸν σιλφίου τῷ χαρακτηρικῷ κνηστῆρι, ἤγουν μαχαίρᾳ, κατὰ τριψον, ἤγουν ξέσον. Sed videndum ne pro isto χαρακτηρικῷ, quod habent vulg. Edd., scr. sito χαρακτικῷ. Nisi malis χαρακτῶ, quod in vet. Cod. legitur. Esset autem hoc χαρακτός, i. q. χαραχθεῖς s. κεχαραγμένος, Acutus, Exacutus. [* “Χαρακτήριον, Character, Josephi Hypomn. c. 144.” Schleusn. Mss. * “Χάρακτρον, Lobbeck. Aj. p. 275.” Schæf. Mss.]

[* Χάρακτος, Qui numos cudit, Manetho 6, 388.]

[* “Χαρακτός, Incisus, Suid. v. Ἀμφίξουν.” Kall. Mss. “Jacobs. Anth. 7, 61.” Schæf. Mss. Anal. 1, 221. ῥῖναι, Hippocr. 913. Foes. πρίων. * Ἀρτιχάρακτος, Athen. 209. * “Αὐτοχάρακτος, Nonn. D. 5, 199.” Kall. Mss.] Ἀχάρακτος, ὁ, ἢ, Nullas habens sibi impressas notas, Nullis notatus signis, Ineffigiat et informis, ἀδιατύπωτος, s. Non impressus nec insculptus. E Nonno (Jo. 112.) ἀχάρακτος ὁπωπὴ pro Facies non expressa, Visus non effictus: [243. D. 13. p. 356.] Νεοχάρακτος, Nuper insculptus, impressus, νεωστὶ κεχαραγμένος. Soph. init. Aj. Πάλαι κνηγετοῦντα, καὶ μετροῦμενον Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ’, ὅπως ἴδης εἶτ’ ἐνδον εἶτ’ οὐκ ἐνδον. Eleganter autem dicit νεοχάρακτα, quoniam ὁπότεν νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζῶων γένωνται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν οἱ κνηγέται, πρὶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀφανισθῇ ἡ ὁδμή. [* “Πολυχάρακτος, Secund. 21.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀμφιχαράσσω, Circumcirca figuro, Manetho 2, 66. Apud Marc. Sidet. 89. (ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 21.) Scarificare notat.” Schleusn. Mss. * Ἀναχάρασσω, Plut. 9, 253. Hutt. Ἀναχαράσσει ὁ ἀπὸ πολλῶν ἰδὼν ἐξ αὐτοῦ καὶ γεώδη. * Ἀναχάραξις, 254. τοῦ ἰοῦ: 7, 189. τῆς λεπίδος: vide 10, 75. 447. Reisk. * Ἀναχαράγη, Mathem. vett. 47. * “Ἀνταναχαράσσω, Const. Manass. Chron. p. 88. * Ἀντιχαράττω, p. 100.” Boiss. Mss.] Ἀποχαράσσω, Scarifico, Derado, Bud. ex Hippiatr. Item, Impresso vestigio signo et noto. UNDE Ἀποχάραξις Ejusmodi vestigii et notæ impressio, paulo ante in Νεοχάρακτος, e Schol. Soph. [Plut. 10, 446.] “Διαχαράττω, Hesy-“chio ξέω, Incido, Sculpo,” [Gl. Describo, Dionys. H. 6. p. 1092. Plut. 8, 521. “Monum. Eccl. 2, 230. Cotel., Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 117.” Boiss. Mss. “Signis cælo, Suid. v. Ἀδάμ. Scribo, Athan. 1, 90. τὴν τῆς ἀληθείας σκιάν, Amphil. 30. Exaro, Stilo exaro, 40. 178. 185. Euseb. H. E. 168. 222. 247. 347. 360. Διαχαράσσομαι, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 32.” Kall. Mss. Boiss. Mss. * Διαχάραξις, Gl. Descriptio. * “Προδιαχαράσσω, Ante insculpo, Præformo. Chrys. Hom. 63. T. 6. p. 656, 33. Τοῦτο δὲ συνέβαινε—ἵνα καὶ ὁ τῆς ἀληθείας ἐν αὐτῷ προδιαχαράγη τύπος.” Seager. Mss.]

Ἐγχαράττω, Insculpo, Inscribo, Imprimo, Incido, ea sc. signif. qua Cic. dicit Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum. Idem cum ἐγγράφω et ἐγκολάπτω, ut vel e Plut. patet, in Pericle p. 298. meæ Ed. Τῶν Λακεδαιμονίων ἦν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμαντεῖαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολάψαντων τοῦ χαλκοῦ λύκου, λαβὼν καὶ αὐτὸς προμαντεῖαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξε, Insculpsit, Incidit. Greg. Naz. pass. voce et signif. Τὴν αὐτὴν ἐγκεχαράχθωσαν εἰκόνα, Eandem insculpantur imaginem, Eadem effigies eis imprimatur s. impressa sit. [“Voss. Arist. 1. p. 46. Lucian. 3, 598. 603. T. H. ad Plutum p. 320. Kuster. Aristoph. 51. Callim. 1. p. 555. Valek. 212. Adoniaz.

PARS XXX.

p. 274. Wolf. Prol. ad Hom. 74. Mær. 103. ad Charit. 317.” Schæf. Mss. Jambl. Protr. 46.] Ἐγχαράγμα, τὸ, Vestigium διὰ τοῦ χαράσσεσθαι impressum, ut torrens in terra ἐγχαράγμα facit cum eam excavans, sulcum efficit qui χαράδρα nominatur, a quibusdam κοίλωμα φαραγγῶδες. Polyb. (12, 20, 4.) Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὄρων χειμάρρους καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐγχαράγματα κατὰ τὸ πεδίον, ὥστε καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν φυγὴν διαφθαρῆναι λέγουσι τοὺς πλείστους ἐν τοῖς τοιούτοις κοιλώμασι. Sic enim reponendum censent nonnulli pro ἐγκηρύγματα, quod in vulg. Ed. habetur. Interpretantur autem e Quintil. Terræ fistulosas fissiones: subjungentes hos duos locos Curtii, Torrentesque atque eluvies iter morabantur. Et, Ab altera parte voragines eluviesque præruptæ sunt. ITEM Ἐγχαράξις, ἢ, Insculptura, Incisura, Incisio. Medicis Scarificatio, quæ est cutis et subjectæ etiam carnis per scalpellum dissectio multis foraminibus: differt autem ἀπὸ τῆς φλεβοτομίας, quod hæc uno vulnere venam aperiat, illa multis vulneribus cutem carnemque dividat. Ipsa porro divisio cum multis habere possit differentias, in tres tamen referri potest, secundum Gal. ad Gl. 2.; aut enim tenuis et superficialia est, aut e contrario magna et profundior, aut longitudine et profunditate inter eas media. Quibus omnibus Gal. se usum fuisse prodidit in abscessuum curatione. Quæ in superficie fiunt, non attrahunt e longinquo, non revellunt, non derivant, sed in summa modo cute hærentem humorem, qua ulcuscula facta sunt, educunt, nec magnis morbis opitulantur. Quæ longæ sunt et profundæ, plurimum sanguinis exhauriunt, adeo ut animi deliquium aliquando inducant; et e partibus etiam remotissimis, ut a capite in crura, a crure in manum, revellunt. Quæ ambarum mediæ sunt, earum pariter incommoda declinavit, ideoque aliis præferri debent, sibi quando scarificationis usus inciderit. Ea autem tribus de causis suscipitur, ad revulsionem, ad derivationem, ad vacationem humoris tum corpore toto redundantis, tum ea in parte quæ scarificari debet impacti. Quæ omnia quamvis per phlebotomiam consequamur, quia tamen, ut ex Apollonio refert Oribas., multum nocere solet corporibus venæ sectio sæpius repetita, ideo ea ommissa tutius est scarificationis moliri, quod eæ citra validam totius molis corporeæ commotionem eadem quæ et venæ sectio commoda præstare valeat. Itaque si crura fluxione vexentur, si phlegmone laborent, manus scarificare conveniet, ut e contrario crura, si manus male affectæ fuerint. Itidemque si dextrum crus doleat aut dextra manus, sinistrum crus aut sinistram manum scarificare poterimus: quod revulsio non tantum a summo deorsum, aut ab imo sursum, verum etiam a dextris ad sinistra, et contra, fieri recte possit, uti et secundum alias situs differentias. Itidemque si humorem derivare volumus, aut eum, qui parte aliqua inhæret, vacuare, scarificationibus utemur: vel si plenitudinem tollere. Ceterum, ut movet Antyllus, pars quæ scarificari debet, prius, si fieri potest, lavanda est; sin minus, aqua tepida, quousque rubescat, perfundenda est, aut spongiis fovenda, aut soli ignive exponenda. Incisiones etiam faciendæ in cruribus, abdomine, thorace, dorso, cervice κατ’ εὐθυωρίαν, in capite secundum capillorum positionem, in fronte autem per transversum. Debent etiam magnitudine inter se æquales esse, et paribus distare intervallis. Scarificationis autem principium idem consulit ab infernis partibus sumendum esse; sic enim fieri ut sanguis ad superficialias partes decurrens, eam non obscurer, quæ postea scarificanda venit: præterea vero scarificationem non κατὰ πληγὴν, sed κατὰ συρμόν, h. e. non Punctim, sed Cæsim, faciendam esse, quod ita minus doloris moveat. Hæc inter alia Gorr. [“Ἐγχα. τοῦ ἄρματος, Orbita, Rotæ vestigium, Suid. v. Ἀρματολία.” Schleusn. Mss. * Ἐγχαράγη, Mathem. vett. 43. * “Προεγχαράσσω, Prius insculpo, Philo J. 2, 229.” Wakef. Mss.]

[* Ἐκχαράττω, Gl. Excudo.] Ἐπιχαράττω, Incido, Insculpo, Imprimo. Plut. Popl. (11.) Καὶ τῶν νομισμάτων

τοῖς παλαιότατοις βοῦν ἐπεχάραττον, ἢ πρόβατον, ἢ σὺν, Bovis effigiem s. simulacrum imprimebant. || Incido, et Incisuris serratum reddo : unde ἐπικεχαραγμένον φύλλον, Folium in ambitu incisum et serratum : quod et κεχαραγμένον supra et χαραγμὸν ἔχον. [*“Ἐπιχάραγμα, Brunck. Soph. 3, 510.” Schæf. Mss. *Καταχάρασσω, Gl. Cancelli, Scarifico. “Reiz. Acc. p. 64.” Schæf. Mss. “Planud. Ovid. Met. 3, 276.” Boiss. Mss. Villos. Anecd. Gr. 2, 111. *Μεταχάρασσω, s. *Μεταχάραττω, metaph. Refingo, Cyrill. Alex. in Nahum 2. p. 496. Μέτοχοι γεγονότες τοῦ ἁγίου πνεύματος, eis τὸ ἀρχαῖον τῆς φύσεως ἀναστοιχειούμεθα κάλλος, καὶ eis εἰκόνα τὴν πρώτην νοητῶς μεταχαροττόμεθα. “Muto, Orig. c. Cels. 79. 80.” Kall. Mss. “Menander Fr. p. 272. Philo J. 2, 4. Pf.” Schleusn. Mss.]

Παραχάραττω, Perperam signo, Adulterino impresso signo cudo, Adulterina nota signo, ut ap. Suid. Γνωθὶ σαντόν, καὶ τὸ νόμισμα παραχάραξον. Quæ παραγγέλματα esse ait Pythica, et hoc sonare, τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε, μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα. Unde παρακεχαραγμένον νόμισμα, Numisma adulterinum, s. Adulterina inoneta : quod et παρασσημασμένον dicitur, et παρακεκομμένον, item παράσημον et παράτυπον : nec non κίβδηλον et ἀδόκιμον. Metaphorice etiam pro Adulterare, et, ut Modestin. Jctus loquitur, Falsare. Greg. Or. 1. de Filio, Ἄρα γραφὴν ἀποίσεις καθ’ ἡμῶν, ὡς παραχαρᾶττόντων τι τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀληθείας, Adulterantium et depravantium. At Basil. Hom. 9. p. 75. Τὴν φύσιν παραχάρασσων, Contra naturæ dictum agens. Bud. [“Ad Phalar. 312. Thom. M. 770. Cattier. Gazoph. 84. Wakef. S. Cr. iv. Add., T. H. ad Plutum p. 294. Græv. Lectt. Hes. 537. Παρακεχαραγμένος, Valck. Hipp. p. 284.” Schæf. Mss. “Παρακεχαραγμένα ὀνόματα, Verba adulterina, in deterius mutata ex aliis, Aristid. περὶ Λογ. Πολ. 661.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. *Παραχάραξις, unde *Παραχάραξιμος, Falsa notione insignitus, Suid. v. Ὑπόχαλκος.” Schleusn. Mss.] UNDE Παραχαράκται, Falsi monetarii, in Pand. teste eod. Bud. : ut Aristoph. etiam Schol. (A. 576.) tradit suæ ætatis homines παραχαράκτας dicere solitos τοὺς παρακόπτοντας, Falsæ monetæ percussores, vel Adulterinorum numorum cutores s. signatores : cujusmodi adulterini numi DICUNTUR Παραχάραγμα-τα. Quanquam isto παραχάραγματος vocabulo vocari etiam potest Signum ipsum adulterinum, et Nota falso impressa, sive in numo ejusmodi, sive in re quapiam alia. [Παραχάραγμα, Gl. Adulteratio, Adulterium, Clem. Alex. 780. “Παραχάρακτης, ad Cod. Theod. 3, 200.” Schæf. Mss. “Cyrillus Suidæ v. Σπάδων.” Boiss. Mss. *Παραχάρακτος, unde *Ἀπαραχάρακτος, Hes. v. Ἀπαράσημος. *Ἀπαραχάρακτος, Orig. Philoc. 5.” Routh. Mss.]

Περιχάραττω, Circumcido circino et circumscribo, inquit Bud. ; qui et e Pand. affert Τὰ περιχαραγέντα καὶ τὰ ἀπαλειφέντα ἐν τῇ διαθήκῃ, pro Cancellata et deleta, Circumducta. Quam Circumduceudi ac Delendi signif. habet et περιγράφω. Item, Circumscarifico, et Circumcirca incido : unde περικεχαραγμένον φύλλον ap. Theophr. H. Pl. 3. quo sensu, eod. in I. dicit κύκλῳ χαραγμὸν ἔχον, Folium in ambitu incisum, circumcirca serratum. [“Const. Manass. Chron. 4879. p. 189.” Kall. Mss. Schol. Aristoph. O. 788.] VERBALE Περιχάραξις, ἢ, Circumscriptio. Quidam antiquo verbo interpr. Urbatio s. Urvatio. [Gl. Circumductio, Urbatio.] Urvare enim Ennius usurpavit pro Circumdare, ab eo sulco qui fit in urbe condenda urvo aratri : a quo aratri urvo et Urbem dictam existimant, quod antiqui Hetrusco ritu junctis bobus, tauro et vacca, interiore aratro circumagebant sulcum, intra quem urbem ædificarent. Cujus rei Plut. quoque meminit in Rom. 42. meæ Ed. [Geop. 10, 77, 2.] Περιχαρακτήρ, ἦρος, ὁ, Circumscarificator, i. e. Scalpellus quo dentes circumscarificant, ut emarginando disparandoque gingivas, commodius eximi possint, si ita res ferat. Cæl. Aurel. Chron. 2. Aliquando ipsæ gingivæ scarificandæ vel etiam circum separandæ ferramento, quod περι-

χαρακτήρα vocant. Περιχαρακτικός, Habens vim circumscribendi et emarginandi, Aptus ad circumscribendum et ita circumscriptum emarginandum et eximendum, ut ap. Diosc. I, 138. de foliis oleastri s. oleæ sylvestris, Περιχαρακτικά ἐσχαρῶν, σὺν μέλιτι καταπλασσόμενα. Ubi Ruell. Crustas emarginant cum melle illita ; Marcell. E melle illita circumscarificant, quæ Medici usserunt. Idem rursum Diosc. Δύναμιν δὲ ἔχει περιχαρακτικὴν νομῶν καὶ σηπεδόνων καὶ γαγγράνης, Ulcerum crustas circumcidunt et eximunt, Bud. Præcedentia autem Diosc. verba Plinius ita reddere voluisse videtur, 23, 4. loquens itidem de oleastri foliorum natura, Excrescentia leniter erodit, siccatur et ad cicatricem perducit. Nec non BICOMP. Προπεριχάραττω, Ante circumscarifico, ferro emarginans scarifico.

Προχάραττω, Prima lineamenta duco, Præsigno, Primam sculpturam facio ante polituram, Præformo, ut σκιαγραφία præcedit ζωγραφίαν. Greg. Naz. in Epitaphio Patris p. 120. Βραχέα τῆς εὐφημίας ἐξ ὧν αὐτὸς συνεπίσταται τῷ ἀπελθόντι, σκιαγραφῆσω καὶ προχάραξω, καὶ παραδώσω σοι τῷ καλῷ τῶν τοιούτων γραφεῖ, τῆς ἀρετῆς τῆς ἐκείνου τὸ κάλλος ἀπακριβῶσαι, Idem de Basilio, Καὶ πρὸ καιροῦ τῆς ἀκριβείας, τὰ τῆς ἀκριβείας προχαρᾶττόμενος, pro Indole magna præditus, Bud. Προχάραγμα, τὸ, Futuræ rei repræsentatio imaginaria, Imago futuri. Bud. e Greg. Naz. Ἡ στάσις, ἣν αὐτὴ στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ μεγάλου βήματος, τῆς ἐκείθεν δόξης ἐπὶ προχάραγμα. Quo sensu idem Greg. dicit, Σκιαγραφίαν τινὰ τῶν ἀοράτων παραδεικνύς τὰ ὁρώμενα, i. e. τῶν μελλόντων. [Nicom. Arithm. 1, 6. p. 74. cf. 72. “Psell. Laud. Metaphr. 222. Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 87.” Boiss. Mss. *Ὑποχάραττω, Plut. Alex. 69.]

ΧΑΡΑΞ, akos, ὁ, Sulcus terræ aratro aut fossorio instrumento excavatæ, Fossa, ut Hesychio quoque χάρακες sunt τάφροι. Peculiariter vero χάρακος nomine dicitur Vallum s. Agger quo castra muniri solent. Nisi malis Agger et fossæ castris circumdatæ, τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου, Eust. : Suidæ et Hes. χαράκωμα, περίφρυγμα, ὁ περιβάλλοντό τινες ἐν στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Menander, Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα, τὰς κώμας ἐπόρθουν. Plut. (7, 275.) Εἰ δὲ τότε Πορσῆνας τις ἐπέβρισε, Τυρρήνικὸν χάρακα καὶ στρατόπεδον παραστήσας, Quod si tum Porsena quispiam infesto mœnia exercitu Tyrrhenoque vallo cinxisset, Bud. Cicero vertit etiam Castra ; pro his enim Polybii, (6, 58, 4.) Ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη, καὶ τι φήσας ἐπιλελῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψε, Ipse habet, Paulo post quam erat egressus e castris rediit, quasi aliquid esse oblitus. Et rursum, Cum Aunibalis permissu exisset e castris, rediit paulo post, quod se oblitus nescio quid diceret. Quomodo et Suid. χάραξ accipi ait pro στρατόπέδου, ut in hoc loco, [Polyb. 18, 1, 6.] Οἱ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα ἄριστον ὅς ἂν ἔχοι πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγάλας πέριξ τοῦ πρέμνου παρὰ δὲ Ῥωμαίοις, δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες. Et in hoc, Οἱ μὲν προσέφερον τὸν χάρακα πρὸς τὴν ἄκραν. || Porro χάραξι Hes. exp. etiam φραγμοῖς, Sepimentis, sepibus, septis, nec non καλάμοις, ut Suidas quoque, qui addit etiam ἀκανθώδεις φυτοῖς : quemadmodum Hesychio rursum χάρακες non solum sunt τάφροι, nec non κάλαμοι, sed etiam ἀκανθώδη φυτὰ, Plantæ spinosæ. Idem iterum, ut et Suidas, χάραξι affert pro ὀξέσι ξύλοις, nec non pro σταυροῖς. Signif. enim χάραξ interdum Palum præacutum, quem σταυρὸν etiam appellant et σκόλοπα. Sed in ea signif. feminini generis est, ut Amm. Suid. Eust. et alii Gramm. annotant. Ait enim Eust. 1390. χάραξ feminino quidem genere, τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, masculino autem, τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου. Itidemque Suid. χάρακα ἀρσενικῶς esse ait τὸ στρατόπεδον, θηλυκῶς autem τὸν τῆς ἀμπέλου : quem Lat. Palum vocant, Vallum, s. Acuto robore vallum, Rudicam, Pedamentum, Adminiculum, Statumen : palum sc. firmiorem, cui vitis alligatur. Græci vocant etiam κάμακα, ut ap. Aristoph. Σφ. (1291.) Εἴτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον, Fefellit rudicam vitem, Pedamentum vitem decepit. Dicitur vero hoc, Ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον ἐξηπάτηκεν, s. Ἡ χάραξ

τὴν ἀμπέλον, omisso subauditoque verbo ἐξηπάτηκεν, A. Proverbialiter, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἀπατηθῇ, ut Eust. annotat, et ante eum Suid. et Hes. nec non ipse Schol. Aristoph. eo in loco: qui etiam addit, "Ὅταν ἐξαπατηθῇ τις πιστεύσας: dicens sumtum esse ἀπὸ τῶν καλάμων τῶν προσδεδεμένων ταῖς ἀμπέλοις, οἱ ἐνίοτε ῥιζοβολήσαντες ὑπεραύξονται ἀμπέλων. Ubi etiam nota eum χάρακας vocare καλάμους τοὺς προσδεδεμένους ταῖς ἀμπέλοις. Itidem ap. Plut. (6, 12.) Καθάπερ τὰς χάρακας οἱ γεωργοὶ τοῖς φυτοῖς παρατιθέασιν. Et ap. Hes. eod. modo, cum sc. οἰνωτρον vocari ait χάρακα ἢ τὴν ἀμπέλον ἰσῆσαι, Pedamentum s. Adminiculum et Sustentaculum quo vitis fulcitur ut ne cadat. Nec non in Geop. Τὰς χάρακας ἐκατέρωθεν ὀξύναι: pro his Columellæ, Ridicas dedolatas utraque parte exacuer. Perperam tamen in illo Plut. loco vulg. Edd. habebant τοὺς, pro τὰς: quod ego in mea Ed. reposui, secutus et Grammaticorum et vet. Codd. auctoritatem. Procul dubio autem χάραξ derivatum est a χαράσσω significante Incido, Sulcum imprimo, Acuo. Atque ex illis quidem deduco χάραξ significans τάφρος: est enim fossa s. fovea nihil aliud quam terra incisa et excavata, (χαράσσω enim et κοιλαίνω significat,) s. Sulcus terræ altius impressus. Ex hoc autem posteriore significante Acuo, ὀξύνω, ortum esse existimo id χάραξ, quo significatur Planta spinosa, (acuta enim spina est, ac præterea cutim pungit aut in transitu scarificat,) et Palus præacutus, Ridica, Pedamentum, Acuto robore vallus, Vallus exacutus. Ita enim Virg. Quadrifidasque sudes et acuto robore vallos: et rursum, Exacuunt alii vallos furcasque bicornes. Ac fortassis hoc postremum χάραξ præcedere debet illud superius, quo significatur Vallum et Agger: videtur enim ille χάραξ esse Locus palis s. vallis exacutus, et in terram depactis, terraque aggesta opertis, munitus: et χάραξ dictus esse pro τόπος χάραξ περιπεφραγμένος: præsertim cum Amm. tradat, χάραξ feminino quidem genere dici ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμουμένων: masculino autem, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνύμενων: itidemque observandum moneat J. Poll. 1. C. "Ὅτι οἱ μὲν παρὰ τοῖς στρατοπέδοις χάρακες ἀρσενικῶς λέγονται, αἱ δὲ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, θηλυκῶς. Ita ut χάραξ dictus sit pro χάρακες περιπεπηγμένοι τῷ στρατοπέδῳ, s. simpliciter χάρακες: quod ea signifi. ap. Plut. habemus: sc. (7, 287.) ubi de C. Pontio loquitur, 'Ἡ γὰρ ὁδὸς ἦν διὰ τῶν πολεμίων κύκλῳ φυλακαῖς καὶ χάραξιν τὴν ἄκραν περιεχόντων, Excubiis valloque arcem cingentiū. In illo certe loco quem e Suida supra attuli, Οἱ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα ἄριστον, ὃς ἂν ἔχοι πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγάλας πέρει τοῦ πρέμνου· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις, δύο κεφαλὰς ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες, vocabulo χάρακος accipi censeo non στρατόπεδον, ut ipse, sed Vallum, i. e. Palum, Stipitem, Cippum: ut iis verbis intelligamus, Græcos vallo s. aggeri conficiendo eos vallos et stipites seligere solitos, in quibus circumcirca multi magnique rami enati essent: Romanos autem, eos qui bicornes essent aut tricornes: ut Furcæ bicornes ap. Virg. Sed libet hic ascribere Cæsaris locum de ejusmodi characomate. Sic igitur ille B. G. 7. Truncis arborum, haud admodum firmis ramis abscissis, atque horum delibratis, atque præacutis cacuminibus, perpetuæ fossæ quinos pedes altæ ducebantur. Huc illi stipites demissi, et ab infimo revincti, ne revelli possent, ab ramis eminebant: quini erant ordines conjuncti inter se atque implicati: quo qui intrarant, seipsi acutissimis vallis induebant: hos Cippos appellabant. Ante hos obliquis ordinibus in quincuncem dispositis scrobes trium in altitudinem pedum fodiebantur, paulatim angustiore ad summum fastigio. Huc teretes stipites feminis crassitudine a summo præacuti et præusti demittebantur, ita ut non amplius quatuor digitis e terra emerent. || Est Χάραξ et Nomen proprium viri ap. Lucian. et Suid.: nec non Oppidi ap. Plin. [et Lucian. 3, 219.] UNDE Χακαηνός, Qui ex isto oppido oriundus est, ut Ἰσιδωρος ὁ Χακαηνός ap. Lucian. Macrob. [3, 218.]

["Χάραξ, Phryn. Ecl. 20(=64. Lob.) Thom. M.

911. ad Diod. S. 2, 383. ad Dionys. H. 3, 1593. Heyn. Hom. 7, 550. ad Lucian. 2, 325. Ammon. 145. Casaub. ad Athen. 56. ad Moer. 365. 410. Xyland. Annot. in Plut. Mor. p. 1. Valck. Phœn. p. 729. Χάραξ, ἢ, Plut. Mor. 1, 12. unde apparet, non solum de Vitibus dici. Χάρακα βάλλεσθαι, ad Diod. S. 2, 530. Dionys. H. 2, 766." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vallus, Athen. 208. σιδήρον. Palus, Theophr. H. Pl. 2, 1, 2. C. Pl. 5, 1, 4. ἐλαίας. Piscis, Opp. 'A. 1, 173. Ælian. H. A. 12, 25. Diphilus Athenæi p. 355.]

Χαρακομολία, ἢ, Vallum, Castrum. Affertur ex Ezech. 19. Ubi tamen non reperio, et ubicunque legatur, suspectum habeo. [Confunditur cum *χαρακοβολία, quod legitur in c. 17. v. 17. *Χαρακοποιός, unde * "Χαρακοποιόμαί, Appian. 2, 855." Wakef. Mss.] Χαρακοποιία, ἢ, Munitio s. Communitio educto vallo et aggere, [Polyb. 5, 2, 5. 6, 34, 1. *Ἐμοχάραξ, Geop. 5, 22.]

Χαράκιον, τὸ, Vallus, Pedamentum, Adminiculum, E. Sustentaculum: itidem ut χάραξ: unde ap. Hes. χαράκια, ὑποστηρίγματα. Habet tamen formam diminutivi.

Χαρακίαι, οὐ, Degens in vallis aut proveniens: unde χαρακίαι eid. Hes. οἱ ἐν τοῖς χάραξιν διατρίβοντες. Apud Scriptt. Historiæ Plautarum memoratur χαρακίας κάλαμος et τιθύμαλλος. Theophr. 4, 12. de calami s. arundinis generibus, διαφέρειν δὲ ἀλλήλων ἰσχύϊ καὶ λεπτότητι καὶ ἀσθενείᾳ· καλοῦσι δὲ τὸν μὲν ἰσχυρὸν καὶ παχὺν, χαρακίαν· τὸν δ' ἑτερον, πλόκιμον. Unde Plin. 16, 36. Characian vocabant crassiorem firmioremque; Plociam vero, subtiliorem. Videtur autem χαρακίας nominari, quoniam χάραξιν conficiendis aptus est; cum enim crassior sit et firmior, aggeribus etiam communiendis adhiberi potest, vel prope vitem depangi, ut ei pedamentum et sustentaculum sit, s. adminiculum: ut supra e Schol. Aristoph. docui χάρακα nominari κάλαμον τὸν προσδεδεμένον τῇ ἀμπέλῳ. Vallarem arundinem quidem appellant Latini, ut Vallaris corona dicitur, a vallo s. aggere, Vallatoriam autem arundinem vocat Ruell., quam Diosc. 1, 115. κάλαμον φραγμίτην. Diversus tamen est hic φραγμίτης calamus a calamo claracia, cum illum Diosc. λεπτόν esse tradat, hunc vero Theophr. παχὺν καὶ ἰσχυρόν. At τιθύμαλλον χαρακίου prolixa mentio ap. Diosc. 4, 165. ubi inter alia tradit τὸν ἄρρενα τιθύμαλλον hoc nomine vocari: eundem vero quibusdam κομήτην dici vel ἀμυγδαλοειδῆ vel κωβιδόν: nasci autem in asperis et montosis locis. Vide et Plin. 26, 18. et Gorr. Apud Hes. vero legitur ET Χαράκισ, τιθύμαλλος. ["Musgr. Or. 147." Schæf. Mss.]

["Χαρακίτης, Huschk. Anal. 158. Timon Phlias. 36. Casaub. ad Athen. 56." Schæf. Mss.]

Χαρακίξω, Vallis depactis munio, Vallo protego, Vallo s. Palo erigo: Hes. χαρακίξειν, διαίρειν; μετεωρίζειν, ἀσπαίρειν: [leg. σταυροῦν. "Casaub. ad Athen. 56." Schæf. Mss. Aristot. de Part. An. 4, 6.] Χαρακισμός, ὁ, Munitio quæ palis defixis fit, Palorum defixio, Palatio: ut Vitruv. 2, 9. de alno, Itaque quia non nimis habet in corpore humoris, in palustribus locis infra fundamenta ædificiorum palationibus crebre fixa, recipiens in se quod minus habet in corpore liquoris, permanet immortalis ad æternitatem, et sustinet immania pondera structuræ, et sine vitiis conservat. Hujus autem generis fundamenta jaciuntur in solo uliginoso aut alioquin infirmo, mirum ad sustinendum ædificium fistuca palis depactis, quibus structura nitatur. Pro Pali s. Valli aut Pedamenti defixione accipitur in h. l. Pherecratis ap. Athen. (269.) Τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν Ἡ Ζυγοποιῶν ἔτι χρεῖα, Ἡ δρεπανουργῶν, ἢ χαλκοτύπων, Ἡ σπέρματος ἢ χαρακισμοῦ; Quid nobis opus est sementem facere, aut pedamenta fulciendis sustinendisque vitibus depangere? s. Vitem erigere apposis ridicis, (nam ita intelligendum μετεωρίζειν in superiore Hesychii expositione,) quoniam sc. Ζεὺς οἶνον ὕσει, ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὀχετοὶ βοτρώων ὀχετεύονται.

Χαρακώω, Vallo communio, Aggere et fossa circumdo, Circumvallo. Æschin. p. 70(=73.) Τὸ τέλος

Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαράκωσε, καὶ φρουρὰν εἰσήγαγε. Itidem Ammon. χαράκωσαντες exp. περιφράξαντες. Per jocosum vero Antiphanes ap. Athen. (60.) Τὸ δεῖπνόν ἐστι μάζα κεχαρακωμένη Ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν: vocat enim per risum in waza e furfuracea et acerosa farina ejusmodi ἄχυρα, χάρακας, quoniam χαράκων modo acuta sunt et palatum gutturque comedentis pungunt exulcerantque, non aliter ac valli acuti pedes supergradientium: estque ejusmodi maza his ἀχύροις munita, veluti castellum aliquod χάραξ circumcirca depactis. [“Ammon. 145. Diod. S. 2, 505. Bast Lettre 98. 234.” Schæf. Mss. Geop. 5, 27, 1. ἄμπελον, Stob. Phys. 1086. τὸ στόμα ὁδοῦσι, Philostr. 304. τὸν πλοῦτον, Max. Tyr. 2, 182. τῷ πόδε σκύτεσι. Χαρακὼν et καρόω conf., Bast. Ep. Cr. 136.]

Χαρακῶμα, τὸ, Munitio ex ejusmodi vallis et stipitibus in terram deplantatis, terraque aggesta obrutis, i. e. Vallum, Agger, χάραξ. Ammonio περιφραγμα. Demosth. (71.) Παντοδαπά εὐρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, οἷον χαράκωματα, καὶ τείχη καὶ τάφροι, καὶ τἄλλα ὅσα τοιαυτά. Xen. Ἑλλ. (5, 4, 39.) Διὰ τῶν ὠδοποιημένων τοῦ χαράκωματος ἐξόδων: 6, (2, 12.) Ἐκινδύνευσαν δ' ἂν καὶ τὸ στρατόπεδον ἐλεῖν σὺν τῷ χαράκωματι. Rursum Demosth. (254.) Χαράκωματα βαλόμενοι πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματα ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει: solent enim in oppugnationibus etiam urbium ab hostibus aggeres s. valla educi, e quibus obsessos infestent telorum immisione, sese autem contra eos tela regerentes muniunt. Item ap. J. Poll. synonymως, Σταυροὺς ἐπήξαντο, χαράκωματα ἐποίησαντο, περιεσταύρωσαν, ἀπεσταύρωσαν, χάρακα ἐβάλλοντο, περιεχαράκωσαν, ἐφράξαντο. [Gl. Septus, Vallatus, Vallatio, Septum, Pedamentum. “Thom. M. 912. Ammon. 145. Zeun. ad Xen. K. II. 330.” Schæf. Mss. *Χαρακῶσις, Gl. Pedatio, Plut. C. Mario p. 490. LXX. Deut. 20, 20. *Χαρακῶσις, unde] “Ἀχαράκωσις τόπος, ap. “Polyb., Locus vallo non munitus,” [Philostr. Apoll. 5, 35. Plut. C. Mario p. 507. *Ἀχαράκωσις, Sine vallo, Appian. 2, 493.]

Ἀποχαράκω, Vallo s. Aggere occludo s. intercludo: unde pass. partic. ἀποκεχαρακωμένος, Vallo et palis occlusus præmunitusque, vel interceptus. Bud. e Plut. (Pomp. 35.) Καὶ τὸν ποταμὸν μόλις καὶ παραβόλως διεπέρασεν ἐπὶ πολλῷ σταυροῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀποκεχαρακωμένον. [Bast. Ep. Cr. 136=Lettre 234. *Ἐπιχαράκω, Schleusn. Lex. V. T.] Περιχαράκω, Vallo circummunio, Aggere circumdo s. cingo. Æschin. p. 82(=87.) Οὐ γὰρ περιχαράκωσαντα χρὴ τὰ τείχη οὐδὲ τὰς τάφρους, οὐδὲ τὰς δημοσίας ταφὰς ἀνελόντα, τῶν ὀρθῶς πεπολιτευμένων δωρεὰς αἰτεῖν. Habes et in Χαράκωμα ex J. Poll. At metaph. in Prov. 4, (8.) Περιχαράκωσον αὐτήν, (τὴν σύνεσιν) καὶ ὑψώσει σε: τίμησον αὐτήν, ἵνα σε περιλάβῃ. Ubi tamen vulg. Versio habet Arripe eam. [Schleusn. Lex. V. T. “Ad Diod. S. 2, 345.” Schæf. Mss. Polyb. 4, 56, 8. Diuarch. c. Dem. 100=48. Æschin. 308. Dionys. H. 1, 166. “Suid. v. Ἀποσταυροῦντες.” Wakef. Mss.] HINC Περιχαράκωμα, Munitio ejusmodi circumdata loco alicui, Vallum s. Agger locum aliquem cingens et circummuniens.

Κάρχαρος, ὁ, Asper. Animal κάρχαρον dicitur “pro κάρχαρόδουν, Dentes habens asperos et acutos: “τραχεῖς καὶ ὀξεῖς, s. στρογγύλους καὶ οἰονεὶ κεχαραγμένους. Lucian. de Luctu, Κύων τρικέφαλος μάλα κάρχαρος. Opp. K. 3, (142.) Κάρχαρον οὐλόμενον ταναὸν στόμα. Rursum Lucian. de Conscr. Hist. “Τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχὴ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τετηγμένους ἀρχέσθω τῆς γραφῆς: “metaphora ab animalibus quæ ob dentium asperitatem et acumen κάρχαρα dicuntur, ut patet ex eo “quod subjungit τετηγμένους: unde nonnulli interpr. “Acutam,” [“Ad Lucian. 1, 694. 2, 57. 268. Heyn. Hom. 6, 76.” Schæf. Mss. Lycophr. 34. κύων, Ælianus. H. A. 16, 8. Δῆγμα κ. μᾶλλον ἡπεροῦν ἰώδες.]

Καρχαρίας, ὁ, Hes. ὁ θαλάσσιος κύων, Canis ma-

rinus: procul dubio quod dentes habeat καρχαρίου et asperos. Est autem Piscis species. Apud A. then. 1. (p. 10=19.) συνόδοντά τε καρχαρίαν τε.”

[* “Καρχαρούμενος, Saltans, Aqu. 2 Sam. 6, 16, ubi ex Hebraica vocem Græcam fecisse videtur.” Schleusn. Lex. V. T.]

ΧΑΡΑΔΡΑ, ἡ, Sulcus quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξε, s. ἐγχάραγμα ὃ χεῖμαρρος ἀπ' ὀρους καταφερόμενος ἐποίησε. Aliis non solum Sulcus torrentis, sed etiam Terræ fissura quam terræ motus fecit, (quæ tamen rupes potius est, et ῥήγμα, s. χάσμα et hiatus,) s. Salebra: quippe quæ nonnisi saltu superari queat. Interdum etiam Ipse torrens, qui e monte aut præcipiti loco decurrens ἐγχάραγμα ἐν τῇ γῇ ποιεῖ: quamobrem Hesychio quoque χαράδραι sunt non solum αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους, et οἱ κοῖται τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων, verum etiam χεῖμαρροι. In prima signif. ap. Thuc. 3, (98.) Ἐσπίπτοντες ἐς χαράδρας ἀνεκβάτους, In cavernas et salebras exitum non habentes. Philo de V. M. 1. B Ὑπεσύρη τὸ πέλαγος καθάπερ εἰς χαράδραν ἢ χάρυβδιν, In cavernam aut voraginem. Cavernæ etiam et voraginis vocabulo reddi potest, quoniam terram ejusmodi sulci s. salebræ, torrens impetuosus excavavit et veluti devoravit, et ipsa postea sua cavitate et hiatu eos, qui in eam incidunt, ceu vorat ac deglutit. Rursum Philo 2. Ὑπονοστοῦντος εἰς χαράδρας καὶ φάραγγας, In impressos solo alveos, ut eleganter vertit Turneb. expresso simul etymo. Et Thue. 3, (107.) Χαράδρα δ' αὐτοῦς μεγάλη διεῖργε, Vasta salebra, s. Vastus hiatus et immanis vorago. Pro ipso Torrente impetuose decurrente et terram excavante, ap. Aristoph. Σφ. (1034.) φωνὴν δ' εἶχε χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας. Il. Π. (390.) Πολλὰς δὲ κλιτὺς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. Teleclides Comicus ap. Athen. (268.) Οἶνον γὰρ ἅπας ἔρρει χαράδρα. Diosc. tamen inter χαράδραν et χεῖμαρρον distinguit, (nisi forte particula καὶ usus sit ἐξηγητικῶς,) 3, 130. de botrye herba, Φύεται δὲ μάλιστα περὶ χαράδρας καὶ χεῖμαρρους, Ruell. In torrentium ripis et convallibus. Plinius simpliciter, c Invenitur in torrentium ripis, 27, 8. Rursum in præcedente signif. ap. Dem. 200(=1277.) Εἰ μὲν γὰρ ἡν χαράδρα πάλιν ὑποδεχομένη, τάχα ἂν ἠδίκουν ἐγὼ μὴ δεχόμενος· ὥσπερ ἂν ἄτερ' ἅττα τῶν χωρίων εἰσὶν ὁμολογούμεναι χαράδραι· καὶ ταύτας δέχονται μὲν οἱ πρῶτοι, καθάπερ τοὺς ἐκ τῶν οἰκῶν χεῖμαρρους· παρὰ τούτων δ' ἕτεροι παραλαμβάνουσιν ὡσαύτως. Vide et Χαραδρώδης. [“Jacobs. Anth. 7, 98. Erycius 3. et Jacobs., Heyn. Hom. 7, 207. Munck. ad Anton. Lib. (22.) p. 146. Verh.” Schæf. Mss. “Dionys. P. 1077. Opp. K. 2, 555. (A. 1, 267.) Il. Δ. 454. et Schol.” Wakef. Mss. Herod. 7, 176. Polyb. 3, 53.]

ITEM Χαραδραῖη ex Epigr. pro χαράδρα, ut σελήναη pro σελήνη, et Ἀθηναῖη pro Ἀθήνη.

Χαραδραῖος, ὁ, E χαράδρα desumptus s. lectus: ut χαραδραῖα βέλεμνα, Nonn. (Jo. 135.) Jacula ex alveo torrentis, et salebroso s. confragoso loco, i. e. Lapides s. Saxa. Ingentem enim lapidum saxorumque vim devolvunt impetuosii torrentes. Apud Eund. χαραδραῖος ποταμὸς pro χαράδρα s. χεῖμαρρος, Torrens, defluens sc. et decurrens per impressum solo alveum. Et χαραδραῖος λέων ap. Suid. ὁ παρὰ ταῖς χαράδραις. [“Jacobs. Anth. 7, 98. Wakef. S. Cr. 4, 48.” Schæf. Mss. Suid. 1, 495. τάφος.]

Χαραδρώδης, Salebrosus. Diosc. 4, 57. de helichryso, Φύεται δὲ ἐν τραχεῖσι καὶ χαραδρώδεσι τόποις, In locis asperis et salebrosis, s. In torrentium alveis, ut Ruell. vertit. Plinius vero in frutetis nasci scribit, 21, 25. Item et χαραδρώδης ποταμὸς, ap. Strab., qui Nonno χαραδραῖος ποταμὸς, Fluvius torrentis in modum rapidus et impetuosus. Erotianus ap. Hippocr. χαραδρώδεσιν exp. τελματώδεσιν: quoniam, inquit, χαράδραι dicuntur οἱ τελματώδεις τόποι. [“Strabo 765.” Wakef. Mss.]

[* Χαραδρῆις, i. q. præcedens, Nonn. D. 9, 250. 22, 172. ῥεέθρῳ.]

Χαραδρεῶν, ὧνος, ὁ, Torrentis alveus, vel etiam Locus frequens torrentibus. Nomen περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας, ut ἀκανθεῶν, Eust. [Herodian. ap.

Bast. ad Greg. Cor. 225. Greg. Naz. Epist. 7. p. A 771.]

Χαραδριάς, Torrentium accola avis, Avis quæ in salebris et torrentium alveis degit. Tradit enim Schol. Aristoph. ὀνοματοποιεῖσθαι τοῦτο τὸ ὄρνεον παρὰ τὸ ἐν ταῖς χαράδραις διατρίβειν: atque id ipsum Comicus ipse innuit, "Ὀρν. (1141.) "Υδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν αἶρα Οἱ χαραδριοὶ, καὶ τᾶλλα ποτάμι ὄρνεα. Eadem τοὺς ἰκτερικὸν ὠφελεῖ ὀφθεῖσα, ut idem Schol. annotat: et Plut. (8, 712.) Gaza Rupicem et Hiaticolam vocat. Meminit et Aristof. (H. A. 8, 3.) ac Ælian. et Plato. Vide et ap. Suid. quædam Proverbialia, nec non ap. Erasm. [Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 175. Schol. Plat. 121. Heind. ad Plat. Gorg. 162. Munck. ad Anton. Lib. 108. Verh. Timæi Lex. 273. et n., ad Xen. Eph. 140. Χαραδριοῦ βίον ἔην, T. H. ad Lucian, 1, 188." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 271." Wakef. Mss. Philostr. V. A. 6, 36.]

Χαραδρώ, F. ὥσω, Salebrosum et cavernosum reddo, Torrentibus impetuosus excavo. Herod. 2, (25.) Οἱ μὲν ποταμοὶ ὕδατος συμμισγομένον πολλοῦ αὐτοῖσι, αἰεὶ ὑμένης τε τῆς χώρας καὶ κεχαδρωμένης, ρέουσι μεγάλοι. Itidem, (7, 176.) Ὡς ἂν χαραδρωθεῖ ὁ τόπος, Inundaretur torrentibus hyemali tempore. Apud Hippocr. vero Galenus χαραδρωθῶσι exp. διέκρουν ἔχουσι, Exitum effluviumque habeant. Pro quo perperam in quibusdam Edd. LEGITUR Χαραδραθῶσι: perperam vero et ap. Suid. SCRIPTUM Χαραδριοῦται pro χαραδρῶνται: quod exp. ὀρύσσεται, κοιλαίνεται. [Hippocr. de Flatib. 5. Οἱ πόροι χαραδρῶνται.]

Ἐκχαραδρώ, Excavo in torrentis alveum, Cavernosum et salebrosum reddo. Bud. e Polyb. 4, (41, 9.) p. 74. Τῷ πλήθει τῶν εἰσφερομένων λίθων καὶ ξύλων, καὶ γῆς, ὑπὸ τῶν ποταμῶν, οὐδαμῶς ἀπιστέον, θεωροῦντας ὑπὸ τὴν ὄψιν τὸν τυχόντα χεῖμαρρον ἐν βραχεῖ χρόνῳ πολλάκις ἐκχαραδρῶντα μὲν καὶ διακόπτοντα τύπους ἡλιβάτους, φέροντα δὲ πᾶν γένος ὕλης καὶ γῆς καὶ λίθων, ἐπιχώσεις δὲ ποιούμενον τηλικαύτας ὥστ' ἄλλοιουν ἐνίοτε, καὶ μηδὲ γινώσκουν ἐν βραχεῖ C χρόνῳ τοὺς αὐτοὺς τόπους.

[* Χαραδρεῖν, τὸ, i. q. χαράδρα, Nicander Θ. 389.

* Χαραδριον, τὸ, dimin., Strabo 16. p. 413. Κόγχας ἐμβάλλοντες εἰς χαράδρια καὶ συστάδας θαλάττης.]

[* Χάραδρος, i. q. χαράδρα, Plut. Agide 8. Ἀπὸ τοῦ κατὰ Πελλήνην χαράδρον. "Heyn. Hom. 7, 207. Pausan. 362." Schæf. Mss.]

Χαραδεῶς quoque ἀπὸ χαράδρας γέγονε, Gal. Lex. Hippocr., ubi exp. ἀθρόως, Acervatim, Cumulatim, Conferatim. Nonnulli etiam Impetuose. Videri autem possit scr. χαραδρέως.

[* Χαραδεῖν, ὁ, i. q. χαράδρα, Tab. Heracl. 186.]

ΧΑΡΤΗΣ quoque a χαράσσω derivatum videtur Eustathio: Etymologo autem a χῶ significante χωρῶ, utpote qui sit χωρητικὸς τῶν ἐγγεγραφομένων. Est autem charta e papyro confecta in eorum præcipue usus, qui literis aliquid mandare volunt: quæ antequam reperta fuisset, in palmarum foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum libris: postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox et privata linteis confici cœpta, aut ceris; pugillarium enim usum fuisse etiam ante Trojana tempora invenimus ap. Hom.: Diosc. 1, 116. Πάπυρος, γνώριμός ἐστι πᾶσιν, ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται, ut et Plin. 13, 11. Præparantur ex eo, sc. papyro, chartæ, diviso acu in prætenues, sed quam latissimas, phylaras. Ubi vide et alia memoratu digna de generibus chartarum, quomodo item fiant, deque probatione earum, et vitis, et glutino. Theophyl. Ep. 50. Τὴν δίκελλαν ἀφελὶς, καλαμίδα καὶ χάρτας ἀράμενος, εἰς κόρακας χώρει γερόντιον. Longin. (43, 2.) Χάρται βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων χρησίμων: habet enim et alios usus charta, ac in primis emporetica, quæ inutilis scribendo, involvendis mercibus usum præbet, ideo a mercatoribus cognominata. Palladas usurpavit χάρτον vocabulum pro Charta habente inscriptam matrimonii conventionem, s. simpliciter pro Syngrapha et contractu nuptiarum, descripto sc. in charta: Epigr. 2, in Gramm. Εἶργει χάρτης γὰρ, καὶ νόμος

Αὐσόνιος. ["Jacobs. Anth. 10, 207. 226. Χάρτης βιβλίου, χάρται βιβλίων, Toup. ad Longin. 371. ad Scriptt. Hist. Aug. 2, 700." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 210. e Platone, Γραμματεῖα τοὺς τε χάρτας. Hero Autom. 269. Χάρτην λεπτότατον τῶν βασιλικῶν χρημάτων, Chartæ regiæ, Catull. 19, 6. Lysimachus Josephi Antiq. χ. μολυβδίνους, Charta plumbea Suet. Nerone 20.]

[* Χαρτόπῃρον, Gl. Chartarium, Literalium.] Χαρτοπώλης SIVE Χαρτοπράτης, Chartarum venditor, ὁ τοὺς χάρτας πειράσκων, [Gl. Chartuarius.] Χαρτοφύλαξ, Chartarum custos, i. e. Principalium chartarum custos, Præfectus scriniorum: quem Thesaurarium chartarum hodie vocant. [Gl. Chartularius. "Suid. v. Γεώργιος." Schleusn. Mss. "Eran. Philo 164." Schæf. Mss.] Χαρτοφυλάκιον, τὸ, Scrinium in quo reponuntur asservanturque s. custodiuntur chartæ, Suid. [Gl. Scrinium, Tablinum.]

Χαρτίον, τὸ, Chartula, s. simpliciter Charta. Plut. (6, 220.) Σύγγραμμα κελευσθεὶς ἀθλίον διελθεῖν, αἰτιάσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ, καὶ τὸν γραφέα μιᾶρον καὶ ὀλιγῶρον ἀποκαλεῖν. Laudatur enim in charta non nimia tenuitas, et lævor: nam nimia tenuitas tolerandis non sufficit calamis: ad hoc, transmittens literas lituræ metum affert adversis, et alias indecoro visu pertranslucida est, inquit Plin. 13, 12. ubi et ipse dixerat, spectari in chartis tenuitatem, densitatem, candorem, lævorem. AT Χάρτον, τὸ, quod itidem pro Charta sine Auctoris nomine affertur, quin mendosum sit non dubito.

[* Χαρτίδιον, Alciph. 1, 26. cf. Misc. Obs. 4, 453. et Ruhnk. ad Timæi Lex. 186. * Χαρτάριον, Anal. 2, 371. "Strato Epigr. 50. Wolf. Proleg. Hom. 83. ad Charit. 348." Schæf. Mss.]

[* "Χαρτηρία, Chartaria, sc. officina, etiam Ipsa charta, 3 Macc. 4, 16. (20.) Τὴν χαρτηρίαν ἥδη καὶ τοὺς γραφικὸν καλάμους ἐκλελοιπέται. Conf. quæ ad h. l. e Plin. 18, 10. notat Grotius." Schleusn. Lex. V. T.]

[* Χαρτουλάριος, Gl. Scriniarius: * Ὑποχάρτωσις Tectoria.]

XATEΩ, Egeo, Indigeo, Opus habeo, ut Hes. quoque χατέων exp. χρεῖαν ἔχων: itidemque χατέοντα, δεόμενον, χρήζοντα: et χατέοντί περ, καίπερ χρήζοντι. Est autem verbum Poeticum. Od. Γ. 46. Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιδέος οἶνον Σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τούτον οἶομαι ἀθανάτοισιν ἔνχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι: Omnes quippe homines Deo indigent, i. e. divino auxilio: quamobrem precibus, libaminibus, aliisque sacrificiis et cæremoniis eum placant. Frequentius accipitur pro Desidero, Cupio, Percupio; qui enim opus habet re aliqua, eam desiderat: quique eam desiderat, vel revera ea indiget, vel egere se ea opinatur. (Il. O. 399.) Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης· Ἐνθάδε παρμενέμεν. Et cum infin., paulo ante, μέγα δὲ δρωῖς χατέουσι Ἀντία δεσποίνης φᾶσθαι καὶ ἕκαστα πυνθέσθαι. Et Od. N. (280.) οὐδέ τις ἡμῖν Δόρπου μνήστis ἔην μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι, Quantumvis desiderantibus atque adeo egentibus. Quidam jungi putant accus. ap. Eund. B. (249.) Οὐ κέν οἱ κεχάρωτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα Ἐλθόντ'. Sed potius putandus est esse pro ἐλθόντι dativo, pertinente ad οἱ, ut μάλα περ χατέουσα sint verba interjecta. ["Huschke. Anal. 163. Heyn. Hom. 5, 645. Hgen. ad Hymn. 495." Schæf. Mss. Od. Γ. 48. O. 375.]

Χατεύω, idem, ut Hes. quoque χατεύουσα exp. χρήζουσα, δεομένη, Indigens, Opus habens. Idem χατεύει exp. non solum χατίζει, sed etiam ἐπιθυμεῖ, Cupit: ut χατέω quoque pro Cupio et Desidero accipi docui.

Χατίζω, itidem Egeo, Indigeo, Opus habeo; Deficior, Destituor. Hesiod. Ἔργ. 2, (12.) μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσης ἄλλοτρίους οἴκους, Ne interim indigens et inopia laborans mendicare cogaris. Frequenter autem jungitur genitivo, non solum pro Indigeo s. Opus habeo, sed etiam pro Desidero, Peto. Il. (B. 225.) Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφει ἡδέ χατίξεις; Aut quid desideras petisque, Qua tibi re opus est? Σ. (392.) Ἠφαιστε, πρόμολ' ὦδε· Θέτις νύ τι σείο

χαρίζει: Thetis te opus habet, Tua opera eget. Hesiod. "Erg. (1.) 21. Εἰς ἔτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χαρίζων Πλούσιον. Rursum Hom. Od. A. (349.) Ξεῖνός τε τλήτω, μάλα περ νόστοιο χαρίζων, X. (51.) Οὐ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὐδέ χαρίζων, 'Αλλ' ἄλλα φρονέων. ["Heyn. Hom. 5, 645. Conf. c. καθίζω, 4, 534." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 465. Lycophr. 837.]

Χαρίς, ἰδος, ἡ, Indigentia, Usus, Desiderium, Cupiditas, ut ab Hes. exp. χοῆσις, ἐπιθυμία.

Ἐπιχαρῆς dicitur ὁ χατέων s. χαρίζων, Qui indiget, Egenus, Inops: unde ἐπιχίται, Hes. ἐνδεῖς.

¶ Χῆτις, sive Χῆτος, Indigentia, Inopia, Penuria. Utrumque ap. Eust. et Etym. itidemque in Lex. meo vet., ubi exp. ἐνδεῖα, derivaturque ex inus. th. χῶ, significante ἐνδεοῦμαι: atque ex hoc χῆτις s. χῆτος derivatum χηρίζω, inde postea χαρίζω originem traxisse, dicitur. Posterioris χῆτος meminit Hes. exponens etiam ipse ἐνδεῖα, στέρησις. Apud Eund. dat. χῆτει pro στερήσει, ἐνδεία, σπάνει: afferentem simul χῆτει ἐνευναίων pro ἐνδεία τῶν ἐγκοιμησμένων, ἡτοι περιβολαίων. Est autem is dat. frequentissimo iu usu, nec tantum a χῆτος esse potest, ut τείχει, verum etiam a χῆτις, ut σπάνει. Od. II. (35.) Ὀδυσῆος δέ που εὐνὴ Χῆτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κείται ἔχουσα. Hesiod. Θ. 605. Χῆτει γηροκόμοιο, Penuria ejus qui senectam curet et foveat. Plato ap. Plut. Sic enim Plut. (6, 188.) Ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ σχήμασιν (ἢ φησιν ὁ Πλάτων) χῆτει οἰκείων κοσμούμενων. Rursum II. Z. (463.) Χῆτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ, i. e. στερήσει, σπάνει, T. (324.) "Ὅς που νῦν Φθίγῃ τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει, Χῆτει τοιοῦδ' υἱός, Penuria et desiderio talis filii. ["Χῆτις, Heyn. Hom. 5, 282. Timæi Lex. 275. et n. Χῆτει, Wakef. S. Cr. 4, 221. Huschk. Anal. 163. Heyn. I. c. Heind. ad Plat. Phædr. 228." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 887. Aratus 1152.]

Χητοσύνη, ἡ, itidem Inopia, Penuria, Indigentia. Pro Viduatio et direptio affertur ex Epigr. [Anal. 2, 118.]

Χῆτειος, Indigens, Inopia laborans s. Penuria. Od. A. 520. πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι Κῆτειοι κτείνοντο γυναιῶν ἔνεκα δώρων, annotat Eust. quosdam pro κῆτειοι scribere χῆτειοι, exponentes ἐστερημένοι γυναικῶν, ἔνεκα δώρων, ἡγουν μισθοῦ.

Χητεία, as, ἡ, i. q. χῆτος, s. χῆτις, Inopia, Penuria, Indigentia. Hes. χητεία, Viduitas. Videtur esse verbale a VERBO Χητεύω, cujus licet nulla afferantur exempla, usurpari tamen potest, ut χατεύω, pro Indigeo, Egeo, Opus habeo.

Χηρίζω, i. q. χαρίζω, Indigeo, Egeo, Deficior, Destitutor. Legitur in Lex. meo vet. et ap. Etym., ubi a χῆτος derivatum esse dicitur, ut θερίζω a θέρος.

Ἐπιχηρίας, ὁ, Indigus, Inops; ἐνδεής Hes.

"Χῆ ab Hes. exp. ἔθος, ἀπορία. Fuerit autem fortassis in hac posteriore signif. χῆ pro χῆτος."

XAYNOΣ, Laxus, ut ea quæ fungosa sunt, Fungosus. Theophr. de haliphlo, Παχὺ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος, χαῦνον δὲ καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολὺ. Unde Plin. Cui crassissimus caudex, et plerumque cavus fungosusque. Athen. (309.) Ἡ δὲ τῶν χλωρῶν κωβίων σὰρξ χαυνότερα ἐστὶ, Fungosior est. Itidem ap. Gal. 2 ad Gl. χαῦνη σὰρξ, Caro fungosa. Et rursus ap. Theophr. C. Pl. 3. Χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς, Triticum fungosum et rarum. Alii Solutum interpr. Crediderim χαῦνα alicubi reddi etiam posse Mollia et fluida e Livio, ubi corpora Gallorum mollia et fluida esse dicit: sed pro Mollia legitur etiam Emollida. Nec enim dubium est quin talia corpora χαῦνα vocari possint. His autem opponi arbitror Compacta corpora. Gallice dicimus, Bien amassé, Trappe. Apud Aristoph. autem Ὀρν. (819.) χαῦνον οὐνομα exp. πλατὺ καὶ μέγιστον, Amplum: quoniam τὰ χαῦνα eis πλατὺς ἀπλοῦται. Solent enim ea, quæ laxa sunt et fungosa, sese extendere et dilatare, nonnunquam etiam vento quodam inflari et tumescere, ita ut aliquando χαῦνος significet etiam Inanis, nec non Inflatus, Tumidus, ut ap. Plat. Epist. 7. Ἐμπλῆσαι ὑψηλῆς καὶ χαῦνης ἐλπίδος, Implere spe tumida et inani, Inflare

A spe. Itidem χαῦνος νοῦς, Mens inaniter tumida. Et ἄνθρωπος χαῦνος, Homo qui inani, quam de se concepit, opinione inflatur et intumescit, magnum sese existimans, cum tamen nihili sit: ut docet Aristot. Eth. 4, (3.) ubi cum μεγαλόψυχον medium constituisset inter χαῦνον et μικρόψυχον, tanquam virtutē præditum inter vitiosos, dixissetque μεγαλόψυχον esse eum, qui sese μεγάλων ἀξιοῖ, ἄξιος ὢν: μικρόψυχον autem, qui sese ἀξιοῖ ἐλαττόνων ἢ ἀξιος: subiungit, ὁ δὲ μεγάλων αὐτὸν ἀξίων, ἀνάξιος ὢν, χαῦνος: ubi etiam tradit, hunc χαῦνον non esse quidem κακόν, sed tantum ἡμαρτημένον et ἡλίθιον, ut qui sese οὐ κατ' ἀξίαν μεγάλων ἀξιοῖ, velut ὁ μεγαλόψυχος, qui jure illud meritoque suo facere potest. Sub finem igitur capitis ait, Οἱ δὲ χαῦνοι, ἡλίθιοι καὶ ἑαυτοὺς ἀγνοοῦντες, καὶ ταῦτ' ἐπιφανῶς ὥς γὰρ ἄξιοι ὄντες τοῖς ἐντίμοις ἐπιχειροῦσιν, εἴτα ἐξελέγχονται καὶ ἐσθῆτι κοσμοῦνται καὶ σχήματι καὶ τοῖς τοιοῦτοις καὶ βούλονται τὰ εὐτυχήματα φανερά εἶναι αὐτῶν, καὶ λέγουσι περὶ αὐτῶν, ὡς διὰ τούτων τιμηθήσονται. Itidem Synes. usurpavit hoc vocab., Ep. 105. Φοβοῦμαι δὲ μὴ χαῦνος γενόμενος, καὶ προσιέμενος τὴν τιμὴν, ἀμφοῖν διαμάρτω, Inani ambitione accensus. Pro Stulte superbo et futili, Herodian. 5, (8, 8.) Φύσει δὲ χαῦνον τὸν τρόπον ὄντος, καὶ ἀφειδῶς πάντα καὶ φανερώς ἀέβουλεύετο, λέγοντος καὶ πράττοντος: 2, (15, 4.) Ἄλλως μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον καὶ ἀπλοϊκώτερον, Polit. Levem et simplicem. Revera enim χαῦνοι homines sunt Leves, utpote inani superbia inflati, ut et corpora χαῦνα, i. e. Laxa et fungosa, solidis durisque sunt minus ponderosiora. Suid. ὑψηλὸν quoque et ἀσθενὲς interdum hac voce significari ait: forsan quoniam fungosa et laxa corpora assurgunt atque extenduntur, imbecilla autem sunt et valida. ¶ Apud Athen. vero (327.) pro Χαῦνος ET Χαῦνα, piscium ea nomina sunt, scr. potius χάννος et χάννα, s. χάννη, a χαίνω, ut supra docui: quanquam et hoc χαῦνος nonnulli a χάω s. χαίνω derivant: ut χαῦνα proprie esse putanda sint, quæ hiascentia s. hiatibus quibusdam diducta fiunt laxiora et fungosiora. [Theophr. H. Pl. 5, 3, 3. Ξύλα μανὰ καὶ χαῦνα: Philo 2. p. 266. P. Ὡς μὴ χαῦνοι ἐμβαδίζωσι. "Thom. M. 823. 935. Jacobs. Anim. 49. Anth. 11, 183. Toup. Append. in Theocr. p. 15. Valck. Adoniaz. p. 243. ad Timæi Lex. 61." Schæf. Mss. "De serto, Philostr. 766." Wakef. Mss. Nicander Θ. 897. 940. Solon Fr. 19. 26. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 101. * "Χαυνοί, Pisces marini, Marcell. Sidet. ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 16. 17." Kall. Mss.]

Χαυνοπολίτης, ὁ, Civis elatus et tumida stultaque superbia inflatus. Aristoph. A. (635.) Μῆθ' ἡδεσθαι θωπευόμενους, μῆτ' εἶναι χαυνοπολίτας, Schol. κεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν. [Lobeck. Phryn. 601. "Markl. Suppl. 412." Schæf. Mss. * "Χαυνόφρων, i. q. χαλίφρων, Buttm. Schol. Od. Δ. 371." Elberling. Mss. * "Χαυνόσομφος, Erot. 336." Wakef. Mss.]

* "Εκχαυνος, Erot. 292." Boiss. Mss. * Υπόχανος, Athen. 624. τὸ ὑ., Fastus.]

Χαῦνος, Laxe. Herodian. 4, (15, 9.) Πρὸς τε τὸ φυγεῖν ἢ διῶξαι, εἰ δέοι, ὑπὸ τῆς περὶ τοῖς σκέλεσιν ἐσθῆτος χ. παρηωρημένης ἐμποδίζονται, Laxa s. Fluxa veste præpediuntur, [Phot. v. Κεχρηνότες.]

Χαυνότης, ητος, ἡ, Laxitas, Fungositas. Plut. (Sertor. 17.) Ἰῆ ὑπὸ χαυνότητος εὐθρυπτος: solent enim massæ terræ fungosæ facile friari: (8, 761.) Συνθλίβει χαυνότητα τῆς χιόνος. Metaphorice autem ap. Herodian. 5, (1, 5.) Κατεγίγνωσκόν τε τοῦ Μακρίνον ραθυμίαν τε καὶ τρόπων χαυνότητα, Polit. Incusabant Macrini negligens ingenium fluxosque mores. Aristot. vero ut χαῦνον esse dicit Hominem Inani stultaque superbia inflatum, et inaniter ambitiosum, ita χαυνότητα nominat Stolidam ejusmodi tumidamque superbiam, et inanem ventosamque ambitionem: Eth. 2, 7. Περὶ δὲ τιμὴν καὶ ἀτιμίαν μεσότης μὲν μεγαλόψυχα ὑπερβολὴ δὲ χαυνότης τις λεγομένη ἐλλειψις δὲ, μικροψυχία. ["Musgr. Rhæ. 924. Jacobs. Anim. 49. Toup. Opusc. 2, 88." Schæf. Mss. "Plur., Clem. Alex. 288." Wakef. Mss.]

Χαυνόω, Laxum fungosumque reddo, Laxo et

aperio. Ehippus Comicus ap. Athen. (571.) et (363.) de meretricibus suos φοιτητάς excipientibus, εισιόντά γ', εὖν λυπούμενος Τύχη τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, Ἐφίλησέ τ', οὐχὶ συμπίεσσα τὸ στόμα "Ὡσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαννοῦς ὁμοίως, Laxans aperiensque os more passerulorum, ubi nota χαννοῦν ἐτ συμπίεζειν sibi opposita, ut Laxare et Comprimere ap. Lat. s. Comprimere et Dissolvere. Itidemque pass. χαννοῦσθαι invenitur oppositum τῷ πηγνύσθαι. Homo etiam aliquis χαννοῦσθαι dicitur, cum χαῦνος γίνεται, i. e. Cum stulta superbia inflatur, et magnifice de se sentit, cum tamen nihili sit. Synes. Ep. 57. Οὐ γὰρ ῥάδιός εἰμι χαννωθῆναι καὶ λαμπρόν τι περὶ ἑμαυτοῦ λογίσασθαι. Plut. (6, 29.) Χαννοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων, καὶ θρύπτονται, Inflantur et tumidiore turgidioresque redduntur, ita ut magnifice de se persuadeantur, et inani superbia effeantur. Vide et sequens verbale. ["Thom. M. 453. 823. ad Charit. 730. Jacobs. Anim. 49. ad Diod. S. 2, 7. Toup. Opusc. 2, 196. ad Eur. Andr. 932. Heyn. Hom. 7, 97. ad Il. O. 594." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 543. Schol. Pind. 'O. 2, 93." Wakef. Mss. * Χαννωμα, Laxitas, Plut. Sertorio 17. p. 540.]

Χαννωσις, ἡ, Laxatio, Dissolutio. Aristoph. N. (875.) Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀποφύξειν δίκης, "Ἡ κλησιν, ἡ χαῦνωσιν ἀναπειστηρίαν, Schol. λύσιν τῶν δικῶν καὶ οἶον ἀπάτην διακένω ῥήματι ἀναπειθουσιν τοὺς ἀκούοντας, s. ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πῦθανοις, eis τούναντιον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ, καὶ χαῦνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει, ut sit cum vel aliquis animos auditorum laxiores mollioresque verbis ad persuadendum apposis redditis; vel adversarii rationes esse laxas, inanes ventosasque, et nullius ponderis, ostendit: atque ita eas elevando, iudices in suam sententiam pertrahit. Ita ut χαννώσαι significet non tantum Laxiorem reddere et emollire, sed etiam Elevare, ut χαῦνον nomine dicitur interdum Levis et inanis. Idem certe verbum et Inflare deoat, quemadmodum Hes. quoque χαννώσαι exp. φυσῆσαι. [Jambl. V. P. 132. "Suid. v. Ἀναπειστηρίαν." Schleusn. Mss. * Χαννωτής, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 101. * Χαννωτικός, Plut. 9, 88. * Χαννωτός, unde * "Ἀχαννωτός, Non remissus, Athan. 2, 548." Kall. Mss. Vide Ἀγαργάλιστος.]

[* Ἀναχαννώ, i. q. ἐπαίρω, ἀνακουφίζω, Schol. Aristoph. N. 43. * "Ἀποχαννώ, Planud. Ovid. Met. 15, 228." Boiss. Mss.] "Ἐκχαννώ, Laxiorem reddo, Emollio. [Eur. Suppl. 412. Hippocr. 808. Ab Erot. exp. μετεωρίζω. "Debilito, Enervo, Suid. v. Ὑπελύθη." Schleusn. Mss. "Wessel. Probab. 40." Schæf. Mss. * "Συγχαννώ, Tzetz. Ch. 10, 935." Elberling. Mss.] Ὑποχαννώ, Aliquantum inflo, Paululum superbum et tumidum reddo. Plut. (6, 74.) Ὁ δὲ Μένανδρος ἐπῆρε μὲν ἀμέλει τὴν φιληδονίαν καὶ ὑπεχαῖνωσε τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκέλοις, "Ἀπανθ' ὅσα ζῇ καὶ τὸν ἥλων βλέπει Τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἐστὶ ἡδονῆς.

[* "Χαννίζω, i. q. χαννώ, Schol. Opp. 'A. 1, 230." Wakef. Mss.]

Χανναξ, akos, ὁ, Homo tumida et inani inflatus superbia, ut χαῦνος supra. Hes. χαννάκων exp. χαννοποιῶν: ex aliis, χαννολόγων. Ubi etiam obiter NOTΑ Χαννολόγος ET Χαννοποιός. Est autem χαννολόγος, Is qui χαῦνος loquitur, Is qui in sermone dictisque suis est χαῦνος, i. e. vel Tumidus ventosaque elatus superbia, vel Levis et futilis. Χαννοποιός vero de re potius aliqua inanimata, quam de homine dici videtur: idemque significare quod χαννῶν, Efficiens χαῦνον, Inani ac tumida inflans superbia. Sin de homine dictum reperiretur, significaret, Qui facit ea quæ χαῦνα sunt, Qui in factis suis χαῦνος est. AT Χαννιάζει, idem Hes. exp. πλανᾷ, Decipit, In errorem inducit: [Coraio autem, ap. Schn. Lex. Suppl. 180., leg. videtur * Χαννάζει, s. Χαννιάζει, πλανᾷ: item * Χαννακτὸν, τὸ μωρὸν, Δωριεῖς, pro eo quod ap. Eund. habetur * Χαννάκτιον.] "Καναλός, Eid. μωρολόγος, Morio." Apud Eund. legitur ET Χαννώνες, ἄρτοι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες, Pa-

nes oleo admixto subacti. Forsan quoniam ea ἀναφυράσει fiunt χαῦνοι, i. e. Fungosi et laxi. Pro quo ap. Suid. LEGITUR Χαῦνες, mutata accentus sede, et sine litera ν in media syllaba; nam affert χαῦνας pro ἄρτους ἐλαίῳ ἀναφυραθέντας: sed subjungens ἡ λάχανα ὅπτα, Olera assa. Quæ iisdem verbis habet Lex. meum vet. et Etym. [Apud Hes. * Χαμῶνας: στέαρ, ἡ τὰ ἐκ στέατος τικτόμενα, sed leg. χαῦνες: v. Schleusn. Lex. V. T. v. Χαῦν.]

[* Χαῦλος, * Χαῦλιος, i. q. χαῦνος, unde comp. Χαυλιόδους. * Χαυλίζυν, Hes. ἀλάζονα.]

XEZΩ, F. έσω, Caco, Ventris onus depono, quod honestiore vocabulo dicitur ἀποπατέω et ἀποσκευάζομαι, s. ἀποσκευάζομαι τὸ ἐνοχλοῦν. Aristoph. N. (391.) Χῶταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ, nimirum τὸ ζωμίδιον, quod mihi in ventre ὡσπερ βροντῇ παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγε. "Κάχεζεν, Attica synaliphe ap. "Eund. ('A. 82.) pro καὶ ἐχεζεν." Plut. Apophth. Lac. Ἐμεσάντων ἐν τῷ ἐφορείῳ καὶ χεσάντων ἐπὶ τῶν δίφρων, Cum vomuissent in ephorum curia et in sellis curilibus cacassent. At Eupol. ap. Athen. (646.) χαρίτων μὲν ὀμυχεῖ, σσηαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρεμπτται. Fut. Med. χέσομαι s. χεσοῦμαι, unde Aristoph. (Σφ. 941.) χεσεῖσθαι, Cacaturum esse. At præt. MED. Κέχοδα, Cacavi, [unde * χόδος, e quo Μύχοδος, quod vide: et * Χοδιτεύειν, Hes. ἀποπατεῖν: item * Χόδανος, Eid. ἡ ἔδρα. "Χέζω, Toup. Opusc. 1, 565. Fut., Aristoph. Eip. 1235." Schæf. Mss.]

Χεζανάγκη, ἡ, Cacandi necessitas. Nomen est emplastri purgatorii, quod sibi in usu fuisse Aëtius scribit: impositum autem umbilico movet inferiorem ventrem. Est et Unguenti nomen ap. Paul. Aegin. (7, 9.) quo peruncta sedes alvum movet et subducit. Sic item dici potest Quicquid affert cacandi necessitatem. Gorr. [* "Χεζοκακάλης, Tzetz. Ch. 5, 795." Elberling. Mss. * "Πολύχεσος. Trimeter aut Comicus aut, quod magis placet, Satyricus, quem vulgo habent pro loco scriptoris prosaici, in Suida T. 1. p. 262. (coll. T. 3. p. 663. Jac. Gronov. Emendd. in Suid. 59. Toup. Emendd. in Suid. 2, 373. et Porson. Append. 481.) Ἀπὸ ἀλλήλων πολυχέσου νοσήματος, ubi quod libri aliquot legunt π. πάθους, suspicor verum a Poëta sic scriptum esse: Ἀπὸ ἀλλήλων πολυχέσου παθήματος." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202. "Toup. Opusc. 1, 564. Emendd. 4, 481." Schæf. Mss.]

Χεσεῖω, Cacaturio, Cacare et alvum evacuare cupio. Aristoph. N. (295.) καὶ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσεῖω. Sic ἐμεσεῖω, Vomitorio. Affert alium ex Eod. locum Suidas, exponens ἐπείγομαι χέσαι, ἐπιθυμητικῶς τοῦ χέσαι ἔχω. Ab eod. Aristoph., teste eod. Suida, quidam DICITUR Χεσᾶς per risum, forsitan qui semper vultum cacaturientis gereret. [Schol. Aristoph. "Op. 790. Lobeck. Phryn. 434. Χέσας, J. Poll. 5, 91.]

Χεζητιάω, idem, ut ἐμετιάω pro ἐμεσεῖω etiam dicitur, ["Toup. Opusc. 1, 563. 3, 203." Schæf. Mss.] Aristoph. N. (1387.) σὺ δὲ με νῦν ἀπάγχων D βοῶντα καὶ κεκραγὸν ὅτι Χεζητιάω, οὐκ ἔτλης ἔξω ἐξεγκεῖν, ὡ μισρὲ, Θύραζε μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος Αὐτοῦ ποίησα κακῶν. Ubi etiam obiter nota eum ποιεῖν κακῶν usurpasse pro χέζειν. NAM Κακῶν, s. Κακῶν, ut ibid. legitur, non geminata litera κ, puerorum vox est, qua pro χέζειν utuntur, ut βρῦν pro πίειν. Exprobratque ibi Strepsiades filio suo quod eum cum parvus adhuc esset, simul ac κακῶν dicebat, extulerit et cacantem tenuerit; ipse vero sese vicissim clamantem ac dicentem sese cacaturire, efferre noluerit: Κακῶν δ' ἂν οὐκ ἐφθης φράσαι, κάγω λαβὼν θύραζε Ἐξέφερον ἂν καὶ προῖχόμεν σε. Rursum ap. Eund. initio Ranarum Xanthias Bacchi ad inferos proficiscentis gerulus, μεταβαλλόμενος τὰνάφορον, dicit sese χεζητιάω: et nisi quis onus e suis humeris demat, sese ἀποπαρδῆσεσθαι: usque adeo θλίβεσθαι et πιέζεσθαι. "Κάκκη, ἡ, Merda. Aristoph. "Eip. (162.) Ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ρῖν' ἀπέχων. Ubi "Schol. miror cur exp. κακίας, cum jungat, Nam "veteres τὴν ἀκαθαρσίαν vocabant κάκκην, et maxime

“τὸ δύσσομον ἀποπάτημα: forsitan scripsit, vocem
“banc habere κακέμφατον, ut ap. Suid. est. Deri-
“vata autem videtur παρὰ τὸ κακῶν, quo verbo
“pueri nominare solent τὸ ἀποπατεῖν, Cacare.” [*Κά-
κη, Κάκη, cf. Abresch. Misc. Obs. Nov. 1, 65.]
“Κίκη, Hes. ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσσομία, Fætor qui
“e verendis fertur, qualis fere supra κάκη. Ab Eod.
“exp. συνουσία, Coitus.” “Κικιδῶσαι, Eid. est
“μινθῶσαι, Merda inquinare.” “Κικιδονδῖς, Eid.
“est παιδὸς ἀφόδευμα, Excrementum pueri.”

Ἐγγέζω, Incaco, Caco in. Unde Præt. MED.
Ἐγκέχοδα, Incacavi, Cacavi in. Aristoph. B. (479.)
ubi Xanthiæ interroganti Bacchum, Οὔτος, τί δέδρα-
κας; respondet ille, ἐγκέχοδα, κάλει θεόν, Incacavi,
subaudiendo aptum dativum: ut nunc diceretur, In-
cacavi caligis, ἔχεςα s. ἀεπάτησα διὰ φόβον: [Ἐκκλ.
347. * “Ἐκχέζω, Concaco. Demetr. Phal. de Eloc.
s. 126. “Ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον·
ὥσπερ ἐπὶ τῶν Περσῶν τῆς ἀπληστίας ὑπερβαλλόμενος
τις ἔφη, “Ὅτι πεδία ἐξέχεζον ὅλα” καὶ, “Ὅτι βοῦς ἐν
ταῖς γνάθοις ἔφερον.” Seager. Mss.] Ἐπιχέζω, Inca-
co s. Caco super, χέζω ἐπὶ, ut Plut. dicit χεσάντων
ἐπὶ τῶν δίφρων. Unde præt. MED. Ἐπικέχοδα, e quo
particip. ἐπικεχοδῶς, ap. Aristoph. “Ὀρν. (67.) ubi fa-
mulo upupæ quærenti, “Ὀδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ
ἐρεῖς; respondet Pisthetærus, Ἐπικεχοδῶς ἔγωγε φα-
σιανικός. Ubi ἐπικεχοδῶς φασιανικός, Schol. auctore,
a Comico ὡς ὄρνιθος ὄνομα πέπαικται, παρὰ τὸ φαίνε-
σθαι αὐτοῦ τὸ σκῶρ: φασιανικὸν autem dici τὸν συκο-
φάντην, παρὰ τὸ φαίνειν. Vide Suid. [Aristoph.
Λ. 440. ἐπιχεσεῖ πατούμενος.] Καταχέζω, Decaco,
Concaco. Aristoph. N. (173.) Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς
σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς περιφορὰς, εἰτ’ ἂν κεχρηνό-
τος, Ἀπὸ τῆς ὁροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσε, Deca-
cavit ei in os, Eum concacavit. Ibid. dicit Strepsia-
des, “Ἦσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους, qui in
Socrate stercus elisit. Ubi nota καταχέζειν τινὸς,
ut supra ex eo habuimus καταλιγῶν τῶν Ἐκαταίων.
[“Aristoph. Fr. 231.” Schæf. Mss. Alcæus Com.
ap. Chærobosco Buttmani A. Gr. 1, 417.]

[* “Χεζικηνικός, Aristoph. Eip. 1176. θεοῖσιν
ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων, Τρεῖς λόφους ἔχοντα,
καὶ φοινικὶδ’ ὀξείαν πάνυ, “Ἦν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα
Σαρδιανικόν” Ἦν δὲ πον δέη μάχεσθαι” χοντα τὴν φοι-
νικίδα, Τηνικαὺρ αὐτὸς βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν:
Sin forte pugnandum sit ei ista amico chlamyde,
tunc illa tingitur tinctura merdianica, Brunck. (v.
not.)” Seager. Mss.]

XEIAOΣ, τὸ, Labrum, Labium, Oris extremitates
musculosæ, ipsum vicissim claudentes aperientesque.
In quibus Quod prominet, πρόχειλον dicitur. Ipsa
autem labiorum sectio, quæ τὸ στόμα efficit, μάρταξ
et λογεῖον vocatur, auctore J. Poll.: at προστόμιον s.
προστομία, Labiorum mutuus congressus: φίλτρον
vero, Cavitas quæ superiori labro inest, ut alia, quæ
in inferiori est, τύπος et νύμφη. Hæc Gorr.: ap.
quem vide et alia de substantia et musculis, fibris
etiam et motu eorundem. Il. O. (102.) ἡ δ’ ἐγέλασσε
Χεῖλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ’ ὀφρύσι κυανέησιν Ἰάνθη,
X. (495.) Χεῖλεα μὲν τ’ ἐδίην, ὑπερῶν δ’ οὐκ ἐδίηνε:
Od. A. (381.) Σ. (409.) et Υ. (268.) οἱ δ’ ἄρα παντὲς
ὁδὰξ ἐν χεῖλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσα-
λέως ἀγόρευε, ubi ὁδὰξ ἐν χεῖλεσι φύντες, i. est q.
χεῖλεα δακόντες, ut ap. Athen. 10. quidam dicit, Δά-
κνει τὰ χεῖλη: unde ap. Plut. Δήγματα χεῖλῶν καὶ
πρίσεις ὀδόντων, in lib. περὶ Ἀοργησίας. Aristoph. N.
(873.) ὡς ἡλίθιον ἐφθέγγατο Καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διερρήν-
κοσι. Athen. 1. Καὶ ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ἐξά-
ραντα τὴν γλῶσσαν, περιλείχειν τὰ χεῖλη. Xen. Σ. (5,
7.) Διὰ δὲ τὸ παχέα ἔχειν τὰ χεῖλη, οὐκ οἶει καὶ μαλα-
κώτερόν σου ἔχειν τὸ φίλημα; Idem equo etiam sua
tribuit χεῖλη, Ἰππ. (6, 8.) p. 548. “Ἦν δὲ μὴ οὕτω
δέχηται, (sc. τὸ στόμιον, s. τὸν χαλινόν) πιεσάτω τὸ
χεῖλος περὶ τῷ κυνόδοντι. At Prov. “Ἀχρὶ τοῦ χεῖλους
habes ap. Erasm.: nec non et hunc Proverbiale
versum, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρον:
cujus hæc Latina interpretatio ap. Eund. legitur,
Multa cadunt inter calicem supremaque labra. Idem
vero cum eo est hoc Lat. Adagium, Inter os et offam

a multa intervenire possunt: unde ap. Athen. 3. (p.
104.) Antiphanes cum dixisset nullum ἀσφαλὲς κτῆμ’
ὑπάρχειν τῷ βίῳ, idque exemplis aliquot declarasset,
subjungit et hoc, Οὐ βέβαιον οὐθέν ἐστι, πλὴν ὅς’ ἂν
καθ’ ἡμέραν Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχοι.
Οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἀρπάσαι
Κεῖμένην ἂν τις προσελθὼν· ἀλλ’ ὅταν τὴν ἐνθεσιν ἔν-
τὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃ κατεσπακῶς, Τούτ’ ἐν
ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Quos versus
a nie interpretatos, et quædam in illis emendata ha-
bes in libello quem nuper edidi Sententiarum Comi-
corum Gr. Per metaphoram vero hæc χεῖλεος ap-
pellatio tribuitur etiam poculis, doliis, navibus, at-
que aliis rebus. Od. Δ. (616.) Δώσω τοι κρητῆρα τε-
τυγμένον· ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ’ ἐπὶ χεῖλεα
κεκράανται, Labra s. Margines. Epigr. Τετράκις ἀμ-
φορέως περὶ χεῖλεσι χεῖλεα θεῖσα, Cum quater sua
labra admovisset labris amphoræ. Itidem Athen. 5.
de cratere quodam argenteo, εἶχε δὲ καὶ ὑπὸ τὰ χεῖλη
καὶ ὑπὸ τὰ ὦτα καὶ ὑπὸ τὴν βάσιν ζωὰ τετορνευμένα:
B et rursus 11. Πεποίηκε τὴν μὲν οἶνοχόην καὶ τὸ
κύπελλον λίθινα, χρυσῷ τὰ χεῖλη * περιτεραμνίσας.
Doliis etiam, ut ap. Hesiod. “Erg. (1, 97.) de Spe;
“Ἐνδον ἔμμενε πίθου ὑπὸ χεῖλεσι, Sub labris dolii:
qui sunt margines et summæ circumcirca oræ, ea
parte qua apertum est. Calathο quoque s. quasillo,
Od. Δ. (132.) τάλαρον θ’ ὑπόκυκλον ὅπασσεν Ἀργύρεον,
χρυσῷ δ’ ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο. Navi item tribuitur;
annotat enim J. Poll. Eupolin νηὸς χεῖλη dixisse, ubi
hæc leguntur verba, Ἀνωρρωθία, ἡ περὶ τὰ χεῖλη τῆς
νηὸς: sunt autem hæc χεῖλη summæ partes τῶν τοί-
χων s. laterum, summæ circumcirca oræ. Fossis
quoque, fluminibus, mari. Il. M. (52.) de equis
fossam transilire non audentibus, μάλα δὲ χρεμέτιζον
ἐπ’ ἄκρῳ Χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὐρεῖα; Sic Liv. Extra duplex vallum fossæ circum-
dedit, interiore labro murum cum turribus crebris
objecit. Et Cæsar, Quantum summa labra fossæ
distabant. Itidem ποταμῶν χεῖλη dicuntur Labra et
crepidines fluviorum, i. e. summæ riparum oræ, ut
C Ripæ crepido, ap. Stat. Vel etiam ipsæ ripæ ποτα-
μῶν χεῖλη dicuntur et Crepidines, accipiendo hoc
nomen latius, ut ap. Curt. de Euphrate, Magnæ mol-
lis crepidinibus coercetur. Colum. Sic enim maris
atrocitas obiectu crepidinis frangitur. At χεῖλος
θαλάσσης in Epist. ad Hebr. (11, 12.) Erasm. vertit
Margo maris. || Quin et vulneribus tribuuntur χεῖ-
λι, Labia, Oræ ipsam aperturam ambientes, ut ap.
Gal. 2 ad Gl. τὰ χεῖλη τῶν τραυμάτων. At χεῖλος
τῆς αὐλαίας, ex Exodo 26, (4.) affertur pro Summitas
cortinæ.

[“Χεῖλος, ad Charit. 771. Wakef. Ion. 1218. Ja-
cobs. Anth. 6, 429. 9, 36. 348. 11, 222. Toup. E-
mendd. 2, 577. ad Od. Σ. 17. Litus s. Ora maris, Ripa
fluminis, Heyn. Hom. 6, 284. Villos. ad Long. p.
34. Wakef. ad Mosch. 3, 16. Labrum s. Summa men-
suræ et cujuslibet vasis ora, T. H. Auct. ad Hesych.
2, 1598. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. De gen.
plur., ad Charit. 329. Τὸ χ. δάκνειν, Bast Lettre 97.
X. σύριγγος, Theocr. 1, 129. “Υπὲρ χεῖλος βάλλω,
D Toup. Emendd. 4, 457. Πειθῶ ἐπικάθηται τοῖς χεῖ-
λεσι, Wyttenb. Ep. Cr. 44.” Schæf. Mss. “Ripa
fluvii, Diod. S. 3, 10, 83. Opp. Auc. 3, 23. Hani
barba, ‘A. 1, 55. Rostrum avis, 3, 247.” Wakef.
Mss. A L. Bosio ducitur a λείχω, quasi λείχος, ut
Labium a Lambo. “Labrum, de Fovea, ap. Long.
1. p. 12. Similiter Liv. Cæs. Labrum. Villos. p.
35.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.: Schleusn. Lex.
V. T.]

[* “Χειολάβος, Cocchii Chirurg. Vett. 28.” Kall.
Mss. * Χειλοπότης, unde] Χειλοποτέω, Summis tan-
tum labris delibo, Pitisso, ex Epigr. [“Anal. 2, 277.
ἀκρήτου κύλικα, f. χανδοποτεῖν.” Schn. Lex.] Quod
Hom. dicit χεῖλεα μὲν δαίνειν, ὑπερῶν δ’ οὐ: alii
ἄκροις τοῖς χεῖλεσι πίνειν. [“Jacobs. Anth. 9, 308.
Wakef. S. Cr. 2, 117. Toup. Opusc. 1, 18. et Ind.”
Schæf. Mss.] Χειλοστροφήιον, τὸ, Instrumenti genus
quo in quæstionibus utebantur, sontium labra intor-
quentes. E Synesio habes in Δακτυλήθρα. AT PRO
Χειλοστομία, quod in VV. LL. esse dicitur Cum vox

quasi in recessu auditur, scr. κοίλοστομία, de quo supra. [* “Χειλούλαξ, Cocchii Chirurg. Vett. 8.” Kall. Mss.]

Ἀγχυλόχειλος, ὁ, ἢ, SIVE Ἀγκυλοχείλης, ὁ, Curva habens labia, Qui est labris inflexis, ut est avium genus adunco et recurvo rostro. II. Π. (428.) Od. X. (302.) et Hesiod. Ἀ. (405.) ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες ἀγκυλοχείλαι. Rursum Od. T. (538.) Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης, i. e. ἐπικαμπὲς τὸ ράμφος ἔχων. [“Ad Herod. 617. Wakef. Ion. 1218. Jacobs. Anth. 8, 381. Heyn. Hom. 7, 214. Kuster. Aristoph. 106. (Ἰππ. 197.) Ἀγκυλοχήλης, ibid.” Schæf. Mss. Batrach. 285. Apollon. Lex. 31. * “Μεγαλγκυλοχείλης, Const. Manass. Chron. p. 4. 356.” Boiss. Mss. * Ἀκρόχειλος, unde * Ἀκροχειλία, Procop. Anecd. 78. Ἐν ἁκρ. εἰπούσα, i. q. ἁκροῖς τοῖς χεῖλεσιν.]

“Ἀρτιχείλης, ὁ ὑπερέχων τοῖς χεῖλεσιν, * ὑπόμακρος.” Ἀχειλος, Labiis carens, Cui non sunt labia, Qui est sine ora s. margine et crepidine. Dicunt et lapidis nomen esse, quem Hermol. ap. Themist. verterit Fatuum, h. e. nullius saporis. Sed eam interpr. sequendo, scr. foret ἄχυλος, non α χεῖλος, sed α χυλὸς significante Succus, Sapor. [* “Ἀυτόχειλος, J. Poll. 3, 120.” Kall. Mss.]

Βαθύχειλος, Qui profundis est labris, s. crepidinibus. [* Βαρυχειλος, Aul. 2, 385. “Jacobs. Anth. 10, 137.” Schæf. Mss. * Δίχειλος, Gl. Bilabrum.]

Ἐπιχειλὺς, Labra attingens, Labris vicinus, ut demensum ἐπιχειλὺς dicitur Quod mensuram totam non implet, sed labra tantum attingit: at ὑπερχειλὺς dicitur Quod labra et summas oras excedit: et ἰσοχειλὺς, Labra æquans, ut quod hostorio æquatam est summis labris. J. Poll. 2. Ἀπὸ δὲ χειλέων τὰ μέτρα ἰσοχειλῇ μὲν, τὰ ἐπίμετρα ὑπερχειλῇ δὲ, ὧν ὑπεραίρει τὸ χεῖλος· ἐπιχειλὺς δὲ, τὸ ἐνδεές. Itidemque 4, c. 23. Ἔστι δὲ ἰσοχειλῇ μὲν, τὰ πλήρη· ἐπιχειλῇ δὲ, τὰ κατωτέρω τοῦ χείλους· ἐπίμετρα δὲ, τὰ ὑπέρπλεα. Et rursum 5, c. 28. Πλήρες, ἰσοχειλὺς, μεστὸν, ἐπίμεστον, ἔμπλεον, ὑπέρπλεον, ὑπερχειλὺς· τὸ δὲ μικρὸν ἐνδεές, στερων, ἀπλήρωτον, ἐπιχειλὺς: quod ἐνδεές quoque et ἑλλειπὲς nominari posse dicit: at ἐπίδεός, esse βίαιον. Per metaphoram vero Aristoph. Ἰππ. (814.) dixit, σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις; Ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὐρὼν ἐπιχειλῇ: metaphora a mensuris, quæ nondum μεστὰι, sed ἑλλειπὲς, nominantur ἐπιχειλεῖς, quia labrum tantum modii attingunt leviter, non implet, ut Schol. quoque ἐπιχειλῇ exp. ἐνδεά: quoniam sc. ἐπιχειλὺς μέτρον dicitur τὸ μὴ πλήρες, ἀλλ' * ἀπομεσούμενον: qui etiam addit, innui his verbis ὡς αὐτὸς τὴν πόλιν ἐτείχισεν, ideoque exp., ὅστις ἐποίησε μεστὴν καὶ ὀλόκληρον ἡμῶν τὴν πόλιν ἀτείχιστον ὕσαν. Simplicius et commodius reddere possumus, Qui urbem nostram, quam magna e parte vacuam repererat, plenam reddidit s. explevit, ut ap. Dion. Octavius Augustus, Τὴν Ῥώμην, inquit, γῆνιν παραλαβὼν, λιθίνην ὑμῖν καταλείπω· οὐ πρὸς τὸ τῶν οἰκοδομημάτων αὐτῆς ἀκριβὲς, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἀρχῆς ἰσχυρὸν ἐνδείξμενος. Rursum J. Poll. (2, 89.) annotat Aristoph. ἐπιχειλῇ πράγματα vocare τὰ ἐπιπόλαια: ut ἐπιχειλὺς dicatur etiam Qui super labro s. crepidine est vel apparet, In superficie et summa ora apparens. [“T. H. ad Hesych. Auctar. 2, 1598. Toup. Opusc. 2, 116. Porson. in Toup. 4, 491. Alciph. 406. (3, 55.) Valck. Adonias. p. 388. Cattier. Gazoph. 77. Brunck. Aristoph. 3, 36. Kuster. 112. Jacobs. Anth. 12, 152.” Schæf. Mss. I. q. ὑπερχειλὺς, Syues. Dione p. 57. Κεράμιον ἐπιχειλὺς τῆς σοφίας καὶ οὐκ ἂν ἔτι τι χωρῇσιν. Themist. Or. 13. p. 174. Πίθον ἐπιχειλῇ τῶν ἀγαθῶν. Vide Interpr. ad Hes. v. * Ἐπιχειλόντες· πληροῦντες.]

Εὐχειλος, Bene labrosus, Pulcra s. Magna habens labia. Exp. etiam Bene saginatus; sed in hac signif. scr. potius εὐχίλος, α χυλός. [“In Leonidæ Tar. Epigr. 14. T. 1. p. 157. Brunckius * φιλευλείχῳ τε λαφυγμῷ edidit pro * φιλευχείλω, quod nescio quo modo Schn. teneatur; sed magis probarem * φιλευλοίχῳ.” Lobeck. Phryn. 573.]

Ἰσοχειλὺς, Labra æquans, Labris æqualis et par: ut mensura s. demensum ἰσοχειλὺς dicitur Cum modii

PARS XXXI.

A labra s. summas oras æquat et plena est, velut ea mensura quæ radio s. hostorio rasa est: τοῖς χεῖλεσιν ἴσος. Vide Ἐπιχειλὺς. Item et Ἐωρὸς ἰσοχειλὺς affertur pro Merum usque ad poculi labra infusum, ita ut poculum vino coronetur, et ipse crater sit ἐπιστεφὺς οἶνοιο, secundum Hom. Hæc vero Aristot. verba, H. A. 4, 9. de ranis ad coitum cientibus feminas, Ποιεῖ δὲ ὀλολυγόνα, ὅταν ἰσοχειλῇ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ἐπὶ τῷ ὕδατι, περιτείνῃ τὴν ἄνω, Plinius sic peritit, Tum si quidem inferiore labro demisso ad libramentum modicæ aquæ receptæ in fauces, palpitante ibi lingua ululatus efficitur. [“T. H. Auct. ad Hes. 2, 1598. Toup. Opusc. 1, 184. 2, 116. Jacobs. Anth. 8, 356.” Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 5, 19. * Ἰσόχειλος, Geop. 12, 19, 4. 13, 15, 8.] Affertur et VERB. Ἰσοχειλέω, cum hac Gazæ interpr. Labrum pari libramento demitto.

[* Κοιλοχείλης, Anal. 2, 212. κύμβαλα. “Jacobs. Anth. 9, 145. * Λεπτοχείλης, ad Lucian. 2, 332.” Schæf. Mss. Var. lect. Aristot. H. A. 4, 4.] Λεπτόχειλος, Tenuia habens labra, cui ap. Xen. Σ. (5, 7.) opp. ὁ παχέα ἔχων τὰ χεῖλη, Cui crassa sunt labra, Labeo. Idem vero et voce COMP. Παχύχειλος nominatur. [Aristot. I. c. * Παχυχείλης, var. lect. ibid. “Jacobs. Anth. 12, 425.” Schæf. Mss. Vide Ταυρχειλὺς infra, et Ταυρχειλὺς.]

[* Μακρόχειλος, Strabo 17. p. 1192. * Νεοχειλόω et Νεοχυώ conf., Procop. Anecd. p. 29.]

Πρόχειλος SIVE Προχειλὺς, Qui prominentibus est labris, Labeo, Labrosus, Bud. [Lucian. 3, 248.] ΑΤ Πρόχειλον, τὸ, dicitur Prominens labiorum pars. Idem ET Προχειλίδιον voce dimin. J. Poll. 2, (90.) Καὶ τὸ μὲν προέχον αὐτῶν (τῶν χειλέων), προχειλίδια, πρόχειλον. In mulierum etiam naturalibus προχειλίδια dici annotant.

“Συγγχειλῖαι, Labiorum compressiones et cominis- suræ, VV. LL. ex Aristot. Phys.” [c. 6. Adamant. 209.]

[* “Ταυρχειλὺς. Haud scio an vox vexatissimo Leonidæ Tarentini loco restituenda sit, in quo vulgato, Carm. 1, 3. p. 4. Meinek. Anal. 1, 220. Μηλὼ μὲν Μούσαις Πιμπληΐσι τοὺς * ταυρχειλεῖς Αὐλοὺς, καὶ ταύτην πύξινον * αὐλοδόκην. Quo loco inepte vulgari ταυρχειλεῖς, Editores uno consensu asseruerunt, concinente etiam Schn. Lex., cui Reiskii commentum * παχυχειλεῖς jure pingui Minerva factum videtur. Vide an meliora nos; tibiæ enim latis ostiis s. labiis quo minus intelligi possint, nihil obstat.” Osann. Auct. Lexx. Gr.]

Υπέρχειλος SIVE Ὑπερχειλὺς, Qui supra labia est, labra excedit: ut ὑπερχειλὺς μέτρον dicitur Mensura quæ modii labra s. oras excedit, i. e. Ultra modum plena, ὑτέρπλεως. Cui oppos. ἐπιχειλὺς, ut supra ex J. Poll. docui. Itidemque ὑπερχειλεῖς κρατῆρες dicuntur Crateres qui supra labra implentur et exuberant, i. e. Summe pleni. Athen. (13.) Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι. In præcedenti loquendi genere ὑπερχειλὺς demensum interpretari possumus etiam Sine radio cumulatam, ut Plaut. Dii deæque omnes tantam nobis lætitiā, tot gaudia sine radio cumulent. [“Cf. Posidipp. 10. Wakef. Geop. p. 74. Hemst. Auct. ad Hes. 2, 1598. Valck. Diatr. 170. ad Lucian. 1, 342.” Schæf. Mss. * “Ὑπερχειλέω, Anna C. 90.” Elberling. Mss.]

Χειλάριον, τὸ, Labellum, [Gl.]

Χελών, Labeo, [sc. Piscis, Aristot. H. A. 6, 17. 8, 2. ubi Codd. et Edd. vet. χελών.] Dicitur esse etiam Obscænum nomen in Epigr. et in fine Orationis Cic. in Sallust. Apud Cic. tamen eo in loco quidam scribunt Cylo. Sic enim ibi, Quicquid impudicorum, cyllonium, parricidarum, sacrilegorum, debitorum fuit in urbe. Apud Hes. ET Χελῶνες, τῶν ἀλεκτρούωνων τινές. [“Cattier. Gazoph. 39. ad Diod. S. 1, 498. ad Mær. 210. 240.” Schæf. Mss. Cf. Χελών.]

ΑΤ Χελόω ET Χελωτήρ, quæ ap. Hes. leguntur, sine diphthongo potius scr. sunt, α χυλός: quanquam et hoc χυλός cum diphthongo scribi testatur Eust. ex Ælio Dionysio afferens, Χελός, πῶα, χόρτος: itidem-

que χεῖλοι pro χίλοι Ἄolica usurpari dialecto tradit Etym. Sed de his alibi. || Alioqui Χειλὼ et COMP. Περιχειλὼ, Labro circumdo, Labrum in ambitu duco. Bud. e Xen. Ἰππ. (4, 4.) Εἰ λίθων στρογγυλῶν ὅσον μναίων ἀμάξας τέτταρας καταβάλλοι, περιχειλῶσας σιδήρῳ, ὥς ἂν μὴ σκεδαννύωνται. [* “Χεῖλωμα, Labrum, Ora, Coronamentum, Inc. Exod. 37, 2. ubi notatur Margo elatior circa mensam s. arcam, quasi Labia, τὰ χεῖλη.” Schleusn. Lex. V. T.] “Ἐκχει-
“ λούσθαι, dicitur ap. Paus. esse Negligere, Parvi-
“ pendere, εὐτελεῖζειν. Vide Ἐκχειλῶσαι.”

XEIP, χειρὸς, et Poëtice χερὸς, fem. gen. Reliquam autem declinationem afferam infra. Est χεῖρ, Manus, ut quidem passim usurpari scimus: prior tamen locus dandus esse videtur illi signif. nominis χεῖρ, qua non simpliciter pro Manu ponitur, sed pro Toto brachio ab humero usque ad extremos digitos, cum ita usus sit Hom. et post eum Hippocr. qui discrimini-
nis causa non χεῖρα simpliciter, sed χεῖρα ἄκραν appellavit quam Lat. Manum dicunt. Gal. autem ἄκραν χεῖρα unica etiam voce e duabus illis compo-
sita vocat ἄκρόχειρον, cum scribit τὴν ὅλην χεῖρα in tres partes præcipuas dividi, in βραχίονα, in πῆχυν, et τὸ ἄκρόχειρον, i. e. In brachium, et cubitum, et ἄκρόχειρον. Atque ita χεῖρ prima et antiquissima signif. comprehendere dicitur hæc omnia quæ hi Ovidii versus complectuntur, laudat digitosque inanusque, Brachiaque, et nudos media plus parte lacertos. Il. E. (81.) ἐλασ' ὦμον Φασγάνῳ αἰξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν: A. (252.) Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Atque ut hic dicit χεῖρα μέσσην, sic alibi ἄκρην χεῖρα: E. (336.) ἄκρην οὐτ' αὖτε χεῖρα Πρηνυδὸν ὑπὲρ θέναντος. Sic autem et ubi dicit χεῖρ ἐπὶ καρπῷ, P. 602. Λήϊτον αὐτ' ἔκτωρ σχεδὸν οὐτ' αὖτε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ, quidam χεῖρα genera-
lem illam signif. habere tradunt; sed rationi consen-
taneum esse videtur ut Eustathio potius assentiamur, dicenti χεῖρα vocari hic τὸ μετὰ βραχίονα καὶ πῆχυν, sicut πους appellatur τὸ μετὰ μηρὸν καὶ κνήμην. Sic autem et in aliis multo pluribus Il. usurpari χεῖρα
pro ea quam Manum dicimus, et χεῖρας pro Mani-
bus, negare nemo queat. Possit tamen defendi quod illi tradunt, si putetur ἐπὶ καρπῷ additum ad distin-
guendam particularem, ut ita dicam, significationem a generali. Idemque et de illo ἄκρην χεῖρα dici po-
test, quod in aliis etiam Il. hujus Poëtæ occurrit, Ne autem credamus illam generaliore vocis χεῖρ signif. ap. solos illos veteres Scriptt. reperiri, aut certe ap. solos Poëtas, obstat vel ille Plut. locus, quem in Διέχῳ protuli, ubi διασχοῦσα τὰς χεῖρας dicit pro Expaudens brachia, Bud. etiam interpr. Libet vero antequam ulterius pergam, hujus nominis decli-
nationem, s. potius scripturam, quam ap. Poëtas pro dialectorum varietate variat, proponere. Est igitur gen. non solum χερὸς absque ι, quam scripturam et quædam derivata secuta sunt, verum etiam χερρὸς, et χηρὸς, ut tradit Eust., qui ἌOLIBUS Χερρὸς illud tribuit, ALCMANI Χηρὸς, Herodiani Grammatici testi-
monio id confirmans. In ceteris autem casibus, servata declinationis analogia, eandem variationem
posse retineri existimo. Sed ut χερὸς, ita χερὶ et χέρα, pro χειρὶ et χεῖρα, ea sunt quorum exempla in
iis qui extant Poëtis, passim occurrunt. Idemque de duali et plurali dicendum est. At dat. plur.
κοινῶς quidem est χερσὶ, at Poëtice χείρεσι etiam, vel χείρεσσι. Hoc quoque sciendum est, quamvis χεῖρ
et χείρες, fem. genere usurpentur, in duali tamen dici τῶ χεῖρε, s. τῶ χέρε, ut docebo infra.

Χεῖρ peculiariter s. particulariter, ut ita dicam, pro ea corporis parte quæ Manus a Lat. vocatur, a nobis Main, passim ap. illum eund. Poëtam extat, uti dixi, licet et generaliore signif. illi tribuat, quam e præcedentibus ejus locis cognoscere potuisti. Estque χεῖρα hac in signif. manus ἀντιληπτικὸν ὄργανον appellata a Gal. de Usu Part. 3. Illum autem usum ap. Hom. habet, cum χειρὶ vel χερσὶ s. χείρε-
σιν ἐλέσθαι dicit, aut χειρὶ ἄπτεσθαι: Il. K. (500.) ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν Ποικίλου ἐκ δίδροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι, Υ. (468.) ὁ μὲν ἤπτετο χείρεσι γούνων.

A Dicit alioqui et χεῖρας ἰάλλειν, item χεῖρας προσβάλ-
λειν, et ἀμφιβάλλειν: nec non χεῖρας ἐπιθέσθαι: sed in his verbis præpp. separatim ponuntur, ita po-
scente metri commoditate, ut Od. Z. (310.) μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν ἡμετέρης, Δ. (455.) ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, Il. Σ. (317.) Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἐταίρου. Præterea χεῖρας ἀνα-
σχεῖν, s. ἀνασχέσθαι, item ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖ-
ρας αἶραι, eod. pertinens quo illud χεῖρας ἀνασχεῖν: at vero ὑπερσχεῖν χεῖρας, s. χεῖρα, alium usum habere docui in Ὑπέρεχῳ, T. 1, 1359. Extat ap. Eund. χεῖρας ὀρέγειν, et χεῖρε πετάσας, aliquoties. Dicun-
tur ap. Eund. χεῖρες χανδάνειν, et aliquis dicitur ἐν χείρεσσι λαβεῖν, quod prius est illo. Postquam enim quispiam ἐν χείρεσσι λάβειν aliquid, tum χεῖρες id χανδάνουσι. Huc pertinet ἐν χείρεσσι s. χερσὶ τίθει, quod aliquoties ap. eum legitur, nec non ἐν χερσὶ δό-
σκειν. Invenitur ap. Eund. ἐκβαλε χερὸς, nec non ἔκπεσε χερὸς. Sunt denique et alii hujus nominis cum aliis verbis usus, positi modo in hoc, modo in illo casu. Sed hoc observandum est quod ad gen. attinet, eum in hoc nomine dativi officio ap. hunc Poëtam interdum fungi, veluti cum dicit Il. Ω. (515.) γέροντα δὲ χερὸς ἀνίστη: Od. E. (319.) χερὸς ἀναστήσας. Itidemque χερὸς ἐλὼν, pro χειρὶ, ap. eum legisse mihi videor. Ceterum cum nomen hoc sive sing. sive in plurali num. non solum ap. Poëtas, sed et ap. solutæ orationis Scriptt. variis verbis junctum, interdum præpositionibus, nonnunquam etiam nomi-
nibus, varia loquendi genera efficiat, de iis partim hic dicendum, partim ad verba in quibus ea jam exposita fuerunt, remittendum censeo: idemque in præpp., aut nominibus illi junctis, faciendum. A verbis autem, (quod jam aliqua ex Hom. protulerim) initium sumam: ac primum aliquot enumerabo, quæ huic nomini juncta, eod. pertinent, aut etiam idem loquendi genus efficiunt. Dico igitur χεῖρας ἀνασχεῖν vel ἀνασχέσθαι, et χεῖρας ἀναεῖραι, et χεῖ-
ρας ὀρέξει, et χεῖρας ἀνατείνειν, Precantium gestum indicare. Sed postremum hoc in soluta oratione potius reperitur, reliqua ap. Hom. ceterosque Poëtas. Ut igitur ad exempla veniam, illud χεῖρας ἀνα-
σχεῖν habetur ap. Hom. cum alibi, tum Il. Γ. (318.) et H. (177.) Λαοὶ δ' ἠρήσαντο θεοῖς, ἰδὲ χεῖρας ἀνέ-
σχον, Σ. (75.) ὥς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο χεῖρας ἀνα-
σχῶν, Θ. (347.) Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος. Alicubi autem χεῖρας ἀνασχεῖν dicit non præcedente aut sequente aliquo illorum verborum, neque alio ejusmodi: ut Od. I. (294.) Ἥμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχε-
θομεν Διὶ χεῖρας, Σχέτλια ἔργ' ὀρώοντες ἀμυχανίη δ' ἔχε θυμόν. Est alioqui χεῖρας ἀνασχεῖν s. ἀνασχέ-
σθαι, non solum precantium, sed eorum quoque qui manus attollunt percussuri: ut Od. Σ. (94.) Δὴ τὸν ἀνασχομένῳ, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον Ἴρος, ὁ δ' αὖχεν. ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἶσω ἔθλασεν. Hic enim observandum est ἀνασχομένῳ positum esse pro ἀνασχομένῳ τὰς χεῖρας, quod nemo sit cui non in mentem venire queat, subaudiendum esse hunc ac-
cus. Sic et Eust. exp. ἀνατείναντες τὰς χεῖρας. Sed et e præcedente loco peti accus. ille potest, in quo dixerat, τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. Est item eorum qui gaudio exultant, ut (99.) Χεῖρας ἀνασχομέ-
νοι γέλω ἐκθανον. Eust. tamen dicit χεῖρας ἀνασχο-
μένοι κατὰ σχῆμα ἐκπλήξεως σύνθητες. Apud eund. Poëtam legitur secundum illud χεῖρας ἀναεῖραι: Il. H. (130.) Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἶραι. Apoll. Rh. autem simplici usus est, I, (249.) αἱ δὲ γυναικες Πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖ-
ρας αἶραν, Εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι. Tertiū autem exemplum habemus Il. O. (371.) Εὐχέο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, A. (351.) Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς. Quartum autem in soluta oratione legitur, uti dixi. Aristot. de Mun-
do, Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνουσι τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, εὐχὰς ποιούμενοι. Habebat alioqui et alium usum ἀνατείνειν τὰς χεῖρας, sc. in suffragando, ubi ἀνατείνειν redditur Porrigere, sicut dictum est in Ἀνατείνῳ, T. 3, 1285. Pro eod. vero et τὰς χεῖρας αἶρειν ap. Dem. et Aristoph. Ἐκκλ. (264.) δῖψ τρόπῳ

Τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε ; At vero ἀνταίρειν τὰς χεῖρας alio pertinet, ut infra docebo. Ut porro ap. Græcos Poetas ii, qui precantur, χεῖρας ἀνασχεῖν, et ἀναεῖραι, et ὀρέξαι dicuntur, sic ap. Latinos dicuntur iidem Tollere manus vel palmas ad cælum, s. ad sidera, aut Tendere palmas cælo, aut Tendere supinas palmas s. manus. Horat. dixit etiam, Cælo supinas si tuleris manus. Reliquorum exempla sunt ap. Virg. pariter et Ovid. Dixit vero et Liv. Supinas tendere manus, item Supinas manus ad cælum ac deos tendere. Et Sallust. in Conjur. Catil. Manus supplices ad cælum tendere. Huc autem pertinet Pandere palmas ap. Lucr., et pandere palmas Ante deum delubra jubet. Sic passis palmis ap. Virg. At pater Anchises passis de litore palmis Numiua magna vocat. Sed perperam affertur πετάσαι χεῖρε ex Hom. tanquam huc pertinens, Il. Φ. (115.) ὁ δ' ἐζέτο χεῖρε πετάσας Ἀμφότερας. Nihil enim commune habere hoc χεῖρε πετάσας cum illo Pandere palmas, in precandis diis, ostendet prima fronte ipse locus, si adeatur. Idemque et de aliis pronuntio, in quibus hoc loquendi genere utitur. At vero χεῖρας προῖσχομενοι, quod e Thuc. protuli inter comp. ab Ἰσχω, huc et ipsum pertinet, quatenus de supplicibus itidem manibus dicitur; sed intellige de iis qui supplices manus hosti porrigunt, non autem de iis qui precantes Deum, supplices manus tendunt. Sic ap. Virg. περὶ τοῦ χεῖρας προῖσχομένου dicitur, frater tendebat inermes Victori palmas. Et alibi, Ille humilis supplexque oculos dextramque precantem Protendens. Quod compositum verbum melius respondet Græco quam alterum illud simplex. Possumus autem illas χεῖρας ex Eur. appellare ἱκεσίας. Illis porro προῖσχομένοις χεῖρας opponuntur οἱ χεῖρας ἀνταίροντες, s. ἀνταίρόμενοι, quo usus est Thuc. Et Herod. ante illum, ita scribens 7, (209.) Ἔστι δ' οὐδὲν ἄλλο ἔθνος ἀνθρώπων τὸ σε, βασιλεῦ, ὑπομένει, χεῖρας ἀνταίρόμενον [ἀνταίρ.] Manus adversus te tollens, s. attollens: nisi ἀνταίρόμενον ad ipsum regem referamus, ut sit casus accus. Sic Gallice, Il n'y aura homme qui ose lever la main contre toi. Ut vero ad illud ἀνασχεῖν χεῖρας revertar, sciendum est ap. Latinos itidem Tollere manus non esse solum eorum qui precantur, sed eorum præterea quibus ab Hom. χεῖρας ἀνασχεῖν tribuitur: nimirum eorum qui plagam inferre parant; nec non eorum, qui gaudio exultant, vel potius admiratione magna correpti sunt. Est autem prius illud ἀνασχεῖν χεῖρας dictum de eo qui plagam inferre parat, finitimum illi χεῖρας ἀνταίρειν. Quam sublationem manuum Virg. exprimens in descriptione pugillatus inter Daretem et Entellum, cecinit, Constitit in digitos extemplo arrectus uterque, Brachiaque ad superas interritus extulit auras. Ibid. Ostendit dextram insurgens Entellus, et alte Extulit. Quod vero ad tertium usum illius loquendi generis attinet, χεῖρας ἀνασχεῖν, cum eo quod Eust. annotat, nimirum esse σχῆμα ἐκπλήξεως σύνθητες, conveniunt quidam non Poetarum solum, sed Ciceronis quoque et aliorum quorundam loci, in quibus Tollere manus itidem dicuntur, qui vehementer aliquid admirantur. Catull. Admirans ait, manusque tollens. Cic. Lucullo, Hortensius autem, vehementer admirans, quod quidem perpetuo Lucullo loquente fecerat, ut etiam manus sæpe tolleretur, etc. Sin vero ad exultationem illud χεῖρας ἀνασχεῖν referre malimus, inveniemus Latinum hoc Tollere manus eod. pertinens. Horat. Sermon. 2, Sat. 5. Importunus amat laudari? donec ohe, jam Ad cælum manibus sublatis, dixerit, Urge. Liv. Ad quam vocem cum clamor ingenti alacritate sublatus esset, ac nunc complexi inter se gratulantesque, nunc manus ad cælum tollentes, bona omnia populo Romano Gracchoque ipsi precarentur. Hoc enim in loco exultantium simul et precantium gestus exprimitur, sicut ap. Dionys. H. lætantis est simul et diis gratias agentis. Hactenus de illis verbis cum accus. χεῖρας junctis. Subjungam autem illi ἀνασχεῖν alia duo comp. ejusd. classis, sc. διασχεῖν et παρασχεῖν, itidemque illi ἀνατεῖναι compositum aliud ejusd. ordinis, nimirum ἐκτεῖναι. Est igitur διασχεῖν

χεῖρας ἐν μέσῳ, Interponere manus, ut inquit Cam. afferens e Polybio 4, (52, 1.) item e Plut. Cimone, Ἀλλὰ τραπέντες ὑπὸ δῆμαγωγῶν καὶ πολεμοποιῶν ἐπ' ἀλλήλους, οὐδενὸς τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ διασχόντος, συνεβράγησαν εἰς τὸν πόλεμον, Sed versi a plebis capibus et bellorum cupidus contra sese, cum nemo jam manus interponeret, neque rixas dirimeret, commissi tanto bello fuerunt. At παρασχεῖν χεῖρα, Præbere s. Dare manum: ea signif. qua dictum est, Da dextram misero. Eur. Hec. (842.) πάρασχε χεῖρα τῇ πρεσβυτιδί. At Plut. Sulla, τοῖς ἄρχουσι παρέχειν τὰς χεῖρας dixit, Inservire ducibus, inquit Cam. Idem e Polyb. affert, (1, 3, 6.) Ἐθάρσησαν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτεῖναι, Manus extendere ad reliqua, pro Aggredi reliqua. Quoniam autem de plerisque aliis verbis huic nomini junctis agendo, repetenda multa essent, quæ in singulis eorum dicta fuerunt, ad præpp. illi junctas veniam.

Χεῖρὸς igitur, (ut servem casuum seriem in enumerandis præpp. quæ huic nomini junguntur) vel χειρῶν junctum sæpe reperitur præpositioni ἐκ, interdum et præpositioni ἀπὸ: alia autem signif. cum διὰ, alia præterea cum κατὰ, alia cum πρό. Quibus addendum erit ἐν χειρῶν νόμῳ. PRIMUM Ἐκ χειρὸς, præter usum illum quem prima fronte ostendit pro E manu, (sicut ἐκ χειρῶν, E manibus, Il. Α. (128.) Ἐκ γὰρ σφῶν χειρῶν φύγον ἦνια σιγαλέοντα, E manibus elapsa sunt, et ap. Æschin. (57.) Μὴ ἐξαίρου τῶν δικαστῶν τὰς ψήφους ἐκ τῶν χειρῶν, Ne extorqueas de manibus judicum suffragia,) interdum ponitur simpliciter pro ablativo Manu, veluti cum dicit Soph. Aj. (26.) ubi Ulysses narrat omnes pecudes inventas esse manu cæsas, Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν Λείας ἀπάσας, καὶ κατηναρισμένας Ἐκ χειρὸς. Interdum ἐκ χειρὸς commode redditur Cominus. Synes. Ep. 122. Καὶ πάσας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν, ἀλλ' ὥσπερ πύξ ἐνθορῶν, Inflavit cominus lapide vulnus circa tempora. Nam ablativo manu nequaquam satis apte hic uti possis. Talis s. potius idem est usus et in isto Paus. loco, in Messeniis, Ὅσοις δὲ καὶ ἐπιπλέον μετῇν τὸλμης, ἐτυπτον ἐκ χειρὸς. Xen. K. II. 1, (2, 9.) de armatura Persica loquens, Καὶ παλτὰ δύο, ὥστε τὸ μὲν ἀφείναι, τῷ δ' ἂν δέη, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι, Duas gestant amentatas hastas; unam, quam eminens concutiant; alteram, qua cominus manibus consertis utantur: ut Cam. interpr. Idem affert ex Ἑλλ. 7, (2, 14.) Ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο, pro Consertis manibus pugnant. E Polybio autem, 5, (103, 3.) Τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης, Coram habito colloquio, Communicata re in congressu: (5, 41, 7.) Ἐκ χειρὸς ἔχασθαι τῶν προκειμένων, Urgere rem. Ex Ejusd. l. 1. Ὡστε πάντας ἐκ χειρὸς παραγενέσθαι, δύντας αὐτοὺς εἰς πίστιν, ubi statim congressos omnes deditionem fecisse ait. Affert et ἐκ χειρῶν e Plut. in disputatione, Utrum Athenienses Fortitudine an Sapientia præstiterint, (7, 365.) Ἐθεντο καρτερὰν ἵππομαχίαν, καὶ κρατήσαντος ἐκ τῶν χειρῶν Ἐπαμινόνδα, quæ vertit, Victore in conflictu Epaminonda. [Sic vulgo legitur, Καὶ κρατήσαντες, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐ. ἀφείλοντο κ. τ. λ.] Schol. Thuc. hæc ejus verba, Ἐν χειρὶ τῆς μάχης γενομένης, exp. συνελθόντων ἐγγύς, καὶ ἐκ χειρὸς μαχομένων μετὰ τὸ παύσασθαι τοὺς λιθοβόλους καὶ σφενδονήτας. Ovid. Pugnare manu, Sallust. Manibus prælium facere dixit. Affert autem Bud. ἐκ χειρὸς e Polybio, pro Inter præsentis, et dextris insertis: item, E propinquo. SECUNDUM Ἀπὸ χειρὸς, præter primum usum pro E manu, habet et eum quem ἐκ χειρὸς, cum sumitur pro ablativo Manu. Il. M. (306.) Ἐβλήτ' ἐν πρώτοιισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι. Lucian. (2, 40.) Καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον. Aristoph. Σφ. (656.) Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς. Eod. modo interdum dicitur ἀπὸ χειρῶν. TERTIUM Διὰ χειρὸς, cum jungitur verbo ἔχειν, qui usus frequens est, videtur convenire cum eo quod dicimus Tenir par la main, non solum propter expressum verbum e verbo, sed etiam quod ad signif. attinet. Est enim διὰ χειρὸς ἔχειν non solum In manu habere, sed etiam Manu tenere. Thuc. 2, (76.)

Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἀλύσεσι, καὶ οὐ διὰ χειρὸς ἔχοντες, Dimittēbant trabem illam laxatis catenis, nec manu tenentes. Aristoph. Σφ. (596.) Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, Ἀλλὰ φυλάττει, διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει. E Luciano, Ἀ διὰ χειρὸς ἔχεις, pro Quas in manibus habes et versas. Isocrati quoque διὰ χειρὸς ἔχειν est In manibus habere et legere, ut vertit Bud.: qui e Cic. Cat. Maiore affert itidem, Est in manibus laudatio, pro Edita est et legitur. Sed malit quispiam fortassis exponere verbo Extat: nec tam convenire videtur ille locus cum illo genere loquendi διὰ χειρὸς, quam iste Ejusd. in eod. l., Tum senex dicitur eam fabulam quam in manibus habebat, et proxime scripserat, Œdipum Coloneum, recitasse iudiciis. Nec non hic ejusd. Opusculi, ubi dicit Cato, Septimus mihi Originum liber est in manibus. Sic etiam in Ep. ad Att. Ex iis libris quos in manibus habeo. At vero cum illo Aristoph. loco φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, convenit hic ejusd. Cic. in Ep. ad Lentulum, Sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fovebant, sic me præsente osculabantur. Dicitur porro non solum διὰ χειρὸς, sed interdum ETIAM Διὰ χειρῶν. Plut. adv. Colot. Καὶ τὸ μεμνησθαι καὶ διὰ χειρῶν ἔχειν ὡς μάλιστα δυνατόν ἐστι τοὺς λόγους τῶν παλαιῶν, βασιλικωτάτην διατριβὴν ἡγούμενον. Sed hic διὰ χειρῶν ἔχειν convenit cum illis Isocr. et Lucian. διὰ χειρὸς ἔχειν pro Versare, Legere. Crediderim tamen reddi etiam posse In promptu habere, aut certe, In promptu et velut in numero habere, cum præcedat μεμνησθαι. Habet alioqui διὰ χειρὸς ἔχειν, vel διὰ χειρῶν, alium quoque usum. Ponitur enim et pro Administrare, (unde comp. διαχειρίζω,) ut ap. Plut. Pericle, Διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν, Administrare remp. Idem dixit in Polit. Præc. Καὶ τοῦτο χορὴ διανοοῦμενον, ἔχειν τὰ δημόσια διὰ χειρὸς. Sed nonnunquam διὰ χειρὸς ἔχειν non est simpliciter administrare, sed Administrare sedulo. Aristot. Polit. 5, (8.) Φοβούμενοι γὰρ, διὰ χειρῶν ἔχουσι μᾶλλον τὴν πολιτείαν. Sic Thuc. 2, (13.) Τὰ τε τῶν συμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν, Sedulo administrare, aut etiam Sedulo curare res sociorum. Recte igitur Schol. exp., δι' ἐπιμελείας ἔχειν. Huic certe pertinet quod dicimus Tenir la main à quelque chose, (quemadmodum διὰ χειρὸς ἔχειν in prima et propria signif. dixi posse alicubi reddi Tenir par la main,) illo enim loquendi genere ἐπιμέλειαν significamus, ac vigilantiam etiam circa rem quampiam. Quo pertinet et verbum Maintenir, inde factum sicut e διὰ χειρὸς ἔχειν, Græcos fecisse dixi verbum διαχειρίζειν. QUARTUM Ἐπὶ χειρὸς, In manu. Theognis (490.) Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις. At Matth. 4, (6.) e Ps. 90, (12.) Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσά σε, redditur ἐπὶ χειρῶν, In manibus et Super manibus, interpretando ἀροῦσι non Tollent, sed potius Gestabunt. Latine tamen aptius omitti videtur præpositio. QUINTUM Πρὸ χειρῶν Cam. interpr. In manibus ap. Eur. Rheso (274.) Μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν. SEXTUM Κατὰ χειρὸς non late patentem usum habet, in quo præp. κατὰ peculiarem quandam signif. obtinet, cum κατὰ χειρὸς ὕδωρ vocetur Aqua quæ manus superfunditur ad eam lavandam. Ubi obiter observatur etiam usum singularis pro plurali, veluti cum Gallice dicimus Laver la main pro Laver les mains. Quamvis autem proprie κατὰ χειρὸς ὕδωρ existimetur vocata fuisse Aqua qua abluebantur manus ante cibum, sicut ἀπόνιμμα, ea qua post cibum, (quæ videmus observata in h. Aristoph. l. Σφ. 1216. Ὑδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τοσάπεδας εἰσφέρειν. Δειπνοῦμεν, ἀπονεύμεθ', ἤδη σπένδομεν,) tamen et de illa qua post cibum eas lavabant, usurpatum fuisse docet Athen. Apud quem legitur etiam κατὰ χειρῶν, et commemoratur facetum cujusdam dictum: qui, cum disceptaretur quænam aqua esset omnium optima, dixit, τὸ κατὰ χειρῶν ὕδωρ, i. e. Eam aquam quæ convivarum manibus, antequam accumberent, superfunderetur s. affunderetur. SEPTIMUM, Ἐν χειρῶν νόμῳ, ap. Historicis frequentissime occurrit; quomodo autem Latine reddendum sit, non satis constat. Bud. χειρῶν νόμον esse scribit, Consertis manibus pugnare, Manu prælium inire.

Cam. ἐν χειρῶν νόμῳ, vertit, In conflictu, In prælio, item In ipso prælii discrimine. Nam ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνασθαι vertit, In conflictu se defendere. Et h. Herod. l. 8, (89.) Ἄτε γὰρ νέειν ἐπιστάμενοι, τοῖσιν αἱ νῆες διεφθείροντο, καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι, ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένεον, ita vertit, Quippe qui periti natandi, cum in prælio hostiles manus evasisent, amissis navibus, natando in Salamina pervenerunt. Ex Eod. affert, (9, 48.) Πρὶν γὰρ ἢ συμμαχεῖν ἡμέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι: quæ reddit, Priusquam congressi manus conseramus. Quidam vero χειρῶν s. πολέμου νόμον interpr. Jus belli, quo sc. manu consertum victor victum interimit, spoliat, agitque pro animi arbitratu: unde ἐν πολέμου νόμῳ s. χειρῶν mori dicitur qui in conflictu et collata manu perit. Et qui hosti parcit, jus belli abstinere dicitur. Liv. initio sui Operis, Jam primum omnium satis constat, Troja capta in ceteros sævitum esse Trojanos: duobus, Ænea Antenoreque, et vetusti jure hospitii, et quia pacis reddeudæque Heleuæ semper auctores fuerant, omne jus belli Achivos abstinuisse. Quibus subjungitur ex Josepho de Capt. Καλὸν ἐν πολέμῳ θνήσκειν, ἀλλὰ πολέμου νόμῳ, τοῦτ' ἐστὶν ὑπὸ τῶν κρατούντων. Polyb. Ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρε τὸν τύραννον, Ex jure belli manu consertum tyrannum interfecit, Vi manuque trucidavit, ut in bello fit conserta pugna. Sic Herod., qui locus fuit et paulo ante allatus, Πρὶν γὰρ ἢ συμμαχεῖν ἡμέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι, Priusquam belli jure agamus commissa pugna. Illud autem ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνασθαι sic expressisse creditur Sallust. Existimans Adherbalem dolore permotum injurias sua manu vindicaturum. Æschin. (p. 1.) Φυλακτέον δὲ τοῖς μὲν ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας. Ubi cavendos esse ait, qui non e fori jure, sed belli, manuque conserta, vi nempe et armis, pro libidine reip. statum labefactant. Polyb. 2, (28, 10.) Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ συνέβη Γάϊον τὸν ὑπατον παραβόλως ἀγωνιζόμενον, ἐν χειρῶν νόμῳ τελευτῆσαι τὸν βίον, Accidit ut in prælio hostis manu vitam finierit: 3, (63, 5.) Ὑπὲρ τῆς καλλίστης ἐλπίδος μεταλλάξαι τὸν βίον ἐν χειρῶν νόμῳ. Idem de bello Cannensi loquens, (116, 9.) Περιπεσὼν βιαίῳις πληγαῖς, ἐν χειρῶν νόμῳ μετήλλαξε τὸν βίον. Apud Suid. sine ἐν, Ὁ δὲ χειρῶν νόμῳ δέχεται ἐπιστολὴν, Recipit epistolam in ipso belli congressu. Sed existimatur omissa esse præp. ἐν librarii incuria. Hæc fere sunt quæ ab aliis de hoc loquendi gen. annotata reperi: ubi illud Manu consertum cum ea constr. aliquis forsitan miretur. Iis autem pauca addam quæ mihi de eod. videntur: ac primum, pro ἐν χειρῶν νόμῳ, etiam simpliciter ΔΙCΙ Ἐν χερσὶ a Thuc. non uno in loco: 4, (57.) p. 139. μετὰ Ed. Ὅσοι μὴ ἐν χερσὶ διεφθάρησαν, (113.) p. 157. Διαφθείρονται ἐν χερσὶν αὐτῶν: 5, (3.) p. 165. Ἀπέκτειναν εὐθὺς ἐν χερσὶ: ceteros autem ζῶντας ἔλαβον. Sic quoque 3, (66.) Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνετε, ubi quidam ἐν χερσὶν interpr. Re ad manus vocata. Qui locus diligentissime est considerandus, propter hæc quæ subjunguntur. Οὐχ ὁμοίως ἀλογοῦμεν κατὰ νόμον γὰρ δὴ τινα ἔπασχον. Ideo autem valde diligenter h. l. perpendi volo, quod videatur hic vetus Scriptor ita respexisse ad illud loquendi genus ἐν χειρῶν νόμῳ ἀποκτείνειν, ut simul explicationem quandam ejus attulerit, cum scripsit, eos qui ἐν χερσὶν interfecti fuerunt, id passos esse κατὰ νόμον τινά. Simulque perspicimus hinc, ἐν χερσὶ eum dicere, non aliud significare volentem quam ἐν χειρῶν νόμῳ. Observandumque est præterea, illis qui ἐν χερσὶν interfecti fuerint, opponi illos qui interfecti fuerunt χεῖρας προϊσχύμενοι, atque adeo contra fidem datam. Hæc autem cum ita sint, non dubito quin ἐν χειρῶν νόμῳ itidemque ἐν χερσὶ significant non simpliciter In conflictu, In conserendis manibus, sed In ipso pugnae ardore s. fervore, Calente pugna: quod nimirum potissimum jure belli nemini parcatur, utpote furente Marte. Locum certe quandam id confirmantem me legere memini, sed ejus recordari non possum. Quod autem ad duos illos locos attinet,

perperam cum aliis permistos, in quorum uno dicitur τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας, in altero, χειρῶν νόμῳ δέχεται ἐπιστολήν, non dubium est quin metaphorice hoc loquendi genus in priore usurpetur; in posteriore autem videtur χειρῶν νόμῳ ad tempus referri: sed e tam paucis verbis quæ a Suida afferuntur, nihil certi a quoquam statui posse arbitror. Ceterum in exemplis quæ e Thuc. protuli, duo observanda sunt, utpote in quibus differunt a præcedentibus. In secundo, gen. αὐτῶν, qui ponitur post ἐν χειρῶν, observatu dignus est, ubi Interpres reddidit ad verbum, Inter manus illorum. In tertio notare debemus, adverbium εὐθὺς præfixum illi ἐν χειρῶν, quod ADV. Εὐθὺς, eo in loco sonat omnino quod Gallice dicimus Sur le champ: ab Interprete autem redditum Latine fuit Statim, omittente sequentia verba ἐν χειρῶν. Enimvero est quiddam insuper, de quo admonendum esse lectorem existimo: nimirum, quamvis in omnibus exemplis præcedentibus legatur ἐν χειρῶν νόμῳ, inveniri tamen cum singulari etiam ἐν χειρὸς νόμῳ, et quidem ap. Aristot. quoque, Polit. 3. Κτεῖναι γὰρ οὐ κύριος, εἰ μὴ ἐν τινὶ βασιλείᾳ καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων, ἐν ταῖς πολεμικαῖς ἐξόδοις, ἐν χειρὸς νόμῳ. Videmus certe et in aliis plerisque loquendi generibus gen. hunc singularem pluralis locum obtinere. At vero χειρῶν ἀδίκων ἀρῆαι vide in "Αδίκος et in "Αρχω.

Χεῖρὶ autem et χειρῶν junguntur præpositioni ἐν. Sed hoc Ἐν χειρῶν multo frequentius est, quam ILLUD Ἐν χειρῶν: nec eund. utrumque usum habet. Adhibetur enim ἐν χειρῶν nonnullis loquendi generibus, quibus non item ἐν χειρῶν. Vicissim autem ἐν χειρῶν dicitur poni pro In potestate, (in qua signif. possit ad verbum reddi In manu; nam In manu itidem pro In potestate, dixerunt interdum Latini,) non itidem ἐν χειρῶν: cum contra Latine nonnulli posse dici existiment non solum In manu est, sed etiam In manibus est: ex illo Lucani versu, In manibus vestris, quantus sit Cæsar, habetis. Nequaquam igitur ἐν χειρῶν ἔχειν in isto Herod. loco 1, (35.) Ἐχοντας δὲ αὐτοῦ ἐν χειρῶν τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, putandum est cum illo Lucani loco convenire. Ibi enim In manibus vestris habetis, sonat In potestate vestra: cum autem dicit Herod. Ἐχοντας αὐτοῦ ἐν χειρῶν τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, quæ sonant ad verbum, Cum ipse haberet in manibus nuptias filii, significat Cum occupatus esset circa nuptias filii, vel Cum curaret quæ ad nuptias filii pertinebant. Aut brevius, Cum filii nuptias adornaret. Quidam interpr. Cum tractaret; sed haud scio an hoc verbum cum illo accus. ferendum sit. Potest et ad verbum reddi, Cum in manibus haberet nuptias, aut certe, Cum in manibus illi essent nuptiæ. Ita enim dixit Liv. Cum tantum belli in manibus esset. Eodemque modo et Plinius Junior Vindemias in manibus esse dixit. At vero ὁ ἐν χειρῶν κίνδυνος Budæo ap. Greg. Naz. est Proximum periculum, Ὡς δὲ εἶχεν αὐτῷ κατὰ νοῦν τὰ πλησίον, καὶ τοῦ ἐν χειρῶν, ὡς ᾤετο, κινδύνου κρείττων ἐγένετο, οὕτως ἤδη πειρᾶται καὶ τῶν ἐξῆς, i. e. inquit, Ut composuit prætorianos, et legiones vicinas, vel quæ erant circa eum. Alioqui ἐν χειρῶν Conflictum et consertionem manuum significat, inquit Cam. afferens e Thuc. 3. Οὗς μὲν ἐν χειρῶν ἀπεκτείνετε: quæ reddit, Quos in prælio trucidastis; significat enim ἐν συμβολῇ, In conflictu. Ex Eod. 4, (43.) ἀφ' ἧν καὶ ἡ μάχη καρτερὰ, καὶ ἐν χειρῶν πᾶσα, Erat prælium vehemens, et res tota consertis manibus gerebatur. Et mox, Δεξαμένων δὲ τῶν Ἀθηναίων, ἐν χειρῶν ἦν πάλιν ἡ μάχη, Rursumque Atheniensibus impetum illorum excipientibus, manus conserebantur. Quibus subjungit, ex Il. II. (630.) Ἐν γὰρ. χειρῶν τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ, quem versum ita reddit, Pugna manus poscit, fora sunt sermonibus apta. Sicut, inquit, Virg. Æn. 10. dixit, In manibus Mars ipse viris. Hæc ille. At ego inter hæc exempla discrimen statuendum esse dico. Primus enim ille locus, Οὗς μὲν ἐν χειρῶν ἀπεκτείνετε, convenit cum aliis ejusd. Scriptoris ll., quos paulo ante protuli, cum agerem de illo genere loquendi, ἐν χειρῶν νόμῳ, ac dicerem ead. signif. ἐν χειρῶν ab illo usurpari. Sequentes au-

tem non itidem cum illo convenire dici possunt, utpote in quibus non itidem ἐν χειρῶν exponere quis queat ἐν χειρῶν νόμῳ. At ultimum illud exemplum, ex Hom. versu, Ἐν γὰρ χειρῶν τέλος πολέμου, non dubium est quin tertiam quandam interpr., i. e. a duabus præcedentibus differentem, postulet. Convenit enim hoc cum eo quod ab Achille dicitur, Il. A. (166.) suas χεῖρας διέπειν τὸν πόλεμον: adeo ut reddi potius ad verbum debeat, sicut hic, ita etiam illic, nomen χεῖρες. Huic dat. χειρῶν jungitur etiam præp. μετὰ a Poetis interdum, ut videbis me, cum agerem de hac præp., attulisse ex Hesiodo, ἔχεν μετὰ χειρῶν pro Habebat in manibus, T. 2, 894. Cui loco addendus est hic Homericus, Od. X. (10.) μετὰ χειρῶν ἐνώμα, Versabat in manibus. Jungitur dat. χειρῶν et quibusdam verbis, cum quorum nonnullis suam signif. retinet in interpretatione, i. e. redditur ad verbum: cum nonnullis non item. Nam χρῆσθαι χειρῶν non redditur ad verbum Uti manu; sed potius Pugnam committere, s. Prælium. Possis tamen interpretari etiam Conserere manum. Est autem usus eo loquendi genere Herod. 9, (72.) sed scribens χερῶν, non χειρῶν. At vero in his, quæ ap. Hom. non semel leguntur, Χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξε, non possis χειρῶν aliter quam ad verbum interpretari Manu: hoc modo, Manu eum gemulsit, Caput ejus demulsit: quod Achilli mœrenti facit Thetis mater, Il. A. (361.) Sed Lat. dat. in hoc loquendi genere prætermittunt: dicunt enim Caput alicui demulcere; quod fit blandiendo ei, s. eum delinendo. Terent. Heaut. non possum pati Quin tibi caput demulceam. In prosa vero dicitur χειρῶν καταψήχειν τὴν κεφαλὴν, ut ap. Basil. Ep. ad Euseb. "Ὡς περ εἰ τις ἐνὸς ἀνδρὸς τῇ μὲν τῶν χειρῶν καταψήχει τὴν κεφαλὴν, τῇ δὲ λαίᾳ τὴν παρεϊάν. Ubi nisi de ambabus manibus loqui voluisset, dativum ipse quoque omittere potuisset. Pertinere autem videtur hoc dictum ad Prov. Altera manu fert lapidem, altera panem ostentat. Quod Prov. vide ap. Erasm., sicut et Caput demulcere. Apud Hom. dat. χειρῶν s. χειρῶν, tanquam instrumentalem, aliis etiam plerisque verbis jungi videbis, ubi itidem χειρῶν non possis aliter quam ad verbum interpretari Manu. Sic et ap. Soph. Aj. (35.) σὴ κυβερνῶμαι χερῶν, Tua gubernor manu. Venio ad Proverbia, Χερῶν ἀνίπτους, Χερῶν καὶ ποσὶ, vel Καὶ χειρῶν καὶ ποδὶ. Illud prius, χερῶν ἀνίπτους, i. e. Manibus illotis, manasse creditur ex isto Hesiodi versu ("Εργ. 2, 342.) Μηδὲ ποτ' ἐξ ἡοῦς Δὴ λείβειν αἰθοπα οἶνον Χερῶν ἀνίπτουσιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισι. Dicimur autem aggredi aliquid, s. facere illotis manibus, pro Irreverenter et imparate, ut exp. Erasmus, quem vide. (Sed nomen illud ἀνίπτους, i. e. Illotis, in memoriam reducit aliud Prov. Χεῖρ χεῖρα νίπτει, Manus manum lavat: quod ap. Eund. videndum tibi relinquo.) At posterius illud χειρῶν καὶ ποσὶ ex Hom. habere originem videri queat, ap. quem legitur Il. Y. (361.) Ἄλλ' ὅσπον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερῶν τε ποσὶν τε Καὶ σθένει, οὐ μ' ἔτι φημι μεθυσέμεν οὐδ' ἡβαιόν. Eod. modo Terent. Manibus pedibusque dixit, pro Omni conatu, Omnibus viribus, Omnibus nervis: in Andria, Quem ego credo manibus pedibusque obnixe omnia Facturum, magis id adeo mihi ut incommode, Quam ut obsequatur gnato. Ibid. hoc tibi pro servitio debeo Conari manibus pedibusque noctesque et dies, Capitis periculum adire, dum prosim tibi. Pind. addidit tertium dat. ἄρμασιν, O. 10, (73.) Τίς δὴ ποταίνιον γε λάχε στέφανον Χείρεσσι ποσὶν τε καὶ ἄρμασιν Ἀγώνιον; Æschin. autem sing. utens dixit (43.) Καὶ χειρῶν καὶ ποδὶ, addens, Καὶ πάσῃ δυνάμει: quæ verba velut expegetica sunt; ita enim scribit, Μῆτε αὐτοὶ τὴν ἱερὰν γῆν ἐργάσσεσθαι, μήτε ἄλλον ἐπιτρέψαι, ἀλλὰ βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ ἱερᾷ καὶ χειρῶν καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. Sed et ἀμφότερῃσι χερῶν, Ambabus manibus, Utraque manu, Proverbiale quiddam habere existimatur. Cam. exp. Vehementer et enixe, in isto loco Homeri, Od. Ω. (316.) Ἀμφότερῃσι δὲ χερῶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κακκεφαλῆς. Sed non video quid obstat quominus ad verbum interpretemur.

Χεῖρα, accus. s. plur. χεῖρας, suas itidem præpp. habet, i. e. præpositiones quibus jungitur, nimirum eis, et ὑπὸ, et ἀνὰ, et κατὰ, et μετὰ. Sed illi eis

multo frequentius quam alii cuiquam jungitur. Dicitur enim *eis χείρας* *τιθέναι*, vel *ἐστιθέναι*, s. *διδόναι*, et *λαμβάνειν* s. *ἀναλαμβάνειν*, nec non *δέχεσθαι*: item *eis χείρας* *ἄγεσθαι*: et in bello, *eis χείρας* *ιέναι*, s. *συνιέναι*, aut *ἐλθεῖν* s. *συνελθεῖν*, aut etiam *συμμίξαι*. Pro illo primo *eis χείρας* *τιθέναι* dicit Hom. per dat., *τιθέναι ἐν χειρὶ*. Composita autem VOCE *Ἔστιθέναι* cum *eis χείρας* usus est Herod. 1, (208.) *Κύρος δὲ Κροῖσον ἐς τὰς χείρας ἐσθεὶς τῷ ἐωυτοῦ παιδί Καμβύσῃ*: nisi potius legatur *ἐνθεῖς*. Cum *διδόναι* usus est Thuc. 4. metaphoricum etiam tribuens usum vocī *χείρας*: dixit enim *δοῦναι αὐτὸν ἐς χείρας*, Dare se in manus s. Tradere, i. e. Alterius potestati se committere. (Dixi autem de isto hujus nominis usu supra quoque, cum exponerem *ἐν χειρὶ*, et dicam iterum cum agam de *ὑπὸ χεῖρα*.) At *λαμβάνειν ἐς* s. *ἐς χείρας*, Accipere in manus, s. usitatus Sumere in manus, ap. Eur. Hec. (1242.) *καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρεϊ Πρᾶγμ' ἐς χείρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε*. Xen. K. 'A. 1, (8, 2.) *Καὶ ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἵππον, τὰ παλὰ ἐς χείρας ἔλαβε*. Plut. Galha, *Ααβεῖν ἐς χείρας τοῦ ἱερείου τὰ σπλάγγχνα*. Idem cum verbo *ἀναλαμβάνειν* usus est, adv. Col. *Μὴ τοῖς ἐκείνων συντάγμασιν ἐντυχῆς, μηδὲ ἀναλάβης ἐς χείρας*. Cum *δέχεσθαι* autem jungitur non solum in hac ipsa signif., sed in alia quoque: in qua sc. accus. ille ad rem militarem pertinet, sicut in iis loquendi generibus quibus ultimum locum dedi; nam *ἐς χείρας* *ἐδέξαντο* dixit Xen. 'Ελλ. 2, (4, 24.) pro Primum impetum hostium sustinuerunt, Cam. At illud *eis χείρας* *ἄγεσθαι*, Herodoti est, 1, (126.) *Αὐτὸς τε γὰρ δοκέω θεῇ τύχῃ γεγονώς τάδε ἐς χείρας ἄγεσθαι*: ubi tamen idem ille vertit non solum In manus sumere, sed etiam Conari; ita totum locum reddens, Videor mihi divinitus in lucem editus hæc conari. Possis certe et verbo aggredi hic eod. sensu uti. Illa vero loquendi genera ad rem militarem pertinentia, passim ap. Thuc. Xen. ceterosque Historicos occurrunt. E quibus hæc prima, *eis χείρας* *ιέναι* s. *ἐλθεῖν*, ad verbum quoque interpretari possumus, Ad manus venire. (Cum autem dicitur, *ἐπειδὴ δὲ ἐς χείρας ἦσαν*, vel *ιόντων δὲ αὐτῶν ἐς χείρας*, possis etiam vertere, Re ad manus vocata.) Nos quoque eod. modo dicimus, Venir aux mains. Sed pro Ad manus venire, dicitur etiam Manum s. Manus conserere, Congredi, Configere. Thuc. 3, (107.) *Ἐπεὶ δὲ παρεσκευάστο ἀμφοτέρους, ἦσαν ἐς χείρας*: 4, (72.) *Ἀντεπεξέλασαντες δὲ καὶ οἱ τῶν Ἀθηναίων, ἐς χείρας ἦσαν*: 2, (3.) *Προσεβαλλόν τε εὐθὺς καὶ ἐς χείρας ἦσαν κατὰ τάχος*. Apud Eund. non infrequens est alterum, *eis χείρας* *ἐλθεῖν*. Dicit enim 4. *Βουλόμενοι ἐς χείρας ἐλθεῖν*: 7, (44.) *Ἀλλὰ καὶ ἐς χείρας ἀλλήλοις ἐλθόντες, μόλις ἀπελθόντο*. At composito usus est Polyb., e cuius primo libro (c. 78, 6.) affertur, *Συνῆλθον ἐς τὰς χείρας*. (Ubi etiam observa articulum, si modo non suppositivus est.) Ultimum illud, *eis χείρας* *συμμίξαι*, cum dat. *πολεμίοις*, ap. Xen. extat K. Π. 2, (1, 4.) Enimvero de hoc admonendus es, lector, *eis χείρας* *ἐλθεῖν* s. *ιέναι*, alium præterea usum, s. potius alios præterea duos usus habere. Lucian. (1, 791.) *Καὶ ὅ,τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χείρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες*, ad verbum, Et quod primum in manus venerit, id ipsum esse existimantes quod quaeritur. Vel, Quod primum in manus inciderit. Aut etiam, mutata orationis forma, Quod primum nactæ manus fuerint. Sed observandum etiam est, præfigi hic articulum. Alterius autem usus mentio fit in VV. LL. Ibi enim *eis χείρας* *ιόντα* dicitur a Thuc. positum esse pro *eis ὁμιλίαν καὶ δεξιῶσιν φιλικήν*: quoniam in congressu symbolum benevolentiae est manus porrectio. Unde pro Congredi et coram agere, positum esse a Polyb. *Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας ἐπιπλεῖον ἐλθὼν ἐς τὰς χείρας τῷ Σωσιβίῳ διὰ τοὺς ἵππους*, In sermonem veniens s. In colloquium. Ita quidem illa de hoc loquendi genere; sed ego paulo aliter de his II. sentio: quamvis ad priorem quod attinet, fatear exp. illam *eis ὁμιλίαν καὶ δεξιῶσιν φιλικήν*, niti auctoritate Scholiastæ. Est autem e l. 8. sumtus ille locus, qui totus ita scriptus est, *Ὁ δὲ Ἀστυόχος τὸν μὲν Ἀλκιβιάδην, ἄλλως τε καὶ οὐκέτι ὁμοίως ἐς χείρας ιόντα, οὐδὲ διεννοεῖτο τιμωρεῖσθαι ἀπελθὼν δὲ παρ'*

αὐτὸν ἐς Μαγνησίαν, κ. τ. λ. Sed non video quid obstet quominus *ἐς χείρας* *ἐλθεῖν* dicamus eum qui prope accedit, adeo ut in manibus eum habeamus; aut etiam ad potestatem referamus, ut intelligatur de eo qui tam prope accedit, ut in potestate nostra esse queat. De illo autem altero loco qui e Polyb. affertur, vix statui potest, nisi lectis iis quæ præcedunt et quæ item sequuntur: fortassis tamen possit et hic eod. inodo *ἐπιπλεῖον ἐλθὼν ἐς χείρας* accipi de eo qui propius accesserit. Sunt porro alia quamplurima verba quæ huic accusativo *χείρας* sine præp. junguntur, (quorum nonnulla illud idem loquendi genus efficiunt ad rem militarem pertinens, e quibus est *συμπλέκειν τὰς χείρας*), sed ea suis singula locis quaerenda, et ut spero, invenienda etiam, relinquam: i. e. unumquodque in unoquoque verbo. Venio ad reliquas præpp., quibus hic accus. junctus reperitur. Dicitur ergo *ΕΣΣΕ Ὑπὸ χεῖρα*, i. e. Esse sub manu, interpretando ad verbum, qui est sub potestate, vel, sub imperio, sub ditione: unde *ὑποχείριος*. E Dem. in VV. LL. affertur, *οἱ ὑπὸ χεῖρα ταπεινοί*. Ibid. ex J. Poll. *Εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα τὴν ὀργὴν ἀφῆκε*, In suæ ditionis homines iram effudit. (Sed e Dem. sumta sunt illa verba, Philipp. 2.) E Phal. Epist. *ὑπὸ χεῖρα ποιεῖν*, pro Ditioni suæ summittere. At e Diosc. 5, (85.) affertur *ὁ ὑπὸ χεῖρα* pro Ministro. Interdum *ὑπὸ χεῖρα* dicitur esse, ut quidam volunt, quod est præsens. Plut. (6, 206.) *Εἰς τὸ παρὸν εἰσὶν οὗτοι καὶ τὰ ὑπὸ χεῖρα βλαβεροί*. Sed videndum ne potius *ὑπὸ χεῖρα* tale quid significet quale ap. Aristot., ubi dicit *τὰς ὑπὸ χείρας χρεῖας*, pro Familiaribus s. Quotidianis, et Vulgaribus, et passim occurrentibus. Alioqui *ὑπὸ χεῖρα* ab eod. Aristot. poni annotat Bud. pro Promte: in qua potius signif. ad verbum reddi possit, non discedendo a Lat. sermonis consuetudine. Affert Idem *ὑπὸ χεῖρα* pro Statim, Confestim, Ipso momento, e Plut. (8, 168.) *Αἱ δ' ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολυωμένοις ἀπαντῶσαι τιμωρίαι, καὶ τῶν μελλόντων εἰσὶν ἐπισχέσεις ἀδικημάτων*. Huc autem pertinere videri queat Sub manum, quod ap. Suet. legitur in Augusto, Quo celerius ac sub manum annuntiari cognoscique possit. Alioqui Sub manum alios etiam usus habet, ut ap. Plaut. Milite, Succedit sub manum, quidam exp. Succedit feliciter. Habet vero *ὑπὸ χεῖρα* et tertium usum, ap. Lucian. (1, 798.) eund. sc. quem et *ἐς χείρας* in l. quem paulo ante protuli. Nam ut inde attuli supra, *Καὶ ὁ,τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χείρας ἔλθῃ*, sic affertur, *Ὁ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματέων*. Latini certe non hoc, sed illud loquendi genus exprimunt; dicunt enim aliquid ad manum venire, non sub manum. Liv. Quod cuique trepidanti ad manum venisset. Tertium autem EST *Ἀνὰ χεῖρα*. Diciturque *ἀνὰ χεῖρα* esse quod expeditum ac in promptu est, ut Latine Ad manum, In manibus, Sub manu esse. Unde ap. Hermog. *ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία*, Familiaris expeditusque sermo, s. Usitatus. Sic Aristoph. Schol. dixit, *Τῷ περὶ τὴν συνήθειαν καὶ ἀνὰ χείρας ἐχρήσατο*, significare volens eum familiare s. consuetum vulgareque dicendi genus usurpasse. Aliter vero 2 Reg. 15. *Ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ παρήγον*, pro Juxta eum ambulabant. Hæc e VV. LL. At Cam. affert *ἀνὰ χείρας* pro In manibus, sed absque exemplo. Quartum locum HABET *Κατὰ χεῖρα*, quod ponitur pro *χειρὶ*, i. e. Manu, ut *κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος*, Plut. de Socr. Dæm. i. e. *χειρὶ ῥωμαλέος*, Manu fortis, ut loquitur alicubi Ovid. Idem Plut. Fab. dixit, *Κατὰ χεῖρα πλήκτης ἀνὴρ*. At vero ap. Hom., *νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην*, red des *κατὰ χεῖρα* non Manu, sed In manu. Cam. *κατὰ χείρας* interpr. Facile; sed nullum exemplum afferens. Quintum vero ILLUD *Μετὰ χείρας* Idem interpr. In manibus et Inter manus: afferens hunc versum, Ante oculos interque manus sunt omnia vestras. Et e Cæs. B. C. 2. Atque hac agger inter manus proferebatur. Exemplum autem illius *μετὰ χείρας* ex Herod. 7, (16, 2.) *Ταύτην τὴν στρατηγασίην καὶ τὸ κάρτα εἶχομεν μετὰ χείρας*. Habuimus in manibus expeditionem hanc vehementer, i. e. tractavimus. A Poëtis autem *μετὰ χειρὶν* dici, docui iu dat. *Χειροί*.

DUAL. *Τὼ χεῖρε* nunc exemplis confirmandus est,

antequam ad reliquas nominis hujus *χείρ* signif. transeam. Possit enim quis mirari unde fiat ut, cum singularis et pluralis fem. genere usurpentur, et, quod magis etiam admiratione dignum est, dicatur *ταὶν χερσῶν*, passim tamen τῷ *χεῖρι* masculine positum occurrat. Thuc. 4. Καὶ τὸν *χεῖρε* ἐς τοῦπίσω *ξυμπλέκοντες*. Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Τὸν *χεῖρε* *προέχειν*. Dem. (580.) Καὶ οὐκ ἐθέλεις *ἔχειν* παρὰ *σαντῷ* τῷ *χεῖρι*. Athen. 10. Καὶ τὸν *χεῖρε* *συγκροτήσας*. Itidemque ap. Lucian. (2, 535.) Τὸ *μέν* *πρῶτον* *ἡγανάκει*, καὶ τὸν *χεῖρε* *συνεκροτεῖ*: (1, 9.) Τὸν *χεῖρε* *τύλιν ἀνάπλεως*: (cum alibi *ταὶν χερσῶν* dixerit, non *τοῖν χερσῶν*: sc. *ἐν ταῖν χερσῶν ἔχειν*.) Apud Hom. tamen legimus *χεῖρε ἀμφοτέρας*, non *ἀμφοτέρους*, Il. Φ. (115.) ὁ δ' ἐζέτο *χεῖρε* *πετάσας* *Ἀμφοτέρας*.

Χεῖρ, ut Lat. Manus, et Gall. Main, non solum de Hominis manu dicitur, sed de Ejus scriptura, s. cliographo: Hyperides ap. J. Poll. Οὔτε *τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα* *δυνατὸν ἀρνήσασθαι*, ut Gallice dixeris, Il ne peut nier sa main. Cic. ad Att. Quibus tibi videbitur velim des literas nomine meo. Nostri familiares signum requirent, aut manum. Dices iis me propter custodias ea vitasse. Idem in Ep. ad Fam. Alexidis manum amabam. In hoc autem loco, qui ex Eod. ad illius signif. confirmationem affertur, Epistola librarii manu est, possumus voci huic suam primam signif. relinquere. Et quemadmodum non convenit illud exemplum, ita nec istud, quod pro voce *χείρ* affertur e Paulo, ad Gal. c. ult. (11.) Ἴδετε *πηλικοῖς ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χερί*. *Χεῖρ* *δεξιὰ*, inquit Cam., Manus scita, de operibus artificum, ut dicitur *χείρ Πολυκλείτου*, Polycleti statua: et *Χεῖρ Ἀπελλου*, Apellis tabula. Quæ exempla ex J. Poll. sumit, qui etiam scribit, *χείρ δεξιὰ ἐπὶ χειροτεχνία τινός*. Sed minime placet quod idem Cam. affert exemplum ex Epigr. Τὰν ὀλοὰν *Μηδεῖαν* ὅτ' ἔγραφε *Τιμομάχου χεῖρ*: alienum enim est, sicut et illa, quorum modo mentionem feci.

Χεῖρ quibusdam etiam brutis animantibus tribuitur. Apud Gal. de Usu Partium *χείρ πιθηκεία*, Manus simiæ. Elephantum quoque *χεῖρα* tribuunt, (proprio nomine *προβοσκίδα* et *προνομαίαν*), ut Lat. Manum, cum alii, tum Cic., Plin., Curtius. E Luciano (2, 36.) de leone quoque, *Χεῖρ ἡ δεξιὰ*. E Plut. (9, 631.) de urso, ubi quærit, *διὰ τί τῆς ἄρκτου φασὶ τὴν χεῖρα γλυκυνάτην*. Quod si ad similitudinem formæ respicimus, majori cum ratione primum quidem simiæ, deinde autem urso, quam ulli alii animanti appellatio illa conceditur. Nec certe ad eam ullo modo respici putandum est cum elephantum proboscis isto nomine vocatur, sed ad usum quem ea illi præstat. Dici autem *χεῖρα* de arboribus quoque ap. Theophr. H. Pl. 3. in VV. LL. annotatur.

Χεῖρ σιδηρά ap. Thuc. (4, 25.) ut Lat. Manus ferrea. Vide *Χειροσιδηρίον*.

Χεῖρ, Manus, Manus militaris. Bud. e Plut. Ἐν *ἡμέραις ὀλίγαις χεῖρα* *μεγάλην ἥθροισε*. Ex Eod. *Σὺν χερί* *πολλῇ* τοῦ *Κλωδίου* *ἐκράτησε*. Et e Greg. Naz. Ἐκ *τῆς* *περὶ αὐτὸν χερὸς* *τῆς κακίας* *ἄρχεται*. Sic vero et ap. Herodian. legimus, 3, (14, 2.) *Δεῖσθαι τοῖν χερὸς* *πλείονος* *πρὸς βοήθειαν* *τοῦ τόπου*, Majore manu, vel militum numero opus esse. Sed possumus ex antiquioribus etiam Scriptoribus signif. hujus exemplum afferre: atque adeo e Thuc. 3. (96.) Ἐπειδὴ *τε* ὁ *στρατὸς* *ἐσεβελήκει*, *πολλῇ χερί* *ἐπεβοήθουν πάντες*. Quibus in Il. non Manus militaris, sed simpliciter Manus Latine dici debet. Ac certe illud adj. Militaris, duntaxat ad distinguendam hanc signif. ab aliis, additum a Bud. esse existimo. Possumus alioqui *χεῖρα* reddere etiam Milites, ut in illo Herodiani loco redditum a me fuit. J. Poll. hujus signif. exemplum afferre volens dixit *χείρ στρατιωτικῇ*, et *πολλῇ χερί*, Lat. Magna s. Ingenti manu. Malim autem in interpretandis hisce verbis *χείρ στρατιωτικῇ* uti Latinis illis Manus militaris, quam dicere Manus bellica, licet hoc ex Ovidio ad Pisonem, (si modo illius est hoc Poëma) afferatur. Sed Manus militum magis etiam placet quam Manus militaris. At certe illud adj. *στρατιωτικῇ* videri et ipsum queat ad distinguendam hanc *χερὸς* signif. adjectum esse. Pos-

sit vero *χείρ* reddi etiam Copiæ, Vires, ut Cam. e Polyb. 1. affert, *Προσγενομένης αὐτῷ τῆς χερὸς ταύτης*, pro Auctus his viribus. Ex Eod. (1, 26, 5.) *ἄρισται χεῖρες*, qui pluralis diligenter notandus est, pro Copiæ præclaræ. Ex Herod. autem, (8, 140. §. 2.) *Χεῖρ βασιλῆος ὑπερμήκης*, pro Immensa regis potentia, ut Ovid. dixit Longas regibus esse manus. Ex Hom. denique Il. O. (695.) τὸν δὲ *Ζεὺς ὥρσεν ὅπισθε Χερί* *μάλα* *μεγάλῃ* pro Magna vi. [Herod. 7, 20. *Χερί* *μεγάλῃ* *πλήθεος*.]

Χεῖρ et Emplastri nomen est, quod quinque phar-macis, ut manus digitis, constat, inæqualibus etiam ponderibus, Gorr. || *Χεῖρ* a quibusdam dictus est etiam ὁ *διψακὸς*, ut idem Gorr. refert e Diosc.

[“*Χεῖρ*, Jacobs. Anth. 6, 228. 7, 179. 9, 39. 157. Philippus 23. ad Charit. 420. 659. 688. 724. Markl. Suppl. 217. 1101. Wakef. Alc. 849. Trach. 1102. (Jacobs. Anim. 287.) ad Lucian. 1, 181. ad Charit. 300. Musgr. Med. 1055. Scriptura, Chirographum, ad Charit. 472. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 288. Eine Hand Roll, v. Ilgen. Εἶρεσ. p. 24. Opes, Copiæ, Exercitus, Barnes. El. 629. ad Dionys. H. 1, 529. Herod. 520. Ind. Thuc. De furibus, Valck. Adonias. p. 359. Brachium cum manu, Heyn. Hom. 6, 466. Schneid. ad Aristot. H. A. 252. ad Herod. 161. 309. Larcher 2, 398. Plut. Mor. 1, 560. Schneid. ad Demetr. 120. Sale ad l. l. Hesiod. Θ. 150. 671. Il. N. 61. 75. Ψ. 627. 772. Eur. Bacch. 1114. 1153. Metaphorice, Boiss. Philostr. 574. 612. In janua, ad Charit. 472. De quibus artificibus dicatur, Jacobs. Anth. 9, 311. Absolute Dextra, Brunck. Apoll. Rh. 62. Ruhnck. Ep. Cr. 205. De more antiquorum dextram dextræ jungendi ad faciendam fidem, Bachel. ad Ovid. 1. p. 131. Hinc vindicandus Philostrati locus a Jacobsio temere tentatus, Exercc. 2, 134. Abundat, Soph. Aj. 1384. Lobeck. p. 268. Conf. c. *ψυχῇ*, ad Dionys. H. 2, 1240. X. *ὑπερμήκης* regum, ad Herod. 687. X. *δεξιὰ*, *ἀριστερά*, plene, Porson. Hec. 1141. Σοφῇ χ., Jacobs. Anth. 7, 53. 8, 147. Ἄ χ. τὰν *χεῖρα*, 6, 65. (Æschin. Dial. Socr. 3, 6.) X. *ἄκρα*, Markl. Iph. p. 132. X. *διπλῇ*, *διδύμῃ*, Abresch. Æsch. 2, 67. X. *πολεμικῇ*, Diod. S. 2, 540. X. *λέοντος*, Lucian. 3, 36.: *θέρους*, Toup. Opusc. 1, 197. *Χερὸς*, Musgr. Herc. F. 938. *Χερὸς*, ad Herod. 186. *Χερὸς αἰρεῖν*, Epigr. adesp. 707. Jacobs. Anth. 12, 283.: *ἀγειν*, Valck. Callim. 203. Ἀπὸ *χερὸς*, Lucian. 2, 40. Διὰ *χερὸς*, ad Eund. 1, 720. 2, 327. Porson. Hec. p. 42. Ed. 2. Valck. Phœn. p. 19. ad Charit. 23, 273., ubi et de διὰ *χερῶν*. Ἐκ *χερὸς*, Jacobs. Anth. 6, 315. Ἐκ *χερὸς*, ad Diod. S. 1, 683. 2, 322. 604. Heyn. Hom. 6, 164. Xen. K. Π. 21. Ammon. 9. ad Il. B. 543. Ἐκ *χερὸς*, *χερῶν*, ad Dionys. H. 3, 1799. Τὰ *ἐκ χερὸς ὅπλα*, Greg. Cor. 241. et n. Κατὰ *χερὸς*, Phryn. Ecl. 83. 144. Thom. M. 510. Jacobs. Anth. 8, 33. Aristoph. Fr. 267. 287. Κατὰ *χερὸς*, *χερῶν διδύμῃ*, Heyn. ad Apollod. 468. Bergler. Alciphron. 379. Valck. Adonias. p. 332. ad Mær. 236. Ammon. 21. Thom. M. 100. *Χερί*, ad Charit. 273. *Χερί*, Brunck. Aristoph. 1, 78. ad Herod. 725. Ἰδίᾳ *χερί* *γράφειν*, Albert. ad Hesych. Epist. ad Eulog. n. 33. Ἐγραψα *τῇ ἐμῇ χ.*, ad Charit. 682. Μᾶ χ., Musgr. Herc. F. 938. Ἐν *τῇ χ.* *τὴν ψυχὴν ἔχειν*, Jacobs. Anth. 8, 217. *Χερί* καὶ *ποδί*, ad Diod. S. 2, 100. Ἐν *χερί*, Valck. Hipp. p. 240. *Χεῖρα*, ad Herod. 530. Markl. Iph. p. 391. Musgr. Rhœs. 694. Valck. Phœn. p. 567. Ὑπὸ *χεῖρα* *ποιεῖν*, ad Phalar. 320.: *ποιεῖσθαι*, λαμβάνειν, omnino Valck. ad Eund. p. xxiii. Οἱ ὑπὸ *χεῖρα*, Diod. S. 2, 562. Ὑπὸ *χεῖρα*, Statim, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 15. ubi et de ἐν *χερσί*. *Χεῖρα* *ἐπιβάλλειν*, ad Charit. 472. Wakef. Alc. 314.: Heimst. in Schrader. Emend. 115.: *φέρειν*, Jacobs. Anth. 12, 128.: *ἐπιφέρειν*, Heyn. Hom. 7, 663. *ἀνατείνειν*, Casaub. ad Athen. 396.: *ὑπερέχειν*, ad Lucian. 1, 359. Eis *χεῖρα*, Musgr. Heracl. 430. Schneid. Anab. 47. Κατὰ *χεῖρα*, Dionys. H. 1, 443. 449. Μετὰ *χεῖρα* *κρατεῖν*, Mesomedes 1. *Χειροῖν*, *χεροῖν*, Brunck. Aristoph. 3, 37. Vauvill. ad Soph. El. p. 41. Brunck. ad v. 1394. Πρὸ *χεροῖν*, Lobeck. Aj.

p. 270. *Xēipes*, Græv. Lectt. Hes. 542. X. et *kēipes*, Heyn. Hom. 8, 216. *Xēpes*, Bast Lettre 130. Ars, Thom. M. 184. Jacobs. Anim. 30. Anth. 9, 41. Vis, Græv. Lectt. Hes. 621. *Xēipes* (Φειδίου) dicuntur Picturæ statuæque, Wessel. Probab. 97. Toup. Opusc. 2, 220. Paus. 1, 43. Valck. Diatr. 216. (quem ista locutio offendit.) X. *σιδηραῖ*, Wakef. Alc. 1005. ad Diod. S. 1, 554. 2, 194. Toup. Opusc. 1, 50. *Τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίτο*, Brunck. Aristoph. 2, 183. *χεῖρες εἰς ὤμους γυμναῖ*, Brachii ad humeros usque nudis, Longus p. 5. Vill. (p. 331. Schæf.): v. Fac. ad Paus. 2, 178. *ᾧ χέρες, χέρες*, Toup. ad Longin. 327. Plur. pro sing., ad Il. Ψ. 568. *Ἀπὸ χειρῶν*, ad Diod. S. 2, 594. *Ἀπὸ χειρῶν γέλως*, Toup. Opusc. 2, 71. *Διὰ χειρῶν*, Brunck. ad Æsch. Pers. 237. *Μάχη διὰ χ., χερσὶ μάχεσθαι*, ad Mær. 406. *Ἀρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων*, ad Timæi Lex. 20. *Ἐν χειρῶν νόμῳ*, ad Diod. S. 1, 277. (cf. Eur. Bacch. 727.) Dat. plur., Phryn. Ecl. 58. ad Charit. 729. Heyn. Hom. 6, 341. *Χεῖρеси*, Wessel. Diss. Herod. 150. Ilgen. Hymn. 541. *Χεῖρеси, χεῖρеси*, Heyn. Hom. 7, 257. *Χερσὶ et χειροῖν conf.*, Brunck. Soph. 3, 458. *Ἐν χερσὶν ἔχειν*, ad Charit. 451. 576. Musgr. Heracl. 430. Hel. 1402. Jacobs. Anth. 9, 282. Diod. S. 1, 682. 2, 525. Plut. Alex. p. 30. Schm. *Ἐν χερσὶ, διὰ χειρὸς ἔχειν*, Bergler. ad Alciph. 105. *Ἐν χερσὶν*, ad Diod. S. 1, 683. In ipso congressu, Coray in Thuc. par Levesque 2. p. 310. *Οἱ ἐν χ., Dionys. H. 2, 1254. 3, 1536. Ἀμφοτέραις χερσὶ*, ad Charit. 629. ad Thom. M. 106. 107. Jacobs. Anth. 6, 230. *Χερσὶ τιθέναι*, Digitis computare, 9, 121.: *λαλεῖν*, 12, 331. *Χερσὶ δικαιοτέραις*, 12, 128. *Χερσὶ πράττειν τι*, Boiss. Philostr. 518. *Ταῖς χ. μάχεσθαι*, Boeckh. in Plat. Min. 101. *Χερσὶ καὶ στόματι*, Toup. ad Longin. 357. *Χεῖρας, χέρας*, Emendd. 1, 115. ad Od. N. 390. *Εἰς χεῖρας, εἰς τὰς χ.*, Schneid. Anab. 60. *Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν*, ad Charit. 482. ad Dionys. H. 3, 1939.: *ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις*, Jacobs. Anth. 6, 152.: *συνέρχεσθαι τινι*, Plut. 6, 152. Hutt.: *ἵεναι*, Bergler. Alciph. 409. *Χεῖρας ὑπερέχειν*, Jacobs. Anth. 7, 188.: *ἀνέχειν*, Heyn. Hom. 5, 340. 7, 66.: *μίξαι*, Zeun. ad Xen. K. Π. 156. *Τὰς χ. αἶρειν*, Kuster. Aristoph. 211. Boiss. Philostr. 518.: *βάλλειν*, Jacobs. Anth. 9, 129.: *τρίβειν*, ad Charit. 214. *Μετὰ χεῖρας ἔχειν*, Diod. S. 2, 278. Lucian. 3, 527. Bergler. Alciph. 141. Wyttenb. Select. 365. ad Herod. 517. 518. ad Xen. Eph. 166., ubi et de κατὰ χεῖρας δέχεσθαι, μετὰ χερσὶν ἔχειν, διὰ χειρὸς ἔχειν, ἐπὶ χεῖρας ἔχειν, ἀνὰ χεῖρας φέρειν: add. ad Lucian. 1, 231. 325. * *Χεῖρς*, Manus, Vires, Toup. App. in Theocr. p. 33." Schæf. Mss. " *Χεῖρ*, Scriptura, Artemid. 38. Exercitus, Dionys. H. 1, 49. Homo, Eur. Hel. 1540 (= 1524. οὐ γὰρ ἐλπίδων Εἴσω βέβηκα, μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα Τροσούσδε ναύτας.) *Χεῖρες*, Pedes anteriores, Opp. K. 3, 144. (de ursis, *Χεῖρες χερσὶ βροτῶν ἵκελαι, πόδες αὐτὲ πόδεσσι*.) *Ἀνὰ χεῖρα*, Vulgaris, Plut. 9, 641. *Διὰ χειρὸς*, Paralus, Appian. 2, 831. *Ἐς χεῖρα*, Statim, Etym. M. 385, 28. *Ὑπὸ χεῖρα*, In promptu, Clem. Alex. 1, 316. *Ἐν χερσὶ* dicuntur Mox ventura, Dionys. H. 1, 2137. *Χεῖρеси*, Quint. Sm. 6, 209." Wakef. Mss. " *Ἀρχεῖν χειρῶν ἀδίκων*, Demosth. 635, 27. 1141, 8. 1143, 18.: Polyb. 1, 70. *Ποτὲ μὲν τοὺς προεστῶτας αὐτῶν εἰς τὰς χεῖρας λαμβάνων, ποτὲ δὲ κατὰ γένη συναθροίζων καὶ παρακαλῶν*, Sevocans. *Ὑπὸ χεῖρα*, Statim, Aristot. Meteorol. 2, 9." Seager. Mss. " *Ἐκ χειρὸς εἶναι μάχη* dicitur Quando prælium committitur, Procop. de B. P. 1, 15. Apud Herod. 4. p. 157. *τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα*, Arma quibus cominus pugnatur. *Ἐκ τῶν χειρῶν διαφεύγειν* ap. Inc. in Suida v. *Μουσούργοι*, dicuntur Ea quæ calculum superant et innumerabilia sunt. *Εἰς χεῖρας ἵεναι τινι*, Manus conserere cum aliquo, Inc. ap. Suid. v. *Πρόσχημα*." Schleusn. Mss. " *Ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία*, eadem est quæ ἀνάγνωσις, Lectio, qua in manibus volumen habemus, contraria τῇ ῥήσει, Pronuntiationi, Recitationi, Dionys. Jud. Isocr. c. 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhét. *Πύκτης εἰς χεῖρας*, Pugil qui congregatur cominus, Plut. Solone. 1. *Χεῖρ* subaud., ad Greg. Cor. 35. 673. 686. *Χεῖρ*,

Potentia, Valck. Schol. in N. T. 1, 60. 392. *Medicamentum quoddam*, Alex. Trall. 6. p. 275. X. *οἰκεία*, pro *οἰκετῶν ὄμιλος*, Eur. El. 624. Acc. plur. *χέρρας*, Theocr. 28, 9. Heliodorus 9. p. 439. dicit *καταφράκτους πολέμου χεῖρα τὴν μεγίστην καὶ ἐλπίδα, Παρέργως καὶ ὑπὸ χεῖρα*, Plut. Arato 3. *Οἱ ὑπὸ χεῖρα*, Memnon 4. Wyttenb. ad Plut. 6, 1. p. 376. *Εἰς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελετὴν*, Herod. 4, 79. cf. 7, 8. *Διὰ χειρὸς πιπράσκειν*, Chariton 1, 12. *Ἐν χερσὶν*, Plut. Mario 8. Apoll. Rh. 1, 1113.: Eur. Cycl. 677. *ποτέρας τῆς χερὸς*; Ad utram manum? Dionys. H. Epit. 12, 7. *Ῥάδιόν τι πράγμα καὶ κατὰ χερὸς γενησόμενον*." [* *Χειροβαλίστρα*, Gl. Falarica.] *Χειροβάνανσος*, i. q. et *βάνανσος*, SIVE *Βανουσουργὸς*, Qui manu opera conficit quæ sunt artis sedentariæ, illiberalis et sordidæ, et, ut vulgo loquimur, d'un art méchanique. Sed hoc *χειροβάνανσος* inter minus recepta ponitur ab J. Poll. [7, 7.] *Χειροβαρής*, Pondere suo manus gravans, Ponderosus, Tantus quantus onerandæ manui satis esse possit, [Philetærus Athenæi p. 418.]

Χειρόβιος, ὁ, ἡ, ITEM *Χειροβοσκὸς*, ET *Χειροβίωτος*, s. *Ἀποχειροβίωτος*, NEC NON *Ἀχειρογαστῶρ*, ET *Χειροτέχνης*, ET *Χειρουργὸς*, ET *Χειρώναξ*, Manibus victum quærens, i. e. Manuum labore. Apud J. Poll. hæc leguntur præter illa duo *Χειρόβιος* et *Χειροβίωτος*. E quibus illud quidem *Χειρόβιος* ap. Suid. reperitur, a quo additur ETIAM *Ἀποχειρόβιος*: at *Χειροβίωτος* nec ap. eum, nec ap. alium nactus sum. ["Const. Manass. Chron. p. 106, 7." Boiss. Mss. * *Χειροβίωτος*, Theodoret. Θεραπ. Serm. 9. Lucian. Somn. p. 7. Herodian. Epimer. 215.] Illud autem *ἀποχειροβίωτος* an pro *ἀποχειροβίωτος*, quod ap. J. Poll. extat, an contra hoc pro illo scriptum sit, non immerito fortasse quis dubitet. Nisi potius utrumque inveniri existimemus: hoc quidem deducentes a verbo *βιῶσαι*, illud autem a nomine *βίος*. Ad *χειροβοσκὸς* autem quod attinet, extat et ap. Hes.; nam *χειροβοσκὸν* exp. *τὸν διὰ χειρῶν ζῶντα*. Quod compositum alioqui si quis ad normam aliorum ex eod. verbo compositorum nominum exigat, significabit Qui manu ventrem pascit. Sed intelligendum est quasi diceretur ὁ ἀπὸ χειρῶν βοσκόμενος. Est certe hoc, sicut pleraque e præcedentibus, (sc. *χειρογαστῶρ*, *χειροβάνανσος*, *ἀποχειροβίωτος*, *χειρώναξ*.) ex eorum numero quibus J. Poll. minus auctoritatis tribuit. De *χειρογαστῶρ* dictum fuit inter derivata a *Γαστήρ*, T. 1, 819.: de *χειροτέχνης* autem, et *χειρουργὸς*, et *χειρώναξ* paulo post dicetur.

Χειροβλημᾶσθαι, Manibus leniter premere et contrectare mammas. Unum est ex iis verbis quæ a Luciano in Pseudologista (24.) reprehenduntur, ubi quidam interpr. Manibus contrectare papillas mulierum. Apud Hes. LEGITUR *βλημάζειν*, ITEM *βλημάζειν*: et illud quidem exp. *ὑποθλίβειν τοὺς μαστοὺς*: at in *βλημάζειν*, addit esse dictum de iis qui aves *ἐπείραζον ἐκ τῶν στηθῶν*. In VV. LL. annotatur esse Manillas tractare, aut etiam Mulierum pudenda; sed proprie de avibus dictum, cum illas emturi tractarent. Sunt autem sumta hæc e Suida et Schol. Aristoph. qui participio *βλημάζοντες* utitur "Opr. (530.) *Οἱ δ' ὠνοῦνται βλημάζοντες*. Generalius tamen illi loquuntur, non addentes *γυναικῶν*, i. e. Mulierum. Cetera ap. illos vide: et ap. Suid. LEGE *βλημάττομεν* pro *βλημάτωμεν*, item *ἐπιθυμοῦμεν* pro *ἐπιθυμῶμεν*: [v. Brunck. ad Aristoph. A. 1164.] Quin etiam, ubi scribit *βλημάζειν* dici quasi *θλίμάζειν*, suspicor reponendum *θλιβάζειν*, [melius * *θλιβομάζειν*,] ut sc. deducatur a *θλίβω*: quæ deductio cum illa Hesychii exp. convenit, dicentis esse *ὑποθλίβειν τοὺς μαστοὺς*: sed nequaquam cum illa altera scriptura habente η, congruit: quam tamen idem Lexicographus habet, cum alioqui *βλημάζειν* per ι, dicat esse *οἰονεῖ θλίβειν*. Legitur ETIAM *βλημάζει* ap. eum, quod exp. *βαστάσαι, ἀτιμάσαι*. ITEM *βλημασις*, ἡ τῶν τιτῶν ἀλειψις. [* *βλημαστὸς*, unde *Ἀβλίμαστος*.] " *Ἀβλίμαστος*, Hes. affert pro *ἄφανστος*, Intactum. " Sed scr. potius *ἀβλίμαστος*, ut sit ὁ οὐ βλημασθεῖς: " compositione facta ex a priv. et *βλημάζω*." " *βλαιμάζειν*, Hes. ψηλαφᾶν, δοκιμάζειν, πειράζειν, Con-

“trectare, Contrectando explorare et tentare: pro quo βλημάζειν et βλιμάζειν.” [“Βλημάζω, Valck. Adoniaz. p. 289. ad Timæi Lex. 62. Abresch. Lectt. Aristæu. 322. Koen. ad Greg. Cor. 265. ad Lucian. 2, 355. Βλημάττω, Valck. ad Rov. 75.” Schæf. Mss. Hippocr. Epid. 5. p. 1142. Τοῦτο ἐβλημάσθη ἰσχυρῶς τῇσι χερσὶ σὺν ἐλαίῳ, exp. ἐμαλάχθη.] Confer autem cum iis quæ scribit de VERBO Βλίσαι ET Βλίστειν, ea quæ a Suida de iisd. scribuntur. [“Μέλι, μελίττω, βλίττω, Mel e favis aufero, Portr. Gramm. p. 27. (Sic βλάξ e μαλακός, et βλώσκω e μόλω.) Vide Ἀποβλίττω. Aristoph. Ἰππ. 794. καθεύξας αὐτὸν βλίστεις, Inclusum fumo enecas: Λ. 475. Ἦν μὴ τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττη με κέρεθίζη, Dum ne quis me premat, etc. Vide et Plut. Opp. Mor. 1, 387. Wyt.” Seager. Mss. “Ad Timæi Lex. 63. ad Charit. 710. Jacobs. Anth. 8, 74. 206. 9, 59. Brunck. Soph. 3, 506. Βλίζω, ibid. Jacobs. Anth. 8, 74.” Schæf. Mss. Schu. Lex. v. Θάω, Sugo.] “Ἀποβλίττω, proprie Exprimendo aufero, more eorum qui mel aut lac e favis aut uberibus pressis “auferunt, ut Schol. Aristoph. Ὀρν. (498.) λωποδύτης παίει ροπάλω με τὸ νῶτον, Κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν ὃ δ’ ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου, exponens ἀφείλετο, dicit metaph. esse ἀπὸ τῶν κηρίων, vel ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων. Itidemque Suid. Sed et Hes. ἀπέβλισεν exp. ἀπεπίασεν, Expressit, ἀπεδυσεν, “Exiit: eodemque modo ἀποβλίσαι, ἀποθλίψαι.” [“Ad Timæi Lex. 63. ad Lucian. 1, 511. Ἀποβλίττω, Ἀποβλίζω, Jacobs. Anth. 8, 74.” Schæf. Mss.] “Ἐκβλίζω, Elido, Exprimo, VV. LL. Ἐκβλίστέος, * ἐκθλιπτέος, Hes.” [“Jacobs. l. c.” Schæf. Mss. * Βλεῖ, Hes. βλίσσει, ἀμέλγει.] Convenit porro cum illius primi verbi χειροβλημασθαι scriptura NOMEN Χειροβλήματα, quod ap. Eund. habetur; sed signif. longe remotam ei dat, exponens δράγματα: et addens, ab aliis DICI Χειρόβλητα. Idem vero et vox Χειρόβολον ap. Tzetz. [Diaconum] in Hesiod. (A. 285.) significat: pro quo in VV. LL. EST Χειρόβολον, Manipulus. [“Χειρόβολον, Χειρόβολον, Tzetz. ad Lyc. 34.” Boiss. Mss. Hinc * Χειροβολία et * Χειροβολιέω, hodiernis Græcis Manipulus et In manipulum cogo. * Χειροβολέω, Manu jacio, Lucian. 2, 328.]

Χειροβρῶς, ὤτος, ὁ, q. d. Manus arrodens s. exedens, ut χειροβρῶτι δεαμῶ, de quo lege Hes. et Suid. [“Jacobs. Anth. 9, 451.” Schæf. Mss. “Zenob. 6, 44.” Wakef. Mss.]

Χειρογονία, Proserpinæ cognomentum: Χειρογονία, ἡ Περσεφόνη, Hes.

Χειρόγραφον, τὸ, Chirographum. Hoc enim et in Lat. sermone passim receptum fuit; at J. Poll. non videtur pro antiqua voce Græca habere χειρόγραφον, cum scribit Hyperidem appellasse χεῖρα quod a vulgo diceretur χειρόγραφον. Quidam interpr. Cautionem manu alicujus scriptam, (intellige autem, manu ipsiusmet a quo proficiscitur,) aut annulo obsignatam. Sed hoc posterius a propria Græcæ vocis signif. discedit. Cautionem autem Chirographi Cicero quoque dixit. [Suet. Ner. 52. Chirographo ipsius scriptis. “Dionys. H. 2, 860. Bast Lettre 228.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Habetur porro et FEM. Χειρογραφαὶ in VV. LL., sed cujus usum e digno fide Scriptore vix afferri posse existimo. Χειρογράφω, Chirographo caveo s. promitto, vel Aliud chirographo conscribo, Bud. e Pand. [Philostorg. H. E. 8, 4. “Procl. Eptan. p. 14. 65.” Boiss. Mss. * Χειρογράφημα, Phot. Bibl. 65, 93. * “Ἀχειρόγραφος, Const. Porphyrog. de Imag. E. dess. p. 84.” Boiss. Mss.]

Χειροδαίκτης, ὁ, ἡ, Manu s. Manibus cæsus, i. e. interfectus. Soph. Aj. (219.) p. 14. meæ Ed. χειροδαίκτη σφάγια: ut p. 3. λείας καθηναρισμένας ἐκ χειρός. [“Valck. Anim. ad Ammou. 236.” Schæf. Mss.]

Χειρόδεικτος, ὁ, ἡ, q. d. Manu ostensus: unde significat Manifestum. Nam pro φανερός et κατάδηλος e Soph. (Ced. T. 901.) affertur. Χειροδεικτέω, Manu ostendo.

Χειροδίκης, ὁ, q. d. Cui jus est in manibus, i. e. iu PARS XXXI.

A manu robore, Qui manu jus disceptat, jus robore suo s. potentia sua metitur. Crediderim certe Ovid., cum ita locutus est, Rigido jus dicitur ense, ad hanc vocem respexisse, valde, ob auctorem ejus Hesiodum, celebrem; nam Ἔργ. 1, (187.) hoc epith. tribuit ferrei sæculi hominibus, οὐδέ μιν οἷγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν, Χειροδίκαι· ἕτερος δ’ ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει. Mirari autem possit quispiam quod sequitur ap. eund. Poetam, paucis interjectis, δίκη δ’ ἐν χερσὶ καὶ αἰδώς Οὐκ ἔσται, βλάψει δ’ ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα, Μῦθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. Quomodo enim χειροδίκης damnatur, at is cui δίκη ἐν χερσὶ, laudatur? Eust. ea ita distinguit, ut χειροδίκης sit ὁ κατὰ χεῖρα βίαιος, s. ὁ βίαιος καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλ’ ἐν ταῖς χερσὶ ταῖς αὐτοῦ κείμενον ἔχων τὸ δίκαιον: at vero δίκην ἔχων ἐν χερσὶ, sit ὁ δίκαιος, utpote αἰὶ πρὸ χειρῶν οἶον φέρων τὸ δίκαιον. At ego malim discrimen in diversa nominis χεῖρες signif. statuere: ut nimirum in χειροδίκης vox χεῖρες ad robur referatur, s. potentiam: at vero ubi dicitur δίκη esse ἐν χερσὶ, per χεῖρας facta et actiones intelligantur. Videtur autem hic posse DICI Χειροδίκαιος, quod vocab. ap. Suid. sine ulla expositione habetur. [“Χειροδίκης, Greg. Neoc. 83. Par.” Routh. Mss. “Musgr. Bacch. 737.” Schæf. Mss. * “Χειροδόκος, perperam pro χειροδίκης, Nicet. Annal. 11, 5.” Schu. Lex.]

Χειρόδοτος, ὁ, q. d. Manu datus: χειρόδοτον δανεῖσμα, Mutuum datum sine obligatione, Cam. ex J. Poll., exponente, τὸ ἀνευ συμβόλου. Sed ego συμβολαίου lubentius legerim. [* “Χειροδότως, Andr. Cr. p. 9.” Kall. Mss. * Χειροδοτέω, Philo J. 5. p. 60. Pf. χειροδοτεῖ τρόπον ἀλείπτου, quod Wyttenb. ad Plut. 6, 585. mutat in χεῖροδετεῖ, Manus ligat pilis. * Χειροδόσιον, Gl. Manupretium.]

Χειροδρόπος, ὁ, Qui manu decerpit, Qui manu, non falce metit. Nicander Θ. (752.) Χειροδρόποι δ’ ἵνα φῶτες ἀνευ δρεπάνοιο λέγονται Ὀσπρια χεδροπά τ’ ἄλλα μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης, i. e., inquit Schol., οἱ ταῖς χερσὶ δρέποντες, ἤγουν θερίζοντες, ἀνευ δρεπάνου. Sed non video cur δρέποντες exponi θερίζοντες, ac non significationem propriam retinere debeat, cum περὶ ὀσπρίων agatur, et ipse Poeta dicat λέγονται: atque adeo addat χεδροπά, tanquam ad hujus vocis etymum alludens: de qua et ipse agendum hic censeo. Sunt igitur DICTA Χεδροπά, quasi χεροδροπά, ut opinor, Legumina, ὀσπρια. Theophr. H. Pl. 8. in principio, cum dixisset, σιτώδη esse veluti sunt πυροὶ, κριθαὶ, etc. subjungit, Τα δὲ χεδροπά, οἶον κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ὅλως τὰ ὀσπρια προσαγορευόμενα: 4, (2, 8.) Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, καθάπερ τῶν χεδροπῶν. Hes. quoque habet Χεδροπά, quod esse ait ὀσπρίον τι: sed addens, οἱ δὲ πανσπερμίαν. Subjungit autem VOCEM Χέδρωψ, quam exp. πᾶν ὀσπριον, σπέρμα. Apud Suid. habemus, Χέδρωπας, ὀσπρια. Et in sing., inquit, Χέδρωψ, τὸ ὀσπριον: nominatque auctorem Thucydidem. [Poëta ap. Athen. 13. p. 556=156. τὸν χέδρωπα μόνον, Plut. 8, 801. τοῖς χέδρωψι, Aristot. H. A. 8, 5. χέδρωπας καρπούς, al. χεδρόπους: cf. Porph. Abst. 2, 6. “Χεδροπά, Casaub. ad Athen. 113.” Schæf. Mss.] Hinc ADJ. Χεδροπώδης, (q. d. Leguminosus,) Legumini similis: χεδροπώδης φύσις, Athen. (406.) Observa autem convenire vocem Lat. Legumen cum hac Græca χεδροπά, quod ad etymum attinet. Appellatum enim fuit legumen a verbo Legere, quod est λέγεσθαι, in loco Nicandri quem modo protuli. Eodemque verbo λέγεσθαι exp. δρέπεσθαι, e quo vox χεδροπά composita est. [* “Χεδροπὸς, Herodian. Epimer. 208. * Χέδρα, * Χερέδρανον, Equisetum alterum, Diosc. Notha 465.” Boiss. Mss.]

Χειροδωτός, VEL Χειριδωτός potius, vide post Χειρίδες.

Χειροέρκτης ab Hes. exp. χειρουργός: in qua voce de illa quoque dicam.

Χειροήθης, Manu tractabilis, Manum patiens, Manusuetus, Cicur. Est autem Manum patiens, e Virg. Æu. 7. de cervo cicure; Ille manum patiens, mensæque assuetus herili, Errabat sylvis. Sic et Lat. Manusuetus quidam dictum putarunt quasi Manu assuetus, s. potius manui. Sed si utraque vox, e qua

compositum est nomen χειροῦθης, nobis exprimenda sit, non video qui melius reddi illud possit quam hoc modo, Cui mores sunt manus patientes, i. e. (minus dure loquendo) Qui iis est moribus, ut vel tractari se manu sinat. Brevius dicere possem, (sed audacius fortasse quam Latinæ linguæ consuetudo pati queat,) Cui tractabiles sunt mores. Hoc saltem constat, χειροῦθης dici proprie de mansueto animali et cicure, non amplius fero. Athen. 8. Κεστρεῖς χειροῦθεις, καὶ ἐγγέλει ἐνώτια ἐχούσας ἀργυρὰ καὶ χρυσά. Frequens est autem usus metaphoricus, quo de hominibus quoque dicitur. Demosth. (37.) Τιθασσέουσι, χειροῦθεις αὐτοῖς ποιοῦντες. Ubi quemadmodum habes τιθασσέουσι cum χειροῦθεις ποιοῦντες, sic ap. Xen. Ec. (7, 10.) de uxore, Ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῦθης ἦν καὶ ἐτιθασσέουτο. Cum jam mihi mansueta esset et cicuraretur. Plut. initio libelli quo docet quomodo Juvenis Poematum Auditor esse debeat, ὑπηκούους et χειροῦθεις copulavit, "Ὅτι δὲ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λεγομένων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς μὴ δοκοῦσι φιλοσόφως μηδὲ ἀποσπουδῆς ἄγεσθαι, χαίρουσι μᾶλλον, καὶ παρέχουσιν αὐτοῖς ὑπηκούους καὶ χειροῦθεις, δὴλόν ἐστιν ἡμῖν. Lucianus autem minus usitato, sed eleganti tamen et venusto loquendi genere dixit aliquos reddi χειροῦθεις τῇ ὕβρει, ad verbum, Mansuetos injuriæ, i. e. In patienda etiam injuria mansuetos, Injuriam mansuete ferentes, Ita mansuetos ut etiam injuriam patienter ferant. Locus est hic, (1, 693.) Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοῖς χειροῦθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. [Plut. Philop. 9. Τὰ ὅπλα τοῖς σώμασιν ἐγένετο χειροῦθης. "Boiss. Philostr. 514. 628. Villos. ad Long. 263. ad Diod. S. 1, 91. ad Herod. 208. 331. Plut. Mor. 1, 7." Schæf. Mss. * Χειροῦθης, Zosim. 1, 3. p. 7. * Χειροῦθεια, Mansuetudo, Geop. 16, 1, 11.]

Χειροθεσία, ἡ, Manuum impositio. Intellige autem de illa manuum impositione, cujus a Paulo fit mentio, nec non a Luca in Act. Apost. Alioqui χειροθεσίαν et de Iyram pulsante ab Athen. (637.) dici tradit Bud. [Gl. Gestus. "Hemst. in Schraderi Emendd. 115." Schæf. Mss.] ITIDEM Χειροθετέω, Manus impono, pro quo Paulus et Lucas dicunt τὰς χεῖρας ἐπιτίθημι. Bud. χειροθετῶ Dionysio Areop. ait esse verbum sacerdotale. Idem affert h. l., Auctoris nomen tacens, Ὁ ἀπόστολος Παῦλος χειροθετήσας τῷ Διονυσίῳ τὴν Ἀθηναίων ἀρχιερωσύνην, ut sit etiam Cum manuum impositione tradere, s. Per manuum impositionem. In VV. LL. pass. χειροθετεῖσθαι affertur pro Accipere manuum impositione, e Canone 8. Conc. Niceni.

Χειροθήκη, ἡ, q. d. Manus repositorium s. conditorium aut receptaculum. Nisi potius necesse habemus thecam manus dicere, cum nullum horum trium satis hic convenire videatur. Sed possumus et totum Latine reddere, Chirotheca.

Χειροκαλαθίσκος, Saltationis quoddam genus. Tragicarum saltationum erant gestus, inquit Cam., σιμή, quod vocab. Repandi signif. habet: χειροκαλαθίσκος et χεῖρ * καταπλάνης, Manuum gesticulationes, etc. Vide J. Poll.

Χειροκένως, VEL Χεροκένως, Vacuis manibus, Sine munere, ut habent VV. LL. ex LXX. 1 Paral. 12, (33.) Ἐκπορευόμενοι εἰς παράταξιν πολέμου, ἐν πᾶσι σκεύεσι πολεμικοῖς, πεντήκοντα χιλιᾶδες βοηθήσαι τῷ Δαβίδ, οὐ χεροκένως, ubi Lat. interpretatio habet, Egreddentes ad prælium instructi omnibus armis bellicis, quinquaginta millia veverunt in auxilium David, non corde duplici. Ideoque ut Græca quoque cum Hebræis consentiant, annotatur leg. videri ὦν κῆρ ὡς ἐνός, Quorum cor tanquam unius. Sed quis nescit κῆρ omnino esse Poeticum? Quid vero tali conjectura opus est, cum veram lectionem ab illo χεροκένως longe remotam, Complut. Ed. suppeditet? Ea vero est hæc, βοηθήσαι τῷ Δαβίδ, οὐδὲ μετὰ καρδίας καὶ καρδίας. Autem autem irrepperit illud χεροκένως, otiosis divinandum relinquo.

Χειρόκμητος, ὁ, ἡ, Manu laboratus, (usurpando hoc partic., ut cum dicitur a Poëta, Arte laboratæ vestes,) vel Mann elaboratus. Simpliciter etiam pro Manufactus, affert Bud. ex Aristot. 2 de Mundo.

A Affertur vero et e Philone de Mundo, Τὰ χειρόκμητα ἔργα, pro Opera manibus elaborata. Est autem χειρόκμητος istud ποιητικώτερον quam χειροποίητος. [Aristot. Meteor. 2, 1. Τὰ δὲ πηγαῖα ὕδατα πάντα χειρόκμητα, al. χειροποίητα: 4, 3. Ἐργον ἐπὶ τῶν χειρόκμητων τὸ ὀπτῆσαι μᾶλλον ἢ ἐψηῆσαι. Timæus Locrus, χ. παραδείγματα. "Isid. Pelus. 1, 470." Mendham. Mss. Cyrill. Alex. in Nahum 3. p. 504. * "Χειροκμητέω, Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. E. 7, 19." Routh. Mss. * "Χειρόκμητος, Philo J. 2, 340." Schleusu. Mss.]

[* Χειροκνημῖς, Incerti de Tactica Libellus in Bibl. Coisl. 514.]

[* Χειροκόπος, unde] Χειροκοπέω, Manum abscindo, anputo, ut, Οἱ νομοθέται τοὺς πατροτύπτας χειροκοποῦσι. Et pass. Χειροκοποῦμαι, Manus mihi amputatur. [Artemid. 1, 78. τὸ αἰδοῖον, Masturbo. "Heyn. Hom. 8, 119. Diod. S. 2, 567. 595. Valck. Diatr. 189." Schæf. Mss. "Strabo 1036. Appian. 1, 184." Wakef. Mss.]

B [* Χειροκράτης, unde * Χειροκρατέω, e quo] Χειροκρατία, ἡ, Manuum potentia s. potestas, Potentia quæ usurpatur ab iis qui viribus plus polent, cum sc. leges armis opprimuntur. Polyb. (6, 9, 7.) Μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία. Bud. περὶ ὀχλοκρατίας locutus, Est etiam, inquit, χειροκρατία, vitium seditiosæ politiæ, quod exoritur a democratia corrupta licentia τῶν δημαγωγῶν, et plebis turbulentæ inescatorum, i. e. τῶν δελεαζόντων τὰ πλήθη. Vide Comm. 840. [Dionys. H. 8, 7. p. 1684. "Ad Diod. S. 2, 534. 608." Schæf. Mss. "Appian. 2, 26." Wakef. Mss.] HINC Χειροκρατικός, Ad χειροκρατίαν pertinens, Talis qualis est eorum qui χειροκρατίαν exercent. Polyb. (6, 10, 4.) Ἀριστοκρατία δὲ παρέπεται ὁ θηριώδης τρόπος καὶ χειροκρατικός, Tales mores quales sunt eorum qui violentam illam potentiam usurpant, dictam sc. χειροκρατίαν.

Habetur ETIAM Χειροκρασία in VV. LL. quo dicitur significari Manuum potentia s. continentia. C Afferturque e Dionys. H. Hist. 6, (65. p. 1190.) Δεδιώτες ὡς οὐ πρόσω χειροκρασίας ἐλευσόμενον, quæ ita redduntur, Veriti ne non diutius a manibus tenerentur; Ne ad manus veniret; vel, Ne res manibus ageretur. Sed χειροκρασίαν, sicut et χειροκρατίαν, posse significare Manuum potentiam, mihi non fit verisimile, licet et ap. Plut. (7, 313.) legamus, Βίαν πολεμικὴν καὶ χειροκρασίαν, ubi Bud. vertit Impériosam quandam vim impotentiamque bellicam. Sed eum χειροκρατίαν legisse existimo. Quod autem ad alteram signif. attinet, non video quomodo illi Dionysii loco quadrare possit, de quo tamen, donec eum adire licuerit, ἐπέχω. ["Ad Dionys. H. 2, 1091. ad Diod. S. 2, 534. ad Mær. 406." Schæf. Mss. * "Χειροκράτεια, Ed. Princ. Appian. B. C. 17, 26." Lobeck. Phryn. 526.]

[* Χειρόκτυπος, Athen. 616. "Jacobs. Anim. 314. Anth. 7, 354." Schæf. Mss.]

Χειρολαβίς, ἰδος, ἡ, Stivæ pars, sc. Cavum illud cui manum arator immittit, τὸ κοῖλον τῆς ἐχέλης, καθ' ὃ τὴν χεῖρα ἐναρμόζει ὁ ἀρότης, J. Poll. Apud eum tamen scio legi χειρολαβίης, quod et VV. LL. habent; sed quin reponi debeat χειρολαβίς, ea forma qua dicitur τριχολαβίς, et alia nonnulla, neminem aliquo iudicio prædium inficiaturum puto. Sonat autem χειρολαβίς, q. d. Manus prehensio, s. potius Prehensorium. [* Χειρολάβος, Cocchii Chirurg. Vett. 28." Kall. Mss. * Χειρολάβος, Mathem. Vett. 76. * Χειρολήπτης, unde * "Χειροληπτέω, Diod. S. Ecl. p. 2, 26. coll. Suid.: v. Munthe p. 559." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* Χειρολόγος, unde * Χειρολογέω, Manu decerpo, Geop. 10, 21, 6. Πλήρωσον μήλων κεχειρολογημένων.]

Χειρομάγιον, τὸ, Mappa, in Colloquio Græci Sermonis. Ita VV. LL. quæ per Colloquium Græci Sermonis intelligunt Libellum quendam, in quo duo de rebus ad quotidianos vitæ usus pertinentibus Græce colloquuntur, sine Auctoris nomine editum. Sed tam ineptus est ille libellus, ut merito nomen

Auctoris celatum sit : quo magis miror testimonium inde non in hac voce solum, sed et in aliis nonnullis peti. Si tamen adulterina vox hæc non est, videtur potius i. significare q. proxime sequens *Χειρόμακτρον*. [* *Χειρομάγγανον*, Anonymus de Expugnatione Urbis inter Mathem. Vett. 318.]

Χειρόμακτρον, τὸ, Lintheum ad abstergendas manus, q. d. Manuum abstersorium, (si Abstersorium substantivi forma dici queat,) Mantile. Athen. (410.) *Χειρόμακτρον* δὲ καλεῖται ὃ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Aristoph. *Φέρε, πᾶτ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, Παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον*. Xen. K. Π. 1, (3, 5.) *Ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα*. Est *χειρόμακτρον* i. etiam q. *μαγδαλιά*, e Schol. Aristoph. *Ἰππ.* Vocem autem istam vide supra, T. 2., 803. [“*Suid. v. Ἀπομαγδαλιά*.” Schleusn. Mss.] || *Χειρόμακτρον* nominatur et in Ornatu muliebri ; atque ita videtur posuisse Herod. 2, (122.) *Καί μιν πάλιν ἀπικέσθαι δῶρον ἔχοντα παρ’ αὐτῆς χειρόμακτρον χρύσειον*, Atque illum reversum a Proserpina, attulisse dono sibi datum velum aureolum, Cam. Ex Athen. (l. c.) discimus fuisse κόσμον κεφαλῆς. || ETIAM *Χειρόμαστρον* legitur ap. Hes. una cum altero illo *Χειρόμακτρον*. Ita enim ap. eum scriptum est, *Χειρόμακτρον, ἡ χειρόμαστρον, μανδύλιον*. Sed aliud potius quam *χειρόμαστρον* scripsisse eum arbitror. [Barker. ad Etym. M. 1083. “*Nicet. Eugen. 7, 273. ubi perperam χεῖρεμ.*” Boiss. Mss. “*Jacobs. Anth. 8, 12. 10, 354. 12, 343. Brunck. Soph. 3, 436. ad Lucian. 1, 671. Aristoph. Fr. 267. ad Herod. 310. Matth. ad Gloss. Min. 26. Toup. Opusc. 1, 345. Zeun. Ind. in Xen. K. Π.*” Schæf. Mss.]

Χειρόμαντις, εὼς, ὁ, E manu s. manibus divinans, i. e. Ex inspectione manuum. In manu enim sunt variæ incisuræ seu lineæ, i. e. *τομαὶ* s. *γραμμαὶ* : quibus inspectis ac consideratis reperiuntur qui de hominum vita et moribus prædicturos se polliceantur. Hi vocantur non tantum *χειρομάντις*, sed etiam *χειροσκοποί*. Cam. Apud J. Poll. est FEM. *Χειρομάντις* : scribit enim, si mendosæ ibi vulg. Edd. non sunt, *Χειρομάντις*, αἱ ἐκ τῶν χειρῶν μαντευόμεναι : quasi nimirum feminis peculiare hoc divinationis genus esset, ut hodieque vagas illas mulieres, quæ se Ægyptias aut Ægyptiaca stirpe oriundas mentiuntur, eam divinationem exercere videmus. Ceterum in VV. LL. habetur non solum *Χειρομάντις*, (quod potius proparoxytone scribi debet, ut *ψευδόμαντις*, et alia e *μάντις* comp. p.) sed etiam *Χειρομάντης*, ὁ, quam scripturam nullo idoneo teste probari posse existimo. A *χειρόμαντις* autem est NOMEN *Χειρομάντεια*, Divinatio illa ex inspectione manus s. manuum.

Χειρομάχος, ὁ, ἡ, Manibus pugnans. Apud Eust. autem (ad Od. p. 2.) ex Athen. *χειρομάχα* πληθὺς, Vulgus hominum labore manuum victum quæritans, οἱ χειρώνακτες, s. *χειρουργοί*. At Plut. Quæst. Gr. (32.) ap. Milesios sodalitates duas fuisse scribit, quarum una appellata sit *χειρομάχα* : [cf. Cor. ad Elian. V. H. p. 332. * “*Χειρομάχης*, ad Mær. 407. * *Χειρομαχέω*, ibid. Jacobs. Anth. 8, 276. 12, 475. * *Χειρομαχία*, ad Mær. l. c.” Schæf. Mss. Eust. ad Od. 12. p. 479. * “*Χειρομαχία*, ad Mær. l. c. Boeckh. in Plat. Min. 101.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 688. * *Χειρομήριον*, Hes. v. *Ῥυκάνη*.]

Χειρομήλη, [s. * *Χειρόμυλος*,] Manuaria s. Trusatis mola, e Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Invenitur vero pro eod. ET *Χειρομύλον*, οὖος, ὁ, [Gl. Pistrilla,] ap. Diosc. 5, [103. * *Χειρόμυλον*, Gl. Mola manualis.]

Χειρονάζητος, E suis manibus victum habens, VV. LL. et quidem in illis etiam quæ prima omnium edita fuerunt, quibus cetera fidem adhibuerunt. At ego nemini, dicenti vocem illam mendo carere, crediderim.

Χειρόνιπτρον, τὸ, Pelvis in qua manus abluuntur, (ut *ποδόνιπτρον*, Pelvis in qua pedes abluuntur.) Manuvium eadem forma qua Pelluvium, quidam dixerunt, haud scio an satis Latine. Hoc certe Pelluvium et de Vase in quo abluuntur manus quidam dici tradiderunt. Ceterum *χειρόνιπτρον* est etiam Aqua qua manus abluuntur. Quæ signif. affertur ex auctori-

tate Etym. quoniam ille exp. τὸ χειρὸς ὕδωρ, auctorem citans Aristoph. In meo autem vet. Lex. legitur, *Χειρόνιπτρον*, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, citato itidem Aristoph. Additurque ΔΙCΙ Ποδάνιπτρον, eod. modo, τὸ κατὰ ποδῶν. Et esse *ποδάνιπτρον* pro *ποδόνιπτρον*, verso o in a. At Dioscoridi, quod magis mirandum est, *χειρόνιπτρον* i. est q. *χειρῶν νίψις*, Manuum ablutio s. lotio, 1, 6. Καὶ σῆθιν χωρίζοντα τὸν κοριορτὸν, εὐχρηστοῦντα εἰς χειρόνιπτρον, Et incerniculo pulverem excutere eluendis manibus utilem. [Eupolis Athenæi p. 408. “*Phryn. Ecl. 83. Aristoph. Fr. 287.*” Schæf. Mss. * *Χειρόνιβον*, Eupolis l. c. * “*Χειρόνιβς*, Eust. Od. 33, 49.” Wakef. Mss.]

Χειρονόμος, ὁ, Qui certa quadam lege et certa arte manus motitat, ita ut concinne gesticuletur. Ab Hes. exp. ὀρχηστής : cum tamen *χειρονομεῖν* distinguere ἀπὸ τοῦ ὀρχεῖσθαι Xen. videamus. [“*Bast. Specim. p. 25.*” Schæf. Mss.] *Χειρονομέω*, Manus certa lege moveo s. potius motito, concinne gesticulando s. concinnos gestus edendo. Vel brevius, B Concinno gestu manus motito. J. Poll. exp. (2, 152.) *ταῖν χειρῶν ἐν ῥυθμῷ κινεῖσθαι*. Herod. 6, (129.) de Hippoclides, *τοῖς ποσὶν [σκέλεσι] χειρονόμησε*, Pedibus sublatis edidit gestus quales manibus edi solent, Cam. Apud Xen. Σ. (2, 19.) dicit quidam se didicisse quidem *χειρονομεῖν*, sed non item ὀρχεῖσθαι : ejus enim hæc verba sunt, Καὶ αὐτὸς ἐλθὼν οἴκαδε, ὀρχοῦμην μὲν οὐ· οὐ γὰρ ὥποτε τοῦτ’ ἔμαθον· ἔχειρονόμουν δέ· ταῦτα γὰρ ἡπιστάμην. Unde discimus posse aliquem *χειρονομεῖν*, etiam non ὀρχοῦμενον. Juvenalis autem hæc duo conjunxit, Sat. 5. Saltantem spectas et chironomouonta volanti Cultello. At vero cum *σκιαμαχεῖν* convenire hoc *χειρονομεῖν* discimus e Plat. de LL. 8. p. (401.) : discimus item ex isto Paus. loco, Eliac. 2, (10.) ubi de statua Glauci pugilis loquitur, *σκιαμαχούντος γὰρ ὁ ἀνδρίας παρέχεται σχῆμα· ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδεύτατος τῶν κατ’ αὐτὸν χειρονομῆσαι πεφυκώς*. Quo e l. non recte colligit Suidas, (sunt enim hæc verba, illa ipsa quæ affert, Auctoris nomen reticens,) *χειρονομεῖν* esse C πικτεῦειν. [Lex. Xen. Conf. c. *χειροτονέω*, Bast. Ep. Cr. 255. “*Dio Chrys. 1, 663.*” Wakef. Mss.] A Cratino quidam fuerunt etiam ΔΙCΤΙ *Χειρονομῶντες*, teste J. Poll. (2, 153.) : quod partic. videtur significare Eos qui chironomicam illam gesticulationem edere cupiunt. [* “*Ἐπιχειρονομέω*, Gestio, Philo J. 2, 460. Pf.” Schleusn. Mss.] *Χειρονομία*, Lex gestus, ut Fab. interpr. 1, 19. fin. Et certe quod facere oporteat, non indignum est discere, cum præsertim hæc *χειρονομία*, quæ est, ut nomine ipso declaratur, Lex gestus, et ab illis temporibus heroicis orta sit, et a summis Græciæ viris, et ab ipso etiam Socrate probata : a Platone quoque in parte civilium posita virtutum, et Chrysippo in præceptis de liberorum educatione compositis non omissa. Nam Lacedæmonios quidem, etiam saltationem quandam, tanquam ad bella quoque utilem, habuisse inter exercitationes accepimus. Hæc ille. *Χειρονομία* a quibusdam redditur, Manuum motus et gesticulatio. Sed ad exprimendam vim Græcæ vocis, dicendum potius esset, Manuum certa cum lege motus. A Bud. esse dicitur Saltatio gesticulatrix, (sicut *χειρονόμοι* ei sunt Gesticulatores,) qualem esse ait quam Mauriquam vocamus. Sed scr. potius Maurisquam : quod si plane Gallica vox retinenda sit, scribere oportebit Morisque ; ita enim vocamus Gesticulatricem quandam saltationem, quam quod Mauri in Galliam introduxissent, ab illis dicta fuit Morisque, eod. modo sc. quo ipsos Mauros appellamus Mores, non Maures. Memini autem me puero in frequenti usu fuisse saltationes ejusmodi, et noctu potissimum ad lampades exerceri solitas : qui usus nunc contra propemodum desiit. Est certe hujus generis et ea saltatio, quam vulgo appellamus Les matachins : huic autem non parum convenit cum una ex iis quæ a Xen. describuntur K. A. 6. init. : in qua saltantium unus tanquam lethali vulnere accepto concidit, mox a sociis tanquam mortuus effertur. Certe et *πυρρίχην*, cujus ibi idem Xen. meminit, dictam esse etiam *χειρονομίαν* testa-

tur Athen. [631. Antyllus Oribasii p. 121. Matth. Ὁρχήσεως καὶ σκιομαχίας μεταξύ χειρονομία ἐστὶ, μάλ-
λον μὴν ἔχεται σκιομαχίας, Heliod. 4. p. 159. πυγμαῖς
χ., 9. p. 433. ἡ κατὰ συστάδην χ. "Ad Lucian. 2,
309. ad Herod. 660. Bast. Specim. 26." Schæf. Mss.
Schleusn. Lex. V. T., Jambl. V. P. 210.] Χειρονο-
μικός, Ad chironomiam pertinens, In quo utimur
chironomia: ut ὄρχημα, ὄρχησις.

Χειροπέδη, ἡ, Manuum vinculum. Frequentior
est usus numeri pluralis Χειροπέδαι, Vincula ma-
nuum, Catena quibus manus vinciuntur. Uno ver-
bo Manicæ. Extat ap. Herod. (Pollucis 2, 152.)
nec non Eccles. 21, [21. Jerem. 41, 4. Ps. 149, 8.
"Athan. 1, 340. ex Esaia: (45, 14.) 2, 184." Kall.
Mss. "Eust. 120, 49." Seager. Mss. "Ad Diod. S.
2, 414." Schæf. Mss. * Χειρόπεδον, Gl. Manica
ferrea.]

[* Χειρόπλαστος, Manibus fictus, Theophili Pro-
tosp. 1, 10. * Ἀχειρόπλαστος, Cyr. Hierosol. ap.
Biblioth. Patr. 13, 852.]

Χειροπληθής, Manum implens, Tam magnus ut
manum impleat s. implere possit; Qui manu com-
prehendi potest, e Celso. [Gl. Corpulentus.] In VV.
LL. χειροπληθὲς ap. Medicos Græcos esse dicitur
Quantum manu prehendi potest; quod a Lat. Ma-
nipulum appellari. Apud Diosc. δέσµας χειροπληθεῖς
Bud. vertit Manuales fasciculos: Eis δέσµας ἀνα-
λαµβανόμενος χειροπληθεῖς, In fasciculos manua-
les collectus et constrictus. Est autem is Diosc.
locus 1, 7, ubi interpretes Ruellius itidem Manuales
fasciculos dixit. [Theophr. H. Pl. 4, 2, 7. Fr. 2,
21. Ælian. H. A. 17, 8. Alex. Trall. 8. p. 158. δε-
σμίον. "Heyn. Hom. 7, 790. Schneid. ad Vitruv.
2. p. 18. 22. 28. ad Diod. S. 1, 191." Schæf. Mss.
* "Χειροπληθὺς, Schol. Lucian. Timone 20. (p.
91.)" Extat porro et aliud ADJ. Χειροπληθιαῖος, ap.
Theophr. H. Pl. 9, 4. pro ead. signif. Εἰσὶ δὲ τινες
καὶ μεγάλοι σφόδρα τῷ χόνδρῳ ὥστε εἶναι τῷ μὲν ὄγκῳ
χειροπληθιαῖους, σταθμῷ δὲ πλεῖον ἢ τρίτον μέρος
μᾶς: quæ Gaza ita reddidit, Quoddam adeo magna
gleba consistit, ut mole sua manum implere, pon-
dere vero plusquam tertiam partem minæ æquare
possit. ["Codd. Urbinas et Medicei λόγῳ habent,
alterum vocab. non variant, de cujus forma admo-
dum dubito, an vera sit, cum duobus in ll. alteram
legitimam Theophr. adhibuerit, nisi in scriptura vi-
tiosa Fr. 2, 21. * Χειροπληστίας alia latet." Schn.
Ind. Theophr. "Ad Diod. S. 1, 191(=304.)"
Schæf. Mss. * Χειροπληθής, Nicander Θ. 94.]

Χειρόπληκτος, ὁ, ἡ, VEL Χερόπληκτος, Manu per-
cussus s. Manibus, Manibus inflictus, e Soph. (Aj.
631.) χερόπληκτοι δ' Ἐν στέρνοισι πεσοῦνται Δούποι,
ubi χειρόπληκτοι exp. Manibus editi; sed malim, ad
exprimendam vim vocabuli, Manuum percussu editi,
s. Manibus percutientibus editi.

[* "Χειροποιός, Manibus victum quærens, Suid.
v. Χερνήτης." Schleusn. Mss. * Χειροποιέομαι, Manu
facio, Soph. Tr. 891. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται
τάδε.]

Χειροποίητος, ὁ, ἡ, Manu factus, Artificio humano
factus s. structus s. fabricatus: pro quo habuisti
supra χειρόκμητος, quod est ποιητικώτερον. Paulus
ad Ephes. 2, (11.) Περιτομή χειροποίητος. Et ναὸς
χειροποίητος, ap. Marc., (14, 58.) nec non ap. Lucam,
in duobus Act. locis (7, 48. 17, 24.) Templum manu
ædificatum. Legimus vero et φλόγα χειροποίητον ap.
Thuc. 2, (77.) p. 73. meæ Ed., ubi Schol. annotat
dici ad differentiam τῆς αὐτομάτου. Apud Dem. au-
tem (71.) χειροποίητα opponuntur iis quæ natura
suppeditat. Nam περὶ χαρακμάτων et τειχῶν, et
τάφρων, ac de similibus locutus, subjungit, Καὶ ταῦτα
μὲν ἐστὶν ἅπαντα χειροποίητα, καὶ δαπάνης πολλῆς
προσδεῖται· ἐν δὲ τι κοινὸν ἢ φύσις τῶν εὐ φρονούντων
ἐν εὐατη κέκτηται φυλακτήριον. Ubi χειροποίητα non
sunt Manu facta, sed potius Quæ manu fieri solent;
vel Quæ talia sunt ut manu fieri necesse habeant,
Quæ natura non suppeditat, sed artis humanæ sunt
opera. [Xen. K. A. 4, 3, 4. ὁδός. "Polyb. 5, 41.
Χειροποίητους καὶ ψευδεῖς ἐπιφέρων αἰρίας, Fictas Er-
nestio, Manufactas Senecæ." Seager. Mss. * Χει-

ροποίητος, Joseph. B. J. 7, 8, 3. Dionys. H. 1. p.
595, 47. "Catena Corderiana in Ps. 190, 7." Boiss.
Mss.] "Ἀχειροποίητος, Qui non est χειροποίητος, i. e.
"manu factus, Qui manu fabricatus non est, vel
"etiam Qui non fit manibus." [Suid. v. Διοπερές,
"Chrys. in Ps. 105. T. 1. p. 962, 28." Seager. Mss.
"Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 81." Boiss. Mss.
Schleusn. Lex. N. T. * Ἀχειροποίητος, Cyrill. in Joh.
7. p. 432.]

Χειροπονία, ἡ, Festum quoddam in quo opifices
sacrificabant, Hes. Est autem a manuum labore di-
ctum. [Scr. autem * Χειροπόνια, τά.] AT VERO
Χειροπόνητος, ὁ, ἡ, Manu laboratus. s. elaboratus: [a
verbo * Χειροπονέω, unde * Συγχειροπονέω, Operi
manum simul admoveo, Lucian. Lexiph. 2.]

Χειρόπους, vide post Χειράς: nam a χεῖρ est χεῖ-
ράς: a Χειράς est Χειρόπους, non immediate a Χεῖρ.

Χειροσιδήριον, τὸ, Manus ferrea, χεῖρ σιδήρᾳ, Thu-
cydidi; Lucano, et aliis, Manus ferrea. Ab J. Poll.
(2, 152.) χειροσιδήριον dicitur esse ναύμαχον ὄπλον:
[leg. * Χειροσίδηρον. * Χειροσίφωνον, Leo Tact. 19,
58.]

Χειροσκόπος, ὁ, Manus inspector s. Manuum, Qui
ex inspectione manuum divinat, χειρόμαντις, supra.
["Timæi Lex. 275. et n." Schæf. Mss. "Artemid.
156." Wakef. Mss. * Χειροσκοπέω, unde * "Χειρο-
σκοπία, Inspectio manus, Josephi Hypomn. c. 144.
(p. 327. Fabr.) * Χειροσκόπιον, Genus vaticinii ex in-
spectione manuum, Eudocia p. 41. Fortasse autem
ibi reponendum est * χειροσκοπητικόν. Sed vide ibi
descriptionem uberiores hujus vaticinandi rationis."
Schleusn. Mss.] Χειροσκοπικός, Ad artem χειροσκό-
πον pertinens: ut χειροσκοπικὸν οἶδνισμα, ["Suid. v.
"Ελενος, Eudocia p. 167." Schleusn. Mss.] Vide
Suid., ap. quem inter alia habes, Χειροσκόποι, οἱ τὰς
χειροτονίας ἐπισκοποῦντες: sed non dubito quin pro
χειροτονίας reponi debeat χεῖρας. Natum autem er-
rorem esse credo e sequente verbo Χειροτονεῖν.
["Fabric. B. Gr. 1. p. 35." Schæf. Mss. "Anon.
in meis ad Eunap. Notis p. 446. * Χειροσκοπητικός,
Nonn. Hist. Syn. 1, 72." Boiss. Mss.]

Χειρόσοφος, VEL Χειρίσοφος, q. d. Manu sapiens,
i. q. et χειρονόμος. Lesbomax Mitylenæus, ut Lucian.
de Salt. (69.) scribit, ὀρχηστὰς vocabat χειρισόφους:
quin etiam ἦει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀνα-
στρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρον. At in Lexiph. (14.) habe-
mus χειροσόφους, non χειρισόφους, ubi scribit, "Ἡδίων
ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ καὶ
τῆς βαρβιτφδοῦ.

[* Χειροστρόφιον, τὸ, Herodian. Epimer. 150. * Χει-
ροτέων, οντος, exp. Longimanus, Batrach. 288.]

Χειροτέχνης, ὁ, Manu artem aliquam conficiens,
Opifex. Quidam interpr. etiam Operarius, e Cic.
Sonat autem χειροτέχνης, q. d. Manuarius artifex.
Apud Aristoph. Πλ. (533.) dicit Paupertas, ἐγὼ γὰρ
ἴδον χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν' ἐπαναγκάζουσα κά-
θημαι διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν, ζητεῖν ὁπόθεν
βίον ἔξει. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. meæ Ed.
"Ἐχειν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα ἐπὶ ταῦτα
πάντα· οὐ γὰρ ἅπανταχον χειροτέχνην παραγίνονται.
Apud Thuc. autem 6, (72.) p. 221. metaphoricum
usum habet, præsertim si eam, quam secutus est
Valla, lectionem ipsi quoque sequamur: "Ἀλλωστε
τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλλήνων ἐμπειρία ιδιώτας ὡς εἰπεῖν
χειροτέχνας ἀνταγωνισαμένους: ita enim ille h. l.
reddidit, Præsertim rudes cum eruditissimis Græco-
rum, et propemodum operariis bellorum, dimican-
tes. Simul autem addenda esset particula καὶ ante
ὡς: atque adeo etiamsi accus. χειροτέχνας retineas,
ea omnino opus esse videtur. Sed quomodo reti-
neri possit non video, cum duo illa χειροτέχνας et
ιδιώτας opposita habeamus in isto Hippocr. loco, aut
Polybii, ut alii volunt, Οὐ γὰρ ἀπὸ γνώμης ταῦτα
εὐρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τύχης· οὐδέ
τι οἱ χειροτέχνην ἢ μᾶλλον οἱ ιδιώται. Videturque et
in alio Hippocr. loco χειροτέχνης de Medico dici.
Fortassis vero ille Thuc. locus, est is ipse ad quem
respexit J. Poll., in eo loco quem vulg. Edd. ita
scriptum habent, 1, c. 10. Πολέμου δὲ τέχνας, χειρο-
τέχνας στρατιωτικὰς εἴρηκε Θουκυδίδης, Dico autem,

in eo loco quem ita scriptum illæ habent, quod eum aliter scriptum reliquidisse illum existimem, s. potius mihi persuadeam. Videndum tamen an alius quispiam ap. Thuc. extet locus, e quo aptius emendari ille Pollucis queat. Plur. χειροτέχναι, plurali Latino Operæ reddi potest. Χειροτέχνη, inquit Cam., sunt Opifices, et quas vocant Operas, i. e. οἱ ὑπηρετοῦντες τοῖς ἀρχιτέκτοσι, Qui suis manibus opera elaborant. In Soph. Trach. (1012.) χειροτέχνης ἰατρορίας est Opifex medicinæ, plane is quem uunc χειρουργὸν vocant. ["Dionys. H. 3, 1811. Coray in Thuc. par Levesque 3. p. 274. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 52. X. ἐπὶ τινι, Aristoph. Fr. 278." Schæf. Mss. "Peritus, Dio Cass. 615." Wakef. Mss.] Χειροτεχνία, Opificium, Artificium manu factum. Plato, Μουσικῆς ἐστὶ που ἡμῖν μάθησις καὶ ὁλως τῶν περὶ χειροτεχνίαν ἐπιστημῶν; ADJ. Χειροτεχνικός, ut χειροτεχνικαὶ τέχναι, J. Poll. quæ etiam χειρουργικαὶ, et βαρυσικαὶ: quod vide. Sed χειροτεχνικός dicitur etiam de Ipso artifice: unde χειροτεχνικώτατος, Aristoph. Σφ. (1276.) Valde egregius artifex. ["Plato in Stob. 382. et Philebo p. 55." Wakef. Mss.] Habet vero J. Poll. ADV. Χειροτέχνως ET Χειροτεχνικῶς: quæ reddi possunt Manus artificio, More eorum qui opifices sunt, qui manu opera conficiunt. Quibus adverbis subjungit et nomen illud χειροτεχνικός. Est inde et VERB. Χειροτεχνέω, Manu opus aliquod conficio, Opifex sum. Hippocr. in Ep. ad Demag. Ὁ δὲ ἰδιώτης ὀρέγεται βασιλείας ὁ δὲ πολιτευόμενος τὸν χειροτεχνέοντα ὡς ἀκίνδυνον μακαρίζει. Cum quibus optime conveniunt quæ canit Horat. Sermon. 1, Sat. 1. init. Ejus VERBALE Χειροτέχνημα, significans τὸ χειροτεχνηθὲν, J. Poll. [* "Χειροτεχνίτης, Schol. Æsch. Pr. 891." Wakef. Mss.]

["Χειροτόνος, s. * Χειρότονος, Æsch. S. c. Th. 179. λιτάς: cf. Virg. Æn. 10, 667. Et duplices cum voce manus ad sidera tendit.]

Χειροτονέω, q. d. τὴν χεῖρα τείνω, i. e. ἀνατείνω, Manum protendo et attollo, Manum porrigo. Hoc autem quia fiebat in suffragiis ferendis, (ut discimus e Cic. pro Flacco, tanquam ad Gr. verbi signif. atque adeo etymologiam quoque respiciente, Data concio Lælio est: processit ille, et Græcus ap. Græcos, non de culpa sua dixit, sed de pœna questus est. Porrexerunt manus, psephisma natum est.) hinc factum est ut ponatur pro Sciscere, Decerno, Creo. Apud Aristoph. τὰς χεῖρας αἶρειν et χειροτονεῖν eadem de re, Ἐκκλ. (264.) ὅτω τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε; Et μοχ, Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, Cam. Difficilis est res; porrigendæ sed manus, Nudato ad humeros usque brachio altero. Χειροτονεῖν Bud. esse ait Sciscere jubereque, ut Latini loquuntur, Scito suo probare. Item Magistratum creare: Aristoph. (ibid. 297.) ὡς ἂν χειροτονῶμεν Ἀπανθ' ὅπως ἂν δέη; Dem. (710.) Ὅποτέρον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι, (309.) Ὁ δῆμος τὰς ἐμὰς γνώμας περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως ἐχειροτόνει. Dicimur etiam aliquid alicui χειροτονεῖν, pro Tribuere suffragiis nostris, s. Deferre, i. e. per suffragia nostra. Qua in signif. usus est Herodian. At vero cum accus. personæ pro Creare, ap. Eund. (47.) Χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους. Rursum, Οὐτε βουλῆς οὔτε δήμου χειροτονήσαντος αὐτόν. Sic etiam Act. 14, (23.) Χειροτονήσαντες αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν, Cum creassent, s. potius, Per suffragia creassent s. suffragiis. At vet. Interpr. Cum constituisent. (Sunt tamen qui ad ritum τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, i. e. Impositionis manuum, id referri putent, cum alioqui novum usum huic verbo hic tribuere, minime necesse videatur.) At Lucian. jocosè dixit, (3, 148.) Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. Passive autem non solum Χειροτονοῦμαι, sed etiam Χειροτονοῦμαι τὴν ἀρχήν: eo modo quo ἐπιτρέπομαι accusativo junctum reperitur. Æschines, Χειροτονουμένων δὲ τῶν δέκα πρέσβων. Cum accus. ap. Eund. (p. 57.) Ἐχειροτονήθη τὴν ἀρχήν. Sic Aristoph. (Ἐκκλ. 517.) ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι, ἔμβου-

λοισιν ἀπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι, quidam interpr. Magistratus ad quem assumptus sum; sed non expressa vi vocis Græcæ. Alii, Magistratus quem suffragio populi adeptus sum. At utendo altera signif. vocis Magistratus, κεχειροτόνημαι τὴν ἀρχήν s. ἐχειροτονήθη, commodè reddideris, Creatus sum magistratus. At χειροτονεῖν τὸ αἰδοῖον de masturbatore dicitur, ut discimus ex iis quæ a Suida scribuntur. [Valck. Schol. iu N. T. 1, 4/4. "Ad Charit. 454. T. H. ad Plutum p. 24. ad Diod. S. 2, 325. Toup. Opusc. 1, 201. 2, 129. Musgr. Or. 1027." Schæf. Mss.]

["Χειροτονητής, Gl. Creator, "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 125." Boiss. Mss.] Χειροτονητός, Suffragiis creatus. Χειροτονητὰ, liber Democriti, q. d. Electanea. Bud. e Vitruv. [Æschin. 3, 16, 55. 57. Lucian. 3, 267.] "Αὐτοχειροτόνητος, "Suo ipsius suffragio electus, Per se creatus: ut in "Argumento Orationis περὶ Παραπρεσβείας legitur, "Αὐτοχειροτόνητος πρεσβευτὴς ἀπῆλθε." ["Pallad. V. C. p. 5." Boiss. Mss.] "Αχειροτόνητος, Qui nullus "electus s. creatus est suffragiis, i. propemodum "q. αὐτοχειροτόνητος, nisi quod generalius est." ["Conc. Florent. 9, 9. p. 263." Boiss. Mss. * Χειροτονητέον, Aristoph. Ἐκκλ. 266.]

Χειροτονία autem quamvis verbalis formam non habeat, (esset enim potius dicendum χειροτόνησις,) verbalis tamen usum præstat. Ponitur enim pro Suffragiorum latione. Thuc. (3, 49.) Καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, In ferendo suffragio, s. In ferendis suffragiis. E Plat. de LL. (6. p. 258.) Οἷς ἂν πλείστη χειροτονία γίγνηται, Qui majori suffragiorum numero sunt delecti. Item e Plut. Themistocle, Χειροτονία κρατεῖ. Et, Ἐν χειροτονίᾳ ἐγένοντο, sine Auctoris nomine, pro Venerunt ad suffragia. Bud. χειροτονίαν interpr. Plebiscitum, Suffragium; affertque in exemplum illum Thuc. locum quem modo protuli, Ἐγένοντο δὲ ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ἐκράτησε δὲ ἡ τοῦ Διοδότου. Verum hic χειροτονία non signif. Suffragium, sed potius Suffragiorum lationem, (nam Suffragationem cum quibusdam, interpretari non audeo,) cum alioqui non male ita reddantur illa verba, Pene adæquarunt suffragia populi in utramque partem. Lucian. plurali numero usus est (1, 755.) Ἠρίθμησας γὰρ αὐτοῖς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. Affertur χειροτονία et pro Creatione magistratus. ["Ad Charit. 445. ad Lucian. 1, 416. Ἀναγορεύειν τὰς χ., Kuster. V. M. 117. * Χειροτονεῖν, Timæi Lex. 275." Schæf. Mss.]

["Ἀναχειροτονέω, Basil. Epist. 130. T. 3. p. 222.]

Ἀντιχειροτονέω, Suffragio ferendo contraria scisco s. decerno, Refragor, Thuc. 6, (24.) Item Aristoph. Ἐκκλ. (423.) οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἂν. [Demosth. 1346.] Idemque NOMEN Ἀντιχειροτονία, verbalis usum præstans, Refragatio, Contraria suffragatio, ut quidam interpr. quibus sc. χειροτονία est Suffragatio. [J. Poll. 2, 150.]

Ἀποχειροτονέω, Suffragio meo improbo, s. antiquo, aut etiam veto, Abrogo. De quo quærebatur, inquit Cam., quodque aliquis promulgasset censuissetve, id populus ἐπιχειροτονεῖν, aut ἀποχειροτονεῖν, i. e. Velle, Jubere, Vetare, solebat; eaque erat ἐπιχειροτονία et ἀποχειροτονία. Dicebatur autem hæc cognitio et hoc judicium populi, de iis quæ relata essent, communi nomine, ἐπιχειροτονία, Jubendi quidem, prior, Vetandi vero, posterior: ut plane dicitur in Lege quæ recitatur in Or. c. Timocr., hoc quodam modo, Ἐπιχειροτονία a populo de legibus fiat: prior, quæ jubeat: posterior, quæ vetet. Quod si quæ leges ἀποχειροτονηθῶσιν, inquit, i. e. Improbatae et antiquatae fuerint, πρυτάνεις, i. e. Præfecti consilio, cogant de antiquatis ultimam e tribus concionem, etc. Verba ejus sunt, (p. 706.) Ἐὰν δὲ τινες τῶν νόμων τῶν κειμένων ἀποχειροτονηθῶσι, τοὺς πρυτάνεις, ἐφ' ὧν ἂν ἡ ἀποχειροτονία γένηται, ποιεῖν τῶν ἀποχειροτονηθέντων τὴν τελευτάαν τῶν τριῶν ἐκκλησιῶν. Abrogare legem, inquit Bud., est ἀποχειροτονεῖν, ἀποψηφίζεσθαι, καταλύειν, προτεσθαι, ἀναρρεῖν, h. e. Antiquare. Idem, Ἀποχειροτονεῖν etiam, sicut ἀποψηφίζεσθαι, dicitur, i. e. ἀποδοκιμάζειν. Dem.

(1187.) Ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν στρατηγός, διὰ τὸ μὴ περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, Ubi vos illi imperium abrogastis, Ubi abrogare se coactus est. Interdum accus. habet sequente præp. ἀπό: ut ap. Dinarchum κατὰ Φιλοκλέους legimus, Καὶ ὁ μὲν δῆμος ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐφήβων ἐπιμελείας. At vero ἀπεχειροτονήθη τῶν ἐπιχειροτονιῶν, vide in Ἐπιχειροτονέω. Sic Ἀποχειροτονία non solum est Antiquatio quæ fit suffragio, Ipsa actio antiquandi aliquid, aut improbandi, ferendo suffragio, (ut in loco quem e Dem. c. Timocr. attuli,) sed etiam Abrogatio. Dem. (1330.) Πάντες γὰρ ἴστε τοὺς ἐπὶ Λυκίσκου ἄρχοντας θεσμοθέτας ἀποχειροτονηθέντας ἐν τῷ δήμῳ διὰ τοῦτον: paulo post, Οὐ πολλῷ τοίνυν χρόνῳ ὑστέρον τῆς ἀποχειροτονίας τελευτήσαντος αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ βιαιῶ θανάτῳ. || Plebiscito absolvo, Dem. (583.) Εἰ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τόθ' ὅτ' ἦν ἡ προβολή, τὰ πεπραγμένα ἀκούσας ὁ δῆμος ἀπεχειροτόνησε Μειδίον, οὐκ ἂν ὁμοίως ἦν δεινόν. Huic opp. καταχειροτονῶ. ["Tourp. Opusc. 2, 63." Schæf. Mss. Max. Tyr. 451. τὸν ἄνδρα τῆς ἡδονῆς. "Ἀποχειροτονεῖσθαι, Amoveri a munere s. dignitate, sc. regia, ap. Suid. vv. Κηφισύδοτος et Κομεντιόλος." Schleusn. Mss.] "Ἀποχειροτονία, Rejectio a magistratu, Abdicatio, cum populus sublatis manibus aliquem magistratu abdicat." [Potter. Archæol. 1, 155. Vide Καταχειροτονία.]

Διαχειροτονέω, Suffragio meo declaro e duabus rebus, quæ propositæ sunt, utra mihi placeat. Libenter enim suffragii appellationem in his etiam comp. interpretandis retineo; ideoque ita hoc διαχειροτονῶ reddo. Bud. autem hoc modo, Διαχειροτονεῖν est duarum rerum propositarum disceptationem constituere atque dijudicare in concilio aut in concione, ubi multitudo est censentium. Dem. (1152.) Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἢ ἡ βουλή πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη ἢ ζημιώσει ταῖς πεντακοσίαις, ὅσων ἦν κυρία κατὰ τὸν νόμον, δεομένων τούτων καὶ ἱκετευόντων, καὶ τίνα οὐ προσπεμπόντων, συνεχώρησα κ. τ. λ. Et quidem cum disceptat in curia proposita esset, suffragiumque ea de re ferendum, utrum ad iudicium rejiciendum esset hoc crimen, utpote cujus pœna major erat cognitione curiæ quingentorum: an potius quingentis drachmis reum damnarent, quatenus, cum maxime, multare curia poterat, ego permisi, etc. Affertur autem et pass. Διαχειροτονεῖσθαι pro διαχειροτονεῖν, e Xen. Ἑλλ. 1, (7, 11.) Sic Διαχειροτονία dicitur Illa dijudicatio. Dem. (707.) Καὶ πρῶτον μὲν ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν διαχειροτονίαν πότερον εἰσοστέος ἐστὶν ὁ νόμος καινός, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι, Leges hanc disceptationem arbitratus nostri fecerunt, utrum lex nova ferenda sit, an jam latæ sufficiant. Dicebant etiam διαχειροτονίαν δίδουσι pro eo quod est Populum in suffragia mittere, h. e. Rogationem s. Rem de qua consulitur, populi suffragiis permittere. Vide plura ap. Bud. 163. Διαχειροτονία, inquit Cam., est quasi Suffragiorum divisio: ut si latum sit, utrum vetus lex retinenda, an illa abrogata, nova ferenda sit: utrum pecunia in hunc an illum usum vertenda. ["Διαχειροτονέω, Διαχειροτονία, ad Lucian. 1, 415." Schæf. Mss.]

Ἐγχειροτονέω, Inter alios creo. Ab J. Poll. (2, 150.) inter χειροτονεῖν et ἀντιχειροτονεῖν ponitur ἐγχειροτονεῖν. In quo comp. videtur verbi χειροτονεῖν signif. Creandi magis quam altera convenire: in eo usu sc. quo dicitur Creare magistratum.

Ἐπιχειροτονέω, Scisco, Decerno. Bud. (48.) e Demosth. (48.) Ἄ μὲν ἡμεῖς δεδυνήμεθα εὐρεῖν, ταῦτά ἐστιν· ἐπειδὴ δ' ἐπιχειροτονήτε τὰς γνώμας, ἃ ἂν ὑμῖν ἀρέσκη χειροτονήσατε· ἵνα μὴ μόνον τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς πολεμήτε Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις. Sed quamvis ἐπιχειροτονεῖν alibi signif. illam habeat, vix habere hic posse existimo: atque adeo aliter Cam. verbum illud interpr., ita h. l. vertens, Hæc sunt quæ excogitare nos potuimus; vos cum de sententiis suffragia feretis, ea quæ placuerint decernetis s. approbabitis: legit enim χειροτονήσατε pro χειροτονήσατε. Quidam vero ἐπειδὴ ἐπιχειροτονήτε τὰς γνώμας interpr. Postquam sententias rogaretis. Rogandi certe signif. Bud. quoque huic

a verbo tribuit, sed paulo aliter, ubi scribit, νομοθετεῖν etiam νόμον, et ἐπικυροῦν, et γράφειν, et ἐπιψηφίζειν, et ἐπιχειροτονεῖν dici, cum ferre legem et rogare, significare volunt: sicut abrogare, ἀποχειροτονεῖν, etc. Illa autem interpr., qua redditur Sciscere, Decernere, aliis ejusd. Dem. II. optime convenit, e quibus est hic (703.) Ἐπεχειροτονήσασθ' ὑμεῖς μὴ φίλια εἶναι. Sic J. Poll. dicit νομοφύλακας διακωλύειν ἐπιχειροτονεῖν ὅσα μὴ συμφέρεται. Sic etiam pass. Ἐπιχειροτονεῖσθαι, Decerni, Plebiscito probari. Dem. (235.) Ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ ἢ ἐπιχειροτονηθεῖσα ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ. ["Lucian. 1, 483." Schæf. Mss. Socr. H. E. 5, 21.] ITIDEM Ἐπιχειροτονία, Plebiscitum, Bud.: qui etiam affert e Dem. (706.) c. Timocr. cum populus esset in comitiis, προτέραν et ὑστέραν ἐπιχειροτονίαν dictam fuisse, priorem et posteriorem lationem suffragii, vel prius decretum scitumque et posterius. (Quo pertinentia quædam vide in Ἀποχειροτονῶ.) Exp. etiam e Schol. Græco διάσκεψιν ὃ, τι δεῖ ποιεῖν περὶ τῶν νόμων. Affert rursum ex illa in Timocr. Or. (716.) Ἐὰν δέ τις τῶν προέδρων δῶ τι τινὲν ἐπιχειροτονίαν, πρὶν ἐκτίσαι, ἄριστος ἔστω, i. e., inquit, Si permittat ad populum referre, Si populo sciscere concedat. Ex Or. autem κατὰ Θεοκρίνου (1330.) hæc addit, Ἀδελφὸς αὐτοῦ θεσμοθετῶν ἀπεχειροτονήθη τῶν ἐπιχειροτονιῶν, quæ vertit, Abrogatus est magistratu sibi a populo collato et ejus insignibus. In VV. LL. Ἐπιχειροτονία τῶν ταξιαρχῶν e Plat. de LL. De centurionibus delibatio, quæ sc. fit per suffragia. Ubi tamen scribunt interpretem Ficinum reddidisse Designatio.

Καταχειροτονέω, Adversus aliquem suffragium fero, Suffragio condemno: ut de Midia dicitur, (Demosth. 515.) Ὁ δῆμος μὲν γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. In VV. LL. καταχειροτονῶ σου, Te suffragiis populi condemno. Interdum vero additur accus. θάνατον, ut ap. Dem. (350.) Οὐδὲ Τιμαγόραν, οὐ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Quæ constr. habetur et in isto loco Axiochi, (12.) Τῇ ὑστεραίᾳ προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον, Suffragio suo illos morte damnarunt, Suffragium de morte multandis illis tulerunt. Apud Eund. autem (571.) cum infin. Περὶ τὰ μυστήρια ἀδικεῖν Εὐάνδρου κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, Populus eum contra mysteria deliquisse judicavit, Bud. Sed ad exprimendam vim hujus verbi alia quærenda fuerit interpr.: ac fortassis non spernenda hæc fuerit, Eum suffragiis suis populus damnavit tanquam delinquentem adversus mysteria: vel quod delinqueret s. deliquisset. Sic Καταχειροτονία, Condemnatio per suffragia, Condemnatio a plebe facta, Bud. e Dem. (516.) Καταχειροτονίαν ὁ δῆμος ἐποίησατο. Erat καταχειροτονία, inquit Cam., quasi Præjudicium populi de reo. Nam injuriarum et fraudum publicarum delatio ad populum concedebatur passis, atque hoc ad iudicium afferebatur, ut facit Dem. κατὰ Μειδίου. Ego, inquit, quod vestrum quisque, talem injuriam passus, faceret, id feci et ipse, ad populum hujus nomen ut deferrem, de vi quam Dionysiis fecisse videretur. Tum ita vehementi indignatione et ira commotus populus fuit, ut hic suffragiis omnium nocens declararetur, i. e. ὁ δῆμος μὲν γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Atque erat καταχειροτονία contraria interdum ἀποχειροτονίᾳ. Nam illa eum, qui ad populum de vi aut dolo damnatus fuisset, damnabat, hæc absolvebat. Erat enim ἀποχειροτονία Rejectio ejus quod promulgatum delatumve esset: ut cum præco, verbi causa, pronuntiasset de Midia, jussissetque manus porrigere eos quibus ille nocens videretur, ea erat καταχειροτονία: mox cum fecisset tale præconium, "Ὅτω μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν ὁ Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα, tum fiebat ἀπόχειροτονία. Hæc ille: qui ut scribit καταχειροτονίαν fuisse quasi Præjudicium populi de reo, sic Bud. hæc verba de Midia, "Ὁν ὁ δῆμος καταχειροτονήσας ὑμῖν παρέδωκεν, vertit Præjudicio suo damnatum tradidit. Additque, hoc patere e fine Orationis. ["Καταχειροτονέω, ad Herod. 646. Diod. S. 2, 307." Schæf. Mss. Καταχειροτονία, Potter. Archæol. 1, 155.]

Προχειροτονέω, Ante creo s. Prius. Ante alios

creo: ea signif. qua dicimur Creare magistratum. *Προχειροτονεῖν*, inquit Cam., Præ aliis s. Ante tempus aliquod designare vulgo dixerunt. Et sic in Apostolica historia Lucæ, 10, (41.) *Μάρτυσι προχειροτονημένοις*, Jam ante designatis testibus, vel Præ aliis. Sed Attici *προχειροτονεῖν* et *ἐπιχειροτονεῖν* de populi præcedentibus et sequentibus suffragiis dixere. Cum enim ad populum sententia consilii, quod *προβούλευμα* dixere, allatum esset, prius decernebatur an illud ratum esse, an quæri amplius deberet: atque hæc erat *προχειροτονία*. Dem. (703.) *Προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγράφη· μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας προὔχειροτόνησεν ὁ δῆμος*: Accessit ad consilium; consultum perscriptum fuit; postea in concione suffragia prima de illo populus tulit. Sed de quo quærebat, quodque aliquis promulgasset, censuissetve, id populus *ἐπιχειροτονεῖν*, aut *ἀποχειροτονεῖν*, i. e. Velle, Jubere aut Vetare solebat: eaque erat *ἐπιχειροτονία* et *ἀποχειροτονία*.

ITEM *Προχειροτονίζω*, i. valens q. *προχειροτονῶ*: VV. LL. sine Auctoris nomine.

Χειροτριβέω, Manu frico s. perfrico. Hippiatr. *Πυρία, καὶ χειροτρίβει*, Fomentis demulce, et manu perfrica, Bud. ["Schol. Dem. Phil. 4. T. 2. p. 40." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 9, 357." Schæf. Mss.] Apud Hippocr. vero (Præcept. c. 5.) est NOMEN *Χειροτριβή*, et pro eod. quoque simplex *τριβή*, de usu et exercitatione. [* *Χειροτρίβω*, male pro *χειροτριβέω*, Schol. Lucian. ad Sol. 3, 180. Etym. M. 100, 15. Lobeck. Phryn. 572.]

["* *Χειροτρόφος*, Manu alimenta præbens, Philes p. 54. * *Χειρότροφος*, Carm. de Eleph. v. 166." Schleusn. Mss. * *Χειροτυπής*, Meleager 60, 8. "Jacobs. Anim. 314. Ruhnck. Ep. Cr. 74." Schæf. Mss.]

["* *Χειροχρήστης*, Diaconus, Athan. 2, 299." Kall. Mss. * *Χειρόχρηστος*, Jamb. Pyth. §. 162. p. 340=146. *Διὰ χ. τινῶν λόγων*, Toupio autem * *ιεροχρήστων λόγων* placet, i. q. *πυθοχρήστων*.]

Χειρόχωλος, Manu debilis, Mancus. J. Poll. (2, 152.) ex Hipponacte affert *χειρόχωλον*, Mancum; hoc enim nomine Lat. appellarunt Manu debilem, vel Usu manus carentem: unde et Mancini fuerunt vocati. Quin etiam ad ea quæ integra non sunt, Mancii vocabulum a Latinis transfertur, ut a Græcis *τοῦ χωλοῦ*. Dixit porro et *χωλὴν τὴν χεῖρα* Lucian. (2, 259.) Cam.

Compp., in quibus amissa est vocalis syllabæ posterioris *χειρὸς* s. *χειρί*: aut, si mavis, in quibus servatur duuntaxat prior syllaba.

Χειράγρα, ἡ, (q. d. Manuum captio s. captura,) Articularis morbus, qui manus velut captas et irritas tenet. SICUT *Ποδάγρα*, Articularis morbus, qui pedes veluti captos et irretitos tenet. *Χειράγρα*, inquit Gorr., dicitur Arthritis quæ manuum articulos occupavit. Nec vero Morbus ipse tantum sic appellatur, cum viget et dolorem facit, sed Ipsa etiam articularum contorsio et imbecillitas post morbum relicta. Toplis enim articuli manent intercepti. Nam id significat ἡ ἄγρα τῆς χειρὸς: quamvis alii *χειράγραν*, quasi *χείραλγαν*, derivari malint ἀπὸ τοῦ ἀλγῆματος. Idem Gorr. in *Ποδάγρα*, Nihil aliud est *ποδάγρα*, inquit, quam Arthritis pedum. Cum enim pedum tantum articulos noxius humor infestat, articularis quidem morbus fit, sed qui nomen ab affecta parte accipiat. Sic si manuum articulos idem morbus occupet, *χειράγρα* vocatur. Hæc ille. Quod autem ad duplicem illam deductionem attinet, sc. vel ἀπὸ τοῦ ἀλγῆματος, s. potius ἄλγους, vel ἀπὸ τῆς ἄγρας, non dubito quin hæc posterior genuina germanaque sit; nam præterquam quod optima cum ratione morbus hic ἄγρα τῶν ποδῶν vocari potest, utpote eos ἄγρεύων, quoniam velut captos, uti dixi, constrictosque et irretitos tenet, possit etiam metaphora ab altera nominis *ποδάγρα* signif. sumita videri, qua sc. dicitur de pedicula s. tendicula quæ ferarum pedes illaqueat. Usurpatum autem fuit prius *ποδάγρα*, deinde vero et vox *χειράγρα* illius exemplō formata fuit. Hæc autem ideo

hic tracto de ancipiti (ut quidem nonnulli putant) derivatione, quod in *Ἄλγος* de iis non egerim, sicut in *Ποδάγρα* posito inter derivata ab ἄγρα, pollicitus fueram. Nec vero quenquam movere debet *ποδαλγία* et *ποδαλγικός*: hic enim non positum est λ pro ρ, sed λ ab ἄλγος accipit: sicut *ποδάγρα* et *ποδαγρικός* accipiunt ρ a nomine ἄγρα. Non ignoro alioqui, quod a Schol. Aristoph. scribitur initio Comm. in Plutum, sc. dici *ποδαργία* Attice pro *ποδαλγία*, mutato λ in ρ: et talem esse in VOCE *Ἀργαλέος* mutationem elementi; dici enim *ἀργαλέος* pro *ἀλαγλέος*, Attice. Sed cur non potius ab ἔργον deduci, et *ἀργαλέος* quasi *ἐργαλέος* dici putabimus? Quod vero ad accentum illarum vocum attinet, melius scribi puto *χειράγρα* et *ποδάγρα* paroxytone quam *χείραγρα* et *πόδαγρα*. Cum autem mihi nunc in mentem veniat vox Chiragra primam correptam ap. Lat. Poetas habens, hac etiam de re dicam quod sentio. Cum nullum non solum hujus compositi, sed nec alius cujusquam exemplum inveniam talem scripturam habentis, sc. i pro ei, nec vero vox ipsa simplex in obliquis amittat ε, et servet solum ι, sed potius pro ei retineat duntaxat ε, cum correptione opus est; eo propemodum adducor, ut suspectos eos locos habeam, in quibus Chiragra scriptum est, et Cheragra germanam scripturam esse autemem.

Χειραγωγός, Qui manu ducit, ut cæcum ducere solemus, cui viam præimus: unde exp. *ὁδηγὸς τοῦ τυφλοῦ*. Sic Paulus [Elymas] excæcatus, Act. 13, (11.) *Περίαγων ἐξήγει χειραγωγούς*. Sic Plut. in lib. in quo disputat, εἰ Πρεσβυτέρῳ Πολιτευτόν, scribit, *Ἀναθέντα χειραγωγούς αὐτὸν, ἢ φοράδην κομιζόμενον*: dicit enim *χειραγωγούς* propter Appium Claudium, de quo postea loquitur. Sed qui senem deducit, non quidem cæcum, sed alioqui debilem, possit *χειραγωγός* appellari. Videtur enim J. Poll. latius hujus nominis signif. extendere, cum hæc simul ponit, *Διάδοχοι, Κληρονόμοι, Χειραγωγοί, Νοσοκόμοι*, etc. Generaliter certe pro Deductore s. Duce interdum ponitur, ut cum scribit Dionys. Areop. de Paulo, *Ὁ κοινῶς ἡμῶν ἐπὶ τὴν φωτοδοσίαν χειραγωγός*. ["Longus p. 121. Vill., Boiss. Philostr. 617. ad Herod. 528. *Χειραγωγὸν ποιεῖσθαι*, Boiss. Philostr. 322." Schæf. Mss.] *Χειραγωγία*, ἡ, Actio illa ducendi manu, s. deducendi. A *Surda* exp. *βοήθεια*, Auxilium, Adjumentum. ["Longus p. 109. Vill." Schæf. Mss.] *Χειραγωγέω*, Manu duco, ut cæcus duci solet. Plutus cæcus ap. Lucian. 1, (143.) dicit Mercurio, *Εὐ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῇ, χειραγωγῶν* ἐπεὶ, ἦν γε ἀπολίπης με, *ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστών*: (3, 40.) *Ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα, ἥδη, ὡς φῆς, γεγνηκότα*; Greg. Naz. *Ὁσπερ τυφλὸν χειραγωγῶν*. Dicitur etiam metaphoricè, inquit Bud., de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quasque viam præit ad ornamenta magnaue fastigia assequenda. Herodian. 6, (8, 3.) *Κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης*. Affert alium Ejusd. locum, in quo passiva voce *Χειραγωῦμαι* utitur, 7, (1, 6.) *Τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσιν ὅτι ἐπιδούς ἑαυτὸν εἰς εὐτελεῖ καὶ ἐπιχώριον στρατείαν, ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν κειραγωγούσης*. Vertit autem illo in loco Polit. *χειραγωγούσης τῆς τύχης*, Fortuna quasi manu ducente ac prævia. Alium metaphoricum usum huic verbo dedit Alex. Aphr. Præf. Probl. *Χρὴ καὶ τοῖς κατὰ μέρος χειραγωγεῖν τὸν διδασκόμενον*, ubi reddere possis, metaphora itidem utens, Viam præire. Polit. ita, Sed tanquam manu ducendus qui eruditur. Redditur et hoc modo, Singularum rerum tractatione animus auditoris regendus est. Ex Heliod. autem affertur, *ὑπὸ θρήνου χειραγωγούμενος*, pro Abreptus luctu et quasi manu ductus. Sed non bene conveniunt inter se Abreptus et Manu ductus.

Χειραγωγεῖν Aristot. dixit etiam de eo qui instrumenta musica pulsant, inquit Bud., locum tamen non indicans. Tunc certe *χειραγωγεῖν* fuerit, non *χειρὶ ἄγειν*, sed *χεῖρα ἄγειν*, i. e. non Manu ducere, sed Manum ducere. Sed hoc vereor ut Latine dici possit; at Gallice omnino ad verbum aptissime reddideris, *Mener la main*. Dicimus enim, *Mener la*

main doucement, de eo qui instrumentum musicum pulsat. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 80. "Ad Charit. 636. Argum. Soph. Œd. C." Schæf. Mss. * Χειραγώγημα. Schol. Eur. Phœn. 855. * Χειραγώγησι, Nicet. Ann. 16, 1. p. 291. * Χειραγώγητος, unde * Ἀχειράγώγητος, Indocilis, Cyrill. Alex. in Jo. p. 358. Ὁ ἀτριβὴς τε καὶ ἀχειραγώγητος νοῦς. * "Διαχειραγωγέω, Clem. Alex. 506." Wakef. Mss.]

[* Χείρακρον, τὸ, in plur. i. q. αἱ χεῖρες ἄκραι, Polemon Physiogn. 2, 15. p. 388.]

[* Χείραλγος, unde * Χειραλγέω, e quo * "Χειραλγία, Manuum dolor, Chiragra, Chrys. in Jo. Hom. 22. T. 2. p. 644, 41. Καρηβαρία, καὶ ἀμβλυπαία, καὶ χειραλγία, καὶ τρόμοι, καὶ παρέσεις, καὶ ἵκτερος." Seager. Mss.]

[* Χειραλειπτῆς, unde] Χειραλειπτέω, Manus ungo. E consequenti autem, Manum exerceo, Me exerceo. Vide exemplum ap. Suid. [e Diod. S. Ecl. 2. l. 26. p. 513.: vulgo * χειμαλειπτέω. "Χειραλειπτέω, * Χειραλειπτῆτος, Toup. ad Longin. 337." Schæf. Mss.]

[* Χειραμάξιον, dimin. a χειράμαξα, Gallice Brouette, Petron. Satyr. c. 28. * "Χειραπλώω, Athan. 2, 421." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Χειράφετος, ὁ, ἡ, Manu missus, Emancipatus. Affertur e Suida. Videtur autem factum esse ad exprimenda illa vocabula Lat., Manu missus. [* Χειραφετέω, Gl. Emancipo: * Χειραφεσία. Emancipatio: * Χειράφετος. Emancipatus: * Χειραφιᾶται. Emancipatur.]

Χειραψία, ἡ, vox facta e dat. χειρὶ et verbo ἅψασθαι, i. e. Manu tangere, s. attingere. Bud. ap. Plut. Luctæ genus esse tradit, (6, 873.) Ἐν χειραψίᾳ περικρούοντος, προστραχηλιζόντος κενοσπούδους, καὶ ἐπὶ τὴν γῆν κατασπώντος: [cf. Eund. Alcib. 2.] Ex Eod. affertur in VV. LL. pro Quodam palæstrico manuum nexu, quo se mutuo consertis manibus apprehendunt, ita se exercentes. Remittuntque ad Gal. de San. Tuenda. Annotant dici etiam de pugna, cum ad manus ventum est, et res manu conversa geritur, e Polyb. Αἱ διὰ τῶν χειρῶν πράξεις ἀπαντοὶ ἐγένοντο, καὶ πειρασμοὶ, καὶ χειραψίαι καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων. Cam. χειραψία, Conatus et aggressiones, ut in præliis, cum res ad manus pervenit. Apud Medicos autem χειραψίαν esse annotant Levem frictionem, quæ fit suspensa manu et leviter attingendo: quam a Cælio Aurel. Chron. 1, 4. Manutigungi vocari: [Idem Acut. 3, 18.] Habent ETIAM Χειραπτάζω, quod exp. Tracto. Malim, Manu contracto. [Herod. 2, 90.] Fit autem χειραπτάζω tanquam e χειράπτομαι. [* "Χειραπτέω, unde χειραπτήσας, Phot. Bibl. 88. p. 209." Lobeck. Phryn. 609. * "Χειραπτοῦμαι, Theod. Prodr. f. 76." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. "Χειραπτάζω, * Χειραπάζω, * Χειραπτέω, * Χειραπτήτος, Toup. ad Longin. 337." Schæf. Mss. * "Ἀχειράπτητος, * ἀχειράπτος, Jambl. V. P. 132(=330.) Πυθαγορείων ὑπομνήματα—ἀρχαιοτρόπου καὶ παλαιοῦ πινοῦ διαφερόντως, ὥσπερ τινὸς ἀχειραπτήτου νοῦ προσπνέοντος, μετ' ἐπιστήμης δαιμονίας ἄκρως συλλελογισμένα. Kust. coniecit ἀχειράπτον χροῦ προσπνέοντα. Quid sibi vult ἀχειραπτήτου? Per χροῦν ἀχειράπτον significari debet Lanugo prima, quæ nondum manum, i. e. novaculam, passa sit." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[* "Χειρεργον, Opus manuum, in Prato Spirituali Jo. Moschi, c. 13. p. 1062. Τὸ ἐμὸν χ. τρέφει με." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Ἐργόχειρον. * "Χειρεργάτης, Lex. Ms. Cod. Par. Reg. 2562. fol. 232. verso, Πένης δὲ ὁ χ. καὶ τέχνης τινὸς ἔμπειρος." Osann. Auct. Lexx. Gr. 76. 167.]

Χειρουργός, (ita enim scr., non χειροῦργος, qui error jam inde a primis Lexx. profectus, in sequentibus religiosissime servatus fuit. Fieri autem e χειροεργός per synæresin, minime ignotum est: et quoniam o et e in ou contrahuntur, ideo videri posset non esse amissa hic vocalis o, ut in præcedentibus.) Qui manu operatur, Qui manu opus facit. Gall. omnino ad verbum, Mauouvrier. Sonat enim composita hæc vox q. d. Lat. Manuoperarius. Redditur alioqui χειρουργός (sicut et χειροτέχνης, atque alia hujus-

A modi) simpliciter Opifex, Operarius. Convenit porro χειρουργός cum illa VOCE Χειροέρκτης, cujus supra memini; sicut enim χειρουργός fit e χεῖρ et ἔργον, sic etiam χειροέρκτης e χεῖρ et ἔρκτης, quod extra compositionem significaret ἐργάτης, ut ἔργμα est ἔργον: atque adeo per illud χειρουργός Hes. exp. hoc χειροέρκτης: [an * χειρορέκτης?] quod sane omnino Poeticum esse censendum est. At vero χειρουργός prosæ quidem conceditur, sed in ea tamen rarum habere usum existimo, et quidem rariorem quam derivata ab eo χειρουργία et χειρουργῶ. Atque adeo J. Poll. postquam conjunxit, Χειρουργία, Χειροτέχνης, Χειρουργικός, addit χειρουργός esse εὐτελές. [Diog. L. 6, 46. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀγαλματοποιός," Schæf. Mss.] Venio igitur ad NOMEN Χειρουργία, quo significatur ipsa χειρουργοῦ actio, vel potius operatio, quæ sc. fit manibus. At opus ipsum s. opificium, dicitur potius χειροῦργημα, licet ab J. Poll. pro Opificio poni scribat Bud. Idem χειρουργίαν et χειρουργεῖν dici ait de Omni arte quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam. Plato Pol. Αἱ δὲ γε περὶ τεκτονικὴν αὐ καὶ ξύμπασαν χειρουργίαν τέχνη, ὥσπερ ἐν ταῖς πράξεσιν ἐνούσαν σύμφυτον τὴν ἐπιστήμην κέκτηνται. Ibid. Καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς, οὐκ αὐτὸς ἐργαστικός, ἀλλὰ ἐργατῶν ἀρχων, παρεχόμενος γέ που γνῶσιν, ἀλλ' οὐ χειρουργίαν. [Ælian. H. A. 15, 2. γραφῆς, cf. 12, 48. "Χειρουργία ap. Aristoph. Α. 674. Suidas in Λιπαρὲς vel de Audacia, τόλμη, (quod præfero,) vel sensu obsceno de mulieribus manibus suis virorum pudenda tractantibus explicandum esse judicat." Schleusn. Mss. Cf. Χειρουργέω.] Hinc et ADJ. Χειρουργικός: ut χειρουργικὴ ἐπιστήμη ap. Aristot. Scientia quæ in manuum operatione versatur, i. e. quæ manibus exercetur, s. quæ manus opera indiget. Aristot. de organis musicis quæ manu pulsantur, Polit. 8. Ὁμοίως δὲ καὶ πολλὰ τῶν ὀργάνων τῶν ἀρχαίων, οἷον πηκτίδες καὶ βάμβατοι, καὶ τὰ πρὸς ἡδονὴν συντείνοντα τοῖς ἀκούουσιν τῶν χρωμένων, ἐπτάγωνα καὶ τρίγωνα καὶ σαμβύκαι, καὶ πάντα τὰ δέοντα χειρουργικῆς ἐπιστήμης. Eadem vero de re dixisse etiam C χειρουργεῖν docebo paulo post. At J. Poll. substantivi usum tribuit huic vocabulo χειρουργικός cum nomini χειροτέχνης ipsum subjungit: et addit, Ὁ γὰρ χειρουργός, εὐτελές. [Plut. Τὸ χ. μέρος τῆς μουσικῆς. * Χειρουργικῶς, J. Poll. 2. p. 226.] Χειρουργέω, Manibus operor, Opus facio. Potest reddi simpliciter Operor, ea signif. qua dicitur Sacris operor, ap. Philon. V. M. 3. Ἐκάστου τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ θυσίας ἀνάγοντος τότε καὶ χειρουργοῦντος. Cui simile est τὰ ἱερὰ χειρουργεῖν, sicut et τὰ ἱερὰ συγχειρουργεῖν ap. Isæum legitur. Aristot. Pol. 8. χειρουργεῖν eum dixit, qui manu instrumenta musica pulsat: Φανερόν ὅτι χρηστέον μὲν πάσαις ταῖς ἀρμονίαις, οὐ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον πάσαις χρηστέον· ἀλλὰ πρὸς μὲν τὴν παιδείαν ταῖς ἡθικωτάταις, πρὸς δὲ ἀκρόασιν, ἐτέρων χειρουργούντων, καὶ ταῖς πρακτικαῖς, καὶ ταῖς ἐνθουσιαστικαῖς. Idem dicitur ab illo χειρουργικὴ ἐπιστήμη, ut paulo ante annotatum est. Verbi autem χειρουργεῖν eund. usum habebis paulo post ex Aristot. Apud Athen. legitur etiam κεχειρουργημένον ὄψον, Opsonium cui coquus manus adhibuit, Opsonium arte culinaria apparatus. Χειρουργῶ est etiam Fabricor, Ἄeditico: unde ἐκεχειροῦργητο ap. Plat. Fabricata s. Ἐδificata erat: in Atlantico, Οὗ δὲ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλὰ θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειροῦργητο, Ubi sane multa fana complurium deorum, multique horti et multa gymnasia ædificata erant, vel fabricata, ut vertit Cam. Idem annotat χειρουργεῖν Thucydidi esse Manu rem aggredi, 8, (69.) Ἐλθόντες οἱ τετρακόσιοι μετὰ ξιφιδίου ἀφανοῦς ἑκάστος, καὶ οἱ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν μετ' αὐτῶν Ἕλληνες νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο εἰ τι πονεῖν χειρουργεῖν, i. e., ut interpr., διαχειρίζεσθαι. Affuere, inquit, quadringenti viri, singuli cum tecto pugione: itemque una centum viginti adolescentes Græci, quorum opera, cum res manum poscebat, uti consueverant. I. e., cum aliqui e medio tollendi erant. Lucian. simpliciter de tractatione posuit, (2, 48.) Ἐπεὶ κὰν ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἡῦλει, καὶ πάντα ἂν ἡπίστατο· νῦν δὲ μὴ μαθῶν οὐκ ἂν τε αὐτῶν χειρουργήσειεν: Hoc modo

enim et cithara caneret et tibia, qui nunquam didicisset; nunc vero horum nihil tractare possit indoctus. Ita Cam. h. l. reddit. Quo in l. observandum est, χειρουργεῖν dici de eo qui instrumentum musicum pulsant, eod. pacto quo ap. Aristot. in eo l. quem modo protuli. Quod autem attinet ad illam signif. quam habere putatur χειρουργεῖν, in illo Aristot. l., cum ea convenit quod scribit Bud., sc. χειρουργοῦντας dici qui non tantum consilium dederunt, sed etiam manum maleficio et facinori accommodarunt: ap. Æschin. (43.) Τούτους δὲ δίκης ἡξίου τυχεῖν, μὴ τὰς πατρίδας αὐτῶν, ἀλλὰ τοὺς χειρουργήσαντας, καὶ βουλευσάντας. Fuerit igitur χειρουργεῖν Manu perpetrare facinus, non tantum consilio. Is enim, cujus consilio aliquod facinus perpetratur, estque illius consilii auctor, videtur posse dici quodammodo facinus id consilio suo perpetrasse. At in illo Thuc. loco generalius usurpatur χειρουργεῖν, et non distinguendo ab iis qui consilii duntaxat auctores fuerint: ideoque convenire signif. unam cum altera, non autem omnino eandem esse dixi. [Dionis Cassii Fragm. Morellianum, Πυλάδης ὁ ὀρχηστὴς πανήγυριν τινα ἐποίησε, οὐκ αὐτὸς χειρουργήσας. Χειρουργοῦντες, Artifices, Pictores, Ælian. H. A. 4, 27.: οἶνον ἐξ ὀρύξης, 13, 8. Philo de Nom. Mut. 1082. τὰ ἄδικα: v. Lobeck. Phryn. 120. "Ad Herod. 253. Diod. S. 1, 231. Lucillius 76. Nicarchus 29. Jacobs. Anth. 7, 315. Sensu obsceno, Salmas. H. A. 289. Diog. L. 215. HSt. 1570. (p. 223.)" Schæf. Mss.] VERBALE Χειρουργήμα, Opus manu factum, Opificium, Plat. Politico. Possit vero esse etiam Homocidium manu perpetratum, sequendo signif. quæ verbo χειρουργεῖν data paulo ante fuit. [*Χειρουργήτος, unde *Ἀχειρουργήτος, J. Poll. 2, 154.] Extant ex hoc verbo COMP. Ἐγχειρουργέω ET Συγχειρουργέω. Greg. Naz. de Homine, loquens de statuario, Καὶ τὸ ἀκριβὲς εἶδος ἐγχειρουργήσας τῇ λίθῳ, Postquam perfectam formam arte manus suæ lapidi imposuit s. indidit: perinde ac si dixisset, χειρουργήσας ἐν τῇ λίθῳ. Posterius autem comp. Συγχειρουργεῖν extat ap. Isæum (206.) Καὶ τὰς ἐορτὰς ἡγομεν παρ' ἐκείνων πάσας, καὶ τὰ ἱερὰ συνεχειρουργοῦμεν καὶ συνετίθεμεν, καὶ τὰ ἄλλα συνεποιοῦμεν, Una sacris operabamur. Vide supra θυσίας χειρουργεῖν itidem dictum a Philone. ["Philo in Flacc. 971. Συνεχειρουργεῖ ἕκαστα τῶν ἀμαρτανόμενων." Lobeck. Phryn. 120. "Musgr. El. 816." Schæf. Mss.] "Ἐγχειρουργέω, Fabrico. Plato Atlantico, Οὐ δὴ "πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι "καὶ πολλὰ γυμνάσια ἔκεχειρουργῆτο, Fabricata s. ἔδικα erant, VV. LL. Sed alio exemplo hoc "ἐγχειρουργεῖν confirmare debebant; nam istud ἐκεχειρουργήτο est non ab ἐγχειρουργέω, ut ipsa putarunt; sed a χειρουργέω: nam ab ἐγχειρουργέω dicendum esset ἐξεκεχειρουργήτο." [Vide Χειρουργέω. *Προχειρουργέω, Joseph. B. J. 4, 8, 3.]

Χειρουργός, peculiari signif. Chirurgus, servata voce Græca, (sicut et Gallice Chirurgien, pro quo vulgus perperam pronuntiat Cirurgien,) Is qui medicas manus alicui admovet: Qui morbos, qui in solutione continui aut iu partium externarum immoderatione consistunt, tollit sectione, ustione, restitutione in naturalem situm, et medicamentis foris apposis. Sectione enim et ustione tollit quod redundat, luxata et fracta ossa reponit in locum naturalem. Ulcera medicamentis deterget, carne implet, et cicatrice obducit. Χειρουργία, Actio chirurgi, vel magis ad verbum Operatio chirurgi, si ita loqui liceat; Curatio quam adhibet chirurgus: ut Græce exponi potest ἡ τοῦ χειρουργοῦ θεραπεία, intelligendo sc. ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ προσαγομένη. Sic Galeno sunt plurali num. quædam θεραπείαι, quas dicit peculiariter χειρουργίας vocari: in l. Hippocr. qui κατ' Ἱητροῖον inscribitur, Comm. 2. 'Ἄλλ' οὐ πρόκειται νῦν ἀπάντων αὐτῶ παθῶν ἀπάσας γράφειν θεραπείας, ἀλλὰ τὰς χειρουργίας ἰδίως ὀνομαζόμενας. Idem in l. περὶ Διαιτῆς Ὁξέων Νοσημάτων, Comm. 1. Πάντες γὰρ οἱ νοσοῦντες ὑπὸ διαιτῆς μόνης οὐ θεραπεύονται, διὰ τὸ πολλοὺς δεῖσθαι καὶ χειρουργίας καὶ φαρμακείας: ubi observa tres medicinæ partes constitui, δίαταιν,

PARS XXXI.

χειρουργίαν, φαρμακείαν: quam alibi φαρμακευτικὴν appellat, nimirum in eod. Comm. aliquot paginis ante locum præcedentem. Ibi autem ab eo DICITUR Δίαταιν esse ἡ διὰ τῶν συνήθων ὑλῶν ἀγωγή τῆς θεραπείας: SICUT Χειρουργία est ἡ διὰ τῶν συνήθων τομῶν καὶ καύσεων, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται, χειρουργία: tertia autem ἱατρικῆς pars EST Φαρμακευτικὴ, ea quæ διὰ φαρμάκων περαίνεται. Ceterum cum illæ a Gal. nominatæ, τομὴ et καύσις, i. e. Sectio et Ustio, præcipuæ sint chirurgiæ partes, interdum χειρουργία per alteram illarum vocum redditur, ut e Diosc. 5. Μετὰ τὴν χειρουργίαν ἐκκλυζομένην, affertur in VV. LL., pro Post sectionem infusa. Eadem alioqui e Paulo Ægin. 6. afferunt, μετὰ τὴν χειρουργίαν, pro Post manum scalprumque, Post inanalem curationem, (quod barbare potius quam Latine dicitur,) Postquam medica manus operam suam impenderit. Legitur porro et ap. Hippocr. vox ista, sed Ionice mutans α in η, in Progn. "Ἀμεινον δὲ καὶ τὴν κοιλίην ὑποκενώσαντα χειρουργίῃ χρῆσθαι. [Aret. 88. 115.] Est etiam ADJ. Χειρουργικός, Chirurgicus, Ad chirurgiam pertinens: ea autem quæ sit, in proxime præcedentibus satis declaratum est. Et χειρουργικὴ τέχνη, vel ἐπιστήμη, ut dicitur θεραπευτικὴ, Ea pars medicinæ quæ sectione et ustione aliisque, quæ dicta sunt, uti docet. Item VERB. Χειρουργέω, Medicam manum admoveo, etc. sequendo ea quæ in præcedentibus nominibus dicta fuerunt. Sed frequens est usus τοῦ χειρουργεῖν cum accus. pro Curare per chirurgiam, s. utendo arte chirurgiæ. Hippocr. ἐν τῷ περὶ Φυσῶν iuit. "Ὅσα μὲν χειρουργῆσαι δεῖ, χρὴ συνεθισθῆναι: τὸ γὰρ ἔθος τῆσι χερσὶ κάλλιον διδασκαλεῖον. Gal. in Aphor. Comm. 6. περὶ καρκίνων loquens, Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀξιολόγων ἱατρῶν οὐδὲ τοῦτους ἐπιτρέπουσι χειρουργεῖν, ἀλλὰ μόνους ἐκείνους, ὅσοι περ ἂν ἐλκωθέντες, ἅμα μὲν ἀναιροῖ τοῖς κάμνουσιν ὥς αὐτοὺς ὀρεχθῆναι τῆς χειρουργίας: ἅμα δ' ἐν τοῖς τοιοῦτοις συστάσι μορίοις, ἃ μετὰ τῶν ῥιζῶν ἐκτεμεῖν καὶ καῦσαι δυνατόν ἐστιν. Passive autem χειρουργεῖσθαι dicitur aliquis, aut aliqua pars corporis. Idem Gal. Comm. 1. in l. Hippocr. qui κατ' Ἱητροῖον inscriptus est, utraque voce eod. in loco usus est, "Ἐνια μὲν γὰρ χρὴ περιᾶσθαι τάχιστα χειρουργεῖν, ὅταν ἤδη διὰ τὸ ψυχθῆναι μὲν κίνδυνος ἔπηται μέγιστος: ὥς ἐπὶ τῶν ἀπερράμμενων ἦν: φέρονται γὰρ ταχέως εἰς τὸ μέγεθος τῆς ἡδονῆς οἱ χειρουργούμενοι. Idem aliquanto ante dixerat, Οὐ γὰρ μόνον ὅπου χρὴ κατακέμενον ἢ καθήμενον χειρουργεῖσθαι τὸν πεπονθότα τόπον ἐπίστασθαι τοῖς μανθάνουσι τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς ἔχει σχήματος. Habetur autem et in Epigr. 2. aliquoties hoc verbum χειρουργεῖν: ubi reprehenduntur quidam imperite simul et crudeliter, i. e. lethaliter, chirurgicam artem exercentes. Quæ reprehensio in multis nostro sæculo artem istam profitentibus locum habere posset: cum tamen nunc ista medicinæ pars a reliquis duabus, quarum supra memini, separata sit, ideoque totum se huic dedere aliquis possit. Quoniam autem ἱατρὸς olim ille ipse erat, qui ἐγχειρουργεῖ, inde fit ut χειρουργεῖν et χειρουργία potius quam χειρουργὸς ap. veteres inveniatur.

Χειρῶναξ i. valet q. præcedentia χειρουργὸς ac χειροτέχνης, Qui manibus operatur s. opus facit, Opifex, Operarius. Sed χειρῶναξ dici existimatur quasi χειροάναξ, i. e. Manuum suarum dominus. Eust. exp. ὁ τῆς χειρὸς ἀνάσσειν, vel τῶν ἐν χερσίν, nullam signif. huius rationem addens. Ego autem crediderim vocari dominum manuum suarum, potius quam τῶν ἐν χερσίν, quod illis suum pensum quotidie præscribat et imperet, e quo victum quærit: et ita laborem manuum tributum loco habeat, quod ab illis, ceu dominus, aut etiam rex, exigit. Quæ tamen a me ita dicuntur, præsertim cum extemporanea sint, ut interim liberam aliis suam hac de re conjecturam relinquam. Non ignoro alioqui hæc scribi a Suida, χειρῶν μόνων δεσπόζων, vel διὰ χειρῶν κτεατιζόμενος, vel διὰ χειρῶν ταλαιπωρούμενος. Sed hoc κτεατιζόμενος non satis cum etymo convenire videtur, multo etiam minus ταλαιπωρούμενος. Est porro non Poëtarum duntaxat, sed interdum solutæ orationis Scriptorum hoc vocabulum. Plut. βασιλεῖς et χειρῶ-

ναξι copulavit, (9, 199.) Καὶ πᾶσι τοῖς βαναύσοις καὶ χειρῶναξι τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνημόνεοις. [I. q. δημιουργός, Herod. 1, 93. Euripides Stobæi Ecl. Eth. p. 6. λόγων, Lobeck. Phryn. 674. "Brunck. Soph. 3, 480. 532. Dionys. H. 2, 1156. Wolf. ad Vater. Animadv. 213. Lucian. 189. Bip., Coray in Thuc. par Levesque 3. p. 274. Valck. Anim. ad Ammon. 212. Diatr. 116. Musgr. Cycl. 86." Schæf. Mss.] ΠΙΝC Χειρωναξία, ἡ, Ars quæ manibus exercetur, Operatio quæ fit manibus, si ita loqui fas est. Quidam e Plin. interpr. Manuum operatio. Apud Æsch. Pr. (45.) p. 8. meæ Ed. exclamat Vulcanus, ὦ πολλὰ μισθηῖσα χειρωναξία, appellans χειρωναξίαν, τὴν χαλκευτικὴν τέχνην, suam Artem fabrillem. Herod. 2, (167.) Τοὺς δὲ ἀπαλλαγμένους τῶν χειρωναξίων, γενναίους νομίζοντας εἶναι, Alienos ab opificiis, nobiles esse statuunt, Cam. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid. Πλῆθος ὅσον θητικὸν καὶ ἐν χειρωναξίαις, καὶ ἄλλως ἐγκαταρκισμένον τῇ πόλει συναγαγόν. [Æsch. Choeph. 759. Blomf. Gloss. in Pr. l. c. Phrynichus Bekkeri p. 72. 469. "Ad Mær. 407." Schæf. Mss.] AT VERO Χειρωναξίον, τὸ, ex Aristot. Ec. 2. pro Vectigali quod exigebatur viritim a vulgo. Pensitatio erat et πρόσδος σατραπικῇ, dicta etiam ἐπικεφάλαιον, inquit B. [* Χειρωναξίας, i. q. χειρῶναξ, Hippocr. 384, 46. Dionys. H. 1. p. 366=1156. Zosimus 1847. Hesych. χειρωναξίας· χειροτέχνας: Erot. χειρωναξία· χειροτέχνη: cf. Foes. Econ. 676-7. Hippocr. de Rat. Vict. in M. A. 2, p. 271. 286. Lind. Sect. 4. p. 54. 61. Foes.: Procop. Anecd. 113. 115. 116. Schn. Lex. Suppl. "Herodian. Epimer. 150." Boiss. Mss. UNDE] ADJ. Χειρωνακτικός, ut βίος, Vita eorum qui artem aliquam manibus exercent, et manibus victum quærent, vel Vita qualis est eorum qui etc. Sed Auctor Axiochi, qui Dialogus Platoni vulgo ascribitur, tanquam substantivo usus est, usurpans χειρωνακτικούς pro χειρῶνακτας, (§. 11.) Τοὺς χειρωνακτικούς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονομένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, ubi observata etiam copulari χειρωνακτικούς et βαναύσους, sicut supra habuisti e Plut. βαναύσοις καὶ χειρῶναξι. ["Eust. 40, 14." Seager. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Galen. 1, 6, 29. Aristid. Quint. 65. Dio Chrys. 1, 410." Wakef. Mss.]

Sunt etiam quædam comp., e χειρὸς s. χειρὶ, non χειρὸς s. χειρὶ facta. Quorum nonnulla habuisti supra, sc. Χειρόβολον et Χειρόπληκτος, cum Χειρόβολον et Χειρόπληκτος. Ex iis autem quæ supersunt, alia ejusmodi sunt, ut unde comp. sint, facile perspicitur, in aliis contra facile id perspicere non potest. Prioris generis sunt Χειροφύρῃς et Χερνίπτοι, unde Χερνίψ, (nisi potius hoc prius illo esse quispiam existimet,) posterioris, Χερμὰς et Χερνίτης. ILLUD Χειροφύρῃς pro Manu subactus, ex Epigr. affertur, μάξης χειροφύρεα δαῖτα, Manu subactam cœviam. ["Jacobs. Anth. 9, 152." Schæf. Mss. Anal. 2, 214.] AT VERO Χερνίπτοι ap. Hom. legitur, vel potius inde formatum aoristum χερνίψαντο, II. A. (449.) Χερνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, Manus laverunt s. abluerunt, ante sacrificium sc. Usus est et Lysias hoc verbo, (255.) Ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χερνίβος. Et quidam ἀνώνυμος ap. Suid. Χερνιπτομένους πρὸς αὐτοῖς τοῖς βωμοῖς ὑπέκτειναν, ut quidem in priore l. legitur; in posteriore enim habetur Χερνιπτομένους, τὰς χεῖρας νιπτομένους πρὸς αὐτοῖς κ. τ. λ. Affertur porro et vox ACTIVA Χερνίπτω, e Lycophr. (184.) sed ap. eum χερνίψουσι exp. σφαγιάσουσι, θύσουσι, ubi a metaphora τῶν χερνίβων, quibus abluebantur et purgabantur manus, θυσίαν vocasse dicitur χερνίβα, tanquam purgatricem. Convenit autem hæc exp. θύσουσι, quæ datur verbo χερνίψουσι, cum illa quam habet χερνιφθέντα ap. Suid., sc. τυθέντα: qui alioqui et priorem illam verbi χερνίψαντο signif. agnoscit. ["Eur. Iph. T. 622. Jacobs. Anth. 8, 123." Schæf. Mss. Anal. 2, 42. "Aristoph. Eip. 961. Αὐτὸς τε χερνίπτων, Fac lustreris." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 562. 669.] Χερνίμμα, Manuum lotio, χερνίπτρον, VV. LL. tanquam ex J. Poll., qui tamen expositionem non addit. Cam. χερνίμματα interpretatus est Manuum

A lavacra, [Malluvia.] AT VERO Χερνίψ ab Hom. vocatur, ut Idem annotat, Aqua qua abluuntur manus ante cibum, Od. A. (136.) Χερνίβα δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος. Dicit enim fuisse Aquam vase allatam, et effusam in prolubrum. Apud Eund. II. Ω. (304.) ἡ δὲ παρέστη Χερνίβον ἀμφίπολος πρόχουον θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα, VOCEM Χερνίβον interpretati fuere vas quod fuit ab aliis DICTUM Χερνίπτρον, ["Inscr. Att. ap. Boeckh. Staatsh. 2, 262." Schn. Lex. "Schol. Eur. Phœn. 666." Wakef. Mss.] SIVE Δέβης, Prolubrum Latine: UT Πρόχουον, Gutturium. Neque alibi reperitur ap. illum Poetam in hac forma vocabulum. Athen. (408.) Atticos hoc ait DIXISSE Χερνίβιον. Idemque docet, Χερνίβα, penultima acuta ap. Comicos et Tragicos reperiri, [cf. Suid.,] de aqua, qua, titione ex ara sublata, cum in illam intinxissent, conspergere quondam in sacris astantes consueverint; sed rationem deductionis repugnare. Hæc ille. Ceterum quod ad hanc vocem Χερνίψ attinet, (a quo nomin. fit gen. χερνίβος, cum contra χερνίβος et χερνίβα sint a nomin. χερνίψ,) pro Lavacro s. Ipsa manuum ablutione sumi manifestum est ap. Thuc. 4, (97.) p. 153. meæ Ed. Ὑδωρ τε, ὃ ἦν ἄφανστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χερνίβι χρῆσθαι, ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι: quæ Interpres ita vertit, Aquam etiam, quam nefas ipsis esset tangere, nisi ad abluendas in sacrificium manus, iu alios usus haurire. Ex Eur. (Iph. A. 675.) affertur, χερνίβων ἐστῆρ' πέλας, pro Aderis proxima lavacris. Ab Erasmo χερνίβες alicubi redditum fuit Piamina. Bud. autem χερνίβων εἰργεσθαι ap. Demosth. (505.) tale esse ait, quale ap. Lat. Aqua et igni interdicere. Sed cum sit εἰργεσθαι, passivum, non act. εἰργεῖν, potius dicendum fuerat, χερνίβων εἰργεσθαι dici eum cui aqua et igni interdicitur. Neque hoc prætereundum est, Schol. ibi habere χερνίβος, non χερνίβων, et admonere, ita vocari non aquam, sed ipsum vas: χερνίβος, inquit, οὐ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τοῦ ἀγγείου: quod qua ratione nitatur, ipse viderit. Pro ipso certe Vase legimus et ap. Athen. Ἀθηναίους θυομένοις ἐν Δίλῳ, τὴν χερνίβα βάψας ὁ παῖς προσήνεγκε, κὰν τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ ὕδατος ἰχθὺς κατέχεεν. De accentu autem confer ea quæ Suidas scribit, cum iis quæ ex Athen. paulo ante habuisti, ab Eust. quoque commemoratis. Porro ab illo neutro Χερνίβον habemus plur. Χερνίβα ap. Synes. Ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος, οὐχ ἦπτον ἢ τὰ ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χερνίβα, πόλεως καθαρτήριον, Non miuus quam lavacra quæ sunt in templorum vestibulis. Forsan autem aliquis Aquam lustratoriam appellavit. ["Χερνίψ, Thom. M. 729. Musgr. Iph. T. 58. 335. Brunck. Aristoph. 1, 72. 3, 147. (A. 1129. "Orn. 850.) ad Theogn. 977. ad Cæd. T. 240. ad Mær. 40. 332. 414. Beck. ad Eurip. 200. ad Od. Γ. 441. 445. (I. 136.) Musgr. Or. 957. Heyn. Hom. 8, 657. Χερνίβος, * Χερνίβον, ibid. Mær. 414. et n. * Χερνίβετον, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 96. Χερνίβιον, Heyn. l. c. ad Mær. 332. Phryn. Ecl. 83. Aristoph. Fr. 246. Ruhnk. Hist. Or. p. 56. * Χερνίπτρον, Heyn. l. c." Schæf. Mss. Philemon Lex. Techn. 200. Χερνίψ, Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 1004. Choeph. 123. Eur. Alc. 100. Eust. p. 33, 30. Bas. Χερνίβον, Andocides Orat. 4. Wolf. ad Dem. c. Lept. 376. Χερνίβος, Ælian. H. A. 10, 50.]

Illam vero duo COMPP. Χερμὰς et Χερνίτης, talia sunt, quemadmodum dixi, ut unde sint composita, non itidem facile perspicitur. Hoc alioqui ap. omnes constat, hoc nomine Χερμὰς, ἄδος, ἡ, significari Lapidem χειροπληθῆ, s. πληροῦντα τὴν χεῖρα, i. e. Lapidem qui manum implere possit. Alioqui reddi etiam queat Lapis qui manu una sustolli possit. Sed intellige non solum sustolli s. olli a terra, verum etiam projici. In VV. LL. dicitur esse Parvum saxum quod facile manu potest tractari, ut Epigr. ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ Χερμᾷδι. (Improprie autem Saxum maritimum magnum sic vocari, cui alligantur funes navium. Quin etiam poni pro Tumulo, Epigr. Κεῖμαι δὲ ξείνῃ ὑπὸ χερμᾷδι.) Usus est hujus nominis χερμὰς in prosa quoque; ita enim quidam ap. Suid.,

(postquam hic dixit *χερμάδος λίθον* esse *πληρουντος* τὴν *χείρα*.) Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ *τείχους* *πλήθος* *χερμάδος* καὶ *βελῶν παντοίων κατέχεαν*. Sed unde sit compositum hoc nomen, vel potius quæ vox nomini *χείρ* in compositione huius vocabuli *χερμάς* adjuncta sit, nec ipse, nec Hes. docet. Etym. quidem certe de voce *χερμάδιον* tanquam minime composita loquitur, quippe qui scribat *χερμάδιον* habere pleonasmum literæ *μ*: nam a *χείρα*, (scribe potius *χέρα*;) fieri *χεράδιον*. Minime autem dubium cuiquam esse potest quin de *χερμάς*, quod illius prototypum est, itidem dicturns fuerit, esse *χερμάς* pro *χεράς*. At vero Eust. aliquid hac de voce affert, quod a ratione non alienum esse videtur. Scribit enim *χερμάς* dictum ἐκ τοῦ *χερὶ μάσσαι*, quod est *ἄψασθαι*. Ipse certe Hom. de tali lapide dicit, *τόν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψε*, Il. Π. (734.) *ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον, ὀκρίεντα, τόν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψε*: perinde sc. ac si *χερμάδιον* dixisset. Sciendum est enim Hom. altera illa VOCE *Χερμάδιον* uti, quæ e *χερμάς* facta nominis diminutivi formam habet, cum alioqui eand. signif. obtineat. Il. E. (302.) *ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χεῖρι Τυδείδης, μέγα ἔργον· ὁ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν, Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος*: O. (250.) *βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας Χερμαδίῳ πρὸς στήθος*: Δ. (518.) *Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο*. Sed ap. Eund. legitur etiam *μεγάλοισι χερμαδίοισι*, item *ἀνδραχθεῖσι χερμαδίοισι*, de ingentibus saxis. Od. K. (121.) de *Læstrygonibus*, *Μυριοί, οὐκ ἄνδρεςσιν εἰκοῦτες, ἀλλὰ γίγασι, Οἱ ρ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθεῖσι χερμαδίοισι Βάλλον*. Sed cum videamus Hom. epithetum addere huic nomini, et aperte etiam in neutro genere usurpare alicubi, assentiri Eustathio non possum, scribente, cum *χερμάδιον* subaudiri *λίθον*. In h. enim I. Il. Θ. (321.) *ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χεῖρι*, annotat cum *χερμάδιον* *λείπειν* accus. *λίθον*: ideoque postea *λίθον ὀκρίεντα* appellare. Non dubito alioqui quin *χερμάδιος λίθος* inveniri queat, sicut *χερμάδος λίθον* ap. Suid. habemus: subjungentem tamen locum in quo vox *λίθος* non additur. At h. Hes. I., *Χερμάδιος, χειροπληθὴς λίθος, καὶ ὁ ἀκροβολισμὸς*, talis est ut ex eo statui nihil ea de re possit. Apud Lucian. quidem certe adjective usurpari *χερμαδίου* manifestum est, (2, 328.) *Ὁ δὲ μολιβδαίνας χερμαδίου * ἀράγδην ἔχων ἐχειροβόλει*. [*Χερμάς*, Wakef. Phil. 1205. Epigr. adesp. 204. *Χερμάδιος*, Thom. M. 501. Heyn. Hom. 5, 57. *Χερμάδιον*, 7, 373. 8, 174." Schæf. Mss. * *Χερμαδίεω*, Schleusn. Lex. V. T. "*Χερμάς*, adj., Nonn. Jo. 10, 109." Wakef. Mss. "*Eur. Bacch. 1094. Πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταιβόλους Ἐρρίπτον*." Seager. Mss.] Ceterum ab illa voce *Χερμάς* derivatum est etiam NOMEN *Χερματιστής*, quod eod. modo ab Hes. exp., sed adde, καὶ *δίσκος βακχεῖος*. Apud Suid. autem ΕΥΤΑΤ *Χερμαστήρ*, expositum *σφενδόνη*, Funda. [Antip. Sid. 105. ap. Anal. 2, 36. * *Χερμάζω*, Hes. *ἐχειροζόμεν· τὴν γῆν εἰργαζόμεθα*.] Habetur vero et vox *Χέρμα*, in VV. LL., quam interpr. Lapis, Telum, Missile. Ab Hes. exp. *ποίημα, χάλιξ*, ubi *ποίημα* mendose scriptum esse, satis liquet. [*Ad Joseph. 3. p. 56.*" Schæf. Mss.] In hac certe signif. qua pro *χάλιξ* poni dicitur, convenit cum VOCE *Χεράς*, *ἄδος*, ἡ, qua dicitur declarari *Acervus parvorum lapidum* qui una manu tolli possit, s. sustolli. Apoll. Rh. 1, (1123.) *Βωμόν δ' αὖ χεράδος παρενήνεον*, Schol. *Χεράς, ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογή, τῶν καθ' ἓνα χεῖρι ληφθῆναι δυναμένων*, quos ab Hom. *χερμάδια* vocari ait. Quibus addit, *βωμόν* poni pro *εἰς βωμοῦ κατασκευῇν*. Vel *χεράδες* dicuntur, inquit, οἱ *μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων*. Repouo autem hic *χεράδες* pro *χεράδες*: itidemque *χεράς* pro *χεράς* paulo ante: et in ipso Apoll. Rh. textu non *χεράδος* scribo, sed *χεράδος* a *χεράς*. Hesychio autem *χεράδες* sunt αἱ τῶν *χειμάρρων ποταμῶν λιθώδεις ἀθροίσεις*, Etym. τὰ *παραθαλάσσια σκύβαλα*: (sed aliud etymum quam a *χείρ* affert, sc. *παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥαδίως*;) vel, οἱ *σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν*. Invenitur porro et NOMIN. *Χεράδος*, neutro genere, ap. Suid. et Hes., a quo exp. ἡ *μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη*, ubi pro ὕλη repono ἰλύς: de qua emendatione dicam

paulo post. Apud Suid. duplici mendo scriptum est, ἡ *μετ' ὀστράκων λίθων ὕλη*: omissa particula *καὶ*, et posita itidem voce ὕλη pro ἰλύς. Vide Eund. et in *Χλίδος*. Extat porro hæc vox Il. Φ. (319.) *καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλῃς χεράδος περιχεύας*, ubi Eust. scribit, *χεράδος* secundum quosdam esse *Sordes omnes* quæ ex aqua in locum aliquem confluent, easque ita vocari *μμητικῶς*: sc. ἀπὸ τοῦ *γινόμενου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι*. Et esse neutrius generis *χεράδος*, (sicut *κίναδος*;) quo in hoc uno loco usus sit Hom. Alii autem, inquit, *χεράδος* dixerunt esse τὸ *πλήθος τῶν παραθαλασσίων ἢ παραποταμίων ψήφων*. Alii hoc nomine significari existimarunt τὴν *μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλύν*, vel τῶν ἐς *χερμάδας ἐπιτηδείων λίθων*. (Obiter autem ex illo accus. *ἰλύν* animadvertite emendari eum Hes. I. quem modo protuli.) At Pind., inquit, scribens Il. (6, 13.) *χεράδι παμφόρῳ*, cogitandum nobis relinquit dici etiam *Χεράς χεράδος*. Nisi tamen aliquis hic quoque *χεράδει* scr. esse contendat per *ει*, ut *κινάδει*, sicut *τείχεϊ τείχει*, et *βέλεϊ βέλει*. Ita quidem ille; sed quid si potius ap. Hom. *χεράδος*, non *χεράδος* scr. esse quis contendat? et *χεράδος* ab illo *χεράς* esse dicat? Me certe is assensorem fortassis habebit, cum illi scripturæ assentiri meum vetus exemplar et non paucas Edd. typographicas videam, (sic autem et ap. Apoll. et ejus Schol. depravatum esse huius vocis accentum admonui,) cum etiam adverbio *ἄλῃς* genitivum optime convenire sciam: cum denique ap. brevium Scholl. Auctorem *χεράδος* genitivo expositum inveniam. Exp. enim, *τῆς ὑπὸ ποταμῶν ἀθροισμένης ψάμμου, καὶ ξύλων συγκρομιδῆς*. In meo autem illo veteri vel potius vetustissimo exemplari hæc annotantur margini, *Χεράδος, Ἀπολλόδωρος τὸ πλήθος τῶν θαλαττίων καὶ ποταμίων λίθων, οὓς ἡμεῖς τροχαλοὺς, οἱ δὲ χερμάδια καλοῦσιν, ὅντας χειροπληθεῖς*. Affertur vero ibi et alia lectio, sc. *σχεράδος*: nec dubito quin utraque vox pro genitivo ibi habeatur. Unum est quod genitivo, (i. e. legere volentibus in genitivo) obsistere possit, sc. *Μυρίον*: sed videndum an non adverbialiter positum dici queat. [*Χεράς*, Heyn. Hom. 8, 174. 843. Tour. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 247. Matth. ad Gloss. Min. p. 26. Dawes. M. Cr. 45. *Χεράδος*, ibid. Heyn. Hom. 8, 179." Schæf. Mss.]

Alterum COMP. *Χερνήτης*, ὁ, quo significatur Qui manibus victum quærit, Qui quæstum manibus facit, deductionem itidem controversam habet. Ac ne de priore quidem compositionis parte constat: cum Hes. scribat VOCEM *Χέρνα* esse i. q. *περία*. At si sequamur Eust., fuerit *χερνήτης* compositum e *χείρ* et verbo *νήθω*. Imo vero, ne quid Eustathio attingere dicar, non masculino *χερνήτης*, sed FEM. *Χερνήτις* deductionem illam tribuit, *Χερνήτις* δὲ, ἡ διὰ *χειρῶν νήθουσα ἔριον τυχόν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἔριθος*. Et cum masculinum nomen dici soleat habere et femininum, illud femininum contra dicit habere etiam masculinum: subjungens, *Ταύτης δὲ ἐστὶ καὶ ἀρσενικόν· φασι γοῦν οἱ παλαιοὶ, Χερνήτης, λάτρις, χειροτέχνης, ἀπὸ χειρὸς ὤν· Καὶ πάλιν, Χερνήτης, πένης, χειρόβιος*. Hanc autem derivationem sequendo, redditur *χερνήτις*, magis peculiari interpretatione, Quæ nendo victum quærit, s. quæritat. Sed quomodo hoc etymum masculino quoque *χερνήτης* conveniet? an nentes etiam viros imaginabimur? et netores viros sicut netrices mulieres appellabimus? Videtur certe Eust., huiusmodi quæstioni tacite respondens, aut occurrens, dixisse, (contra quam dici in aliis nominibus soleat, ut paulo ante admonui,) hoc femininum habere etiam masculinum. Perinde enim est ac si diceret prius fuisse *χερνήτις* in usu, e quo deinde factum sit masculinum *χερνήτης*. Neque tamen, si *χερνήτης* itidem exponatur ὁ διὰ *χειρῶν νήθων*, hoc fidem superare videbitur ei, qui memoria tenebit quæ Herod. de viris et mulieribus permutantibus inter se suo sexui convenientia munia s. officia, memoriæ prodidit. Ac ne tam procul abeamus, *χερνήτας* viros, i. e. διὰ *χειρῶν* s. *χερσὶ νήθοντας*, suppeditabit Sebusianorum s. Segusianorum regio. Verum enimvero quæcunque sit huius vocabuli origo,

extra controversiam est ea, quam illi assignavi, signifi-
 Conveniunt enim expp. Hesychii cum iis quas ap.
 Eust. legimus: atque adeo ex hoc emendare illum
 possumus: reponentes *λάτρης* pro *λάτρης*. Quin
 etiam *χειρόβιος* non recte illic in capite collocari, et
 maiuscula litera scribi, tanquam id sit quod expo-
 natur voce *χειρόβιος*, ex eod. Eust. discimus. Con-
 tra enim *χερνίτης*, (ut ibi scriptum est,) sicut *χέρνης*,
 his omnibus vocibus exponere voluit Lexicographus,
πένης, *λάτρης*, *χειροτέχνης*, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν, *χειρό-*
βιος. Et cum *χερνίτης* isti *χειρόβιος* subjungit, indi-
 care vult, ut opinor, pro illo *χέρνης* dici etiam *χερ-*
νίτης: quibus addit, *χέρνα γὰρ ἡ πενία*. Sed hanc
 scripturam per *ι* in secunda syllaba supposititiam
 esse puto, cum alibi per *η* scriptum inveniatur, et
 cum altera illa declinatione *χερνῆς*, *ἦτος*, conveniat.
 Apud Suid. certe *χερνῆτης* et *χερνῆτις* per *η*, non *ι*,
 in secunda syllaba scriptum est: a quo additur etiam
 aliquid ad illa quæ de signif. vocis *χερνῆτις* dicta
 fuerunt. Ei enim *χερνῆτις* non simpliciter est ἡ ἀπὸ
 χειρῶν ζῶσα, s. *χειράβιος*, sed simul et *χῆρα*, i. e.
 Vidua. Quæ vox vereor ne nimis illius nominis sig-
 nif. restringat. Videtur autem et ipse censuisse,
 fem. *χερνῆτις* prius esse quam masc. *χερνῆτης*: cum
 priorem locum illi fem. tribuat: subjungens, καὶ
χερνῆτης, ὁ πέννης, ἀρσενικῶς. Perperam tamen inter
 illud fem. et hoc masc. interjectus est locus in quo
 quidam *ἀνώνυμος* dativo *χερνῆταις* utitur, et quidem
 de illis qui ruri opus faciunt, (quod observatione
 dignum est,) Ὁ δὲ ὑπὸ τῇ κνέφει σὺν τοῖς *χερνῆταις*
 τοῖς ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς ἰοῦσιν, ὑπεξῆλθε. Nam cum ἐπὶ
 τοὺς ἀγροὺς ἰοῦσιν, intelligo, ad opus faciendum. Apud
 eund. Lexicogr. extat illius alterius declinationis
 exemplum, sc. *Χερνῆς*: eadem forma qua dicitur
γυμνῆς: legimus enim ibi ex Epigr. *χερνῆτα βίον*.
 Sed hic animadvertite esse *χερνῆτα* adjective positum
 pro *χερνητικόν*: cum alioqui *χερνῆτες* substantive
 dicatur potius, ut *χερνῆται*. Extatque hic usus et
 ap. Aristot. Polit. 3. ubi etiam vocem hanc expo-
 nit, Αἱ γὰρ ἐργασίαι πλείους ὧν ἐν μέρος κατέχουσιν
 οἱ *χερνῆτες*· οὗτοι δ' εἰσὶν, ὥσπερ σημαίνει καὶ τοῦνομ'
 αὐτοῦς, οἱ ζῶντες ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐν οἷς ὁ βάναντος
τεχνίτης ἐστί. Quæ Aristotelica expositio, conve-
 niens cum ea quæ ap. alios passim extat, facit ut
 suspicer *χερνῆς* habitum non fuisse pro composito,
 sed pro simplici: et posteriorem syllabam *νης* non
 per compositionem accessisse, sed simpliciter esse
 terminationem: ut in *Manuarius* et *Manualis*, quæ
 ad vocem *Manus* accedunt, non per compositionem
 ei adjunguntur, sed tantum *παραγωγαὶ* sunt termina-
 tionem efficientes. E *χερνῆς* autem factum dicemus
χερνῆτης, deinde *χερνῆτις* fem. (Scribo enim *χερνῆς*,
 non *χέρνης*, quam posteriorem scripturam habet Hes.;
 sed huic refragatur nomen illud *γυμνῆς*, similem in-
 flexionem habens.) Fit certe hinc et ADJ. *Χερνητι-*
κός, Pertinens ad eos qui *χερνῆτες* s. *χερνῆται* ap-
 pellantur, Qualis est eorum qui *χερνῆται* dicuntur,
 ut si dicas *χερνητικός βίος*, pro quo habuisti ex
 Epigr. *χερνῆτα βίον*. Aristot. varia δήμουν εἶδη enu-
 merans, inter ea recenset τὸ *χερνητικόν*, καὶ τὸ μικρὰν
 ἔχον οὐσίαν, ὥστε μὴ δύνασθαι σχολάζειν. Dicitur
 autem τὸ *χερνητικόν* a *χερνῆτες*, eadem forma qua τὸ
 θητικόν, a nominativo *θητες*. [“*Χερνῆς*, Jacobs.
 Anth. 7, 236. Archias 11. Valck. Adoniaz. p. 373.
 * *Χερνήδες*, ad Charit. 310. *Χερνήτης*, Simonid. 97.
 Dionys. H. 3, 1336. *Χερνήτης*, Jacobs. Anth. 7, 314.
 Heyn. Hom. 6, 348. (H. M. 433.) Toup. Opusc. 1,
 285. Valck. I. c. Matth. ad Gloss. Min. p. 26. *Χερ-*
νητικός, ibid. * *Χερνήτωρ*, Manetho 4, 114. (λεπτής
πενίης *χερνήτορας*.) Schleusn. Mss. “*Χερνήτις*, Ne-
 trix, Inc. ap. Suid. v. *Ταλασιουργία*.” Kall. Mss.
 “*Χερνήτης*, Manetho 5, 129.” Wakef. Mss. *Χερνῆς*,
 Eur. El. 205. Αὐτὰ δ' ἐν *χερνῆσι* δόμοις Ναῖω ψυχὰν
 τακομένα. Ernestio ducendum videtur hoc vocab.
 ab antiquo *χέρω* s. *χάρω*, unde Lat. *Careo*: hinc
χερανός, *χερνός*, *χερνῆς*, (ut *γυμνός*, *γυμνῆς*,) i. q.
χῆρος, Egenus.]

Compositorum e nomine *χείρ* classis altera, eorum
 sc. in quibus hoc nomen posteriorem locum
 obtinet, ut in præcedentibus comp. prio-

rem obtinuit. Hic autem et comp. ver-
 ba ponentur, sed præcedente
 ubique simplici.

Ἀκρόχειρ vide cum Ἀκρόχειρον.

Ἀντίχειρ, *ειρὸς*, ὁ, (ἡ,) Pollex. Existimatur au-
 tem appellatus esse *ἀντίχειρ*, quasi Qui pro manu
 sit, ac instar omnium reliquorum digitorum manus:
 quo sc. demto manca plane futura sit manus, et
 mancus ejus usus. Ἀντίχειρ, inquit Macrobius, Pol-
 lex vocatur, quasi Manus altera. Ἀντίχειρ sic a
 Græcis videtur dictus, inquit Gal., quod solus ipse
 tantum valeat polleatque quantum reliqui quatuor.
 Latine Promanus appellari possit. Siquidem manus
 actiones omnes per eum habet firmiores, eo solo
 tantum roboris præbente, quantum reliqui digiti
 simul juncti: easque omnes æque cessare et aboleri
 necesse est, sive ipse solus, sive alii desint. Itaque
 Pollicem Latini quoque a Pollendo appellavere. Sunt
 tamen qui *ἀντίχειρα* dictum velint, quod ceteris
 digitis oppositus sit, et ex adverso situs. [Aristot.
 H. A. 2, 11. Ὁ μέγας δάκτυλος πρὸς τὸ λοιπὸν τῆς
χειρὸς ἀντίθεσιν ἔχει.] Dicitur et μέγας propter ma-
 gnitudinem s. potius præstantiam. Gorr. [“Huschke.
 Anal. 108. Heyn. Hom. 5, 709.” Schæf. Mss. J.
 Poll. 2, 145. 148. Antyllus Oribasii p. 133. Πᾶσαν
ἀντίχειρα δακτύλων. * *Ἀντιχειρία*, J. Poll. 2, 148.
 * *Ἀντιχειριαῖος*, Gl. Pollicaris. * “*Ἀντίχειρον*, Co-
 tel. Monum. 4, 3, 10.” Kall. Mss.]

Ἀριστόχειρ, ὁ, ἡ, Qui est ἀριστος χειρὶ, Cui est
 ἀρίστη χεῖρ, i. e. Cui manus est præstantissima s.
 strenuissima: e quo intelligi potest Strenuissimus,
 Fortissimus. At Soph. Aj. (944.) p. 55. ἀριστόχειρ
 ἄγων dixit Qui erat inter viros ἀριστεύοντας χερσὶ.
 (Sic enim commodius exponere mihi videor, quam
 cum Schol., ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα.) Vel potius,
 retinendo superl. qui in comp. illo habetur, Certamen
 propositum τοῖς ἀρίστην χεῖρα ἔχουσι, vel τοῖς
 ἀρίστοις χειρὶ. At Schol. in altera expositione, quam
 affert, multo priore illa aptiorem, ἀριστόχειρ ad uni-
 cum pertinere vult: ita sc. explicans, sed liberius,
 ὑπὲρ τοῦ φανῆναι τὸν ἀριστον ταῖς χερσὶ. [“Reiz. Belg.
 Gr. 631.” Schæf. Mss. Synes. 162.]

Ἀπτόχειρ, Cui manus sunt perfectæ nec ullo la-
 borant vitio; Qui utraque manu æque utitur, ut
 “οἱ ἀμφιδέξιοι, Ambidextri. Plato de LL. 7. mo-
 rem improbens eorum qui dextris sinistisque
 partibus non æque utuntur, ὅπως ἀρτίποδες καὶ ἀρ-
 τίχειρες πάντες καὶ πᾶσαι γίνονται.”

Αὐτόχειρ, Qui sua ipse manu aliquid facit, non
 utens aliena opera, Qui propria manu facit, ut αὐτό-
 χειρ τῆς μάχης dicitur Princeps aliquis qui non tan-
 tum suos sibi militantes habuit, sed manus ipsemet
 conseruit. Herodian. 7, (2, 17.) de Maximino, Γε-
 γόνασι δὲ καὶ ἑτεραι συμβολαὶ, ἐν αἷς ὡς αὐτοῦργός τε
 καὶ αὐτόχειρ τῆς μάχης, ἀριστεύων τε πανταχοῦ, ἐπη-
 νεῖτο, Polit. Fuere item alia prælia, quibus omnibus
 ipse manu pugnam capessens, ac fortissime dimi-
 cans, explendescibat. Sic a Dem. dicitur aliquis
 αὐτόχειρ τῆς ἀπελγείας: (534.) Ὡς περ ἂν εἰ ξένον τις
 ἐξαγαγεῖν ἠβούλετο, ἅπας τις ὠκνεῖ τῆς ἀσελγείας ταύ-
 τῆς αὐτόχειρ ὀφθῆναι γεγόμενος. Præcedunt autem
 hæc verba, Διὰ γὰρ τὸ δεῖν αὐτὸν ἐπιλαβόμενον τῇ
 χειρὶ τοῦτο ποιῆσαι, καὶ μὴ προσκαλέσασθαι πρὸς τὸν
 ἄρχοντα ἐξείναι, ubi pro αὐτὸν ἐπιλαβόμενον τῇ
 χειρὶ τοῦτο ποιῆσαι potuisset fortasse dicere iti-
 dem αὐτόχειρα τοῦτο ποιῆσαι. Talem certe vim
 habere ap. Latinos puto verbum Admittere, cum
 dicunt, Admittere in se aliquod facinus, qualem
 habet αὐτόχειρα γίνεσθαι: licet alioqui illud gen-
 us loquendi huic omnino respondere negem. Mir-
 ror autem Schol. ibi annotasse, Dem. αὐτόχειρα
 dixisse tanquam περὶ ἀνδροφόνων loquentem: Ὅρα,
 inquit, ὅπως τῶν ἀνδροφόνων ὄνομα ἔθηκεν ἐπὶ τῶν
 ὑβριστῶν. Nisi forte hoc censuit Schol., dum istud
 observare nos juberet, Dem. hoc potius vocabulo
 usum esse quam alio, quoniam et de cæde usurpari
 solet. Dicitur enim aliquis αὐτόχειρ τοῦ φόνου, ut
 hic αὐτόχειρ τῆς ἀσελγείας: quin etiam αὐτόχειρ, sine
 adjecione, ut docebo aliquanto post. Utrumque
 autem usum habere αὐτόχειρ, i. e. tam in bonam

quam in malam partem usurpari, ut vulgo loquuntur, ostendit Isocr. Or. ad Phil. (63.) Οὐ γὰρ αὐτόχειρες οὔτε τῶν ἀγαθῶν οὔτε τῶν κακῶν γίνονται τῶν συνόντων αὐτοῖς, ἀλλ' ἐκάστοις τοιαύτην ἐννοίαν ἐμποιῶσιν, ὥστε δι' ἀλλήλων ἡμῖν ἐκάτερα παραγίνεσθαι τούτων. Ubi considerandi sunt etiam hi genitivi diversum a præcedentibus usum habentes; nam præcedentes genitivi μάχης et ἀσπελγείας, cum illo αὐτόχειρ juncti, Actionis signif. inclusam habent: at verò ἀγαθῶν et κακῶν, non item. Videntur autem posse ita verti hæc verba, Non enim dii manu propria vel bona vel mala dant: ut sonet αὐτόχειρες q. d. Datores manu propria. Ceterum in præced. quidem ll. genitivo jungitur hoc nomen αὐτόχειρ: at vero ap. Luc. dicitur aliquis ποιεῖν τι αὐτόχειρ, Act. 27, 19. Καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν, Nostris ipsi manibus armamenta navis abjecimus, Nosmetipsi manibus nostris. Legitur porro et αὐτόχειρ ἐργάτης ap. J. Poll., i. e. Qui sua manu opus facit, Cam. Sed dubitet quispiam fortassis an non potius inter αὐτόχειρ et ἐργάτης ipse Poll. interpunxerit. || Αὐτόχειρ τοῦ φόνου, vel Αὐτόχειρ sine adjectione, Qui a fait le coup de sa propre main, Qui sua manu cædem patravit, non alio ad eam patranda usus, Homicida, Interfector. Possit tamen Homicida et Interfector censeri is etiam qui homicidii causa fuerit, etiamsi manu sua cædem non perpetrarit. E Plat. Epist. 7. Οἷον τοῦ φόνου αὐτόχειρες ἐγένοντο. Idem alioqui αὐτόχειρας alibi dicit sine illius genitivi adjectione: Ταῦτά δὲ ἔστω ταῦτα δούλοις πρὸς δούλους τῆς τε αὐτοχειρίας περὶ καὶ τῆς ἐπιβουλεύσεως, πλὴν τῆς ἐγγύης· ταύτην δὲ, ὡς περ εἴρηται, τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι: Hac sponсорum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. Sic Isocr. Plat. (12.) Τοὺς φεύγοντας μὴ καταδέχεσθαι, καὶ τοὺς αὐτόχειρας ἐξείργειν. Sed additur plerumque gen. personæ, ut Dcm. c. Mid. Αὐτόχειρα ἄλλον ἄλλου γίνεσθαι. Polyb. 2, (58, 8.) Τούτων αὐτόχειρας γενέσθαι καὶ τιμωροὺς. Appian. B. C. 4. Αὐτόχειρας Γαῖον Καίσαρος. Plut. Romulo (23.) Αὐτόχειρες Τατίου, Interfectores Tatii. De cæde quidem itidem usurpavit αὐτόχειρ Eur., sed alium ei usum dans, utpote substantivo tanquam adjectivum jungens, cum dixit αὐτόχειρι μοῖρα, Med. (1281.) ἄτις τέκνων, ὧν ἔτεκες, "Αροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς, Interficies liberos nece s. cæde tuis ipsius manibus patrata. Itidem cum substantivo, sed aliquantum diversa signif., dixit αὐτόχειρι σφαγῇ, Or. (945.) αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ Ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον. Σύν σοι, Nece manibus propriis illata. Dicitur enim de ea quam quis sibimet suis manibus infert, non quam infert alii, ut in illo altero loco αὐτόχειρι μοῖρα. ["Phryn. Ecl. 46. Thom. M. 205. Markl. Suppl. 442. Wakef. Eum. 841. Porson. Or. 1037. Morus ad Isocr. Pan. p. 64. Act. Soc. Traj. 1. p. 74. Eur. Phœn. 887. Brunck. ad Orest. 945. 1044. ad Soph. Antig. 1176. Valck. Diatr. 150. 189." Schæf. Mss. "Interfector sui, Æsop. Fab. 67. p. 204. Ed. Genev. 1648. Δίκαια, φησι, πέπονθα· τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;" Seager. Mss. Dem. 321. φόνου, Soph. Ant. 306. τάφου.] Invenitur porro et NOMEN Αὐτόχειρος ap. Hes., quod exp., ὁ ἐαυτὸν ἐγγχειρίσας, ubi si ἐγγχειρίσας accipitur pro διαχειρίσάμενος, i. e. φονεύσας, optime hæc signif. cum ea conveniet, quam in illo loco habet, cum alioqui hoc substantivum sit, illud, adjectivum. [At αὐτόχειρα γράμματα pro αὐτόγραφα, ap. Dion. Cass. 905, 46. Adv. * Αὐτοχειρως, i. q. αὐτοχειρῖ, Schol. Soph. Aj. 57. El. 1013. Schol. Eur. Phœn. 887.]

Αὐτοχειρία, ἡ, Homicidium quod aliquis manu propria perpetravit, non per alium perpetrandum curavit. Vide locum Plat. quem paulo ante protuli in Αὐτόχειρ. ["Phryn. Ecl. 216. Xen. Hell. p. 407. Thiem., Fischer. Ind. Palæph. v. Αὐτοργός, Herodian. Philet. 478. Thom. M. 128. ad Herod. 275." Schæf. Mss. Dio Cass. 589.] Invenio autem et NOMEN Αὐτοχειρίας ap. Schol. Eur. pro αὐτόχειρ: quendam enim illius in Medea locum exponens, pro αὐτοφόνταις utitur voce αὐτοχειρίοις: idque bis. At ego ne semel quidem uti velim: quod semibarbaram

A vocem esse suspicer, donec aliquo non suspectæ fidei loco confirmatus ejus usus fuerit. [Apollon. Dysc. 349. αὐτοχειρία δρᾶσις, de eo qui sibi ipsi manus infert.] Affert vero J. Poll. et PARTIC. Αὐτοχειρίσαντες e Philisto; sed nec ipso utendum nobis fuerit, si ei credere voluerimus; dicit enim vocab. id esse παμμίλλον. Quam autem vel potius utram signif. ei dedisset Philistus, ex J. Pollucis verbis colligi non potest: sed hoc saltem constat, αὐτοχειρίσαντες sonare οἱ αὐτόχειρες γεόμενοι. Invenio in VV. LL. et BICOMP. Προσαυτοχειρία, quod redditur Propria cædes. At in primis Lexx. redditum fuerat Suimet interfectio, quæ interpr. clarior est. Verum an e Classico quopiam Scriptore petita sit hæc vox, merito quis dubitet.

Αὐτοχειρία, adv. Αὐτοχειρῖ, adv. Sua ipsius manu, Manu propria, Herod. 3, (13.) Αὐτοχειρῖ διέσπειρε τῇ στρατιῇ, Sua manu exercitui dispersit. Est autem αὐτοχειρῖ Ionice pro αὐτοχειρία. Αὐτοχειρία Hes. exp. τὸ τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ποιῆσαι τι. Sæpe autem de cæde, ut in h. l. qui ex Eod. affertur, (3, 74.) Αὐτοχειρῖ ἀπολέσας. Philo V. M. 3. Καὶ ἱεμένους αὐτοχειρῖ διαχρήσασθαι τὸν ἄνθρωπον. ["Wessel. Diss. Herod. 103. ad p. 62. Manu, Xen. Ἑλλ. 6, 4, 35.: opp. βουλῇ, Consilio." Schæf. Mss. Dem. 787.] Tale est Αὐτοχειρῖ, cum ἀποκτείνειν, et cum θνήσκειν. Paus. Achaicis Ἀποκτείνας δὲ αὐτοχειρῖ τὴν γυναῖκα. Antiphon, Τοῦτον ἡ βουλῇ, ὅτι τὴν πόλιν ἐνεχείρει προδιδόναι, αὐτοχειρῖ ἀπέκτεινε, Manu, non veneno, interemit, Bud. Affertque Idem ex Eur. Or. (1040.) Ἀλλ' αὐτοχειρῖ θνήσχει ὅτω βούλει τρόπω. Perperam autem subjungitur αὐτοχειρῖ itidem scriptum cum accentu in fine, αὐτοχειρῖ δὲ σφαγῇ, ex Eod.: cum scr. esse αὐτόχειρι, pateat ex iis quæ in Αὐτόχειρ tradidi. Dicitur enim eod. plane modo quo αὐτόχειρι μοῖρα: ["Phryn. Ecl. 216. Porson. Or. 1037. Beck. 1040. Brunck. p. 199. ad Herod. 62. * Αὐτοχειρῖ, Callim. Epigr. 59. Manetho 3, 200." Schæf. Mss. Lobbeck. Phryn. 515. Cf. Αὐτοποδία et Αὐτοποδι, Πανοικία et Πανοικί, Πανστρατιά et Πανστρατί.]

Αχειρ, Manu carens s. Manibus, Mancus, Hermod. Ἀριστεὺς ἄχειρ προσῆλθε στρατηγῷ δεόμενος τροφῶν. Apud Xen. K. Π. 3, (3, 20.) τὰ τυφλά τοῦ σώματος καὶ ἄσπλα καὶ ἄχειρα sunt terga: quæ ideo dicitur stultum esse hostibus vertere. ["Cattier. Gazoph. 96. Jacobs. Anth. 8, 184." Schæf. Mss.] At vero ἄχειρες, quod apud Auctorem Batrachomyomachiae (289.) legitur, habet sing. NOMIN. Ἀχειρῖς: de cancri, Ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἄχειρες, ubi ἄχειρες reddi solet, Multas habentes manus, ut a sit epitatium, et sit ἄχειρες pro πολυχειρες, sicut ἄξυλος pro πολύξυλος. Alii malunt a esse στερητικόν, ut signif. Carentes manibus. In VV. LL. est ἄχειρῖς expositum etiam ἄχρεϊος, Inutilis, sine Auctoris nomine. Non est alioqui a ratione alienum ut Inutilem vocemus qui ministerio manuum destitutus est. [* Αχειρία, Hippocr. 446, 22. * Βραχύχειρ, Eust. 610.]

Ἐκατόγχειρ, VEL Ἐκατόγχειρος, Centimanus, Centum manus habens; Epith. ap. Hom. gigantis, quem a diis Briareum, ab hominibus Ægæonem vocatum tradit, Il. A. (402.) Ὡχ' ἐκατόγχειρον καλέσας' ἐς μακρόν Ὀλυμπον, Ὁν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων. Ut autem hic ἐκατόγχειρος s. ἐκατόγχειρ appellatus fuit, ita Typhon dictus fuit ἐκατογκέφαλος. Et hoc quidem, allegorice symbolum ἀρχικῆς περινοίας existimatur, καὶ τοῦ πολλὰ δοκεῖν φρονεῖν: illud vero, τοῦ πολλὰ πράττειν, αἰνιγμαῶς ἐστι, ut scribit Eust. Ceterum ἐκατόγχειρος Æolice dictum quidam tradunt pro ἐκατοντάχειρος. ["Heyn. Hom. 4, 109. Fischer. ad Palæph. 84. et Ind. * Ἐκατοντάχειρ, ibid." Schæf. Mss. Schol. Il. l. c. Plut. 7, 870. * Ἐκατοντάχειρος, Athan. 1. p. 10." Kall. Mss.]

Ἐξάχειρ, Qui sex manus habet: ἐξάχειρ ἄνθρωπος, Lucian. [1, 816. 2, 566. "Fischer. ad Palæph. 101." Schæf. Mss.]

Ἐπίχειρ, Qui est ad manum, Qui præsto est, Cam. de hac tamen interpr. non affirmans, sed eam in du-

bio relinquens. Nam ap. J. Poll. (2, 148.) habetur ante ταχύχειρ, sine ulla expositione, sicut et alia quamplurima. Ego certe, si mendo vox illa caret, quid aptius divinari de ejus interpretatione possit, non video. Nam cum ἐπίχειρον, cujus plur. ἐπίχειρα usitatior est, nihil commune habere manifestum est. ["Orph. Arg. 739. (sed v. not.)" Wakef. Mss.]

Εὐχειρ, Cui sunt manus habiles, Qui manuum dexteritate valet, Promptus manibus s. manu. Placet Græcis, inquit Cam., εὐχειρα non esse τὸν ἔχοντα καλὰς χεῖρας, sed τὸν πυκτικόν, i. e. Non bellis aliquem manibus, sed agilibus in decertando. ["Brunck. Œd. C. 472." Schæf. Mss. Pind. O. 9, 163.] Est Εὐχειρ et Nomen statuarii ap. Plin. Εὐχειρία, Manuum dexteritas s. agilitas: Herodian. 1, (15, 4.) Οὐς πάντας εὐχειρίᾳ ὑπερέβαλλεν. Idem in alio ejusd. libri loco (17, 27.) εὐστοχίαν et εὐχειρίαν copulavit. Quidam εὐχειρίαν interpr. non solum Manu dexteritatem, sed etiam Certam manum; at ista interpr. nomini εὐστοχία magis convenit. Apud Suid. quidam ἀνώνυμος, (qui putatur esse Polybius,) plurali utitur, Οἱ δὲ Μακεδόνες ταῖς εὐχειρίαις πολὺ περιῆσαν. Expr. autem ille εὐχειρίαν, τὴν διὰ χειρῶν εὐκίνησιν. ["Ad Diod. S. 1, 589. 658. 2, 57. 329." Schæf. Mss. "Dexteritas rei tractandæ, Polyb. 11, 11. Κατίσχυον καὶ τῷ πλήθει καὶ ταῖς εὐχειρίαις.]"

Θρασύχειρ, Audax manu: qualis est is, qui etiam Promptus manu a Latinis dicitur. Usus ejus est in Epigr. Cam. vertit, Audax in utendo manibus. [Anthol. 3. p. 290.] Θρασυχειρία, Audacia manus s. manuum, Audax manus, s. Audaces manus.

* Ἰσόχειρ, Cyrill. Alex. de Trin. p. 578. de Filio, Ὁ κατάρχων ἐν ἴσφ τῶν ὄλων, ἰσόχειρ τε καὶ ἰσοσθενής τῷ πατρί, πῶς οὐκ ἂν ἔχοι τὸ * ἰσοστατοῦν;]

"Καλλίχειρ, Pulcras habens manus, Athen. 13. (p. 608. e Chæremone), Ἄλλη δ' ἐγύμνον καλλιχρείας ὠλένας." ["Porson. Hec. p. xxxvi. Ed. 2." Schæf. Mss. * "Καρτερόχειρ, Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss. Hom. H. 7, 3.]

Μακρόχειρ, Longimanus, ea forma qua dicitur Centimanus, item Unimanus, a Liv., et Anguimanus, a Lucr.; Cui manus una longior est altera. Ita, inquit Cam., cognominatum fuisse Dariū Hystaspæ filium, quidam Xerxem, quidam Ochum, quidam Artaxerxem, tradiderunt: vel quod horum potentia longe lateque extenderetur, vel quia dextras haberent sinistris vel ambas etiam manus aliis longiores. Hæc ille. At Plut. initio Vitæ Artaxerxis, Μακρόχειρ cognominabatur, inquit, primus Artaxerxes, τὴν δεξιὰν μείζονα τῆς ἐτέρας ἔχων, i. e. Quod dextram longiorem altera haberet. Secundum vero, cujus Vitam scribit, Μνήμονα cognominatum fuisse tradit. ["Strabo 6, 234." Schæf. Mss.]

Μονόχειρ, Unimanus, Unam tantum manum habens. Usus est illo composito Unimanus Liv. l. 5. Macedouici belli, Aretii puerum natum unimanum nuntiatum est.

Ὀξύχειρ, Celer manu, s. manibus; (nam et hic ὀξύς ponitur pro ταχύς:) itidemque SUBST. Ὀξύχειρία, Celeritas manus s. manuum. Vel, Celeritas in movendis manibus, qualis est in artifice exercitato, Bud. A Cam. autem illud ὀξύχειρ redditur Promptus manu, affertque e Nicomacho ap. Athen. (291.) Δειπνῶν δὲ πᾶς τὰλλότρια γίνετ' ὀξύχειρ, ubi vertit ὀξύχειρ, Qui est manibus rapacibus. Qui aliena comedat, inquit, eum esse ait manibus rapacibus. Idem ὀξύχειρίαν interpr. Subitas aggressiones. Esse autem ὀξύχειρ vocem Alexidis, at ὀξύχειρίαν, Menandri, tradit J. Poll. (2, 149.) In VV. LL. ὀξύχειρ redditur, Cui manus est acuta: quod signum promptitudinis ac celeritatis in re aliqua perpetranda esse ajunt. Sed illud, Manus acuta, inepte meo quidem judicio, dicitur. Ibid. ὀξύχειρία redditur etiam Promptitudo, Rapacitas. Quæ posterior interpr. parum mihi placet: ac ne in illo quidem l. Nicomachi video cur ὀξύχειρα necesse sit interpretari Qui est rapacibus manibus: cum ea signif., quam illi primam dedi, optime conveniat. Quin etiam, si ὀξύχειρ proprie dicitur de Artifice qui celeritate in movendis manibus utitur, ut solent qui sunt exercitati,

A facete ad δειπνοῦντα τὰλλότρια translatus fuerit, tanquam et ipsum in ea arte exercitatum. ["Jacobs. Anth. 7, 207. (Theocr. Epigr. 19.) ad Lucian. l. 220. T. H. ad Dial. p. 67. Casaub. Athen. 1, 60." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. 127." Boiss. Mss.]

Πολύχειρ, Multimanus, (ut dicitur Unimanus, Centimanus,) Cui multæ sunt manus: ut Briareus ille cui erant centum. [Æsch. Pers. 83. Soph. El. 491. J. Poll. 227. 663. "Eust. Il. 93, 28." Wakef. Mss.] AT VERO Πολυχειρία non dicitur duntaxat Multitudo manuum, qualis erat illius gigantis; sed ap. Historicos est Multitudo manuum, quas diversi alicui operi admovent: perinde ac si dicas operariorum s. operarum multitudinem. Thuc. 2, (77.) Ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου διὰ πολυχειρίαν. Ubi quidam interpr. Copiosam manum, quæ interpr. parum mihi arridet. [Cf. Schw. Lex. Polyb. "Thom. M. 425. ad Charit. 360. ad Dionys. H. 3, 1684." Schæf. Mss. Diod. S. 1. p. 19. 22. 40., 11. p. 243., 14. p. 427., 17. p. 583. J. Poll. 2, 149. * Πολυχειρία, Hes. πλήθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων.]

Ταχύχειρ, Celer manu s. manibus, Qui est celeri manu. UNDE Ταχυχειρία, Celeritas manuum. Utrumque ap. J. Poll., prius illud e Critia. Usurpari autem et ὀξύχειρ pro ταχύχειρ, modo dictum fuit. [Ταχυχειρία, Phrynichus Bekkeri p. 64. * "Τρίχειρ, Tzetz. Ch. 7, 903." Elberling. Mss.]

Hactenus comp. in χειρ desinentia: nunc de iis quæ iu χειρος vel χειρον desinunt.

Ἐκατόγχερος, ὁ, ἡ, i. q. ἑκατόγχειρ. Usus eo est Hom., ut docui in Ἐκατόγχειρ.

* Ἀπόχειρος, Imparatus, Polyb. 23, 14, 8. Πρὸς ἔνια δὲ τῶν ἐπινοουμένων ἀποχ. ὦν, ἐπεβάλετο, πῶς ἂν ἐπιγένοιτό τις ἀναστροφή. Ἀπόχειρον, Gl. Impromptum.]

"Αχειρος dicitur etiam sicut ἄχειρ. Extat autem illud ap. Suid., afferentem e Piside, et dicentem factum esse per metaplasmum; sed ignobilis est ille Scriptor. ["Toup. Opusc. 2, 62. Wakef. Phil. 177." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 3, 5.]

* Ἀύσχειρος, v. Wyttenb. in Bibl. Crit. 2, 2. p. 54. In Diod. S. 5, 34. Codd. non nolentibus leg. esse suspicor: Ἀύσχειρότατοι τοῖς ἄλλοις εἰσὶ." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 92.]

Εὐχειρος autem non pro εὐχειρ poni tradunt VV. LL., sed pro Facilis captu. Afferuntque hæc verba sine Auctoris nomine, Εὐχειρότατος ταῖς ὑπερβολαῖς, cum hac Gazæ interpretatione, Qui excessu facillime devincitur. De quo loco, licet suspecto, e conjectura pronuntiare non ausim. Hoc certe constat, εὐχειρος sonare potius simpliciter Facilis, sicut εὐχερής: et pro Captu facilis, dici potius εὐχειρωτός: ideoque et in hoc Xen. loco, (Œc. 8, 4.) Στρατιά ἀτακτος μένουσα, παραχδέεσται, καὶ τοῖς πολεμίοις εὐχειρότατον, dixerim rectius legi εὐχειρωτότατον. ["Cf. Zeun. ad K. Π. (1, 6, 36.) p. 136. Hutchins. p. 47. Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.] In Iisd. legitur ETIAM Εὐχειροῦντα χρήματα, Pecuniæ quæ sunt ad manum, Opportunæ pecuniæ, et quæ in numerato sunt. Sed hæc sine Auctoris nomine.

* Πολύχειρος, Multis manibus munitus, Multum efficere valens, Heracl. Alleg. 25. p. 88. δύναμις." Schleusn. Mss. "Alcidamas περί Σοφιστ. 88. Ὅσπερ ἀνδριάντων καλῶν ἀληθινὰ σώματα, πολυχείρους τὰς εὐπορίας ἔχοντα, πολλαπλασίας ἐπὶ τῶν ἐργῶν τὰς ὀφελείας παραδίδωσιν: 'mirifice dictum pro εὐπορίας παρέχοντα ὥσεί ὑπὸ πολλῶν χειρῶν παρεσκευασμένας: iu Aldina est πολὺ χείρους, duobus vocab.' Reisk." Seager. Mss.]

"Πρόσχερος, Ad manum situs, pro πρόσχειρος, "Athen. 4. (p. 149.) ex Harmodio Lepreate, de "Phigalensium epulo, Πρόσχερα δ' ἐκάστω δύο κρέα, "Ad manum sunt, Apposita sunt: ["f. leg. πρόσχερα." Schn. Lex.]

Πρόχειρος, q. d. Ante manus positus, (aut etiam Qui est in manibus, ut πρό χειρῶν alicubi redditur,) et per consequens, Manibus obvisus. Unde potest reddi, Qui est ad manum, Qui est in promptu, Promptus et in expedito positus, e Quintil.: Inventu facilis.

Thuc. 4, (34.) p. 133. Καὶ ἐβαλλον λίθοις τε καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις, ὡς ἕκαστός τι πρόχειρον εἶχε. Πρόχειρος ap. Plat. Qui est in promptu. Item Obvius, Facilis inventu, ap. Arrian., teste Bud. Reddit etiam, E medio petitus, Vulgaris, Omnibus notus, e Suida. At πρόχειρον κεραυνὸν vocari ait a Luciano Fulmen quod Jupiter in manu tenet, in Timonis principio, Τὸ δὲ αἰοιδιμόν σου καὶ ἐκηβόλον ὄπλον καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπέσβη και ψυχρόν ἐστι. Sic ap. Plut. de Utilitate ex Inimicis percipienda, Κάκεινο τὸ βιβλίον ὁρῶ σε πρόχειρον ἔχοντα πολλάκις, redditur, Illum librum te in manibus sæpe habere video. In VV. LL. κοπὴς πρόχειρος, Mucro expeditus et strictus. E Plut. Lycurgo, Πρόχειρα σκευὴ καὶ ἀναγκαῖα, Expedita vasa et necessaria, i. e. quibus fere semper utimur. Gal. ad Gl. 1. Τὰ τῆς θεραπείας τοῖς τοιοῦτοις πυρετοῖς πρόχειρα, Tales febres e facili et in promptu curantur. Nam πρόχειρόν ἐστι, sonat In promptu est, Proclive est, s. In proclivi, Facile est. Et ἐκ προχείρου, E facili, ut Plin. loquitur. Eadem πρόχειρον ποιῆσθαι, In promptu ponere, e Cic. reddunt, ap. Polyb. 5, (75, 5.) "Ὅτι τὰς τῶν πρότερον ἐπτακώτων ἐν ἑκάστοις περιπετείαις οὐ ποιοῦμεθα προχείρους. Sed possit hic Polybii locus jungi cum isto Plutarchi, in quo πρόχειρον ἔχειν et μνημονεύειν copulat, I. de Garrul. (fin.) Δεῖ πρόχειρον ἔχειν καὶ μνημονεύειν τὸ Σιμωνίδειον. In illo enim itidem loco πρόχειρον ποιῆσθαι ad memoriam refertur, quæ aliquid in promptu habet, sive promptum et paratum. Πρόχειρον, τὸ, Harmenopolus, Juris civilis Epitomen a se editam vocat, quasi Expeditam et obviam cuique juris totius methodum, VV. LL. || Πρόχειρος, de homine dictum, Manu promptus, ap. Suid., teste Bud. Idem reddit etiam Temerarius. Πρόχειρος, inquit Cam., Procax et temerarius, ut Suidas docet, adducto loco Polybii hoc, (18, 23, 4.) 'Ἄλλ' ἐστὶν αἴτιον τοῦ μὴ πρόχειρον ὑπάρχειν, τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ καλῶς εἰρημένον, 'Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν' ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Sed hic fortassis non satis commode πρόχειρος reddi queat Procax, cum potius dicatur de iis quos credulitas sua temerarios reddit. Quidam malunt ad audaciam referre in h. l., qui ap. eund. Suid. legitur, 'Ὁ δὲ πρόχειρος ὢν τῇ γνώμῃ διὰ τὴν ἐμπειρίαν, οὐ μέλλειν ἔφη δεῖν, ἀλλ' ἀπαντᾶν καὶ ναυμαχεῖν τοῖς πολεμίοις. Ubi tamen πρόχειρον τῇ γνώμῃ crediderim potius appellari Qui consilio expeditus paratusque est, Cui consilium est in promptu. Nisi quis malit simplicius, Mente promptus, vel Animo: si modo hoc loquendi genus exemplo idoneo confirmari possit. Ceterum ut πρόχειρος est Temerarius, ita τὸ πρόχειρον interdum est Temeritas, ut ex Herod. affertur, Μειρακιδες τὸ πρόχειρον pro Juvenile quiddam esse temeritatem. [Dawes. M. Cr. 353. Eur. Herc. F. 159. Heracl. 726. Jacobs. Anth. 6, 136. 8, 340. Boeckh. ad Sim. p. x. Heind. ad Plat. Theæt. 327. Mæris p. 249. 'Ἐκ τοῦ προχείρου, Diod. S. 2, 564. 'Ἐκ προχείρου, Heyn. Hom. 7, 48." Schæf. Mss. "Πρόχειρον, τὸ τοῦ λόγου, dicitur Celeritas illa, quæ jocos aliquem commendat, quia non lentæ meditationis, sed ingenii celeris et vividi documentum est. Demetr. de Eloc. §. 261. vel 173. Ed. Fisch., Hesych. προχείρως· ἐτοίμως, ταχέως, ὀξέως." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Πρόχειρον, Temere, Clem. Alex. 371." Kall. Mss. * Προχειροφόρος, Gl. Amanuensis: * Προχειράριος· Amanuensis.] Προχείρως, Promte. Synes. Ὄττω π. ἐμάντόν τε καὶ τὰ ἐμάντοῦ κτήματα ἀνεκάλυψα. Apud Eund. προχειρότατα, Promptissime, Animo promptissimo; ita enim malo quam Audacissime, ut quidam interpr. [Dio Cass. p. 20.] Et quemadmodum πρόχειρος interdum est Temerarius, ita προχείρως interdum signif. Temere. Athen. 4. προχείρως πάντα ποιῶν, Omnia faciens temere et incogitanter, Cam. Idem hæc Polybii 1, (21, 5.) Δεξιόμενος τὴν ἐλπίδα προχειρότερον τοῦ δόοντος, vertit, Cupidius et imprudenter illa spe arrepta. [Aristot. Meteor. 2, 9. Τοῦτο παντάπασιν εἰκολεν εἰρησθαι πρ. * Προχειροτέρως, Plato Alcib. 2. p. 144. Æneas Poliorc. 1656. * "Προχειρότης, ἦτος, ἦ, Promptitudo, Alacritas, Epict. Diss. 3, 21, 18." Schw. Mss. Sext. Emp. Math. 1, 249.

A "Phornut. 105." Wakef. Mss.]

Προχειρίζομαι, (nam de hac media voce, quod magis usitata sit, et signif. magis cum nomine πρόχειρος convenientem habeat, prius quam de activa dicam,) quasi πρόχειρον ποιῶ, Facio ut quid in promptu sit, s. promptum et in expedito positum, ut loquitur Quintil., Expeditum depromo, (ut Cic. dixit Argumenta expedita statim depromere,) Produco, Profero in medium, et omnium oculis expono. Sed, ad derivationem respiciendo, sonat potius, Ita expono ut aliquis ante manus habeat. Προχειρίζεσθαι, inquit Bud., Promere, Edere, Ante oculos ponere. Synes. Herculiano, 'Ὅρᾳν τε ἀπόντα δοκῶ, τὸ ἐναποτεθὲν ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἶδος προχειρίζομένης τῆς μνήμης, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἢ θαυμαστῶς γλυκεῖα τῶν ἱερῶν σου λόγων ἤχῳ, Conditam in pectore meo tuam formam, quam olim coram intuitus sum, et summo affectu amplexus sum, menioria nunc expromente atque repræsentante. Qui locus convenit cum eo in quo Plut. πρόχειρον ἔχειν et μνημονεύειν copulat, ut supra docui. Sed metaphoram illic habet προχειρίζομαι, at non item in hoc Luciani loco, (1, 670.) Σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἦκεις. Cui addi potest hic Aristoph. 'Εκκλ. (729.) Προχειριῶμαι κάζε-τάσῃ τὴν οὐσίαν, ubi tamen Schol. exp. εὐτρεπίσω. Lucian. (2, 517.) 'Ολίγους δὲ τινες προχειρισάμενοι τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοῦς, Ubi protulerimus, produxerimus. || Προχειρίζομαι, Deligo, Designo, Sumo ad aliquid faciendum, et eligo, inquit idem Bud. afferens e Polyb. de captivis Romanis loquente, qui sunt ab aliis ad se luendos missi, Τῶν δὲ προχειρισάμενων δέκα τοὺς ἐπιφανεστάτους. Alia autem aliquot exempla et in iis duo e Luca, tibi ap. eum videnda relinquo, p. 755.; sed iis perperam intermixta sunt quædam pass. vocis, de quibus in Προχειρίζω. || Προχειρίζομαι, Præverto, i. e. Ante omnia facio, et quasi Primum in manus sumo, ut Idem interpr. afferens ex Aristot. de Cælo, 1, (5.) Προχειρισάμενοι δὴ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων, οὕτω σκοπῶμεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. ACT. autem Προχειρίζω ap. Suid. extat, quod exp. quidem πᾶσι γνώριμον ποιῶ, sed nullum ejus usus exemplum affert. Extat et ap. Hes. προχειρίζαι, quod exp. ἐπιλέξει. Bud. autem προχειρίζειν ab Arriano poni ait pro Desumere, Deligere. Idem partic. pass. e Polyb. affert, (6, 58, 4.) Εἷς τῶν προχειρισθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, Unus ex iis qui delectus fuerat. Est igitur προχειρισθέντων a th. Προχειρίζομαι significante Deligor. At vero particip. προκεχειρισμένον, quod Idem affert e Plat. de LL., male intermiscet τῷ προχειρίζεσθαι significanti Deligere, Designare, Ad aliquid faciendum sumere et eligere. Est enim illud προκεχειρισμένον a pass. th. Προχειρίζομαι significante Institutor, ea signif. qua dicitur sermo vel disputatio de re aliqua institui. Locus Plat. est hic, (de LL. 1. p. 643.) Διὰ γὰρ ταύτης φαιμέν ἰτέον εἶναι τὸν προκεχειρισμένον ἐν τῇ νῦν λόγον ὑφ' ἡμῶν, μέχρι περ ἂν πρὸς τὸν θεὸν ἀφίκηται. Est alioqui vicina hæc signif. præcedenti; qui enim a nobis instituitur sermo, vel disputatio quæ instituitur, eam quodammodo delegisse videmur, antequam institueremus. In hoc autem Polybii loco, 1, (16, 2.) Ἔστι δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὰ πάντα τέτταρα στρατοπέδα, ἃ κατ' ἐνιαυτούς προχειρίζονται, Cam. προχειρίζονται putat esse Comparantur, Producentur: ita vertens h. l., Sunt exercitus quatuor, qui singulis annis comparantur, vel etiam producentur. Sed videndum ne active potius in media voce accipiendum sit illud προχειρίζονται, ut nimirum ejus nominativus sit Ῥωμαῖοι. In VV. LL. προκεχειρισμένος est etiam Projectus, Contemptus, et Omnibus obvius; sed ἀμαρτύρως. [Προχειρίζω, Valck. Schol. in N. T. 1, 382. "Προχειρίζομαι, Diod. S. 1, 436. 506. 508. 510. 535. 696. 717. 2, 15. 18. 124. 133. 139. 154. 161. 241. 248. 374. 290. 303. 321. 332. 374. 484. Ruhnke. Hist. Or. p. 50." Schæf. Mss. "Polyb. 3, 40. Προχειρίσαντο πέμπειν μετὰ στρατοπέδον Ἰόπλιον Κορνήλιον, Mittendum statuunt. Aristot. Categ. c. 5. Φανερόν δὲ τοῦτο ἐκ τῶν καθέκαστα προχειρισόμενων."

Seager. Mss. "Dionys. H. de Thuc. Char. 6." Boiss. Mss. Jambl. V. P. 96. λόγους. Isocr. 294. δημαγωγούς. Aristot. Meteor. 3, 6. Ἰδίᾳ δ' ἐπισκεπτέον προχειριζομένοις περὶ ἕκαστον γένος. Eligo, Designo, Alciph. 3, 10. Inscr. Chishull. p. 147. Προχειρίζομαι et *προχειροῦμαι conf., Schæf. Meletem. Crit. 15. 58. * "Προχειρισμός, Creuzer. Meletem. 1. p. 45." Schæf. Mss. * "Προχειρίσις, Designatio, Athan. 2, 119. ubi perperam *προχειρήσις." Kall. Mss. "Ad Leon. Diac. 62." Boiss. Mss.]

'Ακρόχειρον, τὸ, sive 'Ακροχειρίς, [Suid.] aut ETIAM 'Ακρόχειρ, pro ἄκρα χεῖρ, sed χεῖρ generalem illam signif. habente, de qua priore loco dictum a me fuit. 'Ακρόχειρ dicitur ab Hippocr. Totum id quod a cubito ad extremam usque digitorum aciem est; χεῖρ enim ab Eod. nuncupatur Quicquid a scapulis ad extremos usque digitos habetur, quod in brachium, cubitum, et extremam manum dividitur, ut scribit Gorr. Idem testatur Galeno χεῖρα, sæpius vero ἄκραν χεῖρα, ab aliis autem composito nomine ἀκρόχειρον s. ἀκροχειρίδα vocari Manum. Post juncturam, inquit Cam., i. e. καρπὸν, est ἀκρόχειρ, Quicquid patet intra juncturam et digitos: quæ ferme παλάμη, i. e. Palma, dicitur. In ima manu est ῥίζα χειρὸς, i. e. Radix manus. ["'Ακρόχειρ, ad Timæi Lex. 20." Schæf. Mss. Exp. ab Etym. M. ὀξύχειρ et ἀνδροφόνος.] AT VERO 'Ακρόχειρος, Hesychio, si ejus exempl. non mentiuntur, est ἀνδροφόνος, Homicida. Affertur ETIAM 'Ακροχέριον, pro eo quod Spinter Plauto dicitur: de quibus plura in Περίχειρον. [*'Ακροχειρία autem est i. q. ἀκροχειρισμός, ap. Hippocr. de Vict. Rat. 2. p. 364, 15.]

Subjungam VERBUM 'Ακροχειρίζομαι, quamvis potius et ipsum ex ἄκρα χεῖρ itidem factum, quam ex ἀκρόχειρον: cum in ἀκρόχειρον aliam signif. habeat χεῖρ quam in 'Ακροχειρίζομαι. Est enim Summa s. Extrema manu capto, Summis manibus capto, Extrema parte manuum prehenso. 'Ακροχειρίζεσθαι proprie dicebantur pancratiastæ, cum alter alterum manibus captaret et prehensaret, s. prehensitaret, ante ipsam συμπλοκήν. Unde ap. Athen. (154.) Σκιαμαχοῦσι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται. Aristot. Eth. 3, 1. Καὶ δεῖξαι βουλούμενος ὥσπερ οἱ ἀκροχειρίζομενοι, πατάξουσιν ἄν, ubi quidam interpr. Qui extremis manibus dimicant; alii, Qui summis manibus luctantur; alii, Pugiles qui summis manibus dimicant. Erasmus in Proverbio, Extremis digitis attingere, ἀκροχειρίζεσθαι vertit Colluctari cum quopiam, citra reliqui corporis congressum, sed summis duntaxat digitis. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 22. ad Lucian. 2, 274. Timæi Lex. 19. et n." Schæf. Mss. Platō Alcib. 1. p. 107. Ab Etym. M. exp. χειρῶν ἀδίκων ἄρχεσθαι. * 'Ακροχειρίζω, Aristæn. 1, 4. 'Ακροχειρίζουσα τὸν κόλπον, pro eo quod est in Ep. 15. τῆς ἀμπεχόνῃς ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν κροσσῶν.] 'Ακροχειρισμός, Exercitatio pancratiastarum ἀκροχειριζομένων, i. e. Cum alter alterum manibus captat, Lucian. [2, 327. ubi vulgo *ἀκροχειρισμός.] "'Ακροχειρίζ, ap. Hippocr. legitur, de Diæta 2. (p. 372.) ead. signif. qua ἀκροχειρισμός, ut videtur: 'Ακροχειρίζ, inquit, ἰσχυαίνει, καὶ τὰς σάρκας ἔλκει ἄνω καὶ κωρυκομαχίῃ καὶ χειρονομίῃ τὰ παραπλήσια διαπρήσσεται: libro tamen tertio inter hæc "discrimen facit, dicens, Τρίψου δὲ καὶ πάλῃ ὀλίγη, ἀκροχειρισμοῖσιν, ἀκροχειρίζι, πλὴν κωρυκομαχίης, ξυμφορώτερον χρέεσθαι." [*'Ακροχειρίσις, Idem ibid. p. 374, 3.] 'Ακροχειριστής, ὁ, Qui se exercet ἀκροχειρισμῷ. Dicebantur ἀκροχειρισταί, Summis inter se manibus depugnantes, nullo complexu hærentes, ut palæstritæ, Bud.

De 'Ακροχεροῖτης quoque i. q. de 'Ακροχειρίζομαι dico, quod ad deductionem attinet. Fuit enim dictus 'Ακροχεροῖτης Pancratiasta quidam Sicyonius, ex eo quod ἄκρας χεῖρας adversarii comprehendere soleret, nec prius dimittere quam illum viribus defici sentiret, ut scribit Paus. Eliac. 2, (4.) Περιλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τοῦ ἀνταγωνιζομένου τῶν χειρῶν ἔκλα, καὶ οὐ πρότερον ἀντίει πρὶν αἰσθόιτο ἀπαγορεύσαντος. Quæ Suidas affert, sed Auctoris nomen taceus. ["Leg. ἀκροχειριστής." Schn. Lex.]

A 'Επίχειρον, Manupretium. 'Επίχειρα, pro Præmiis militiæ et auctoramentis, e Plat. de Rep. 10. Plurumque abutuntur pro Pæna: ut ἐπίχειρα τῆς ῥαθυμίας, item τῆς λιχνείας, Lucian. (1, 106. 681.) Sic ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας, [s. ἀγνοίας, Polyb. 4, 63.] Merces stultitiæ, Pretium stultitiæ, vel ob stultitiam, cum Terent. ["Musgr. Med. 217. Valck. Hipp. p. 207. ad Lucian. 1, 337. Jacobs. Anth. 7, 205. ad Diod. S. 1, 625. Kuster. Aristoph. 214." Schæf. Mss. "Τὰ ἐπίχειρα signif. Mercedem quam e facto quis adipiscitur, sive bonam, sive malam, unde sæpe pro Pæna ponitur. Euripides ap. Clem. Alex. Str. 4. (p. 586.) ἀρετῇ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνῃ Οὐκ ἐκ θηραίων τὰπείχειρα λαμβάνει. Αὐτῇ δ' εὐατὴν ἀθλα τῶν πόνων ἔχει. Philo, Ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπίχειρα: sic etiam, τὰ ἐπίχ. τῆς ἀσεβείας," Brunck. Mss. "Merces, Aristoph. Σφ. 581. Κὰν αὐλητῆς γε δικὴν νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα. Plato de Rep. 10. p. 467. Ed. Bas. Τάγε μέγιστα ἐπίχειρά ἀρετῆς, καὶ προκείμενα ἀθλα, οὐ διεληλύθαμεν. Pæna, Soph. Antig. 820. Οὔτε θθινάσι πληγείσα νόσοις, Οὔτε ξιφῶν ἐπίχειρα λαχοῦσ'." Seager. Mss. Æsch. Pr. 319. Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηλόρου Γλώσσης, Προμηθεῦ, τὰπείχειρα γίνεσθαι.] AT 'Επιχείρια, J. Poll. quæ et ἐπαθλα, ac νικητήρια. [Zosim. 4, 40. Schæf. ad L. Bos. 304. "'Επιχειρίον, Hippocr. Præc. 2." Corai. Mss.]

'Εργόχειρον, τὸ, q. d. Opus manus s. manuum. ["Pratum Spirituale Jo. Moschi, c. 73. p. 1085. 'Εκαθέζετο ἐν εὐκτηρίῳ ποιῶν τὸ ἐργ. αὐτοῦ, Laborans manibus suis." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Χείρεργον.] 'Εργόχειρα, vocarunt Ea opera quæ manibus elaborantur: quæ esse dicit edictio Justiniani πρέποντα μοναχοῖς: et hæc illos jubet μελετᾶν τε καὶ ἐργάζεσθαι, Exercere et facere. Cam. [*'Εργοχειρέω, Athan. 2, 315. de Christi Incarnatione, Κατὰ προφητείαν ἡ γέννησις, ὁ τόπος γνώριμος, ὁ τρόπος ἐπίσημος, ὁ χρόνος οὐκ ἄδηλος, πᾶς λόγος ἐργοχειρούμενος, Re ipsa impletus.]

Περίχειρον, τὸ, (q. d. Circummanuale, aut certe Circumbrachiale, accipiendo χεῖρα generalius de Brachio, ut olim acceptum fuisse dictum est,) Quod manui circumponitur, vel potius brachio, ut sit quod Lat. Brachiale appellatur, alioque nomine Græco περιβραχιόνιον. Bud. quoque περίχειρον esse ait Brachiale, Manicam, afferens e Polyb. 2. fin. Cam. autem de hac voce ita scribit, Περίχειρα, Manuum ornamenta. Polyb. de Gallis, 2, (29, 8.) Περιχειροῖς καὶ μαριάκαις: paulo post, Τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλιον, ὃ φορέουσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται. Torquem esse ait aureum quem gestare solerent Galli circum collum et manum. Spinter hoc esse Plauto ait Priscianus; et interpr. ἀκροχέριον, aut Fibulam in humeris, aut Armillam. ["Coteler. Monum. 4, 310." Kall. Mss. * Περιχέριον, J. Poll. 1. sect. 185. In Glossis * Περιχέριον τὸ ψέλιον: Περιχέρια. Viriolæ, Armillæ: "ad Ammon. 149." Schæf. Mss. * Περιχειρίδιον, Hes. vv. 'Αβάκχευτος, 'Αγάλαλα.]

Comp. in χειρὸς desinentia, et unum in χειρῖα. [* Καταχείριος, Habilis manui, Apoll. Rh. 1, 1189. ἐρεμὸς.]

Μεταχείριος, ὁ, ἡ, Qui est inter manus, s. in manibus, Qui versatur in manibus. E Nonno (Jo. 171.) μεταχειρίον ὕδωρ, Aqua quæ administratur.

Ὑποχείριος, ὁ, ἡ, Qui sub manu est, vel sub manibus, Manui suppositus, vel Manibus. Od. O. (447.) Οἶσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅσος χ' ὑποχείριος ἔλθῃ, q. d. Tantum auri quantum sub manus meas venerit, i. e. Quantum nactus fuero s. nancisci potuero. Quidam interpr. etiam, Aurum quod in manus meas incidit. Affertur et hæc exp., τῇ χειρὶ μου ὑποπέσῃ. Eust. exp. ὅστις εἰς χεῖράς μοι ἔλθῃ, et ὑπὸ ταῖς ἐμαῖς χερσὶ γένηται. Fortasse vero reddi etiam queat, Quod in potestatem meam venerit. || Qui est in potestate alicujus; (is enim velut sub manu ejus est;) In potestatem redactus, Captus. Alicubi reddi potest et Obnoxius. Thuc. 3. Ὑποχειρίους δὲ ἔχοντες τοὺς πλείους: (c. 86.) Πρόπειράν τε ποιούμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἶναι τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέ-

σθαι, In suam potestatem venire, Ditioni suæ subjici. Antiphon, "Ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἡζίουσιν λαμβάνειν, ἢ που τὸν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλας αὖν ζημίαις ἐκόλασαν; Qui autem dignum esse censuerunt, ut in eum animadverterent, qui verbo tantum peccarat, cum qui re ipsa urbem in hostium potestatem tradiderat, non iidem ipsi gravibus pœnis multarent? Bud. Ὑποχείριον ποιεῖν, ex Herod. (1, 106.) et ὑποχείριον ποιεῖσθαι e Xen. (K. Π. 7, 4, 8.) pro Capere. Apud Lys. autem ὑποχείριον λαβεῖν legitur, (170.) Διὰ τί οὖν οὐκ ἀπέκτεινα, ὑποχείριον λαβὼν τὸ σῶμα, καὶ τοσούτον κρατήσας; Ubi ego crediderim separatim ista verti debere, hoc modo, Cum cepissem et in manibus haberem. Metaphorice ap. Herodian. 1, (13, 16.) Γελοιοποιοὶ δὲ καὶ τῶν αἰσχίστων ὑποκριταὶ εἶχον αὐτὸν ὑποχείριον, Eum sibi addictum habebant. Ita enim malo quam Quasi addictum habebant, cum Polit. Sed et obnoxium fortassis interpretari hic possumus. Dicitur ETIAM Ὑποχείρια in fem. genere, Soph. (Aj. 495.) ap. Suid. Μὴ με — Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἀφῆς τινί. Hic enim præp. ὑπὸ per tmesin, a voce χειρίαν sejuncta est: pro μὴ με ὑποχείριαν ἀφῆς. || Ὑποχείριος redditur etiam Obediens, Mansuetus, Utilis, in VV. LL.; sed in his interpretationibus confundunt ὑποχείριος cum χειρίος, cui signiff. illæ tribuuntur, et de quo eadem opera dicendum esse censeo. Itaque nomen SIMPLEX Χείριος, quod Poetis potius quam reliquis Scriptt. est usitatum, interdum quidem, sicut ὑποχείριος, dicitur de eo qui est in potestate alicujus, tanquam sc. in ejus sit manibus. Eur. Cycl. Ἐλάβετε Τροίαν τὴν Ἑλένην τε χειρίαν; De quo loquendi genere idem dicendum censeo quod de illo ὑποχείριον λαβὼν, quod e Lys. paulo ante protuli. Quod autem ad exp. illas attinet, quibus χειρίος non solum dicitur esse ὑπήκοος, sed etiam χρησίμος, i. e. Utilis: item χειροῦλης, Mansuetus, Cicur: [Gallice Maniable:] eas ap. Eust. pariter et Hes. videndas tibi relinquo. Apud Soph. legimus etiam fem. χειρίαν, sed quod debeat jungi præpositioni ὑπὸ, sejunctæ per tmesin, ut paulo ante dictum fuit. [Χείριος, Eur. Andr. 412. "Ad Diod. S. 1, 690. Pierson. Veris. 64. ad Phalar. 320. Ὑποχείριος, ibid. Diod. S. 2, 410. et v. l., ad Herod. 275. 418. (5, 91.) Wessel. Diss. 103. ad Xen. Eph. 173. 242. Ὑποχείριον ποιῆσαι, Kuster. V. M. 46." Schæf. Mss. "Qui ad manum est, Mich. Apost. Prov. 17, 71." Schleusn. Mss. Æschin. Dial. Socr. 2, 1. Οὐκ ἔστιν, ὅπως ἐκέλευε ἡ πόλις ἔσται ποτὲ ἡμῖν ὑποχείρια.]

Ἑκεχειρία, ἡ, (neque enim ponendum hoc fuit cum præcedentibus, Εὐχειρία, Θρασυχειρία, Ὁξύχειρία, etc., cum hæc sint ab Εὐχειρ, Θρασύχειρ, Ὁξύχειρ, at de isto Ἑκεχειρία nihil tale dici queat,) Cessatio pugnae pactitia, Vacatio a bello, Feriæ belli, si ita loqui licet. Uno verbo, sed plurali, Induciæ. Prima illa interpr., Cessatio pugnae pactitia, e Gellio sumta est: a quo recte additur illud adjectivum Pactitia: eodemque modo (ne latius quam par sit propriam signif. illius vocis extendamus) dicendum fuerit, Vacatio a bello pactitia, et Feriæ belli pactitiæ. Ejus verba sunt hæc, 1, 25. ubi de voce Induciæ disserit, Græci autem significantius consignantiusque cessationem istam pugnae pactitiam ἐκεχειρίαν dixerunt, exemta una litera sonitus vastioris, et subjuncta lenioris. Nam quod eo tempore uon pugnetur, et manus cohibeantur, ἐκεχειρίαν appellarunt. Idem de Varroñe, qui inducias definierat, pacem castrensem paucorum dierum, item belli ferias, hæc scribit, Belli autem ferias festive magis dixit quam aperte atque definite. Ceterum litera illa sonitus vastioris, quam exemta auctor ait, est χ. Nam ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὰς χεῖρας, (i. e. ex eo quod abstinere manus, s. cohibere, sequendo Gellium,) cum dicendum esset ἐκεχειρία, pro eo dictum fuit ἐκεχειρία. Perperam igitur in VV. LL. dicitur esse παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, οἶονεὶ ἐκεχειρία. Invenitur porro hoc vocab. ap. veteres etiam Scriptt., et nominatim ap. Thuc. non uno in loco. Apud quem habes etiam ἐκεχειρία δεχήμερος, 5, (26.) p. 173. meæ Ed. Βοιωτοὶ τε ἐκε-

PARS XXXI.

χειρίαν δεχήμερον ἡγον, Schol. Βοιωτοὶ τε πρὸς δέκα ἡμέρας ἐκεχειρίαν ἐπεσπένδοντο πρὸς Ἀθηναίους. In alio Ejusd. l. (4, 117.) legimus, Ἑκεχειρίαν ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο. Non solum autem dicitur ἐκεχειρίαν ἄγειν, ut vides in illo priore l. Thucydidis, sed etiam, ἐκεχειρίαν ἄγειν πρὸς τινά, et quidem latius etiam nonnunquam, loquendo et de privatis odiis. Lucian. (1, 104.) Καὶ οὐδέποτε ἡγες τότε ἐκεχειρίαν πρὸς αὐτούς. Sic etiam Synes. ἐκεχειρίαν πρὸς τινά dixit, sed absque verbo ἄγειν, latius et ipse accipiens, Ep. 4. Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστι βουλομένῳ τὰ παρὰ τῶν γυναικῶν δέχεσθαι, σὴν χάριν καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ τις ἐκεχειρία μοι πρὸς αὐτὰς γένοιτο. Ceterum ἐκεχειρίαν Schol. Thuc. exp. etiam ὁμολογίαν, quæ exp. mira videri nobis non debet, cum Thuc. formulam afferat ejus quam ἐκεχειρίαν appellat, in qua ipsemet ὁμολογίαν vocat, nec non συνθήκην, et σπονδάς. Perinde enim est ac si his nominibus uteretur, cum dicit, Ταῦτα ξυνέθεντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὁμολόγησαν καὶ οἱ ἐξυμμάχοι Ἀθηναῖοι καὶ τοῖς ξυμμάχοις, μηνὸς ἐν Λακεδαίμονι Γεραστίου δωδεκάτην ξυνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἶδε κ. τ. λ. Fuerit igitur hic ἐκεχειρία, Ipsum induciarum pactum, Pacti induciarum formula. || Ἑκεχειρίαν Aristoph. jocans existimatur accepisse pro Cessatione s. Intermissione ab accipiendis muneribus, ubi magistratibus Atheniensibus sordes et δωροδοκίαν exprobat: Εἰρ. (908.) Ἄλλ' οὐκ ἂν εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει, Ἄλλ' εἶρον ἂν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν: ubi vide Schol. Metaphorice certe accipitur et in h. l., qui ex Josepho affertur, Ὡς περ τοῖς ὅπλοις συμπεφυκότες, οὐδέποτε τῆς ἀσκήσεως λαμβάνουσιν ἐκεχειρίαν, ubi possis interpretari Cessionem s. Vacationem. ["Thom. M. 640. Jacobs. Anim. 221. Fac. ad Paus. H. p. 16. ad Lucian. 1, 334. 750. Brunck. Aristoph. 3, 144. St. Croix des Gouvern. Fedér. p. 133. Heyn. ad Apollod. 666." Schæf. Mss.] "Ἑκεχειροφόρος, affertur pro Fecialis," [ab J. Poll. 4, 94.: Max. Tyr. 273. "Ὡς περ ἐκεχειροφόρον τὸν ἀέρα ἔδωκεν αὐτοῖς, Pro sequestro.] "Ἑκέχειρον, τὸ, τὸ ἀργύριον, "Argentum, Hes."

["Ἑγχειρίον. Nec Lexica, nec Meursii Glossarium exhibent hanc vocem. Quid sit, colligi potest e verbis Germani Constantinop. in Theoria ejus Mystica p. 150. Τὸ ἐγχειρίον τὸ ἐπὶ τῆς ζώνης, ἔστι τὸ ἀπομάξαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέντιον, καὶ πέφυκε τὸ ἐγχειρίον ἔχειν ἐπὶ τῆς ζώνης, ἀντίτυπον τοῦ ἀπομάξαντος τὰς χεῖρας, καὶ τοῦ ἀθῶος εἶμι ἐπιφωνήσαντος, Enchirium, quod est in zona, lintenum est, quo manus suas extersit: et enchirium habere in zona, typum refert extergentis manus, et acclamantis, Innocens ego sum. Legitur etiam in Actis Concilii Ephesini, p. 313. sub finem Epist. Nicephori Constantinop. ad Leonem P. Romanum: *Ἐπιτραχήλιον καὶ ἐγχειρίον, πεποικιλμένα χρυσῷ, Collarium et enchirium, auro distincta. Ἑγχειρίον ergo i. q. ἀπόμακτρον, Mantile." Suicer. Thes. Eccl. "Strophium lintenum, quod sacris ministris a femore pendet, Amphil. Metaphr. 234. ubi v. Combef." Kall. Mss. "Ad Mær. 348." Schæf. Mss.]

Comp. in χερῆς desinentia. Δυσχερῆς, Talis ut manibus negotium facessat, Talis qui manibus facile tractari non possit. Utor autem tot verbis ut una cum significatione derivationis originem ostendam. Possint tamen fortassis et aliæ aptiores exp. excogitari. Uno verbo aliqui δυσχερῆς reddi potest Difficilis, Arduus. Gell. 4, 15. Sed Arduum Sallustius non pro Difficili tantum, sed pro eo quoque ponit, quod Græci δυσχερῆς aut χαλεπὸν appellant: quod est cum difficile tum molestum quoque, et incommodum et intractabile. Quorum verborum signif. a sententia Sallustii superscripta non abhorret. Locus autem, cujus mentionem facit, est hic, At mihi quidem, tametsi haudquaquam par gloria sequatur scriptorem et auctorem rerum, tamen in primis arduum videtur res gestas scribere. Observa porro hic inter alia vocabulum Intractabile, quod pro secunda illa expositione mea facit. Apud Aristot. (Metaphys. 11, 8.) τὰ δυσχερῆ pro αἱ δυσχέρειαι, q. d. Difficultates, Argutiae et ob-

jectiones logicæ. Vide Bud. 362. HINC Δυσχερῶς, Difficulter, Cum difficultate. ITEM Δυσχέρεια, Difficultas. Et δυσχέρεια, Argutiæ et objectiones negotia exhibentes disserentibus: vide ibid. Vide rursum infra Δυσχερῶς et Δυσχέρεια in alia signif. post Δυσχερῆς. || Δυσχερῆς, Molestus, Odiosus, Tædiosus, Gravis. Sic nobis Gallica vox Fâcheux utrumque significat. Dicitur enim hoc vel illud Etre fâcheux, vel quod est difficile, vel quod est molestum. Plut. S. N. V. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα δυσχερεῖς καὶ οἰκτρὰς εἶχον ὀφεις μόνον. Ut autem hic δυσχερεῖς καὶ οἰκτρὰς, sic ap. Demosth. (1396.) χαλεπὸς et δυσχερῆς copulari vides cum substantivo βίος, ubi scribit, Δυσχερῆς καὶ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος γένοιτ' ἂν. In VV. LL. δυσχερὲς τι ποιεῖ τῷ θανόντι, absque Auctoris nomine, pro Quidpiam ingratum defuncto facit. Cic. vero δυσχερὲς interpretatum esse Dolores, in quodam Epicuri loco, videbis p. 52. mei Cic. Lex. Alioqui τὰ δυσχερῆ generaliori signif. sunt Incommoda, Mala, Res adversæ. Sic et ap. Dem. (257.) δυσχερὲς τι pro Aliquid adversi. In VV. LL. δυσχερὲς ποιοῦμαι, e Xeu., memini autem me legere et ap. Thuc. (4, 85.) pro Indigne fero. HINC Δυσχερῶς, Molestie, Odiose. Et δυσχερῶς ἔχω pro Me difficilem ac molestum præbeo, e Demosth. ITEM Δυσχέρεια, Molestia, Tædium, Incommodum, Casus adversus. Synes. Ep. 44. Καὶ παρεμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν. Plur. δυσχέρειαι ap. Plut. pro Molestiæ. Vide et Δυσχέραςμα. [“Δυσχερῆς, Musgr. Tro. 357. Ion. 731. Coray Theophr. 277. Schneid. ad Xen. Cæc. (8, 6.) p. 32. Valck. Phæn. p. 138. Diatr. 178. ad Eur. Or. 605. Brunck. p. 219. Conf. c. δυστυχῆς, Porson. ibid. 598. in Add. et Phæn. 401. (Schæf. ad Greg. Cor. 24.) Δυσχερῶς, Diod. S. 2, 183. Δ. ἀκούειν, ad Charit. 214. Δυσχέρεια, Schneid. l. c. Thom. M. 820. ad Diod. S. 2, 143. 532. Zeun. ad Xen. K. Π. 55. Toup. Opusc. 2, 260.” Schæf. Mss. “Δυσχερῆς, Turpis, Suid. v. Καλλίας περορρῦν.” Schleusn. Mss. Δ. λόγοι, Demosth. Lept. §. 94. not. “Æschlin. in Ctes. 510. Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ δυσχερῆ κατὰ τῆς πόλεως διεξέρει. Theophr. Char. c. 19. (21.) Ἔστι δὲ ἡ δυσχέρεια, ἀθεραπευσία σώματος, λύπης παρασκευαστική· ὃ δὲ δυσχερῆς, τοιοῦτός τις, οἷος λέπραν ἔχων καὶ ἀλφὸν, καὶ τοὺς ὄνυχας μεγάλους, περιπατεῖν.” Seager. Mss. Hesych. “Ἐγκοποι· δυσχερεῖς: v. Valck. Schol. in N. T. 1, 602. Lex. Xen. Δυσχέρεια, Alciph. 3, 28. Τοῦ στόματος δ. ἐκ τοῦ μυχαϊτάτου τῆς φάρυγγος τὴν δυσοσμίαν πέμποντος.]

Δυσχεραίνω, Molestie fero, Gravier fero, Ægre fero, Gravor, Pertæsus sum, Indignor; interdum Infensus sum. Dicitur autem δυσχεραίνω τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ: aut etiam cum accus. δυσχεραίνω τούτο. Sed hanc postremam constr. frequentissimam omnium esse puto: a qua ideo initium sumam. Demosth. (542.) Δυσχεραίνειν τὸ πρᾶγμα. Idem, Δυσχεραίνειν ἐν τῇ ἔφην, Unum me ægre ferre dixi. Lucian. (2, 99.) Οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐκ βίου μετὰστασιν ἐδυσχεραίνε. Idem (905.) δυσχεραίνειν τὸ θάλπος dixit. Plut. (6, 384.) Δυσχεραίνουσι οἱ νοσοῦντες τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα, ubi reddi etiam possit Abhorrent a cibis, ut e Plat. de Rep. 2. affertur, Μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν, pro Non abhorre ab injuria. Apud Aristot. autem, 1 de Part. Anim. Διὸ δεῖ μὴ δυσχεραίνειν παιδικῶς τὴν περὶ τῶν ἀτιμωτέρων ζῶων ἐπίσκεψιν, Bud. vertit Gravate suscipere, Indignabunde audire. Sed et cum accus. personæ habente adjunctum participium, ap. Lucian. (3, 258.) Ἐδυσχέρανες ἡμᾶς συμπλέοντας. At cum dat., ut Ὁλιγαρχία δυσχεραίνουσι, Plut. Themist. Paucorum principatui sunt infensi. Apud Eund. in Pericle, Δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, Moræ pertæsi. Adjecta autem præp., ut δυσχεραίνω ἐπὶ πράξει, quod ex Aristot. affertur pro Ægre fero factum esse. Eadem constr. ap. Herodian. 2, (5, 11.) Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε, ubi Polit. vertit, Si Commodi doletis interitu. Interdum cum alia præp., sc. κατὰ, sed habente potius gen. personæ quam rei, quamvis et hunc reperiri existimem, e Luciano, Δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, Es nobis infensus. Aliquando cum infin.

Plato de Rep. 3. Ἴνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τοῖς ποιεῖν, οὓς δὴ φάμεν ἐπὶ φυλακῇ τῆς χώρας τρέφειν, Ut graventur similia facere, gravatim faciant, vel non lubenter, Ut tædeat eos facere, pigeat eos facere. Nonnunquam cum partic.: ut δυσχεραίνω ἀκούων ταῦτα, vel δυσχεραίνω ὁρῶν ταῦτα. Sic e Plat. Epist. 7. Ἄ δὴ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέρανα, Quæ intuentis indignatus sum, indignabunde spectavi, gravate expectavi, vel iniquo animo. PASS. Δυσχεραίνομαι, Molestus s. Odiosus s. Invisus sum. Plut. Cicer. (24.) Τῷ δ' ἐπαινεῖν ἀεὶ καὶ μεγαλύνειν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραίνόμενος, Qui ægre ab hominibus audiebatur. Apud Eund. δυσχεραίνόμενον ὄνομα, Popl. Δυσχεραίνόμενον τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, Cum molestum esset et odiosum monarchiæ nomen, vel invisum. || Δυσχεραίνω, Rem difficilem esse censeo, Addubito, Hæsito, Bud. 362. ex Aristot. Convenit autem hæc verbi δυσχεραίνω signif. cum ea quam et nomen δυσχέρεια ap. eum habere dictum est. [“Phryn. Ecl. 48. T. H. ad Plutum p. 3. ad Diod. S. 2, 530. Schneid. ad Xen. Cæc. 32. Heind. ad Plat. Gorg. 16. ad Phalar. 204. Brunck. Cæd. C. 1282.” Schæf. Mss. “Plut. Timol. 6. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 75.” Boiss. Mss. Plato de Rep. 5. p. 56. Ὁ περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνων, Gorg. §. 12. Δυσχ. ἐν τοῖς λόγοις. Dio Cass. 49, 28. Τὴν τε ὑδρεῖαν πανταχοῦ ἐδυσχεραίνον: cf. Appian. Illyr. 18. Cassius Probl. 36. Δυσχεραίνοντες περὶ τὸν παρμόν. * “Δυσχεραίνοντως, Cum indignatione, Aristot.” Wakef. Mss.] Δυσχέραςμα, sicut et δυσχέρεια, ap. Plat. Philebo pro Morositate, Bud. At J. Poll. πονηρά esse dicit Platonis Philebo (p. 44.) δυσχεράσματα. [“Herm. ad Eur. Hec. p. 148.” Schæf. Mss. * Δυσχεραντέον, Plato de LL. 8. p. 828. 859. * Δυσχεραντικός, Hierocl. 104=132. M. Anton. 1, 8. * Ἀντιδυσχεραίνω, 6, 26. * “Ἀποδυσχεραίνω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 84.” Elberling. Mss.]

Εὐχερῆς, Facilis. Cum autem oppositum sit præcedenti, eand. deductionem et formam habens, eadem est quæ in illo significationis ratio. (At vero ap. Plat. de LL. 12. Ἐλέφας δὲ, ἀπολελοιπότης ψυχὴν σώματος, οὐκ εὐχερὲς ἀνάθημα, Cam. interpr. Non aptum munus quod diis consecratur. Cic. Haud satis castum donum deo.) Habet et alteram nominis Facilis signif., aut certe quæ ad illam accedit. De ea loquor, qua puellæ Faciles vocantur, quæ ob leve ingenium facile decipiuntur. Atque adeo pro Levi poni interdum videtur, (sicut εὐχέρεια est κονφότης Hesychio,) atque ita usus esse Demosth. [“Abresch. Æsch. 2, 76. Jacobs. Anth. 8, 37. Exerc. 2, 95. ad Dionys. H. 3, 1308. et Reisk., Schueid. ad Xen. Cæc. (5, 9.) p. 32. Valck. Phæn. p. 139. Ammon. 122. Εὐχερὲς, Parum consideratus, Heind. ad Plat. Theæt. 322. Τὸ εὐχ., Dionys. H. 3, 1388. Ἐξ εὐχεροῦς, Bast Lettre 47. Lat. E facili, Valer. Max. 7, 2.” Schæf. Mss. Appian. B. C. 4, 123. Οἰκέται εὐχερεῖς ἐς-ἐτέρους δεσπότης, cf. Macedon. 14. Conf. c. εὐνυχῆς, ad Greg. Cor. 24. Οἱ εὐχερέστεροι, Ditiiores, Dionys. Antiq. 7, 1. Vide Hermann. Lex. p. 344.] Εὐχερῶς, Facile. Apud Aristot. autem Eth. 4, 1. εὐχ. ἀναλίσκειν dicuntur qui ad sumtus faciendos propensi sunt: qui temere et levi de causa sumtus faciunt. [Plut. 6, 206. Cat. Maj. 9. “Temere, Wytténb. ad Plut. 1, 213. Parum considerate, Heind. ad Plat. Theæt. 322.” Schæf. Mss. Palæph. 52, 6. οὐκ εὐχ., Ægre, Ægerrime. Εὐχερέστερον, adv., Schol. Theocr. 11, 81.] Εὐχέρεια, Facilitas. Plut. Pericle, Ἡ γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον, οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν. In Pand. Ἐπὶ δὲ παραστάσεως, εὐπορος νομίζεται ἐγνητῆς οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι. Quæ verba ex Ulpiano ad verbum translata esse ait Bud. ita scribente, Fidejussor in iudicio sistendi causa, locuples jubetur dari, non tantum e facultatibus, sed etiam e conveniendi facilitate. Apud Lucian. autem, (1, 193.) Πρὸς ὀργὴν εὐχέρεια, Proclivitas ad iram; at εὐχερῆς πρὸς ὀργὴν reddi posset Facilis ad iram, vel potius Irasci facilis, ex Horat. Item εὐχέρεια, Facilitas, in altera hujus nominis signif.; aut etiam Levitas, (κονφότης Hesychio,)

quem usum habet ap. Plut. περὶ Παίδ. Ἀγωγ. Affertur vero εὐχέρεια et pro εὐχειρία, quod Manuum dexteritatem signif. s. Agilitatem: ex Athen. (152.) de Celtis, Διαφέρων τῶν ἄλλων ἢ κατὰ τὴν πολεμικὴν εὐχέρειαν, ἢ κατὰ τὸ γένος, ἢ κατὰ πλοῦτον. Sed fortassis εὐχειρίαν ille scriptum reliquit. {“Thom. M. 770. Abresch. Æsch. 2, 76. ad Diod. S. 1, 589. 658. 2, 561. Schneid. ad Xeu. Æc. p. 32. Toup. Opusc. 1, 394. Morum levitas, Bibl. Crit. 3, 2. p. 8. Plut. Mor. 1, 20. 909.” Schæf. Mss. Plut. Lycurgo 15. Demetrio 1. Ἡ πρὸς τὸν δῆμον εὐχ. Κλέωνος, vertitur Licentia ad populum: opp. τὸ ἀνενὲς τὸ πρὸς τὸν δῆμον, Dione 2. Æsch. Eum. 498. Πάντας ἤδη τόδ’ ἔργον Εὐχέρεια συναρμόσει βροτοῖς, Faciet ut idem facinus omnes facile audeant.]

Invenitur ETIAM Εὐχέρεια ap. Plut. pro εὐχέρεια, in Levitatis signif. Verum ut iu l. proxime præcedenti suspecta est vox εὐχέρεια, pro εὐχειρία, ita hic suspectam habeo vocem εὐχέρεια pro εὐχέρεια. Ne tamen omnino rejiciendam existimem illam scripturam, faciunt alia pleraque nomina eandem διττογραφίαν habentia. [“Ad Diod. S. 2, 57.” Schæf. Mss.]

Compp. in ριδιον, forma dimin.

Ἐγχειρίδιον, τὸ, Parvus gladius s. ensis, Pugio, Sica. Vocatur autem ἐγχειρίδιον, quod aptius manu gestari et tractari possit, ob brevitatem, quam gladius s. ensis. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 19.) Καὶ ἐπιστῆναι ἐκέλευσε τοὺς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας φανερώς τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφράκτοις. Antea eadem ξιφίδια vocarat. Thuc. 6. Καὶ εἰ τις εὐρέθη ἐγχειρίδιον ἔχων. Fuisse autem ejusmodi, quæ ob brevitatem occultari facile possent, ostendunt non pauci Historicorum loci, in quibus ὑπὸ κόλπου gestari dicuntur, s. ὑπὸ μάλης. Sed quamvis ἐγχειρίδιον diminutivi formam habeat, interdum tamen dicitur ἐγχειρίδιον μικρόν, Pugio parvus, i. e. Pugiunculus. Plut. Numa, Ἐγχειρίδιοι δὲ μικροῖς τὰ ὄπλα κρούοντες. Hes. postquam ἐγχειρίδιον esse dixit ξιφίδιον μικρόν, addit ἡ τμητικὸν ὄργανον. Sed videndum ne pro ξιφίδιον μικρόν scr. sit ξιφίδιον, ξίφος μικρόν: quod adjectivum μικρόν ut hic alioqui abundare videtur, ita deesse ap. J. Poll., ubi ἐγχειρίδιον esse ait ξίφος Xenophonti. At metaphoricè ἐγχειρίδιον appellatio Libellis quibusdam tributa fuit, quod tales sint qui manu facile gestari possint, aut certe tales qui semper in promptu haberi atque adeo manu gestari debeant. Gell. ultimi sui libri ultimo cap. de variis inscriptionibus loquens, inter alias affert et hasce duas, Πινάκιδιον et Ἐγχειρίδιον. Extat Epicteti libellus hoc Ἐγχειρίδιον titulo inscriptus: Διὰ τὸ, ut Simplicius scribit, πρόχειρον αἰεὶ αὐτὸ δεῖν καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῖς βουλομένοις εὐ ζῆν· καὶ γὰρ τὸ στρατιωτικὸν ἐγχειρίδιον ξίφος ἐστὶ πρόχειρον αἰεὶ τοῖς χρωμένοις ὀφείλον εἶναι. At Erasmus quoque nostro sæculo conscripsit libellum inscriptum Enchiridion Militis Christiani, titulo duobus modis conveniente. [“Ἐγχειρίδια; Libri manuales, in quibus flores sententiarum ex optimis Scriptoribus notantur, quas ad manum habeamus ad repentinos usus, Philostr. S. 565. ubi hoc additur, Τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἐν βραχεῖ ἀπληθισμένα.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] || Ἐγχειρίδιον, Pars qua manus aliquidprehendit, q. d. Immanuarium, i. e. Pars qua imponitur manui aliquid. Unde redditur Manubrium: ut ἐγχειρίδιον κώπης, ap. Athen. (203.) pariter et J. Poll., Manubrium remi, Pars remi quæ manu teuetur. Τῆς δὲ κώπης, inquit J. Poll., τὸ μὲν οὐ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον: at Medium οὐράκος: Extremitas, περὰ et τὰρσολ κωπῶν. Sed et Capulus ensis, (ita enim potius quam Manubrium appellatur,) ἐγχειρίδιον dictus fuisse traditur, absque exemplo tamen. Quæ autem Hes. de hoc vocab. habet, præter illa quæ modo attuli, ejusmodi sunt quæ dubitationem movere possint. Ea ap. illum videnda tibi relinquo: hoc unum addens, si quis eum nominis ἐγχειρίδιον usum, cui priorem locum dedi, posteriorem dandum esse contendat, non magno opere me refragaturum, sed me meo iudicio esse usum. Hoc certe constat, in hac posteriore signifi. minime diminutivi nominis usum præstare. [“Ad

Charit. 469. Heyn. Hom. 4, 507. Longin. 168. Weisk., Heind. ad Plat. Gorg. 77. Bos. Ellips. 226. Schweb. Libellus, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip. Pugio, Ammon. 112.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ducitur autem hoc nomen ab adj. *Ἐγχειρίδιος, Qui in manu tenetur, Æsch. Suppl. 22. Σὺν τοῖσδ’ ἱκετῶν ἐγχειρίδιοις *Ἱεροστέπτοισι κλάδοις. Ἐγχειρίδια, Hes. τὰ ἐν χειρὶ.]

Quæ sequuntur nomina, non composita sunt tantum, sed ex iis quæ bicomposita vocare soleo.

Ἀποχειρόβιος, ὁ, ἢ, VEL Ἀποχειροβίωτος, E manibus victitans, i. e. Manibus victum quaerens, Manuum labore victitans. Exp. etiam, Manuum mercede vitam tolerans. A Xen. (K. II. 8, 3, 15.) inquit J. Poll. (2, 150.) ἀποχειροβίωτος dicitur ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν: [Gl. Mechanicus.] Idem alibi (7, 7.) ἀποχειροβίωτος, sicut et χειρώναξ, inter ea ponit quæ minus admittuntur. Usus est tamen hoc nomine ἀποχειροβίωτος ante Xenophoutem Herod. 3, (42.) Οὐκ ἐδικαίωσα φέρειν ἐς ἀγορὴν, καίπερ ἐὼν ἀποχειροβίωτος. [“Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 65, 7.” Boiss. Mss. “Ἀποχειρόβιος, Jacobs. Anth. 7, 236. ad Diod. S. 2, 594. Ἀποχειροβίωτος, Lucian. 1, 11. Zeun. ad Xen. K. II. 755.” Schæf. Mss. * “Ἀποχειροβιωτικός, Theod. 1, 489.” Wakef. Mss.]

Ἐγχειρίθετος, ὁ, ἢ, q. d. Iu manu positus. Cam. reddit In manus traditus: afferens ex Herod. 5, (108.) Καὶ τὸν Μιλήτου ἐπίτροπον τοῦτον, τὸν ταῦτα μηχανησάμενον, ἐγχειρίθετον παραδῶ, Utque illum, cui Mileti commissæ est administratio, horum omnium auctorem et constructorem, in manus tibi tradam. Apud J. Poll. autem (2, 154.) vox ista ἐγχειρίθετον depravata fuit in ἐγχειρηθετόμενεν: [Codd. etiam * ἐγχειρίδοτον.]

Ἐγχειρογαστῶρ, vide inter compp. e Γαστήρ, T. 1, 819.

Hactenus composita nomina, et verba ab illis derivata: sequuntur composita verba, non præcedentibus ullis nominibus: quæ verba partim in ρίζω, partim in ρέω desinunt. Sed in ρίζω desinentia, habent etiam simplex, ideoque priorem illis locum dedi.

Χεiriζω, Manu tracto. Χεiriζειν Hippocrati, Manibus curationem exequi significat, cum alibi, tum in libro qui inscribitur Ἱητρειον, Medicina. Et res, χειρίζεις. Quam tamen et μεταχειρίζω interpr. Gal. Comm. 1 in Hippocr. de Fract. Hæc Cam. Itidem vero ex Hippiaatria affert Bud. pro Manum chirurgicam admovere, ubi agitur de strumis eximendis, Ἀπολειφθὲν γὰρ, κὰν μικρόν ἢ, ἔσται μέγα, καὶ δεήσει χειρίζειν πάλιν. Ex alio ejusd. libri loco pass. χειρισθῆναι affert, Τηρεῖν δὲ χρὴ ἀποτον αὐτὸν πρὸ τοῦ χειρισθῆναι. Item partic. αἰμορραγία δὲ ἐν γένηται χειριζομένου, μὴ εὐλαβηθέν, Dum scalpellum adigitur. Sic VERBALE Χειρισμός, ET Χειρισμα, [Hippocr. 788. Foes.] ITEM Χεiriζεις, de Arte chirurgica dicuntur. Χεiriζεις, inquit Gorr., est Hippocrati i. q. ἢ χειρουργία, vel Universa simpliciter rerum omnium admotio quæ manu perficitur: quam et χειρισμόν appellat. Vide et paulo ante. || Χεiriζω, pro διαχειρίζω, Administro, Tracto. Polyb. Ἀδύλως αὐτὰ διενόετο χειρίζειν. Sic pass. ap. Eund. Ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτου. Χειρισμός, Administratio, ap. eund. Polyb., cum alibi, tum hic, (5, 26, 4.) Τῶν δὲ πραγμάτων χειρισμόν καὶ τὴν τῶν ὕλων ἐξουσίαν εἰς αὐτὸν ἐπανῆγε. Sic ap. Athen. 5. Ὁ δὲ χειρισμός ἐγένετο τῶν πραγμάτων δι’ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, Munera omnia ipse rex obibat, Bud. Ex Eod. in VV. LL. ὁ χειρισμός τῆς διανοίας: [τῆς διακονίας, p. 439.] Ibid. χειρισμός τῶν οὐσιῶν, e Can. 3 Conc. Chalc. Ceterum cum hoc χειρίζω et cum verbali χειρισμός optime convenit usus verbi Manier. Sicut enim χεiri nobis est Main, ita χειρίζω pro Administare, nobis est itidem Manier: et χειρισμός, Maniement: et quidem cum gen. habente signif. illius genitivi πραγμάτων. Dicimus enim Le maniement des affaires. At Suidas non satis apte τὸν χειρισμόν τῶν πραγμάτων exponere videtur τὴν ἐπιχειρήσιν. Addit vero et πράξιν. [“Χεiriζω, Diod. S. 2, 125.

541. 601. Toup. Opusc. 1, 276. 387. Χειρισμός, 518. Diod. S. 1, 330. 2, 583. * Χείρισις, Coray Theophr. 338. Χείρις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 42." Schæf. Mss. * "Χειριστέον, Tractandum, Clem. Alex. 778." Kall. Mss. Diod. S. 17. p. 570, 20. * Χειριστής, Gl. Gerulus, Gestor, Polyb. 3, 98, 8. 5, 26, 5. Dispensator, Œconomus, Cyrill. Alex. Epist. ad Domnum, Βούλονται τοὺς μὲν οἰκονόμους τῆς ἐκκλησίας, ἦτοι τοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων χειριστὰς ἐκβαλεῖν.]

[* Ἀναχειρίζομαι, Impedio, Dio Cass. 38=159, 14.]

Διαχειρίζω, (frequentius quam simplex χειρίζω: estque factum e διὰ χειρὸς, nam qui aliquid διαχειρίζει, is veluti διὰ χειρὸς ἔχει,) Administro, Rego, Gero, Bud. afferens ex Aristot. Polit. 6. Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τῶν ἀρχῶν, εἰ μὴ καὶ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν. Sic Dem. pro Ctes. (263.) Ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶ ὧν ἡ διακεχειρίκα ἡ πεπολίτευμαι, Confiteor me teueri ad rationes reddendas eorum quæ aut administravi, aut publice gessi, Cam. Afferit vero et ex Or. in Aphobum 1. Καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἅπασαν διαχειρίσαντες, Cum totius patrimonii administratio penes eos fuisset. Æschin. c. Ctes. (58.) Ὅσοι διαχειρίζουσι τι τῶν τῆς πόλεως. Apud Isocr. legitur etiam διαχειρίζειν χρήματα, ubi scribit, Οἱ καὶ φίλους πολλοὺς ἐκέκτηνται, καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσι. Sic Gallicum illud verbum Manier, et ejus verbale Maniement, quorum facta fuit a me mentio in simplici χειρίζω, et præcedentem usum habent, et hunc quoque. Dicitur enim, Manier beaucoup de deniers, Avoir le maniement de grandes sommes de deniers. De Διαχειρίζω autem significante Interficio, dicam in proxime sequente voce pass. Διαχειρίζομαι. AT Διαχειρίζομαι sub voce pass. activam signif. habet, et quidem eam, quam posteriore loco dedi activæ voci Διαχειρίζω, sc. pro Interficio. Plut. Καὶ μέλλοντος τὸν Πέρσῃ διαχειρίζεσθαι. Herodian. 3, (12, 2.) Δύο διαχειρίσασθαι βασιλέας. Sic et ap. Act. 5, (30.) Ceterum quidam, ad exprimendam cum significatione derivationem, interpr. Manibus violentis occido, item Injecta manu violo. Sed hæc interpr. nescio quid inepti habere videntur; quis enim aliis manibus quam violentis aliquem interficit? Alterum autem illud loquendi genus, Injecta manu violo, non solum pleonasmum auribus gravem habet, sed male etiam vocis Græcæ vim exprimit; cum injecta manu violare possit aliquis, qui tamen non interficiat. Malim igitur, (si aliquo loquendi genere utendum sit, in quo nians s. manuum appellatio habeatur,) reddere, Manus afferre, aut, servata eadem constr., Manibus conficere. Quamvis autem hujus duntaxat signif. meminerit Bud., quam et activum Διαχειρίζω ap. Plut. habere testatur, affertur tamen et pro altera verbi Διαχειρίζω signif., e Plut. Pericle, Ἐμμελὼς ἕκαστα πάθη διαχειρίσασθαι πεφυκός. ["Διαχειρίζω, Thom. M. 224. Coray Theophr. 338. Lobeck. Aj. p. 441. Διαχειρίζομαι, Thom. M. 222. ad Charit. 693. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxii. Brunck. ad Soph. Aj. init. Xen. K. II. 74. ubi v. Zeun." Schæf. Mss. Dionys. Ant. 7, 10. Heliod. 1. p. 22. ubi al. διαχρησόμενος: v. Valck. Schol. in N. T. 1, 402. * Διαχειρῆσαι occurrit ap. Aristid. 3. p. 474. sed tamen variant ibi Codd. Cf. Διαχειρήσις.] Διαχειρισμός, ὁ, [Hippocr. 1022.] ET Διαχειρίσις, ἡ, Administratio. Thuc. 1, (97.) Διαχειρίσει πραγμάτων, i. e. διοικήσει, Schol. Perperam autem in Edd. quæ meam præcesserunt, legitur ibi διαχειρήσει, per η: quam vitiosam scripturam vulg. quoque Lexx. servant. ["Διαχειρήσις. Quærendum an sit Græcum. Liban. 4, 740. Ὡς ἀναγκαίαν ὁμοῦ καὶ ἐναγώνιον καὶ ἐνκρινῇ τὴν ὅλην διαχειρήσιν γίνεσθαι. Sic etiam Par. Forte διαχειρίσιν. Aristid. 2, 477. Χάριν δὲ, οὐ σεμνότης· οὐ δὲ εὐρεσις, ἐνταῦθα ἡ * διαχειρώσις. Conjiiciunt μεταχειρίσις aut διαχειρίσις, sed Cod. 1741. διαχειρήσις. Vera autem lectio est διαχειρίσις. Sic reperitur etiam * μεταχειρήσις, e. gr. ap. Aristid. 2, 489. plus semel, et in Ulpiano; sed Cod. 1741. rectius præbet μεταχειρίσις. Cf. omnino Schæf. Melet. Crit. 58. (et ad Greg. Cor. 80.)" Bast. de VV. nihili vel dub. ad

A calcem Scap. Oxon. "Thom. M. 223. et Add." Schæf. Mss. * Διαχειρίστος, unde * Ἀνσδιαχειρίστος, Schol. Il. O. 18. * Συνδιαχειρίζω, Una gero, Herod. 9, 103. "Paus. 95." Wakef. Mss.]

Ἐγχειρίζω, In manum s. manus trado, In manum do. Potest vero et simpliciter reddi Trado, interdum etiam Committo. Greg. Naz. Τί τὰ ξίφη τοῖς ἐχθροῖς ἐγχειρίζομεν; Cur hostibus enses in manus tradimus? Synes. Ὅν σοι μετὰ τῆς ἐπιστολῆς υἱὸν ἐγχειρίζω, Quem tibi cum epistola filium in manum trado. Cum nonnullis autem accusativis redditur simpliciter Trado, Committo, Committo fidei alicujus. Dem. Ἐγχειρίζειν τὰς πόλεις. Herodian. (2, 9, 16.) Τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσαι, ubi tamen VV. LL. exp. Præbuit. Plut. Fabio, Ἐνεχειρίσεν αὐτῷ τὴν γυναικα. Apud Herodian. cum dat. πίστει, 1, (5, 9.) Φέρων τὴν με πολλὰς νήπιον ὄντα ταῖς ὑμετέραις ἐνεχειρίσει πιστεσι, ubi Polit. duplicem interpr. verbo ἐνεχειρίσει dedit, hoc modo, Quin infantem sæpe me in ulnis gestans, vobis dabat in manus, quasque vestræ mandabat fidei. Ut autem hic ἐγχειρίζειν πίστει, sic διὰ πίστεως ἐγχειρίζειν ap. Xen. legitur, K. 'A. (3, 2, 4.) Οἱ διὰ πίστεως αὐτοῖς αὐτοὺς ἐνεχειρίσαν. Ubi διὰ πίστεως fuerit forsitan Fide interposita: alioqui ἐγχειρίζειν εἰναι τινι, sine ulla adjunctione possit reddi Committere se fidei alicujus, vel in fidem, aut Dare se in potestatem s. Tradere. Plut. (6, 689.) Ἐνεχειρίσεν εἰναι τὸν Ἀλεξάνδρῳ μετὰ τῆς πέτρας. Sic vero et ap. Thuc. ἐγχειρίζειν τινὰ, pro Dare in potestatem. At in VV. LL. Ἐγχειρίσας τοῦτο εἰναι εἰναι, sine Auctoris nomine, His ubi memet docendum tradidisset. Apud Thuc. vero (5, 108.) ἐγχειρίσασθαι κινδύνους Schol. exp. ἀναδέξασθαι. || Ἐγχειρίζομαι, pass. ut voce, ita etiam signif. q. d. In manus traditum, s. Mihi commissum habeo, vel obtineo. Vel potius, mutata orationis forma, In manus mihi traditur, Mihi committitur s. creditur. Greg. Naz. Καὶ μέρος οὐκ ὀλίγον ἐγχειρίζεται τῆς οἰκουμένης, ubi Bud. vertit, Pars non contemnenda orbis terrarum imperio ejus creditur et commendatur. Apud Lucian. (1, 187.) Τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρίσθαι, Distributionem carniū sibi commissam et demandatam habens. Vel, Cui distribuendarum carniū munus demandatum est. Alicubi autem possumus et nomine Cura commodissime uti, ut ap. Herodian. 3, (11, 12.) Τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένους, Cui nocturnæ custodiæ cura commissæ est, s. demandata est. Sic 2, (5, 4.) Ἦν ἐγκεχειριστό φρουρὰν. Apud Eund. et cum aliis accus., 4, (12, 7.) Πάσας ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένους, Cui rerum suarum omnium curam in urbe crediderat. Invenitur et cum infin. (quam constr. raram esse puto) ap. Eund. 8, (7, 12.) Ἡμεῖς δὲ διέπειν καὶ διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς σὺν ὑμῖν ἐγκεχειρίσμεθα, ubi Polit. Nobis autem dispensatio tantum atque administratio principatus una vobiscum demandata est. Nec vero duntaxat dicitur aliquis ἐγχειρίζεσθαι rem quampiam, ea forma qua dicitur ἐπιτρέπεσθαι, sed vicissim quoque res quæpiam dicitur alicui ἐγχειρίζεσθαι. Sic 8, (5, 19.) Τὰ ἐγκεχειρισμένα τῆς φρουρᾶς χωρία. Appellat Idem τὰ ἐγκεχειρισμένα, Negotia commissæ alicui, 6, (8, 5.) Ὁ δὲ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ποιούμενος τὰ ἐγκεχειρισμένα, Obiens s. Administrans cum omni diligentia negotia sibi commissæ, demandata sibi munia. || Ἐγχειρίσασθαι autem, medium aor. cum accus. κινδύνους, vide supra cum act. Ἐγχειρίζω. ["Ad Anton. Lib. 271. Verh., ad Charit. p. 6. 246. ad Lucian. 1, 398. Zeun. ad Xen. K. II. 444. ad Diod. S. 1, 394. 558. 2, 74. 197. 275. 302. 407. 612. T. H. ad Plutum p. 240. Argum. Aristoph. Ὀρν., Schn. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxii." Schæf. Mss. Ἐγχειρίσθαι τὴν φροντίδα, τὴν κομίδην, Ælian. H. A. 6, 52. 7, 9. "Ἐγχειρίζειν πράγματα, Negotia committere, Mich. Apost. Prov. 13, 3." Schleusn. Mss. Strabo 12. p. 221. Sieb. Φρούρια, οἵσπερ τὴν πλειίστην γάζαν ἐνεχειρίσει, al. —χειρήσει, Coraius —χώρισε. "Ἐγκέχρεα, Suid. affert pro "ἐγκεχειρίκα." ["Glossa ista temere ommissa est in Küsteri Editione Suidæ. Videndum vero, ne, ut ἐγκέχρεα positum erat pro ἐγκεχειρίκα, simili qua-

dam ratione ἐγκεκλημένοι (πόλεμοι) ap. Herod. 7, 145. idem valeat ac ἐγκεχειρημένοι, quod ibi cum Reiskio reponendum conjectarunt Wessel. et Valck." Schw. Mss. Vide 'Εγχαράσθαι. 'Εγχειρισμός, ὁ, ET 'Εγχειρίσις, ἡ, Ipsa actio tradendi aliquid in manus, s. committeudi aliquid. In VV. LL. e Theophilo in Instit. Civil. ἐγχειρισμός, Commissio. 'Εγχειρίσιν autem Cam. dicit vocatum fuisse Quod alteri daretur veluti elaborandum: ut divisa materia a rhetore, quæ discipulis traditur exequenda dictione aut scriptione. Cujus tamen signif. exemplum nullum affert. [Ἐγχειρίσις, Gl. Mandatum, Hippocr. 8. * 'Εγχειριστής, Gl. Mandator, Adamant. Physiogn. 2, 27.] Ἐγχειρίτης autem perperam scribi pro ἐγχειρητής, ut vicissim habuisti supra διαχειρήσει pro διαχειρίσει, docebo in 'Εγχειρῶ. [Cf. J. Poll. 2, 154. * "Προεγχειρίζω, Anna C. 313." Elberling. Mss.]

"Εισχειρίζω, In manus trado, Committo, VV. "LL. Sed dicitur potius ἐγχειρίζω, hac in signif.: "alicubi tamen et illud legisse mihi videor." [Soph. Œd. T. 384. ἦν (ἀρχὴν) ἐμοὶ πόλις Δωρητὸν, οὐκ αἰρητὸν, εἰσχειρίσει.]

[* "Ἐπιχειρίζω, Trado, Man. Palæol. in Not. Mss. 8, 360. Anna C. 399." Elberling. Mss. * Ἐπιχειρίζομαι, Hippocr. Epid. 5. p. 1147. Schneidero susp. "Ad Charit. 252. ad Dionys. H. 5, 303." Schæf. Mss.]

[* Καταχειρίζω, unde * "Καταχειριστέον, Adhibendum est, Isid. Pelus. 5. p. 168." Schleusn. Mss.]

Μεταχειρίζω, SIVE Μεταχειρίζομαι, Tracto, manibus sc.: (quæ tamen adjectio cum hoc Latino verbo supervacanea videri possit:) ut nimirum dicitur μετὰ χεῖρας ἔχειν, Inter manus habere, s. In manibus. Potest autem et nostro verbo Manier in multis ll. reddi: quod itidem factum a manu esse, docui in Χειρίζω. Chrys. in 1 ad Cor. 13. loquens de variis opificiis, sc. τῶν οἰκοδόμων, τῶν τέκτόνων, τῶν ὑποδηματορράφων, τῶν ἀρτοποιῶν, aliisque ad quotidianas vitæ usus necessariis, Τίς γὰρ ἂν ἔλοιτο τῶν πλουτούντων ταῦτα μετιέναι ποτέ; ὅπου γε καὶ αὐτοὶ οἱ ταῦτα μεταχειρίζοντες, ὅταν εὐπορήσωσιν, οὐκ ἀνέχονται τῆς ἀπὸ τῶν ἔργων τούτων ταλαιπωρίας; Ubi animadvertit eand. prope signif. dari verbo μετιέναι et verbo μεταχειρίζειν. Possumus certe μεταχειρίζειν hic commodè reddere Tractare, vel ex h. Horat. l., tractant fabrilia fabri. Idem passiva voce utens dixit μεταχειρίζεσθαι τὰ ὄπλα, Tractare arma. Ubi uti possumus itidem illo Gallico verbo Manier, et reddere Manier les armes. Eod. modo τὸξον μεταχειρίζεσθαι, ap. Plut. de Def. Or. Τὸν Ὀδυσσεῆα θαυμασάντων τὸ τὸξον μεταχειριζόμενον. Thuc. autem activa voce utens dixerat ante hunc, μεταχειρίζειν τὸν πόλεμον, ubi Administrare bellum malit fortassis quispiam quam Tractare bellum: cujus tamen generis loquendi exempla extant. At cum dicit μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, l. i. possumus verbo Tractare uti. Locus est 1, (13.) p. 5. meæ Ed. Πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, Quamproxime ad hujus ætatis consuetudinem tractasse quæ ad naves pertinent; vel Tractasse nautica. Sed malim, (ne qua relinqueretur ambiguitas,) Tractasse fabricandarum navium artem. Nam et Lat. Artem tractare dicunt. At Schol. perperam μεταχειρίσαι exp. ἐναλλάξαι, signif. novam tribuens huic verbo, omissa ea cujus passim exempla inveniuntur. Eum tamen sequeus vir quidam alioqui doctiss. μεταχειρίσαι reddidit Commutasse. Sed nec Valla recte interpr. Excogitasse, ita locum illum reddens, Corinthii autem primi feruntur excogitasse naves, quæ ad eam, quæ nunc in usu est, formam proxime accederent. Rursum autem exemplum pass. vocis μεταχειρίζεσθαι habes in h. l., qui est Synesii, Καὶ ἡ δρόσος ἐξισταμένη παρήχεν ἡμῖν κεκορησθαι τοῖς καλωδίους, καὶ τὸ ἰστίον μεταχειρίζεσθαι, Velum tractare: ut etiam τοὺς κάλως μεταχειρίζεσθαι possis reddere Rudentes tractare, ex Juv. || Μεταχειρίζω non est simpliciter Tracto, sed Tracto cum attentione, potius Executio, Examino: in isto Chrys. loco,

A in Ep. ad Rom. 8. Καὶ ὅτι ταῦτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, καὶ οὐ σαρκὸς διαβολὴ τὰ εἰρημένα, πάλιν αὐτὴν μεταχειρίζαντες τὴν λέξιν, ἐξετάσωμεν ἀκριβέστερον. || Μεταχειρίζομαι, Tracto vulnus, Manu attracto, Manu medicor. Bud. e Lys. (746.) Ζητεῖν καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν, ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ συμβεβηκὸς πάθος. || Μεταχειρίζομαι, redditur Tracto, Administro, et in h. l. Plut. Καθάπερ ἦν σὺ νῦν Ἀθήνησι μεταχειρίζῃ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς ἐπιστάσιαν. Sed Lat. vel Gerere magistratum vel Fungi magistratu potius dicunt: erat autem magistratus illa ἐπιστάσις. Atque ita e Plat. affertur, Μεταχειρίσται μεγίστας ἀρχάς, pro Functus est summis magistratibus. Huc autem referri posse videtur ea signif., quam habet μεταχειρίζομαι ap. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 17.) Ὁ σὺς νοῦς τὸ σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεταχειρίζεται. Hic enim μεταχειρίζεται redditur Regit, Moderatur: hoc modo, Mens tua corpus pro suo arbitrio Moderatur. Utimur profecto nostra illa voce Manier in hac quoque signif., pro Regere, Moderari; atque adeo hic etiam uti ea possemus, ita reddendo h. l., Ton esprit manie ton corps comme bon lui semble. || Μεταχειρίζομαι, aut etiam act. Μεταχειρίζω, habet et aliam Tractandi signif. longe a præcedentibus diversam: eam sc. quam habet verbum Tractare, junctum adverbiiis Clementer, Commode, Liberaliter, etc. aut contra, Aspere, Acerbe, Dure, Injuriose, et ceteris eodem pertinentibus. Thuc. 7, (87.) p. 263. meæ Ed. Τοὺς δ' ἐν ταῖς λιθοτομίαις οἱ Συρακούσιοι χαλεπῶς τοὺς πρώτους χρόνους μετεχειρίσαν, Dure eos tractarunt, vel Aspere. Hoc quoque modo verbum illud nostrum Manier, quod dixi respondere Latino Tractare, usurpare solemus. Dicimus enim, Je le manierei bien, vel, Je l'ai bien manie, de hac posteriore tractatione loquentes. At Bud. ap. Plat. Gorgia, Μεταχειρίζεσθαι ὡς ἀδικοῦντα vertit In eum animadvertere, cum alioqui verbo Tractare uti itidem posset. || Μεταχειρίζομαι habet præterea alium quedam usum nostri verbi Manier, proxime præcedenti affinem. De eo loquor, quo dicimus Manier quelqu'un, veluti cum dicimus, Je le sais bien manier, vel Je le manie à mon plaisir: j'en fais ce que je veux. Sed hujus usus hoc duntaxat exemplum reperio ap. Athen. 13. Οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, ubi est ironia. Videndum autem an non et hic verbo Tractare uti possimus, ita reddendo, Adeo amatorie puellulam illam tractabat. || Μεταχειρίζομαι τὸ σῶμα, verbum est funebre, ap. Isæum, Bud.; sed locum non afferens. Extat autem is Isæi locus in Or. quæ inscribitur περὶ τοῦ Κίρωνος Κλήρον, p. 64. Ald. Ed. (=209. R.) ubi tamen non simplex μεταχειρίζεσθαι, sed comp. συµμεταχειρίζεσθαι habetur, Δεομένης δὲ τῆς τοῦ πάππου γυναικὸς ἐκ τῆς οἰκίας αὐτὸν ἐκείνης θάπτειν, καὶ λεγούσης ὅτι βούλοιτ' ἂν αὐτὴ τὸ σῶμα ἐκείνου συµμεταχειρίζεσθαι μεθ' ἡμῶν καὶ κοσμήσαι. De q. l. dicam iu Συµμεταχειρίζομαι. ["Thom. M. 611. ad Dionys. H. 5, 248. 394. Steph. Dial. 18. Schol. Aristoph. Πλ. p. 442. H., Boiss. Philostr. 561. Plato Gorg. 249. Valck. Diatr. 43. Wyttenb. Select. 365. ad Herod. 271." Schæf. Mss. Antiphon, Τὸν ἐαυτοῦ φονέα μεταχειριζόμενοι, cf. Plat. Phædr. 38. "Μεταχειρίζεσθαι σοφίαν, Evertere s. Irritam facere sapientiam s. prudentiam, Joseph. Hypomn. c. 41." Schleusn. Mss. Ἐσχιν. Dial. Socr. 2, 8. τέχνην, Tractare, Exercere.]

Μεταχειρισμός, ὁ, Tractatio. Quemadmodum autem μεταχειρίζεσθαι varias Tractandi signif. habet, sic μεταχειρισμὸν habere posse existimio. Sed dicendum est de signif. quam huic verbali Bud. tribuit, in qua signif. sui verbi prætergreditur. Tribuit tamen ita ut non affirmet. Hæc enim scribit, Μεταχειρισμός videtur esse Retractatio, Emendatio sui errati, ap. Œcumen. in Acta. (164.) Sed locum ejus non subjungit: quem proferendum censui, ut judicium de illa interpr. ferri possit. Tractans igitur Œcumenius eum locum Act. c. 23. in quo Paulus cum pontificem Ananiam vocasset parietem dealbatum, et reprehensus fuisset, quod pontifici Dei convitiaretur, respondit se nescisse eum esse pontificem, hæc

scribit, "Ὅσπερ μεταμεληθεὶς λέγει, Οὐκ ᾔδειν ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεὺς· καί περ εἰδώς. Et paucis verbis interjectis, "Ἔστι γὰρ καὶ μεταχειρισμῶ χρήσασθαι ἰσχυροτέρῳ παρρησίας· πολλάκις γὰρ παρρησία μὲν ἄκαιρος ἐβλάψε τὴν ἀλήθειαν, μεταχειρισμὸς δὲ εὐκαιρος κατῴρθησε τὸ προκείμενον. ["Phornut. 76." Wakef. Mss. "Wolf. Anecd. Gr. 3, 188." Boiss. Mss.]

Μεταχειρίσις, Tractatio, sicut et μεταχειρισμὸς, quod proxime præcedit. Sed ap. Gal. Comm. 1. in l. περὶ Ἀγμῶν, pro Illa tractatione chirurgica, quæ χειρίσις etiam vocatur. Convenit autem istud verbale μεταχειρίσις in hac signif. cum μεταχειρίζεσθαι, quod e Lys. attuli pro Tractare vulnus. ["Dionys. H. de Arte Rhet. 248. * μεταχειρίσις: μεταχειρίσις V., quod unice probandum, παρὰ τὸ μεταχειρίζεσθαι, quo Rhetor mox utitur. Infra p. 281. Καὶ τῆς μεταχειρίσεως αὐτὴν τὴν μέθοδον δηλώσομεν: al. recte μεταχειρίσεως. Codex noster, e solemnī commutatione præpp. κατὰ et μετὰ, * καταχειρίσεως. P. 394. ἔντεχνος μεταχειρίσις, ubi quanquam nihil varietatis enotatum est, tamen item μεταχειρίσις scr. esse, quod mox sequitur μεταχειριούμεθα arguit. Thom. M. 387. Καὶ εὐκόλον πρᾶγμα, τὸ εὐμεταχειρίστον· καὶ εὐκόλιαν ἔχει τόδε, ἥ γουν ἐτοιμότητα εἰς μεταχειρίσιν: al. bene μεταχειρίσιν. Vitiosam formam repe- rias in Schol. ad Aristoph. Πλ. 511. p. 149. Hemst. In Soph. Aj. 470. vocī πείρα Glossator Brunckianus item vitiose ascripsit μεταχειρίσις. Similiter supra p. 234, 13. * προκεχειρήται et προκεχειρίσται commutata vidimus." Schæf. Melet. Crit. 58.: cf. Eund. ad Greg. Cor. 80. et Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Thom. M. 387. et Add." Schæf. Mss. "Μεταχειρίσις, Schol. Eur. Or. 714." Kall. Mss. "Schol. Arat. Phæn. 25." Boiss. Mss.]

[* Μεταχειρίστος unde] "Ἀμεταχειρίστος, ὁ, ἡ, In- tractabilis, Qui nequit μεταχειρίζεσθαι, Aristoph. (Fr. 279.) Ab Hes. exp. δύσληπτος, Captu difficilis et "fere incomprehensibilis." Δυσμεταχειρίστος ET Εὐ- μεταχειρίστος, Qui difficulter tractari manibus potest, et Qui facile tractari potest. Vix tractabilis, vel Difficulter tractabilis: et contra, Facile tractabilis, vel potius simpliciter Tractabilis. Gall. itidem, Mal maniable pro δυσμεταχειρίστος: et Maniable pro εὐμε- ταχειρίστος. Dicitur autem δυσμεταχειρίστον εἶναι Quod propter nimiam molem non facile tractari ma- nibus potest: et contra εὐμεταχειρίστον, Quod tale est ut commode tractari queat. Sic Pondus tracta- bile, vel contra Vix tractabile, ap. Stat. Sed ut μεταχειρίζεσθαι alias quoque habet verbi Tractare signif., ita hæc bicompp. alios quoque usus obti- nent: quorum unus extat ap. Plut. (10, 204.) Καὶ τυχεῖν ἰδίας ἀναγραφῆς τὸν λόγον τοῦτον, οὔτε ἄλλως εὐμεταχειρίστον ὄντα: quæ Turn. ita vertit, Suaque privatim scriptione rem istam comprehendendam, haud sane alioqui tractatu facilem. Extat alius in hoc Synesii, Ep. 67. Αἱ δὲ γυναῖκες, πρᾶγμα δυσμε- ταχειρίστον, χεῖρας αἵρουσαι, βρέφη προτείνουσαι, καὶ μύουσαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ εἰς ἔρημον τοῦ συνήθους προστάτον τὸν θρόνον ἐνατενίσαιαν, μικρὸν ἐδέξανται τοὺς τάναντία πολιτευομένους ἡμᾶς εἰς πάθος παραπλήσιον ἐκκαλέσασθαι. Proxime autem præcedunt hæc ver- ba, Τὸ μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν, εἰ καὶ πέρα προσδοκίας, ἀλλ' ἔλαττον ἦν. E quibus etiam verbis videtur cla- rior signif. illius vocis δυσμεταχειρίστον reddi, cum videamus mulieres præ viris δυσμεταχειρίστον πρᾶγμα appellari. Quo igitur sensu δυσμεταχειρίστον πρᾶγμα esse dicuntur mulieres? Res quæ non facile tractari potest, aut etiam regi, Res quam aliquis non facile gubernare et moderari possit. Possit vero et hic nostra vox illa Maniable usum habere, sed meta- phoricum. Fuerit enim ab illa verbi Manier signif., qua utimur, cum dicimus, Je sais bien comment il le faut manier. Sed et hic usurpari posse videtur vox tractabilis: ea nimirum in signif. qua dixit Virg., sed uullis ille movetur Fletibus, aut voces ullas tra- ctabilis audit. Quo metaphoræ genere dicitur et Intractabilis animus. Fuerit igitur fortasse δυσμε- ταχειρίστον πρᾶγμα, Res vix tractabilis. A Cam. δυσμεταχειρίστος redditur Qui capi aut teneri facile nequit. At in VV. LL. Difficilis expugnato, Inex-

pugnabilis, Inaccessus. Cujus usus exempla desi- dero. ["Schol. Æsch. Suppl. 447." Boiss. Mss. "Dio Cass. 417. Æliau. H. A. 221." Wakef. Mss.] Alterum ILLUD Εὐμεταχειρίστος contrariam signif. habet, ut dictum est: ideoque accommodari illi po- terunt, quæ de δυσμεταχειρίστος proxime præcedunt, mutato tantum adverbio. In hoc autem Xen. loco, (K. 'A. 2, 6, 10.) de Proxeno, Οἱ δὲ ἄδικοι ἐπεβού- λεον ὥς εὐμεταχειρίστῳ ὄντι, Cam. εὐμεταχειρίστῳ exp. Qui facile capi posset. Bud. ap. Plut. εὐμετα- χειρίστον exp. Non difficilem, in h. l., de Mithridate, (Pomp. 20.) Ααμπρὸς μὲν εἰς δόξαν, εὐμεταχειρίστος δὲ φαινόμενος ἀνταγωνιστής. ["Dionys. H. 3, 1515." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 160. * Εὐμεταχει- ριστία, ibid.] Habent porro hæc nomina et sua ADVV. Δυσμεταχειρίστως ET Εὐμεταχειρίστως. Dicitur autem δυσμεταχειρίστως ἔχειν, et contra εὐμετα- χειρίστως, Quod tale est ut vix tractari possit, vel contra, ut facile tractari queat. [* "Μεταχειριστέον, Clem. Alex. 128." Kall. Mss.]

B At verbum e Μεταχειρίζομαι BICOMPOS. est Συμ- μεταχειρίζομαι, Tracto una cum alio, s. aliis, etc. sequendo signif. datas verbo μεταχειρίζομαι. At vero in eo l. quem habuisti supra ex Isæo, ubi dicit, Τὸ σῶμα ἐκείνον συμμεταχειρίζεσθαι καὶ κοσμήσαι, videtur esse Una tractare s. administrare corporis sepulturam, s. quæ ad sepulturam pertinent, ut ad exequias. [* "Συμμεταχειρίσις, Zonar. in Can. 16." Boiss. Mss.]

[* "Περιχειρίζομαι, Dionys. H. 2. p. 184, 15. * Προσχειρίζομαι, Dio Cass. 143." Ind. Seap. Oxon.] Προχειρίζω ET Προχειρίζομαι, vide supra post Πρόχειρος.

[* "Συγχειρίζω, cum acc., Una cum aliquo admi- nistro, Suid. v. Λεύκιος, ubi cum * συνδιοικεῖν con- jungitur." Schleusn. Mss. Locus desumptus est e Polyb. 6, 2, 14. Εἰς τοῦτ' ἦλθε παραδοχῆς, ὥστε συνοι- κεῖν (sic vulgo) καὶ συγχειρίζειν τῷ Μαρκίῳ τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν.]

[* "Υποχειρίζω, unde * "Προὔποχειρίζω, Primum eligo, Philop. de Cr. M. 1, 5." Schleusn. Mss.]

C Comp. autem VERBUM Ἀποχειρίζω, in h. l. re- servavi, quod cum signif. simplicis Χειρίζω conve- niant præcedentia comp., ac præsertim quod illi proxime subjungitur Διαχειρίζω: cum hujus autem significatione nequaquam. Sonat enim ἀποχειρίζειν, q. d. Demanare: si fingere hoc vocab. licet pro Manu privare, Manum amputare, aut alio modo avellere. Eadem certe forma dicitur, qua ἀποκεφα- λίζειν pro Caput amputare: quod nos ad verbum dicimus Décapiter, q. d. Decapitare. Eadem etiam forma, qua dici solet ἀποτραχηλίζειν, pro quo itidem dicimus, ita ut verbum verbo, vel potius composi- tioni compositio respondeat, Décoller, i. e. Decol- lare. Quod verbum, (ne quis fallatur,) nequaquam ut præcedentia Demanare, et Decapitare, a me fictum est, sed e Suet. et Fenestella petium. Extat porro illius Ἀποχειρίζω passiva vox Ἀποχειρίζομαι in quo- dam l. quem affert Suidas, ejus Auctorem non no- minans, "Ὁς μετὰ πολλὰς αἰκίας καὶ στρεβλώσεις ἀπε- χειρίσθη τὴν δεξιάν. Quæ postrema verba, ἀπεχει- ρίσθη τὴν δεξιάν, ap. Eust. quoque leguntur, ex eod., ut opinor, l. petita. Est porro hic animadverten- dum, pro ἀπεχειρίσθη potuisse simpliciter dici ἀπε- κεφαλίσθη τὴν κεφαλὴν, et alia plurima. Alioqui dicendum esset ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν, esse pro ἀπε- χειρίσθη χεῖρα τὴν δεξιάν: dicendum, inquam, id esset, nisi cum χεῖρα subaudiri posset atque adeo soleret accusativus δεξιάν, sicut et in ceteris casibus.

Hactenus comp. in ρίζω desinentia: quæ autem sequuntur, in ρέω desinunt.

[* "Χειρέω, Conor, Cyrill. Hier. 55.; sed forte leg. ἐνεχειρήσεν." Kall. Mss. "Ad Charit. 305." Schæf. Mss.]

[* "Ἀποχειρέω? Euseb. V. C. 3, 55." Boiss. Mss. * Διαχειρέω, (verbum nihili,) vide Διαχειρίζω. * Δια- χειρία, prava lectio ap. Æsch. S. c. Th. 791. pro διὰ χειρὶ λαχεῖν.]

Ἐγχειρέω, sonat quidem q. d. In manum sumo, si